

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ИДЕАЛНАТА ПОЛОВИНКА

Част 6 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2014

chitanka.info

На синовете ни... и на техните възлюбени.

*Никой не може да разказва истории както
Сюзън Елизабет Филипс. Нейното уникално
умение да съчетава колоритни герои с
неповторим хумор ги прави единствени по рода
си.*

Романтик Таймс

БЛАГОДАРНОСТИ

За щастие, имам много талантливо семейство. Изказвам най-сърдечни благодарности на всички, които ме окуражаваха или споделяха личните си преживявания с мен. Дейна, не зная какво бих правила без теб. Благодаря ви, Тай и Зак, че вдигахте телефона дори когато знаехте, че аз съм на другия край на линията със следващия въпрос. Глория, твоите специални способности означават за мен много повече, отколкото предполагаш. Лид, за какво са сестрите на този свят? А на теб, Бил, отново съм ти задължена не само за насоките, но и за това, че ми помогна за заглавието.

Благодаря и на Бъд Станър от Ай Ем Джи, който ми разясни бизнеса на спортните агенти. Огромна благодарност дължа на професионалните сватовници, които ме консултираха. (Както и на онази много мила дама, която ме запозна с нудистките танци, макар че всичките тези момичета не могат да се издържат така, докато учат в колежа.)

Благодаря и на прекрасните си приятели Дженифър Круси, Кристин Хана, Алисън Харт, Джейн Ан Кренц, Кати Линц, Линдзи Лонгфорд, Доун Стръкнес, Сюзет Ван, Маргарет Уотсън и на всички от Writerspace, както и на всички читатели, които оставят своите отзиви на официалния ми сайт (www.susanelizabethphilips.com).

Барбара Джепсън и Шарън Мичъл, моите асистентки — как бих писала без вашата незаменима помощ?

Не ми достигат думи да изразя благодарността си към дългогодишната ми редакторка Кери Ферън и на агента ми Стивън Акселрод, както и на всички от издателствата „Уилям Морис“ и „Ейвън Букс“ за техния ентузиазъм, приятелството и старанието. Щастлива съм, че работя с тях.

1

Ако Анабел не бе открила човешко тяло под Шърман^[1], нямаше да закъснее за срещата си с Питона. Но изпод остарелия форд „Краун Виктория“ на нейната Нана стърчаха два мръсни боси крака. При повнимателен оглед под колата установи, че принадлежат на Мишока — бездомника, прочут сред съседите ѝ от предградието Уикър Парк с пълното си безразличие към личната хигиена и пристрастеността си към евтиното вино. Върху гърдите му лежеше празна бутилка, която се надигаше и спускаше в такт с шумното му хъркане. Срещата ѝ с Питона бе от изключителна важност за нея и младата жена тутакси се задълбочи в обмислянето на сложна маневра, с която да заобиколи тялото, но за съжаление, мястото на паркинга бе твърде тясно.

Бе предвидила достатъчно време, за да се облече и да стигне навреме за съдбоносната си среща в центъра в единайсет сутринта. За нещастие, препятствията по пътя ѝ се редяха едно след друго, започвайки с господин Броницки, който я бе спипал на входната врата и упорито бе отказал да си тръгне, преди да ѝ каже всичко, което си беше наумил. Все пак още не бе закъсняла. Сега трябваше само да измъкне Мишока изпод Шърман.

Тя побутна предпазливо глезена му и забеляза, че набързо изобретената смес от шоколадов сироп и лепило „Елмър“ не скриваше напълно драскотината на токчето на любимите ѝ сандали.

— Мишок? — Пияндето не помръдна. Отново го побутна, този път по-решително. — Мишок, събуди се. Трябва да изпълзиш оттам.

Никаква реакция. Явно беше време да предприеме по-драстични мерки. Сбърчила отвратно устни, Анабел се наведе, повдигна с нежелание мръсния му глезен и го разтърси.

— Хайде, Мишок. Събуди се!

Пак нищо. Ако не хъркаше силно, можеше да го помисли за мъртъв.

Разтърси го още по-енергично.

— Това е най-важният ден в живота ми, съдействай ми поне мъничко.

Но явно Мишока не бе склонен да помага.

Трябваше ѝ опорна точка. Скръцна със зъби и повдигна леко нагоре полата на жълтия си копринен костюм, който бе купила вчера от „Фийлдс Дей“ на промоция с шейсет процента намаление, после се наведе под бронята.

— Ако незабавно не се измъкнеш оттам, ще извикам полиция.

Мишока изсумтя.

Тя заби токетата си в земята и с все сила дръпна мръсните му глезени. Сутрешните слънчеви лъчи прежуряха безмилостно. Мишока се извъртя само колкото да затисне рамото си под шасито. Анабел отново го дръпна. Бялата блуза без ръкави под сакото, старателно избрана в тон с перлените обици на Нана, залепна по кожата ѝ. Опитваше се да не мисли на какво прилича косата ѝ. Гелът за коса избра най-неподходящия ден, за да свърши, и тя бе принудена да се задоволи с изветрелия лак за коса „Аква Нет“, който изрови от дъното на шкафа под мивката в банята, за да укроти вечното проклятие на живота си — буйните червени къдрици, които я тормозеха, особено през влажното лято в Чикаго.

Ако до пет минути не измъкнеше Мишока изпод колата, щеше яко да го закъса. Заобиколи форда и отиде до вратата откъм седалката на шофьора. Коленете ѝ изпукаха, когато се наведе отново, за да се вторачи в подпухналото от алкохола лице с увиснала челюст.

— Мишок, трябва да се събудиш! Не може да останеш тук.

Единият мръсен клепач леко се надигна, но бързо се отпусна.

— Погледни ме — удари го тя на молба, докато го ръгаше с пръст в гърдите. — Ако изпълзиш оттам, ще ти дам пет долара.

Устните му се раздвижиха и от тях се процеди неясно боботене, ведно с ивица слюнка.

— Пръждосвай се.

От вонята на алкохолните пари очите ѝ се насълзиха.

— Защо избра точно днес да се отцепиш под колата ми? И защо точно под моята? Защо не избра тази на господин Броницки?

Въпросният господин живееше отсреща, беше пенсионер, който явно бе посветил свободното си време само на измисляне на нови начини, с които да влудява Анабел.

Времето неумолимо напредваше и тя започна да се паникьосва.

— Искаш ли секс? Защото, ако излезеш, можем да го обсъдим.

Последва още една порция лиги, придружена от изсумтяване, удавено в още по-задушлив облак от алкохолни изпарения. Безнадеждна работа. Тя скочи и се втурна към къщата.

Десет минути по-късно успя да го подмами с отворена кутия бира. Не беше най-приятният миг в живота ѝ.

След като изкара Шърман със сложни маневри от алеята до главната улица, ѝ останаха само двацет и една минути да си проправи път през задръстването в центъра, да се добере до „Дъ Луп“^[2] и да намери място за паркиране. Краката ѝ бяха покрити с прах, блузата измачкана, а за капак си бе счупила един нокът, докато отваряше кутията с бира. Онези два килограма и четвърт, лепнали се върху стройната ѝ фигура след смъртта на Нана, вече не ѝ се струваха чак толкова голям проблем.

10:39.

Не можеше да рискува с обиколката на строителните заграждения по скоростната магистрала „Кенеди“, затова пое напъряко. В огледалото за обратно виждане забеляза, че още една къдрица се е измъкнала, въпреки плътния слой лак, а върху челото ѝ блестяха капки пот. Налагаше се да мине по булевард „Халстед“, за да избегне поредния пътен ремонт. Докато маневрираше с тежкия като танк Шърман, тя бършеше настървено изцапаните си крака с влажната кърпичка, която бе грабнала на бегом от кухнята. Защо Нана не си бе купила някоя приятна и малка хонда сивик, вместо това чудовище, поглъщащо толкова много бензин? При ръст метър и шейсет Анабел бе принудена да слага възглавница на седалката, за да хваща удобно волана. Нана никога не използваше възглавница, но тя и без това рядко сядаше зад волана. След повече от десет години километражът на Шърман показваше едва шейсет и три хиляди километра.

Едно такси я засече. Тя натисна клаксона, а в деколтето ѝ се стекоха потни капчици. Погледна часовника. 10:50. Опита се да си спомни дали след душа бе използвала дезодорант. Разбира се, че беше. Винаги го използваше. Повдигна ръка, за да се увери, но точно когато помириса подмишницата си, Шърман хлътна в една дупка и устните ѝ докоснаха ревера на сакото ѝ, оставяйки светлокафява следа от червилото.

Анабел нададе ужасен вик и се пресегна трескаво през широката предна седалка към чантата си, само за да види как тя се изплъзва през ръба и пада в подобие на Гранд каньон отдолу. Светофарите на кръстовището на булевардите „Халстед“ и „Чикаго“ светнаха в червено. Косата ѝ залепна на тила. Още къдрици щръкнаха непокорно. Опита дишането от курса по йога, където беше ходила само веднъж, ала нямаше никакъв ефект. Трябваше ли тъкмо днес, когато финансовото ѝ бъдеще беше заложено на карта, Мишока да се завре точно под нейната кола?

Най-после се добра до „Дъ Луп“. 10:59. Поредните пътни заграждения. Успя да премине през „Дейли Сентър“. Нямаше време, както обикновено, да кръстосва из улиците, за да намери по-широко място за паркиране, където да побере Шърман. Забързано отби в първия безумно скъп паркинг, хвърли ключовете на служителя и хукна.

11:05. Без паника. Просто щеше да обясни за Мишока. Навярно Питона щеше да я разбере.

Или нямаше.

Прохладен въздух я лъхна с влизането във фойето на високата административна сграда. 11:08. Слава богу, асансьорът беше свободен и тя натисна бутона за четиринаisetия етаж.

Не му позволявай да те плаши — ѝ бе казала Моли по телефона. — *Питона се храни със страха на жертвите си.*

Лесно ѝ бе на Моли да говори така — седеше си у дома със своя секси съпруг, който бе прочут футболист, имаше страхотна кариера и две прекрасни деца.

Вратите на асансьора се затвориха. Анабел зърна отражението си в огледалото и изпръхтя отчаяно. Коприненият ѝ костюм приличаше на мокра, смачкана жълтеникава маса, отстрани на полата ѝ се мъдреше огромно мръсно петно, а следата от червило върху ревера на самото се набиваше на очи като ярка коледна звезда. И като завършек, косата ѝ стърчеше във всички посоки въпреки лака за коса „Аква Нет“, подобно на пружини на изхвърлен през прозореца диван, оставени да ръждясват на дъжда.

Обикновено когато се притесняваше за външността си — която дори майка ѝ описваше като „приятна“ — тя си напомняше, че трябва да е благодарна за хубавите си качества: големи очи с цвят на мед, гъсти мигли и млечнобяла кожа, ако не се броят няколкото десетки

лунички. Но сега, докато се взираше в отражението си в огледалото в асансьора, не я спохождаха никакви положителни мисли. Побърза да прибере непокорните кичури и да приглади полата, но вратите на кабината се разтвориха, преди да успее да се приведе в по-приличен вид.

11:09.

Видя пред себе си стъклена стена с надпис със златни букви: „Чампиън Спортс Мениджмънт“. Забърза по килима в коридора и натисна извитата метална дръжка на вратата. В приемната имаше кожен диван и столове в същия стил, почетни грамоти в рамки по стените и телевизор с голям екран, по който предаваха някакъв бейзболен мач. Секретарката беше с къса стоманеносива коса и тънки, присвити устни. Изглежда Анабел с неприкрито неодобрение над очилата със сини метални рамки.

— С какво мога да ви помогна?

— Анабел Грейнджър. Имам среща с Пи... с господин Чампиън.

— Опасявам се, че сте закъснели, госпожице Грейнджър.

— Само десет минути.

— Десет минути беше цялото време, което господин Чампиън имаше на разположение за срещата с вас.

Подозренията ѝ се потвърдиха. Той се бе съгласил да я приеме, само защото Моли бе настоявала и понеже не желаше да разстройва съпругата на най-важния си клиент. Погледна с отчаяние към стенния часовник.

— Всъщност съм закъсняла с девет минути. Остава ми още една.

— Съжалявам.

Секретарката се завъртя на стола си с гръб към нея, обърна се срещу компютъра и затрака чевръсто по клавиатурата.

— Една минута — помоли Анабел. — Само това искам.

— Нищо не мога да направя.

Тя се нуждаеше от тази среща, при това точно сега. Завъртя се на пети и се втурна към тапицираната врата в другия край на приемната.

— Госпожице Грейнджър!

Анабел нахълта в коридор с офиси от двете страни. В един от тях видя двама едри млади мъже с бели ризи и вратовръзки. Без да им обръща внимание, се насочи към масивната махагонова врата в дъното. Завъртя дръжката.

По цветовете си кабинетът на Питона напомняше на американски долар: лакирани нефритенозелени стени, дебел килим с тъмнозеления цвят на горски мъх и меки мебели с тапицерия в различни оттенъци на зеленото, върху които изпъкваха кървавочервени възглавници. На стената зад дивана се виждаше богата колекция от спортни снимки и грамоти, заедно с ръждясала метална табела, на която с едри черни букви бе изписано БО ВИСТА^[3]. Много подходящо, имайки предвид големия панорамен прозорец, заемащ цялата стена, зад който в далечината се виждаше езерото Мичиган. Питона седеше зад лъскаво извито бюро. Столът му с висока облегалка беше обърнат към езерото. Анабел забеляза върху бюрото скъп, супермодерен компютър, един лаптоп и блекбъри, както и изискан черен телефон, с достатъчно бутони за приземяване на „Боинг Джъмбо Джет“. До него бяха захвърлени слушалки с микрофон, а Питона говореше в телефонната слушалка.

— Парите за тригодишен договор са добри, но само ако не прекратят договора ти по-рано — изрече той с плътния си звучен глас, с акцент от Средния запад. — Зная, че е рисковано, но ако подпишеш само за една година, после ще можеш да си избереш отбора, който желаш. — Младата жена зърна загорялата китка, скъпия часовник и дългите тънки пръсти, стиснали слушалката. — Но окончателното решение трябва да вземеш ти, Джамал. Аз мога само да те посъветвам.

Вратата зад нея рязко се разтвори и секретарката обидено влетя вътре като папагал с настръхнали пера.

— Съжалявам, Хийт, но тя нахълта без мое разрешение.

Питона бавно завъртя стола си и дъхът на Анабел секна, сякаш ѝ бяха забили силно кроше в корема.

Грубо изсечените черти и квадратната челюст издаваха дързък, непреклонен характер на мъж, който пред нищо не се спира. Може да се е провалил на първите два изпита в някоя школа по придобиване на очарование, но на третия път е взел изпита. Косата му беше гъста и чуплива, на цвят кръстоска между кожен портфейл и бира „Будвайзер“. Носът му бе прав и внушителен, а веждите — тъмни. Едната бе пресечена в края си от тесен избледнял белег. Упорито стиснатите му плътни устни издаваха непоносимост към глупаци, пристрастеност към тежка работа, граничеща с вманиачаване и навярно — ако не бе само плод на въображението ѝ — решителност да се сдобие с малък

замък край Сен Тропе, преди да е навършил петдесет. Ако не беше незначителната асиметрия на чертите му, можеше да бъде признат за непоносимо неотразим. Вместо това беше само божествено красив. Защо му е на такъв красавец агенция за запознанства?

Докато говореше по телефона, той извърна поглед към нея. Очите му бяха зелени като стодоларова банкнота, леко присвити от неудоволствие.

— За това ми плащаш, Джамал. — Явно му направи лошо впечатление окаеният външен вид на посетителката, защото хвърли на секретарката си неодобрителен поглед. — Днес следобед ще поговоря с Рей. А ти се погрижи за сухожилието си. И предай на Одет, че ѝ изпращам още един кашон с „Круг Гранд Кюве“^[4].

— Тя имаше уговорена среща за единайсет часа — напомни му секретарката, щом той затвори телефона. — Казах ѝ, че е закъсняла.

Мъжът отмести списанието „Про Футбол Уийкли“. Дланите му бяха широки, а ноктите — чисти и старателно изрязани. Все пак не ѝ бе трудно да си ги представи изцапани от моторно масло. Втренчи се в тъмносинята вратовръзка, струваща навярно повече от целия ѝ костюм, която идеално пасваше на светлосинята му риза — навярно ушита по поръчка, за да акцентира върху широките му рамене и тънкия му кръст.

— Очевидно има проблеми със слуха — отбеляза той и се намести на стола, а ризата подчерта внушителния му гръден кош.

Нещо в движенията му извика у Анабел неприятния спомен за един почти забравен урок по биология в гимназията относно питоните.

Те поглъщат жертвите си цели, като започват от главите.

— Да повикам ли охраната? — попита секретарката.

Мъжът прикова в Анабел очите си на хищник, оставяйки в нея усещане, сякаш всеки миг ще ѝ нанесе нокаут. Въпреки всички усилия на Питона да шлифова остриите си ръбове, под тънкия слой лустро все още прозираше хулиганът, винаги готов да се сбие в някой бар.

— Мисля, че и сам ще се справя с нея.

Изведнъж я порази прилив на сексуално желание — толкова ненавременно, толкова абсолютно не на място, че тя се блъсна в един стол. Никога не се чувстваше спокойна в присъствието на прекалено самоуверени мъже. А точно сега беше абсолютно наложително да му направи добро впечатление. Оставаше ѝ само да проклина

злополучната си участ, заради която се появи пред него с измачкан костюм и коси, щръкнали като на Медуза.

Заповяда си да се държи по-агресивно. *Той се е борил, за да достигне върха, за да има толкова клиенти сега. Хийт Чампиън разбира само от брутална агресия.* Но Анабел по природа не беше агресивна. И всички се възползваха от това — от банковите чиновници до таксиметровите шофьори. Миналата седмица не успя да се справи с едно деветгодишно хлапе, замерящо нейния Шърман с парчета от тухли. Дори собственото ѝ семейство, да, особено то, я мачкаше, както си иска.

Писнало ѝ бе от всичко това. Повдигаше ѝ се, като я потупваха снизходително по рамото, и то точно тези, които се опитваха да я мамят, да се възползват от нея. Бе ѝ дошло до гуша да се чувства неудачница. Ако и сега се огъне, къде ще свърши? Пресрещна смело погледа на доларовозелените му очи, осъзнала, че е настъпил моментът да загребе яко от силата, криеща се в гените на рода Грейнджър, и да играе твърдо.

— Под колата ми имаше мъртво тяло.

Бе почти вярно — Мишока беше мъртвопиян.

За съжаление, Питона не изглеждаше ни най-малко впечатлен. Нищо чудно пътят му да е осеян с толкова много мъртви тела, че едно повече или по-малко не можеше да го развъълнува.

Анабел пое дълбоко дъх.

— Полицията отцепи мястото. Заради това закъснях. Иначе щях да бъда безукорно точна. Повече от точна. Аз съм много отговорна. Истински професионалист. — Ала в този миг дъхът ѝ секна. Размърда беззвучно устни, докато все пак накрая успя да отрони смутено: — Ще възразите ли, ако седна?

— Да.

— Благодаря.

Отпусна се на най-близкия стол.

— Не чувате добре, така ли?

— Какво?

Той я изгледа продължително, преди да махне с ръка на секретарката да се оттегли.

— Силвия, задръж всички обаждания за пет минути, освен ако не звънне Фийби Кейлбоу.

Жената излезе, а Питона въздъхна примирено.

— Предполагам, че вие сте приятелката на Моли.

Дори зъбите му я смущаваха със съвършения си вид — здрави, прави и много бели.

— Учихме заедно в колежа.

Чампиън забарабани замислено по бюрото.

— Не ми се иска да съм груб, но не разполагам с много време.

Кого се опитваше да баламоса? Този тип направо се опиваше от грубостта си. Представи си го как провесва през прозореца в колежа някой кльощав компютърен маниак или се смее в лицето на разплаканата си приятелка, вероятно бременна от него.

— Аз съм Анабел Грейнджър от „Идеалната половина“.

— Сватовницата.

Пръстите му спряха да барабанят.

— Предпочитам да мисля за себе си като за брачен посредник.

— Нима? — Отново впи в нея пронизващо зелените си очи. — Моли ми каза, че компанията ви се нарича нещо от рода на „Сватовница Мирна“.

Анабел със закъснение си спомни, че бе забравила да говори с Моли точно по този важен въпрос.

— „Брачна агенция Мирна“ бе основана от баба ми през седемдесетте. Тя почина преди три месеца. Оттогава я модернизирам, като смених името, за да отразява по-добре нашата философия за персонален подход към всеки взискателен клиент.

Прости ми, Нана, но това трябваше да бъде направено.

— И колко голяма е тази ваша компания?

Един телефон, един компютър, прашният стар шкаф на Нана с чекмеджета за папките и самата тя.

— Нормален размер. Вярвам, че главният принцип е гъвкавост и стабилност, и заради това не бива да се прекалява, образно казано, с размерите, или да не се раздува щатът. И макар компанията да принадлежеше на баба ми, аз съм достатъчно квалифициран специалист, за да я поема и ръководя.

„Квалификацията“ ѝ се свеждаше до дипломата ѝ на бакалавър по специалност „Драматична актриса“ от Северозападния университет, от която тя така и не можа да се възползва; обещаващата, но краткотрайна кариера в една компютърна компания, която банкрутира;

партньорството в едно набързо разорило се магазинче за подаръци и незначителната длъжност в малка трудова борса, станала жертва на икономиката.

Той се облегна на стола.

— Смятам да минем без предисловия и да спестя както моето, така и вашето време. Вече имам договор с Порша Пауърс.

Анабел обаче беше подготвена за този удар. Порша Пауърс от „Стабилни бракове“ беше собственик на най-успялата и известна брачна агенция в Чикаго. Ориентираше бизнеса си предимно към директори и други високопоставени служители, взискателни и капризни, но твърде заети, за да търсят сами красиви и блестящи съпруги, които да подхождат най-добре на блясъка им, и достатъчно богати, за да плащат раздутите ѝ хонорари. Пауърс се бе сдобила с влиятелни връзки, носеше ѝ се славата на крайно агресивна, способна да минава през трупове, само и само за да постигне целта си, макар че това бяха мненията на конкурентите ѝ и биха могли да са плод на професионална завист. И тъй като Анабел никога не се бе срещала с нея, предпочиташе да се въздържа от прибързани заключения.

— Зная за вашия договор, но това не означава, че не можете да потърсите услугите и на „Идеалната половинка“.

Чампиън се загледа в мигащите лампи на телефона. Бръчка прорязва вертикално челото му, като явен признак за раздразнение.

— А защо да го правя?

— Защото ще работя много по-съвестно, отколкото можете да си представите. И ще ви запозная с жени, които не само притежават ум и успешна професионална кариера, но и няма да ви отегчат, след като понамалее очарованието на новото и непознатото.

— Толкова ли добре ме познавате? — повдигна той вежди въпросително.

— Господин Чампиън... — *Наистина ли това бе истинското му име?*^[5] — Очевидно е, че сте свикнали да общувате с красиви жени, и съм сигурна, че сте имали не една възможност да се ожените за някоя от тях. Но все още сте ерген. Това ми подсказва, че търсите нещо повече от красота и светски блясък.

— И смятате, че не мога да го намеря чрез „Стабилни бракове“?

Анабел нямаше желание да окаля конкурентите си, макар че ясно си представяше с какъв тип жени щеше да го запознае Порша Пауърс

— модели или светски лъвици.

— Зная само какво може да ви предложи „Идеалната половинка“ и мисля, че ще останете впечатлен.

— Едва ми стига времето за „Стабилни бракове“, а какво остава за друга агенция за запознанства.

Надигна се от стола, но беше толкова висок, че му отне известно време.

Тя вече бе забелязала широките рамене, а сега огледа останалото от атлетичната му фигура. Имаше слабо, но мускулесто тяло. Ако си падате по мъже, буквално къпеци се в тестостерон и харесвате дивия секс, телефонният номер на такъв мъж ще се мъдри най-отгоре в списъка за бързо набиране на мобилния ви. Не че в момента Анабел мислеше за сексуалния си живот. Или поне не беше така, преди този великолепен мъж да се изправи.

Той заобиколи бюрото и ѝ подаде ръка.

— Добър опит, Анабел. Благодаря ви за отделеното време.

Явно нямаше намерение да ѝ даде шанс. И просто се бе съгласил да се срещне с нея, за да не ядоса Моли. Анабел се замисли за всички усилия, които положи, за да дойде тук, за двайсетащата, която трябваше да плати, за да си вземе Шърман от закрития паркинг, за целия труд, който бе хвърлила, за да събере всевъзможна информация за трийсет и четири годишния преуспял провинциален хлапак, който сега стоеше изправен пред нея. Припомни си какви надежди възлагаше на тази среща, за мечтите си да направи „Идеалната половинка“ уникална и успешна агенция за запознанства. Рухването на плановете ѝ я озлоби, вместо да я отчае окончателно. Кипеше вътрешно заради годините, преживени в неудовлетвореност от неуспехите, лошия късмет и пропуснатите възможности.

Изправи се рязко, без да поеме протегнатата му ръка. Той бе с повече от една глава по-висок от нея, затова се наложи да извие шията си назад, за да срещне погледа му.

— Интересно ми е, господин Чампиън, дали още помните какво е да си никой? Или е било много отдавна? Помните ли времето, когато сте били толкова зле, че сте били готов на всичко, за да сключите някоя изгодна сделка? И сте обикаляли цялата страна, без сън и отдых, само за да закупите с някой кандидат за наградата „Хайсман“ за най-добър футболист? Или когато сте висели с часове на паркинга пред стадиона

на „Беърс“ в опит да привлечете вниманието на някой от ветераните? Или за времето, когато сте скачали от леглото въпреки високата температура, за да внесете гаранцията за поредния ви клиент, натикан зад решетките?

— Явно добре сте си подготвили урока — процеди бавно Питона, но без да откъсва поглед от мигащите бутончета на телефона.

Поне още не я бе изгонил от офиса си, така че тя можеше да продължи.

— Играчи като Кевин Тъкър въобще не са ви обръщали внимание в началния период на вашия бизнес. Помните ли какво сте били принуден да изтърпите тогава? Помните ли времето, когато репортерите не са ви търсели, за да узнаят мнението ви? Когато не сте били приятел с всички от Националната футболна лига?

— Ако си призная, че си спомням, ще си тръгнете ли? — запита я той хладно и посегна към слушалките с микрофона, оставени до телефона.

Тя стисна юмруци с надеждата страстната ѝ реч да не бъде възприета като пристъп на внезапна лудост.

— Искам само да ми дадете един шанс. Шанс като онзи, който сте получили, когато Кевин Тъкър уволнил тогавашния си агент и поверил кариерата си в ръцете на един сладкодумен спортен всезнайко, проправил си път от едно затънтено градче до Юридическия факултет в университета „Харвард“.

Питона отново се отпусна на стола си. Едната от черните му вежди се изви нагоре.

— Хлапе от работнически произход, което играело във футболния отбор на колежа заради стипендията, но разчитало на ума си, за да постигне успех в живота. Младеж, който нямал нищо, освен звездната си мечта и желанието да работи, който...

— Престанете, иначе може да се разплача — прекъсна я той сухо.

— Просто ми дайте шанс. Само за едно запознанство. Едноединствено. Ако не харесате жената, която ще избира, повече въобще няма да чуете за мен. Моля ви. За вас съм готова да направя всичко на този свят.

Това най-сетне привлече вниманието му. Свали слушалките, облегна се и потърка с палец ъгълчето на устната си.

— Всичко?

Тя дори не трепна под преценяващия му поглед.

— Всичко, което е нужно.

Огледа преднамерено бавно разрошената ѝ коса, устните и шията, като закова очи върху гърдите ѝ.

— Е... отдавна не са ме слагали да си легна.

Скованото ѝ гърло се отпусна леко. Явно Питона си играеше с нея.

— В такъв случай защо да не предприемем нещо по въпроса в по-дългосрочен план? — Взе чантата си от изкуствена кожа и извади една папка с материали, които бе подреждала до пет сутринта. — Това тук ще ви осигури по-пълна представа за „Идеалната половинка“. Посочени са всички услуги, които предлагаме, както и ценоразпис.

След като явно се позабавлява на неин гръб, той реши да премине към по-делови тон:

— Интересувам се от резултатите, а не от списъка на услугите ви.

— Ще има и резултати.

— Ще видим.

Анабел въздъхна неспокойно.

— Това означава ли, че...

Той вдигна слушалките и ги окачи на врата си, а кабелът се изви по ризата му като змийска опашка.

— Давам ви един шанс. Утре вечер. Искам да ме смаете с най-добрата си кандидатка.

— Наистина ли? — Коленете ѝ се подкосиха. — Фантастично! Но... преди това ми е необходимо да уточня какво именно търсите в жените.

— Тъкмо ще докажете професионализма си. — Той вдигна слушалките. — В девет вечерта в ресторант „Сиена“ на Кларк стрийт. Ще ме запознаете с нея, но не си въобразявайте, че ще си тръгнете. Ще останете на масата, за да поддържате разговора. И без това работя като луд. Нямам намерение да се главоболя и с това.

— Искате от мен да присъствам по време на цялата среща?

— По-точно само за двацет минути. После ще я отведете.

— Двацет минути? Не мислите ли, че може да ѝ се стори малко... унижително?

— Не, ако е подходящата жена. — Удостои я с непринудената си гаменска усмивка. — И знаете ли защо, госпожице Грейнджър? Защото точната жена е прекалено мила, за да се засяга от глупости. А сега изчезвайте отгук, докато не съм размислил.

И тя изчезна.

Анабел престана да трепери едва когато влезе в тоалетната на „Макдоналдс“. Преоблече се в потниче, седем осми панталон и сандали. Днешното преживяване затвърди отдавнашната ѝ фобия към змиите. Но другите жени едва ли възприемаха Хийт Чампиън така. Той беше богат, преуспяващ, красив. Всичко това го превръщаше в мечтания съпруг, ако преди това не изплаши кандидатките си до смърт, което беше доста вероятно. Оставаше само да му намери подходящата жена.

Отметна буйните къдрици от челото си и ги прибра с две шноли. Доскоро все се подстригваше късо, за да се справя по-лесно с непокорната грива, но закачливата прическа ѝ придаваше повече вид на студентка от първи курс, отколкото на сериозен професионалист, затова накрая се примири с неизбежното и пусна косата си дълга. Сега не за пръв път съжали, че не разполага с излишни петстотин долара, за да отиде на фризьор и да я изправи, но едва си плащаше текущите сметки.

Прибра перлените обици на Нана в една празна кутия от ментови дражета и отпи глътка топла вода от бутилката, която бе взела от колата си. Шърман бе добре зареден: снаксове и бутилки с вода, дрехи за преобличане, дамски тампони и тоалетни принадлежности, новите брошури и визитните картички за фирмата ѝ. Имаше дори и спортен екип, ако случайно ѝ хрумнеше да потренира, което се случваше рядко. Наскоро добави и кутия с презервативи, пак за всеки случай, ако някой клиент внезапно изпита нужда от секс, макар че едва ли мъже като Ърни Маркс или Джон Нейджър биха били толкова импулсивни. Ърни беше директор на начално училище, обичаше децата, но се изнервяше в присъствието на зрели жени. А Джон бе хипохондрик, който не смееше да рискува със секс, ако партньорката му преди това не си направи всички необходими изследвания.

Едно поне беше ясно: никога нямаше да ѝ се наложи по спешност да снабдява с презервативи Хийт Чампиън. Мъже като него винаги се подготвят предварително.

Анабел сбърчи нос. Време беше да надмогне личната си неприязън. Ако искаше да преуспее и да превърне „Идеалната половинка“ в една от водещите агенции за запознанства, трябваше да намери жена на Питона. И ако успееше, в града веднага щеше да се разнесе слухът за нея и „Идеалната половинка“ щеше да бъде призната за най-добрата брачна агенция в Чикаго. Каквато определено не беше в момента. И при все че Анабел се стараяше да почита паметта на Нана, време бе да продължи напред.

Изля малко от течния сапун на дланите си, замислена за мястото си в света на бизнеса. В града имаше много агенции за запознанства, от най-различен вид. Бумът на евтини брачни компании в интернет бе довел много от старомодните фирми, като тази на баба ѝ, до фалит, а останалите отчаяно се бореха да се задържат на пазара. Предлагаха срещи само за една вечер, както и обяд в някой ресторант или излет сред природата. Други устройваха вечери за самотници, трети организираха срещи на съвипускниците от престижни университети или сбирки на религиозни секти. Някои от късметлиите, като „Стабилни бракове“, се рекламираха като специализирани в намирането на брачни партньорки за милионери, като приемаха само мъже за клиенти и им представяха зашеметяващо високи сметки, за да ги запознаят с истински красавици.

Анабел възнамеряваше да превърне „Идеалната половинка“ в уникална агенция. Искаше това да е първото име, за което да се сещат несемейните жители на Чикаго, мъже и жени, готови да създадат семейство. За постигането на тази цел най-добрият подход беше старомодното персонално обслужване. Вече имаше няколко клиенти — последните бяха Ърни и Джон — но още не бяха достатъчни, за да бъде компанията ѝ на печалба. А докато не си завоюваше надеждна репутация, нямаше да може да повиши тарифите си. Но ако намереше подходяща партньорка на Хийт Чампиън, заможните клиенти сами щяха да започнат да я търсят и големите пари щяха да завалят. Оставаше неясен въпросът защо той сам не бе успял да си намери жена досега?

Но за това после щеше да му мисли. Сега трябваше да се залавя за работа. За днес беше решила да обиколи кафенетата в центъра, този неизчерпаем източник на перспективни клиенти, както и на партньорки за тези, които вече бяха нейни клиенти. Но това бе, преди да узнае, че в най-кратък срок трябва да намери кандидатка, която да смае Хийт Чампиън.

От жегата асфалтът бе започнал да се размеква, но Анабел решително се насочи към паркинга, където бе оставила колата си. Във въздуха се носеше миризмата на пържено и автомобилни газове. В Чикаго бе обявен първият летен ден с опасно високи температури, макар да беше още началото на юни. Захвърли безнадеждно смачкания жълт костюм в един контейнер за смет, за да не го вижда никога повече.

Тъкмо се напъха в задушаващо горещото купе на колата, когато мобилният ѝ телефон звънна. Анабел рязко отвори вратата, за да проветри поне малко.

— Слушам.

— Анабел, имам прекрасни новини.

Младата жена въздъхна и притисна чело о нагрятия волан. Тъкмо си бе помислила, че за днес неприятностите са приключили.

— Здравей, мамо.

— Баща ти разговаря с Дъг преди един час. Брат ти вече официално е вицепрезидент. Тази сутрин са го обявили.

— Божичко! Това е страхотно! — възкликна Анабел ентусиазирано, сякаш преливаше от радост, но явно бе подценила проницателността на майка си.

— Разбира се, че е страхотно — сопна ѝ се тя. — Честно казано, Анабел, не зная защо завиждаш толкова. Дъг много се стара, за да се издигне до поста, към който се стремеше. Никой с нищо не му е помогнал.

Никой, освен обожаващите го родители, образованието му в първокласен университет и щедрите парични помощи след дипломирането му, за да си стъпи на краката.

Точно това, което беше получила и Анабел.

— Още е само на трийсет и пет — продължаваше Кейт Грейнджър, — а вече е вицепрезидент на една от най-могъщите финансови компании в Южна Калифорния.

— Той е невероятен — съгласи се Анабел, като вдигна глава от горещия волан, преди да се е отпечатал на челото ѝ.

— Следващия уикенд Кандейси ще организира голямо парти край басейна, за да отпразнува повишението на Дъг. Очакват да се появи Джони Деп.

Кой знае защо, Анабел не можеше да си представи Джони Деп да се появи на някой от бляскавите приеми на снаха ѝ край басейна, но не бе чак толкова глупава, че да сподели песимизма си.

— Брей! Това е адски впечатляващо.

— Кандейси още не е решила какъв да е стилът на партито — хавайски или уестърн.

— Тя е изключителна домакиня и не се съмнявам, че ще се справи перфектно.

Но Кейт Грейнджър притежаваше забележителната способност да чете мисли от разстояние.

— Анабел, трябва да се постарая да преодолееш враждебността си към Кандейси. Няма нищо по-важно от семейството. Дъг я обожава, както и всички ние. Освен това тя е чудесна майка.

Капки пот избиха по челото на младата жена.

— Джеймисън свикна ли вече с гърнето?

Не Джими, Джейми, Джим или с някакъв друг съкратен вариант на името. Само Джеймисън.

— Той е такъв умник. Всичко е само въпрос на време. Признавам, че отначало се съмнявах в тези касети за езиково обучение, но ето че малкият вече притежава забележителен речник, макар да е само на три годинки.

— Още ли повтаря „задник“?

— Не е смешно.

В добрите стари времена, когато майка ѝ имаше чувство за хумор, двете щяха да прихнат от смях, но сега, на шейсет и две, Кейт Грейнджър трудно се адаптираше към живота си като баба. Въпреки че тя и бащата на Анабел си купиха разкошна къща на брега на океана в Нейпълс, Флорида, на Кейт ѝ липсваше родният Сейнт Луис. Скучаеща, обречена на бездействие, тя бе пренасочила цялата си енергия, която преди години ѝ бе помогнала за впечатляващата ѝ банкерска кариера, към трите си големи деца. Особено към Анабел — единственият провал в живота ѝ.

— Как е татко? — попита младата жена с надеждата да отложи неизбежното.

— Как мислиш, че е? Днес сутринта стигна до осемнайсетата дупка на голф игрището, а телевизорът непрекъснато е включен на голф канала. От месеци не е отварял медицинско списание. Естествено е да се очаква, че след като е бил хирург цели четирийсет години, ще прояви поне малко любопитство към новостите в медицината, но по тези теми разговаря само с брат ти.

Така двете жени преминаха неусетно към втората глава от приказната сага „Близнаците чудо Грейнджър“, посветена на бляскавия живот на доктор Адам Грейнджър, изтъкнатия сърдечен хирург от Сейнт Луис.

Анабел протегна ръка към бутилката с вода. Съжаляваше, че не я бе напълнила предвидливо с онзи прекрасен коктейл от водка с праскови.

— Мамо, движението е силно претоварено. Опасявам се, че точно сега нямам време да говоря по мобилния.

— Баща ти толкова се гордее с Адам. Съвсем наскоро публикуваха още една статия на брат ти в списанието за белодробна и сърдечна хирургия. В нашия клуб последната тематична вечер беше озаглавена „Карибска нощ“ и докато вечеряхме със семейство Андърсън, се наложи да сригам баща ти под масата, за да спре да говори само за Адам. Децата на Андърсън са ужасно разочарование за родителите си. — Също като Анабел. Майка ѝ се приготви да хване бика за рогата. — Получи ли заявленията, които ти изпратих?

Понеже Кейт ѝ изпращаше купища документи с експресна куриерска служба и после несъмнено проследяваше на компютъра си дали пратките ѝ са доставени, въпросът бе риторичен. Анабел усети първите пристъпи на главоболие.

— Мамо...

— Не бива безцелно да пропиляваш живота си. Колко работни места смени, а всичките ти връзки са пълен провал... да не говорим за кошмара с Роб. Трябваше да ти отрежем издръжката още в колежа, когато реши да учиш за актриса. Нима ти липсваха златни възможности за работа? Вече си на трийсет и една. И си Грейнджър. Крайно време е да се установиш и да се заемеш с нещо сериозно.

Анабел си каза, че не бива да се поддава на провокацията, колкото и да я блазнеше, ала днес ѝ се бе насъбрало твърде много. Първо Мишока, сетне Хийт Чампиън, напомнянето за Роб и страхът, че майка ѝ има право... всичко това преля чашата и тя рухна.

— Да бъда достоен член на семейство Грейнджър, означава само две неща, нали? Медицина или финанси.

— Не започвай пак. Много добре знаеш какво имам предвид. Онзи ужасен брачен бизнес от години не носи никакви приходи. Мама го започна, само за да може свободно да си пъха носа в хорските работи. Няма да станеш по-млада, Анабел, а и аз нямам намерение да седя отстрани и да те наблюдавам как си пропиляваш живота безцелно, вместо да се върнеш в университета и да се подготвиш за бъдещата си кариера.

— Не искам...

— Винаги си била силна по математика. От теб ще излезе прекрасен счетоводител. Вече ти обещах, че ще ти платим образованието.

— Не искам да бъда счетоводител! И не се нуждая от родителска издръжка.

— Значи това, че живееш в къщата на Нана, не се брои?

Това бе удар под кръста. Лицето ѝ пламна. Майка ѝ бе наследила къщата на баба ѝ в Уикър Парк. Сега там живееше само Анабел, под предлог, че пази сградата от крадци, но всъщност Кейт просто се страхуваше дъщеря ѝ да не се озове в някой „опасен градски квартал“.

— Прекрасно! Искаш да се изнеса ли? — кипна младата жена. — Това ли искаш?

О, боже, отново се държеше като петнайсетгодишна хлапачка. Защо винаги позволяваше на майка си така да я влудява? Но преди да възвърне изгубените си позиции, Кейт продължи със същия престорено търпелив майчински глас, който Анабел за пръв път чу, когато бе на осем и заяви, че ще избяга от къщи, ако братята ѝ не престанат да я наричат „картофче“.

— Искам да се върнеш в университета и да излезеш оттам с диплома за счетоводител. Много добре знаеш, че Дъг ще ти помогне да си намериш работа.

— Нямам никакво намерение да ставам счетоводител!

— Тогава каква искаш да станеш, Анабел? Каж ми. Да не мислиш, че ми е много приятно да ти натяквам? Достатъчно е само един път да ми обясниш и...

— Искам да имам свой бизнес — отрони младата жена с тон, в който, за неин ужас, се бе промъкнала противна хленчеща нотка.

— Вече се опита, забрави ли? Онзи магазин за подаръци? Или онази окаяна компютърна компания? Ние с Дъг те предупредихме тогава. Ах, да, още и с онази жалка трудова борса. Никъде нищо не постигна.

— Не е вярно. Трудовата борса я затвориха.

— Както магазина за подаръци и компютърната компания. Не забелязваш ли едно странно съвпадение: щом се захванеш с нещо, и корабът тутакси се устремява към дъното? Защото се занимаваш само с фантазии, а не с нещо реално. Като онова хрумване да ставаш актриса.

Анабел сякаш потъна още по-надълбоко в седалката. Не беше лоша актриса, няколко пъти изигра сериозни второстепенни роли в университетските пиеси и дори режисира няколко студийни постановки. Но когато стигна до предпоследната година на следването си, се убеди, че театърът не беше нейното призвание, а просто средство да се скрие в един свят, където повече няма да бъде само помалката некадърна сестра на Дъг и Адам.

— А виж какво се случи с Роб — не мирясваше Кейт. — От всички... Е, няма значение. Работата е там, че си втълпи всички онези шантави ню ейдж идеи, че трябва само достатъчно силно да пожелаеш нещо и ще го получиш. Но в живота не става така. Иска се нещо повече от желание. Преуспелите личности обикновено са прагматични. Градят планове, основани само на реалността.

— *Не искам да бъда счетоводителка!*

Дълга, неодобрителна пауза последва този изблик. Тя съвсем точно знаеше какво си мисли майка ѝ. Че Анабел си остава Анабел — нервна, екзалтирана, истерична, непрактична, единствената неудачница в семейството. Ала никой не я вбесяваше така, както собствената ѝ майка.

Освен баща ѝ.

И братята ѝ.

Престани да си проваляш живота, картофче, и се заеми с нещо практично, ѝ бе написал изтъкнатият хирург в последния си имейл,

като предвидливо бе сложил в копие и останалата част от семейството, включително две лели и три братовчедки.

Вече навърши трийсет и една, бе отбелязал преуспяващият финансист Дъг в картичката, която ѝ изпрати по случай рождения ѝ ден. На твоите години печелех по двеста хиляди годишно.

Баща ѝ, бивш велик хирург, бе възприел друг подход.

Вчера изпратих топката направо в четвъртата дупка. Играта ми постепенно се усъвършенства. И, Анабел... отдавна е време да намериш себе си.

Само Нана Мирна я разбираше.

Ще намериш себе си, когато му дойде времето, скъпа — казваше ѝ тя.

Липсваше ѝ баба ѝ Мирна. Тя също беше неудачница.

— Но в счетоводството има много широко поле за изява — не се предаваше майка ѝ. — И се разширява с всяка изминала година.

— Моят бизнес също се разраства — заяви Анабел в налудничав саморазрушителен изблик. — Сдобих се с много важен клиент.

— Кой?

— Знаеш, че нямам право да съобщавам името му.

— Под седемдесет ли е?

Младата жена отново си заповяда да не се хваща на въдицата, но изглежда, неслучайно си бе спечелила репутацията на пълна неудачница.

— На трийсет и четири е. Мултимиллионер.

— В такъв случай защо му е потрябвало да наема точно теб?

Анабел стисна зъби.

— Защото съм най-добрата, ето защо.

— Ще видим — смекчи тона майка ѝ, но мигом побърза да забие ножа на майчинската си любов право в целта. — Разбирам, малката ми, че те дразня с моите наставления, но те обичам и искам да реализираш способностите си.

— Зная — въздъхна тя. — И аз те обичам.

Най-после разговорът приключи. Младата жена прибра мобилния си телефон в чантата, тръшна вратата и сърдито пъкна ключа в стартера. Може би нямаше да я боли толкова много, ако в думите на майка ѝ не се съдържаше толкова много истина.

Докато се измъкваше от паркинга, се огледа в огледалото за обратно виждане и промърмори любимата дума на Джеймисън. Два пъти.

[1] Колата е кръстена на генерал Шърман, който в края на Гражданската война ускорява поражението на Юга и чието име е символ на могъщ пълководец, прегазващ всичко по пътя си; и на най-прочутия танк в армията на САЩ през XX в. — Бел.прев. ↑

[2] Бизнес центърът на Чикаго. — Бел.прев. ↑

[3] Красив изглед (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Марка скъпо френско шампанско. — Бел.прев. ↑

[5] Шампион, борец, юнак (от англ.). — Бел.ред. ↑

2

Дийн Робилард влезе в клуба, издокаран като кинозвезда — лениво спортно сако върху широките рамене, диамантени обици на ушите и слънчеви очила „Оукли“, скриващи сини като океана край Малибу очи. С бронзовия загар, модната набола брада и блестящата руса коса в елегантен безпорядък, постигнат с умело нанесен гел, този галеник на съдбата се възприемаше като драгоценен дар от Ел Ей за Чикаго. Хийт се ухили, доволен от възможността да се поразсее. Несъмнено момчето притежаваше стил и Градът на ветровете се бе затъжил за него.

— Познаваш ли Дийн?

Блондинката, която се опитваше да се увеси на дясната ръка на Хийт, не откъсваше очи от Робилард, докато красавецът раздаваше на тълпата прочутите си звездни усмивки. Тя трябваше да повиши глас, за да надвика поп музиката, връхлитаща от дансинга на „Уотърурк“, където се вихреше тазвечерното частно парти. Макар че „Сокс“ играеха в Кливланд, а „Булс“ още нямаха мач в Чикаго, на купона имаше играчи от другите отбори, главно от „Старс“ и „Беърс“, както и от „Къбс“, двама от „Блекхоукс“ и вратарят на „Чикаго Файър“. Сред бляскавата тълпа се виждаха неколцина актьори, една рок звезда и жени, десетки жени, всяка по-красива от другата — сексуалните придобивки на богатите и известните.

— Разбира се, че познава Дийн. — Брюнетката от другата страна на спортния агент изгледа презрително блондинката. — Хийт познава всички футболисти в града, нали така, любовнико?

Докато говореше, тя плъзна крадешком пръсти по вътрешната страна на бедрото му. Ала Хийт стоически пренебрегна мигновения отклик на възбудата си, както правеше винаги при подобни случаи, откакто реши да се подготви за брак и семейство.

Въпросната подготовка се оказа адски трудно изпитание.

Той си напомни, че е там, където искаше да бъде, единствено благодарение на това че винаги се бе придържал към строго

начертания си житейски план, а женитбата на трийсет и пет години бе следващата точка от него. Бъдещата му съпруга трябваше да бъде неоспорим символ на постиженията му, окончателното доказателство, че паркингът за каравани „Бо Виста“ завинаги е останал в миналото.

— Познавам го — потвърди Хийт.

Не добави, че се надява да го опознае по-добре.

Робилард продължи напред, без да престава да се усмихва. Тълпата в „Уотъруркс“ се отдръпваше, правейки път на бившия играч от Южна Калифорния, откупен от „Чикаго Старс“, за да смени най-добрия куотърбек на отбора, защото Кевин Тъкър бе обявил, че се оттегля от футбола в края на предстоящия сезон. Някаква загадка се криеше в миналото на семейството на Дийн Робилард и куотърбекът винаги отговаряше уклончиво, ако някой проявеше любопитство относно живота му. Хийт реши сам да се поразрови в миналото на футболиста и се натъкна на някои любопитни слухове, но предпочете да ги запази само за себе си. Братята Загорски, които досега се забавляваха с две брюнетки в другия край на бара, най-сетне зацепиха какво става и настръхнаха, готови за действие. Само след секунди два чифта мокасини „Прада“ се запрепъваха енергично. Очевидно братята нямаха търпение първи да се доберат до апетитния залък.

Хийт не се включи в надпреварата и отпи лениво от бирата. Интересът на братята Загорски към Робилард не го изненада. Преди пет дни агентът на куотърбека бе загинал при изкачване на една стръмна скала, оставяйки го без представител, и сега братята Загорски, както и всички останали спортни агенти, се надяваха да заемат освободеното място. Загорски управляваха компанията „Зет Груп“ — единствената спортна агенция в Чикаго, която беше равностоен съперник на бизнеса на Хийт. Младият мъж ги ненавиждаше главно заради липсата на всякаква етика в действията им, но и защото преди пет години му откъснаха изпод носа много изгоден договор за попълване на цял отбор, точно когато той самият най-много се нуждаеше от него. Върна им го, като им задигна Роко Джеферсън, което съвсем не се оказа трудно за него. Братята Загорски много ги биваше в обсипването на клиентите с щедри обещания, но не и в спазването им.

Хийт не хранеше илюзии за професията си. През последните десет години бизнесът на спортните агенти бе станал по-корумпиран

дори от този на букмейкърите, събиращи залозите за бой с петли. В повечето щати издаването на лиценз се бе превърнало в пълна пародия. Всеки дребен мошеник, стига да понатрупа малко пари, можеше да си отпечата визитни картички, да се провъзгласи за спортен агент и да се впусне в лов на наивни атлети от университетските отбори, особено такива, които се задоволяваха с малко. Тези мръсници подаваха под масата тлъсти пачки на младите глупаци, обещаваха им луксозни автомобили и диаманти, наемаха им проститутки и плащаха „бонуси“ на всеки, който можеше да уреди подписа на някой прочут спортист под договора за управление на кариерата му. Някои почтени агенти напуснаха бизнеса, защото не вярваха, че могат да останат честни при тази толкова нелоялна конкуренция. Но Хийт не преклони глава. Той обичаше работата си въпреки мръсните игри, които все по-често я съпътстваха. Обичаше прилива на адреналин, бушуващ в кръвта му при появата на всеки нов клиент и сключването на сделката. Обичаше да проверява доколко са гъвкави границите на установените правила. В това бе най-добър. Да, разтягаше границите на правилата, ала никога не ги нарушаваше. И никога не лъжеше клиентите си.

Хийт наблюдаваше как Робилард наклони глава, за да чуе многословните обяснения на братята Загорски. Не се притесняваше. При цялата му слава на чаровник от Ел Ей, футболистът не беше глупав. Знаеше, че всеки спортен агент в страната ще си изпотроши краката, за да го спечели за клиент, но едва ли тази вечер щеше да вземе някакво решение.

Едно секси котенце, с което Хийт бе преспал два пъти, преди да навлезе в периода на подготовка за женитбата, се отправи към него, поклащайки бедра. Косите ѝ се стелеха по раменете, а зърната ѝ, като презрели черешки, опъваха до скъсване тънкото ѝ късо потниче.

— Правя едно проучване. Ако през остатъка от живота си трябва да се задоволиш само с един вид секс, какъв би избрал? Засега гласуването е три към едно в полза на оралния.

— Какво ще кажете да гласувам просто за хетеросексуалния?

И трите жени се разсмяха оглушително, сякаш никога не бяха чували нещо по-забавно. Няма що, явно беше царят на комиците.

Публиката се разгорещи и няколко от жените, танцуващи на дансинга, се затичаха към фонтаните, на които „Уотърс“ дължеше името си. Оскъдните им дрехи полепнаха по телата им, подчертавайки

всички извивки. Навремето, когато пристигна в този град, Хийт обичаше клубовете, шумната музика, алкохола, красивите жени и разюздания секс, но след като премина трийсетте, започна да се пресища от всичко това. Но колкото и да му бе втръснало, подобни щури развлечения оставаха част от бизнеса и той наистина не можеше да си спомни, откога не се бе озовавал сам в леглото в приличен час.

— Хийт, приятелю!

Щом видя Шон Палмър, лицето на спортния агент грейна в усмивка. Новият играч от отбора на „Чикаго Беърс“ бе привлекателен младеж, висок и мускулист, с квадратна челюст и закачливи кафяви очи. Мъжете си размениха едно от десетината твърде сложни ръкостискания, които Хийт бе усвоил до съвършенство през годините.

— Как се чувства нашият Питон тази вечер? — попита Шон.

— Не се оплаквам.

Хийт бе положил много усилия, за да вербува този защитник от Охайо. И когато Шон игра блестящо в мачовете от първите квалификации през април, агентът изпита дълбока радост и удовлетворение, че трудът му не е бил напразно. Палмър произлизаше от почтено семейство и не жалеше силите си, за да тренира съвестно. Хийт имаше намерението да направи всичко възможно, за да държи младия футболист далеч от всякакви неприятности. Той направи знак на жените, че иска да остане сам.

Шон се намръщи разочаровано, но само за кратко. Както и всички останали в клуба, и той изгаряше от желание да говори за Робилард.

— Защо не целуваш мършавия бял задник на Дийн като всички останали?

— Целувам задници само насаме.

— Робилард не е глупак. Няма да бърза да си намери нов агент.

— Не го обвинявам. Очаква го страхотно бъдеще.

— Искаш ли да му кажа някоя добра дума за теб?

— Разбира се.

Хийт прикри усмивката си. Звездният играч не би дал и пукната пара за препоръките на някакъв новак. Робилард се съобразяваше единствено с мнението на Кевин Тъкър, но дори и това не беше много сигурно. Дийн едновременно боготвореше и ненавиждаше Кевин, задето последния сезон не бе получил никаква контузия, което

означаваше, че заместникът му ще остане на резервната скамейка още една година.

— Вярно ли е това, което дочух, че си решил да се откажеш от жените? Всички дами тази вечер говорят само за това. Чувстват се изоставени, схващаш ли?

Не виждаше защо да се хаби да обяснява на един двайсетгодишен хлапак с джобове, натъпкани с наскоро отпечатани стодоларови банкноти, че няма смисъл вечно да търчиш подир жените.

— Бях много зает.

— Прекалено зает за някое котенце?

Шон изглеждаше толкова искрено потресен, че Хийт се разсмя. Но трябваше да признае, че хлапакът имаше известно право. Тук, накъдето и да погледнеш, от деколтетата надничаха пищни гърди, а миниатюрните тесни полички обхващаха сочни, сладки дупета. Но той искаше повече от секс. Искаше първата награда. Някоя изискана красавица, елегантна и мила. Родена със сребърна лъжичка в уста. Идеалната жена, гъвкава и стройна, с изваяно лице, неговото тихо пристанище сред бурите на живота. Винаги готова да го подкрепи, която ще омекотява буйния му нрав. Такава жена най-сетне ще го накара да почувства, че е постигнал всичко, за което е мечтал. Освен да играе за „Далас Каубойс“.

Усмихна се на момчешката си фантазия, от която трябваше да се откаже заедно с мечтите всяка нощ да спи с нова порнозвезда. Постъпи в университета на щата Илинойс, защото там предлагаха стипендии за спортисти. През четирите години игра в най-добрия футболен отбор на университета. Но в последния курс се примири с факта, че никога няма да бъде изключителен играч и за професионалистите завинаги ще остане треторазреден любител. Ала дори и тогава вярваше неотклонно, че трябва да бъде най-добрият в избраната от него професия, затова насочи мечтите си в друга посока. Получи най-високите оценки на кандидатстудентските изпити за Юридическия факултет, а един влиятелен мъж, бивш възпитаник на университета в Илинойс, задейства политическите си връзки, за да го вкара в „Харвард“. Хийт се научи да използва мозъка си, придобития на улицата опит бързо да се ориентира, както и умението да се приспособява към всякакво общество: в студентското общежитие, съблекалнята или на палубата на частна яхта.

И макар да не криеше провинциалните си корени — дори се хвалеше с тях, когато му бе изгодно — не позволяваше на никой да види колко много мръсотия все още беше полепнала по тях. Носеше маркови дрехи, караше най-скъпите и мощни коли, живееше в най-престижните квартали. Познаваше хубавите вина, макар че рядко ги пиеше; разбираше от изящни изкуства, при все че не ги харесваше; не се нуждаеше от наръчник по етикеция, за да познае вилицата за риба.

— Зная какъв ти е проблемът — обяви Шон и очите му заблестяха лукаво. — Тукашните пиленца не са достатъчно класни за господина от Бръшляновата лига^[1]. Вие, тузарите, си припадате по дами с големи декоративни монограми, татуирани върху задниците им.

— Да, за да подхождат на голямото декоративно „Х“ от „Харвард“, татуирано на моя.

Шон избухна в смях, а жените тутакси се върнаха отново при тях, за да узнаят повода за веселбата. Ако това се бе случило преди няколко години, Хийт щеше да се наслади на хищническата им чувственост. Жените му налитаха още откакто беше невръстно хлапе. Когато беше на тринайсет, една от приятелките на баща му го завлече в леглото. Сега знаеше, че това се нарича развращаване на малолетен, но тогава нищо не разбираше, бе много паникьосан от чувство за вина и повърна от страх, че старият ще разбере. Поредният гаден епизод от едно детство, пълно с такива.

Постара се да остави зад гърба си онова детство, а и последните останки щяха да изчезнат, когато си намереше подходящата съпруга. Или когато Порша Пауърс му я намереше. След като прекара няколко години в безплодно търсене, Хийт проумя, че жената на мечтите му няма да се мотае по клубовете и баровете за спортисти, където той киснеше през така нареченото време за разпускане. Но все пак никога нямаше да му хрумне да потърси услугите на агенция за запознанства, ако не бе попаднал на хвалебствена статия за Порша Пауърс в списание „Чикаго“. Впечатляващите ѝ връзки и дългият списък на постиженията ѝ бяха именно това, от което се нуждаеше.

За разлика от Анабел Грейнджър. Като безмилостен професионалист, той трудно се размекваше и не можеше да бъде заблуден, но имаше нещо трогателно в отчаяната ѝ настойчивост. Припомни си ужасния ѝ жълт костюм, големите очи с цвят на мед, поруменелите заоблени бузи и облака червена коса. Приличаше на

изпаднала от чувала на Дядо Коледа по време на лудешко препускане с шейната.

Не биваше да споделя пред Кевин, че е решил да си търси съпруга, но откъде да знае, че жена му Моли има приятелка, занимаваща се с брачен бизнес? Но нищо. Трябваше само да изтърпи обещаната среща, след което Анабел Грейнджър и жалкият ѝ опит щяха да останат в историята.

Малко след един през нощта Дийн Робилард най-последно благоволително да се приближи към Хийт. Въпреки слабото осветление, младежът така и не свали черните си очила „Оукли“, но бе съблякъл спортното си сако. Бялата му копринена тениска без ръкави подчертаваше най-впечатляващото във фигурата му — яките широки рамене, неосквернени от хирургическа намеса. Дийн приседна на високия бар стол до този на спортния агент и протегна единия си крак, обут в светлокафяв ботуш, за който Хийт бе чул жените да коментират, че е от колекцията на Долче и Габана.

— Е, Чампиън, твой ред е да ми се подмазваш.

Хийт подпря лакът на барплота.

— Моите съболезнования за загубата ти. Макгрудър беше добър агент.

— Мразеше те и в червата.

— Както и аз него, но при все това беше много добър агент. Останаха малко като него — сви рамене Хийт, докато оглеждаше внимателно куотърбека. — По дяволите, Робилард, ти да не си се изрусил?

— Направих си светли кичури. Харесва ли ти?

— Ако се разкрасиш още малко, ще взема да те поканя на среща.

— Ще трябва да се наредиш на опашката — подсмихна се футболистът. И двамата знаеха, че това не се отнасяше до срещата. — Харесвам те, Чампиън — заяви Робилард, — затова ще говоря направо. Вече си въвн от играта. Трябва да съм пълен глупак, за да подпиша с агент, който оглавява черния списък на Фийби Кейлбоу.

— Единствената причина да присъствам в този списък е скъперничеството на Фийби. — Не бе напълно вярно, но сега не му беше времето да задълбава в сложните си отношения със

собственичката на „Чикаго Старс“. — На Фийби никак не ѝ допада, че не пълзя на колене пред нея, и за разлика от останалите, не я слушам като кутренце. Защо не попиташ Кевин има ли основания да се оплаква от мен?

— Може и да няма, но за разлика от мен, на него му провървя, като се ожени за сестрата на шефката, така че ситуацията с Тъкър е малко по-друга. Истината е, че и аз вече успях да раздразня госпожа Кейлбоу, макар че нямам представа какво съм сторил, и не искам окончателно да изпортя всичко, като те наема.

Обтегнатите отношения на спортния агент с Фийби Кейлбоу отново му пречеха да постигне целта си. Независимо колко се стараше да се помири с нея, той продължаваше да си плаща заради старите грешки. Но не издаде с нищо огорчението си, а само сви рамене.

— Изборът е твой.

— Всички агенти сте кръвопийци — оплака се горчиво Дийн. — Вземате два или три процента от парите, изкарани с толкова зор, и за какво? Заради малко бумащина. Голяма работа, няма що. Колко дни си се потил на игрището сутрин и следобед?

— Е, не колкото теб, това е дяволски сигурно, но бях твърде зает, за да си вземам изпитите с отличен, докато учех договорно право.

Робилард се засмя и Хийт отвърна на усмивката му.

— И за да няма недоразумения... Когато става въпрос за тлъстите заплати, които осигурявам на клиентите си, повярвай ми, вземам дяволски повече от три процента.

Куотърбекът дори не мигна.

— Братята Загорски ми гарантират, че ще ме уредят за рекламно лице на „Найки“. Ти можеш ли да ми го обещаеш?

— Никога не обещавам нещо, което не е сигурно. — Хийт отпи от бирата си. — Не мамя клиентите си или поне не за нещо важно. Нито крада от тях, нито ги лъжа, нито ги злепоставям зад гърба им. В този бизнес няма агент, който да работи по-добре от мен. Нито един. Това е всичко, което мога да ти предложа. — Изправи се, извади дебела пачка, защипана с щипка, и остави една стодоларова банкнота на бара. — Ако искаш да говориш с мен, знаеш къде да ме намериш.

* * *

Като се прибра у дома късно вечерта, Хийт извади една изпомачкана стара покана от чекмеджето на скрина. Пазеше я там, за да му напомня за болката, която бе изпитал преди години, когато за пръв път я отвори. Тогава беше на двайсет и три.

Сърдечно ви каним на сватбата на
ДЖУЛИ ЕЙМС ШЕЛТЪН и ХИЙТ Д. ЧАМПИЪН
и на сребърната сватба на
ВИКТОРИЯ и ДЪГЛАС ПИЪРС ШЕЛТЪН III
и на златната сватба на
МИЛДРЕД и ДЪГЛАС ПИЪРС ШЕЛТЪН II
В деня на свети Валентин, 18 ч.
В имението ни в Ийст Хамптън, Ню Йорк

Организаторът на сватбените тържества погрешно бе изпратил покана и на самия него, без да се усети, че той е младоженецът. Тогава Хийт за пръв път осъзна, че неговата сватба е само едно от винтчетата в добре смазаната семейна машина. И всичките му надежди се изпариха само за миг. Знаеше си, че беше прекалено хубаво, за да е истина. Как можеше Джули Шелтън да се влюби в младеж, който чистеше септичните ями, за да плаща обучението си в Юридическия факултет?

— *Не виждам защо си толкова разстроен?* — бе се учудила Джули, когато бе споделил съмненията си с нея. — *Това е просто съвпадение на датите. Трябва да си щастлив, че така стриктно почитаме традициите си. Сватбата в деня на свети Валентин носи късмет в нашето семейство.*

— *Това не е просто денят на свети Валентин* — бе възразил той. — *Златна сватба, сребърна сватба... Къде щеше да си търсиш съпруг, ако аз не се бях появил точно навреме?*

— *Но ти се появи и не виждам какъв е проблемът.*

Хийт се бе опитал да я убеди да промени датата на сватбата, но Джули не се бе съгласила.

— Ако ме обичаш, ще направих, както ти казвам — бе настояла тя.

Обичаше я, но след многото безсънни нощи се убеди, че Джули го обичаше само като поредната удобна придобивка в добре уредения живот.

Сватбата премина, както бе запланувана, само че пред олтара до нея застана един от приятелите ѝ от детинство, така че представителката на третото поколение от рода Шелтън се венча точно в деня на свети Валентин. След две години се разведоха и с това завинаги бе сложен край на семейната им традиция. Но Хийт не изпита удовлетворение от тази вест.

Джули не беше първата, на която той отдаваше сърцето си. Като дете бе готов да обикне всеки, като се започне с баща му, пияница, и се продължи с безкрайния поток от случайни жени, които той мъкнеше у дома. И всеки път, когато се появи нова жена в разнебитената каравана, момчето се молеше тя да е тази, която ще замени мъртвата му майка.

Когато от това нищо не се получи, както и трябваше да се очаква, той пренасочи любовта си към бездомните кучета или към старицата от съседната каравана, която му крещеше винаги, когато топката му попадеше в градинката, оградена със стари автомобилни гуми, към учителките си, които си имаха свои деца и не желяеха чуждото. Но трябваше да се стигне до историята с Джули, за да научи най-последен горчив житейски урок, останал незабравим за него: емоционалното му оцеляване зависеше от него самия, не трябваше да се влюбва.

Но все пак се надяваше някой ден това да се промени. Сигурен бе, че ще обича децата си. И никога нямаше да позволи да имат детство, подобно на неговото. Колкото до бъдещата му съпруга... да я обикне, щеше да отнеме повече време. Но щом се увереше, че тя завинаги ще бъде до него и няма да го предаде, можеше и да опита да отвори сърцето си. А засега щеше да се отнася към търсенето на съпруга, както към всяка друга сделка в бизнеса си и тъкмо затова бе наел най-добрата сватовница в града. И затова задължително трябваше час по-скоро да се отърве от Анабел Грейнджър...

След по-малко от двацет и четири часа Хийт влезе в любимия си ресторант „Сиена“, готов да изпълни даденото обещание. На челото на Анабел беше написано: „Неудачница“, и тази среща щеше да се окаже напразна загуба на време, с каквото той не разполагаше. Насочи се към обичайната си маса в далечния ъгъл на силно осветения бар, като пътъом размени поздрави с италианеца Карло, собственика на заведението. Хийт бе научил езика в колежа, а не от баща си италианец, който говореше само езика на пияниците. Старият умря от емфизем и цироза, когато Хийт беше на двацет. Когато узна за смъртта му, не проля нито една сълза.

Набързо позвъни на Кейлеб Креншо, нападател от „Чикаго Старс“, както и на Фил Тайри в Ню Орлиънс. Точно когато свърши с втория разговор, алармата на часовника му звънна. Точно в девет часа. Огледа се и... наистина видя Анабел Грейнджър да крачи към него. Но вниманието му бе привлечено от зашеметяващата блондинка до нея. Леле... Откъде я бе намерила тази красавица? Късата ѝ права коса се спускаше в модна прическа до брадичката. Беше висока, с перфектни симетрични черти на лицето и дълги стройни крака. Значи, Тинкърбел^[2] не е бръщолевила само празни приказки.

Сватовницата му беше с около педя по-ниска от жената, с която смяташе да го запознае. Гъстата разрошена червеникавозлатиста коса сияеше като ореол около малката ѝ глава. Късото бяло сако и яркозелената рокля с деколте, без ръкави, изглеждаха значително по-добре от вчерашното облекло, но при все това приличаше на наивна горска фея. Той се надигна от стола, когато тя пристъпи към запознанството.

— Гуен, да ти представя Хийт Чампиън. Хийт, запознай се с Гуен Фелпс.

Красавицата го изгледа преценяващо с интелигентните си, леко скосени кафяви очи.

— За мен е удоволствие — заговори с плътен, леко дрезгав глас. — Анабел ми разказа всичко за вас.

— Радвам се да го чуя. Това означава, че можем да говорим само за вас, което за мен ще бъде много по-интересно.

Прозвуча доста банално и му се стори, че дочу приглушено изсумтяване. Но лицето на Анабел все така грееше от желание да направи всичко възможно, за да му угоди.

— Не се засягайте, ако се усъмня в искреността ви — каза Гуен и се настави грациозно на стола, който той ѝ предложи.

Жената излъчваше класа. Анабел дръпна стола насреща, но кракът му се закачи в този на масата. Прикривайки раздразнението си, той се протегна, за да го освободи. Тя беше ходеща напаст и той вече съжаляваше, задето настоя да остане с тях, но в онзи момент му се струваше добра идея. Когато реши да потърси услугите на агенция за запознанства, си обеща да направи процеса колкото е възможно по-ефективен. Хийт вече се бе запознал с две жени, предложени му от „Стабилни бракове“. Още преди да пристигнат питиетата, вече знаеше, че никоя от тях не му подхожда, обаче изгуби няколко часа, преди да успее да ги разкара. Ала тази определено беше обещаваща.

Рамон дойде от бара, за да им вземе поръчките. Гуен си поръча сода, а Анабел избра нещо ужасно с помпозното название „Зелен фантом“. При това през цялото време го наблюдаваше с изражението на притежател на куче, очакващ любимият му пудел да започне да изпълнява заучените трикове. Явно не можеше да разчита на нея да поведе разговора.

— От Чикаго ли сте, Гуен? — осведоми се той вежливо.

— Израснала съм в Рокфорд, но от много години живея тук, в Бъктаун.

Бъктаун бе едно предградие наблизо, в северна посока, популярно сред по-младите. Той самият бе живял там известно време и двамата си побъбриха малко на тамошния жаргон за незначителни неща, въпреки че именно това искаше да избегне първоначално. Стрелна с поглед госпожица сватовницата. Изглежда, не бе чак толкова глупава, защото мигом схвана безмълвния му намек.

— Сигурно ще ти е интересно да узнаеш, че Гуен е психолог, при това един от най-изтъкнатите специалисти в нашия щат по сексиграчките.

Това тутакси привлече вниманието му. Добре че успя навреме да прехапе език, за да спре напирещата на устните му пиперлива забележка, дочута в съблекалнята.

— Доста необичайна научна област.

— Знаете ли, не всички разбират колко е важна — зае се да му обяснява красивата психоложка. — Ако се използват правилно, някои уреди могат да се превърнат в отлично терапевтично средство. Мисля,

че мисията ми е да измъкна този метод от забвението, за да започне да се прилага в практиката.

Тя продължи с увлечение да го запознава с професията си. Не можеше да се отрече, че тази жена, надарена с добродушно чувство за хумор, беше умна, образована и секси. Господи, колко беше секси! Наистина бе подценил способностите на Анабел Грейнджър. Но точно когато се поувлече в разговора, Анабел погледна часовника си и стана.

— Времето изтече — обяви жизнерадостно, от което той настръхна.

Секси психоложката се изправи с усмивка.

— Приятно ми беше да се запознаем, Хийт.

— Удоволствието е изцяло мое.

Тъй като той бе определил времетраенето на срещата, прикри раздразнението си. Никога не бе очаквал глупавата сватовница да намери такава възхитителна жена, при това за толкова кратко време. Гуен прегърна брачната агентка набързо, отново му се усмихна и излезе от ресторанта. Анабел се отпусна на стола, отпи от зелената гадост и зарови в чантата си — този път тюркоазносиня на палмови дървета, общити с мъниста. След секунда под носа му се мъдреха няколко листа. Беше договор, подобен на този, който вчера бе оставила на бюрото му.

— Гарантирам минимум по две запознанства месечно. — Непокорна къдрица от червено-златистата коса падна на челото ѝ. — Хонорарът ми за шест месеца е д-десет хиляди долара. — Не му убягнаха нито лекото заекване, нито руменината, плъзнала по бузите, които бяха като на катеричка, но Тинкърбел ентусиазирано продължаваше с изложението си. — Обикновено хонорарът включва и консултация със специалист по стайлинга, но... — Погледът ѝ се насочи към косата му, която той подстригваше на всеки две седмици за осемдесет долара, после се спусна към черната риза от „Версаче“ и накрая се спря върху светлосивия панталон от „Джозеф Абуд“. — Мисля, че... хм... ще минем и без такива консултации.

Е, по този въпрос бе дяволски права. При все че Хийт имаше ужасен вкус за облеклото, имиджът беше най-важното в професията му. И макар да му бе все едно как се облича, клиентите можеха да бъдат на друго мнение. Поради това си бе наел за съветник един гей, отличаващ се с изискан вкус. Цялото му днешно облекло беше

подбрано от този консултант, който му бе забранил да комбинира произволно ризи, панталони и вратовръзки — всички ансамбли бяха изброени в списък, висящ в дрешника му.

— Десет хиляди за новак в професията? Не е ли твърде много? — учуди се той.

— Също като теб, аз вярвам, че добре свършената работа трябва да се заплаща справедливо. Мисля, че си заслужавам парите — изрече тя, без да откъсва очи от устните му.

Хийт потисна усмивката си. Тинкърбел трябваше да поработи още доста върху безстрастното си изражение на комарджия.

— Едва не се разорих, като подписах договора с Порша Пауърс.

Малката вдлъбнатина в средата на горната ѝ устна леко пребледня, но Анабел не отстъпваше.

— Колко жени ти представи тя, които да приличат на Гуен?

Ето че го сложи на мястото му. Този път той не скри усмивката си. Вдигна договора и го зачете. Десет хиляди долара — това бе по-скоро блъф, нищо повече от нейна фантазия. Ала все пак Гуен Фелпс не беше плод на фантазията ѝ. Хийт набързо прегледа страниците. Можеше да смъкне цената, но докъде искаше да стигне? Изкуството на преговорите при сделките изискваше всички накрая да се почувстват победители. Иначе огорчението можеше да провали всичко.

Извади писалката си „Монблан“ и се зае да внася дребни промени, като задраска някоя и друга клауза, подобри трета, добави своя. Накрая плъзна листовете обратно към нея.

— Пет хиляди за начало. Ще доплатя остатъка, ако ми намериш подходяща съпруга.

Златистите точки в кафявите ѝ очи блеснаха ярко, като броката върху детско йо-йо.

— Това е неприемливо. На практика ме принуждаваш да работя без пари.

— Пет хиляди не са малка сума. При това нямаш опит с такива клиенти като мен.

— И все пак ти доведох Гуен.

— Откъде да зная дали тя не е всичко, с което разполагаш? Между това, да се говори за добра игра, и това, да се изиграе наистина, има огромна разлика. — Той прелисти страниците. — Сега топката е у теб.

Анабел грабна листовете и се намръщи, като видя поправките, но накрая сложи подписа си, точно както той очакваше. Хийт също го подписа, после се отпусна на стола и прикова поглед в нея.

— А сега ми дай телефонния номер на Гуен Фелпс. Сам ще уговоря следващата ни среща.

Тя задъвка долната си устна, разкривайки малки бели зъби.

— Първо трябва да проверя дали е съгласна. Това е според споразумението ми с всяка от избраните жени.

— Напълно разумно. Но не съм много притеснен.

Тя извади мобилния си телефон, а той погледна часовника си. Чувстваше се безкрайно уморен. Целия ден бе прекарал в Кливланд и пак трябваше да се отбие за кратко в „Уотърурк“, за да провери дали не са плъзнали някакви нови слухове за Дийн Робилард. Утре щеше да е зает от сутринта до полунощ. Рано сутринта в петък летеше за Финикс, а през следващата седмица го очакваха пътувания до Тампа и Балтимор. Ако имаше съпруга, багажът му щеше да е винаги стегнат, а като се върне в късен час от поредното пътуване, в хладилника щеше да има нещо по-съществено от бира. Щеше да има и с кого да си поговори за изминалия ден, да се отпусне дотолкова, че да не се срамува от провинциалния си диалект, който се промъкваше в говора му винаги когато бе уморен. Можеше да опре нехайно лакът на масата, докато яде сандвич, или да направи нещо, което според тукашните понятия е неприлично. Но най-вече щеше да има *човек до себе си*.

— Гуен, Анабел се обажда. Още веднъж ти благодаря, че се съгласи да се срещнеш с Хийт, след като ти се обадох толкова късно. — Тя го измери с многозначителен поглед. Тинкърбел имаше дързостта да го упреква. — Той ме помоли за телефонния ти номер, за да те покани на вечеря — последва още един многозначителен поглед — в „Чарли Тротър“.

Идеше му да се разсмее, но запази безстрастно изражение, за да не си навири тя прекалено носа.

Новата му сватовница замълча, докато слушаше отговора на другата жена. Накрая кимна. Хийт извади своя мобилен телефон и провери кой го бе търсил, докато бе разговарял с Гуен. В Денвър още не бе станало девет часът. Имаше време да си поговори с Джамал и да се осведоми за сухожилието под коляното му.

— Да — каза Анабел. — Ще му предам. Благодаря. — Затвори телефона, прибра го в чантата си и сви рамене. — Гуен те е харесала. Но само като приятел. — Хийт онемя. Едва ли не за пръв път в живота си. — Опасявах се, че това може да се случи — продължи тя делово. — Двайсет минути съвсем не са достатъчни, за да се представиш в най-добрата си светлина. — Спортният агент продължаваше да се взира в нея, невярващ на ушите си. — Гуен ме помоли да ти предам най-добрите ѝ пожелания. Смята, че си интересен мъж, и е уверена, че лесно ще си намериш някоя по-подходяща.

Гуен Фелпс ме отхвърля?

— Бихме могли... — промълви Анабел замислено — да снижим критериите и да потърсим някоя по-обикновена.

[1] Наричана още Айви лига — спортна организация на американски висши училища от североизточната част на САЩ, включваща „Харвард“, „Принстън“, „Йейл“, „Корнел“, „Браун“, „Дартмут“, Пенсилванския и Колумбийския университет. — Бел.ред. ↑

[2] Tinker Bell (англ.), популярна в България като Камбанка, Менче-Звънче или Зън-Зън — феята от „Питър Пан“ (1904 г.) от Джеймс Матю Бари. — Бел.прев. ↑

3

Тъмносиният ягуар пропълзя бавно покрай ъгъла на Хойн стрийт и тясната Уикър Парк стрийт. Жената зад волана оглеждаше номерата на къщите през черните очила без рамки „Шанел“, с инкрустирани миниатюрни изкуствени диаманти върху дръжките. Строго погледнато, те бяха почти декоративни, тъй като едва ли осигуряваха достатъчна защита срещу ултравиолетовите лъчи дори и в облачни дни, но подчертаваха удивително добре бледата кожа на лицето, оброчено с облак тъмна коса. А Порша Пауърс не беше от тези, които биха пожертвали стила заради практичността. Даже приближаващият ѝ рожден ден — трийсет и седмият за познатите, четирийсет и вторият, доколкото майка ѝ помнеше — не можеше да я накара дори да помисли да смени обувките на „Кристиан Лубутен“ с други с по-ниски токчета. Бившият ѝ съпруг веднъж ѝ бе казал, че смолисточерните ѝ коси, ослепително бялата кожа, поразителните сини очи и слабата като на хрътка фигура я правят да прилича на Снежанка след няколкомесечна строга диета.

Намали скоростта, когато намери номера, който търсеше. Никога не бе виждала по-сигурен кандидат за събаряне от тази малка паянтова къщичка с избеляла лилава фасада и олющен син бордюр. Ръждясала ограда от ковано желязо опасваше дворче с размерите на ваната ѝ. Като цяло мястото приличаше на градинска барака за инструменти, принадлежаща на собствениците на някоя от съседните елегантни двуетажни къщи, извисяващи се от двете страни на тази развалина. Интересно, как не е била съборена досега като повечето от околните порутени къщички?

Порша бе забелязала папката с логото на „Идеалната половинка“ върху бюрото на Хийт, когато вчера се бе отбила в офиса му. Безпогрешният ѝ усет към конкуренцията тутакси ѝ подсказа, че нещо не е наред. През последната година бе изгубила двама важни клиенти, преориентирали се към нови брачни агенции, както и съпруга си, който бе хлътнал по една двайсет и три годишна организаторка на различни

мероприятия. Провалът имаше отчетлива миризма и Порша работеше като вол, за да не позволи тази воня да полепне по нея. След кратко разследване тя откри, че „Идеалната половина“ всъщност е новото име на мижава агенция за запознанства „Брачна агенция Мирна“, нещо като хоби на наскоро починала старица. Бизнесът на покойната Мирна Райхман бил наследен от внучката ѝ. Наложил се Порша да разрови малко по-надълбоко. Оказа се, че въпросната внучка е учила в колежа заедно с Моли, жената на Кевин Тъкър. Това донякъде успокои агентката. Разбира се, Хийт се е почувствал задължен да поговори с жената, поне от вежливост, но той бе твърде взискателен, за да работи с една дилетантка. Порша си легна с леко сърце... и сънува смуцаващ еротичен сън с прочутия си клиент. Не че някога си го бе мислила наяве. Една краткотрайна авантюра с Чампиън би била вълнуваща, но тя никога не смесваше личния си живот с работата.

За нещастие, тревогите ѝ се върнаха с първото телефонно обаждане тази сутрин. Рамон, барманът в „Сиена“, бе един от стратегическите ѝ извънщатни сътрудници, получаващ щедри подаръци в замяна на полезна информация. Именно той ѝ докладва, че брачна агентка, някоя си Анабел, се появила снощи, придружена от изключителна красавица, която представила на Хийт.

Порша потегли към Уикър Парк стрийт веднага щом намери свободно време. Трябваше да разбере колко голяма заплата представлява тази жена. Но тази съборетина по-красноречиво от всякакви думи доказваше, че агенцията за запознанства, подвизаваща се под името „Идеалната половина“, е сериозен бизнес само във въображението на госпожица Грейнджър. Чампиън просто бе проявил любезност, за да угоди на съпругата на Кевин Тъкър.

Донякъде успокоена, Порша се насочи на юг, към „Дъ Луп“, за своя ежемесечен сеанс по пилинг. Харчеше огромни суми, за да поддържа външността си в идеална форма — нито една бръчка по лицето и фигура, тънка като тръстика. Мъжете може и да ставаха по-интересни и чаровни с възрастта, но жените само губеха красотата си. След един час, с освежен грим и в добро настроение, тя влезе в офиса на „Стабилни бракове“, разположен на първия етаж на боядисана в бяло тухлена сграда във викториански стил, недалеч от библиотеката „Нюбъри“.

Инес, която бе едновременно рецепционистка и секретарка, се изчерви и побърза да затвори телефона. Явно отново имаше проблеми с детето. Как може една жена да прави кариера, когато непрекъснато е обременена с грижите по възпитанието на децата си?

Порша тайно се наслаждаваше на успокояващата елегантност на откритото офис пространство с хладни зелени стени и ниски черни дивани в азиатски стил. Трите ѝ помощнички работеха зад бюрата, отделени със стилни пергаментови паравани с черни лакирани рамки. На възраст от двацет и две до двацет и девет, задачата им бе да кръстосват най-модните клубове в града и да присъстват на първите срещи с клиентите. Порша ги бе назначила заради влиятелните им връзки, интелекта им и красивата им външност. Изискваше от тях да идват на работа в черно: семпли, елегантни рокли или панталони в комплект с класическа риза и вталено сако. Самата тя имаше по-голяма свобода на избора и днес беше с перленосив тоалет от „Ралф Лорен“: лека жилетка, прилепнала по тялото ѝ блуза, права пола и перли. Костюмът се допълваше от бледолилави обувки с високи токчета и кокетна панделка отпред.

В офиса нямаше клиенти и Порша направи ненавистното съобщение:

— Слушайте всички! Днес е специалният ден от седмицата. Бързо, бързо. Размърдайте се. Колкото по-рано, толкова по-малко терзания.

— Аз съм неразположена — изпъшка Сусу Каплан.

— Беше така и миналата седмица — срязва я Порша. — Никакви извинения. — Само счетоводителят ѝ и компютърният гуру, който се занимаваше с уебсайта на „Стабилни бракове“, бяха освободени от ежеседмичния ритуал, тъй като не работеха пряко с клиентите. Освен това бяха мъже. Нима това не беше достатъчно красноречиво обяснение? — Ти също, Инес — извика през рамо на път към кабинета си.

— Аз съм секретарка — възрази тя. — Не съм длъжна да посещавам нощните клубове.

Порша не ѝ обърна внимание. Всички искаха да работят в престижна фирма като „Стабилни бракове“, но никоя не харесваше упорития труд и дисциплината. *Дисциплината превръща мечтата в реалност.* Колко пъти го бе повтаряла пред жените от Групата за

инициатива в малкия бизнес? И колко пъти те предпочитаха да пренебрегват съвета ѝ?

Кики Оно продължаваше да се усмихва весело, а Бриана не изглеждаше много разтревожена. Единствено Сусу Каплан се мръщеше. Ако продължаваше така, още преди да навърши трийсет, щеше да има нужда от ботокс. В кабинета на Порша бяха пръснати пет-шест керамични скулптури — единствената украса в обширното пространство, в което преобладаваха стъклото, правите линии и твърдите повърхности. Личните ѝ предпочитания клоняха към посмекчени, по-женствени форми в интериора, но тя смяташе, че кабинетът на една делова жена трябва да излъчва сила и властност. Мъжете можеха да се заобиколят с грамоти за спечелени състезания по боулинг и семейни фотографии, но такъв разкош бе недопустим за една жена директор.

Докато влизаше в личната си баня, Порша чуваше зад гърба си шумоленето от събличане на дрехи, смъкване на колани и гривни. С върха на бледолилавата си обувка измъкна изпод умивалника кантара, занесе го в кабинета и го нагласи на пода от черен мрамор. Взе от масата листа с таблицата. Сусу вече беше по бельо — елегантен комплект от син сутиен и пликчетата.

— Е, коя е най-смелата и ще мине първа?

— Аз.

Мършавата скандинавска красавица Бриана Олсен се качи на кантара.

— Петдесет и четири килограма. — Порша отбеляза теглото в таблицата. — Наддала си половин килограм от миналия месец, но при твоя ръст това не е проблем. Но маникюрът ти... — Посочи олющения кафяв лак по единия от ноктите ѝ. — Честно казано, Бриана, колко пъти още трябва да го повтарям? Външността е всичко. Веднага го оправи. Инес, ти си следващата.

Както и очакваше, секретарката беше напълняла, но тя притежаваше великолепна кожа, невероятен усет при подбор на грима и рядко срещаната дарба да се справя дори и с най-капризните клиенти. Освен това бюрото в приемната бе достатъчно високо, за да прикрива недостатъците на фигурата ѝ.

— Ако някога решиш да си търсиш нов съпруг...

— Зная, зная — кимна Инес. — Тези дни ще се заема сериозно с фигурата си.

Кики, винаги екипен играч, побърза да отклони вниманието на шефката.

— Мой ред е — изчурулика тя.

— Четирийсет и шест килограма — отбеляза Порша. — Отлично.

— Лесно е, когато си азиатка — промърмори Сусу кисело. — Азиатките имат дребни кости. А аз съм еврейка.

Винаги го напомняше, при всяко теглене. Но Сусу притежаваше диплома от университета „Браун“ в Роуд Айлънд и бе много близка с някои от най-богатите семейства от Норт Шор. Косата ѝ беше невероятна — с преливащ карамелен оттенък — и в комбинация с безупречния вкус за мода, излъчваше чувственост и сексуално предизвикателство в стила на Дженифър Анистън. За съжаление, не можеше да се похвали с фигурата на Анистън.

Порша посочи към кантара.

— Да не отлагаме неизбежното.

Сусу се заинати и не помръдна.

— Искам официално да заявя, че намирам това за унижително и обидно.

— Възможно е. Но го правя за твое добро, така че, качвай се на кантара.

Сусу неохотно се подчини. Порша отбеляза показанието с въздишка.

— Петдесет и осем килограма.

За разлика от Инес, Сусу нямаше високо бюро, зад което да се скрие. В задълженията ѝ влизаше да обикаля нощните клубове като представителка на „Стабилни бракове“.

— Всички останали да се върнат на работните си места. Сусу, с теб трябва да си поговорим.

Жената прибра зад ухото си един кичур коса от блестящата лъскава маса и се намръщи. Преди да излезе, Кики Оно ѝ хвърли съчувствен поглед. Сусу взе тясната черна рокля без колан „Банана Рипъблик“^[1] и я задържа отпред като щит.

— Това е дискриминация, незаконно е.

— Адвокатът ми не споделя това мнение, а договорът, който ти подписа, е съвсем недвусмислен. Обсъдихме го, преди да те назнача, забрави ли? В този бизнес най-важното е външността и аз влагам парите си само в това, което отговаря на стандартите ми. Никой не предлага такива бонуси и привилегии като мен. Затова имам право да бъда взискателна.

— Но аз съм твоята най-добра служителка. Държа да бъда оценявана по работата, а не по килограмите.

— В такъв случай си присади пенис — скастри я Порша. Очевидно Сусу още не бе проумяла, че всичко беше за нейно добро. — Опитвала ли си някога да отслабнеш?

— Да, но...

— Колко си висока?

Порша знаеше отговора, но искаше подчинената ѝ да осъзнае надвисналата над нея опасност, каквато представляваше наднорменото ѝ тегло.

— Метър и шейсет и три.

— Петдесет и осем килограма при ръст сто шейсет и три сантиметра. — Агентката се облегна на твърдия ръб на стъкления плот върху бюрото си. — Аз съм с десет сантиметра по-висока. Да проверим колко тежа. — Без да обръща внимание на преливащия от негодувание поглед на служителката, тя събу обувките, свали жилетката, остави перлите на бюрото и стъпи на кантара. — Петдесет и пет килограма. Малко съм наддала. Значи, довечера никакви въглехидрати. — Отново обу обувките си. — Ето, виждаш ли колко е лесно? Ако не ми харесва какво показва кантарът, тутакси минавам на диета.

Сусу рухна на дивана с насълзени очи.

— Аз не съм като теб.

Жените, склонни да плачат на работното място, за сетен път потвърждаваха отрицателното мнение на обществото за работещите жени, но еврейката още не бе вряла и кипяла в деловия свят, за да се вкорави душата ѝ. Порша коленичи до нея, опитвайки се да ѝ внуши принципите си.

— Ти се справяш отлично с работата си, Сусу. Имаш голямо бъдеще. Не позволявай няколко излишни килограма да попречат на кариерата ти. Изследванията показват, че жените с наднормено тегло

по-рядко биват повишавани и печелят по-малко. Това е още един от начините на деловия свят да пречи на развитието ни. Но поне теглото си можем да контролираме.

Служителката я изглежда упорито.

— Петдесет и осем килограма не означават, че съм дебела.

— Не, но не е идеалното тегло, нали? А ние се стремим към съвършенство. Сега иди в банята ми и остани няколко минути, докато се съвземеш и приведеш в приличен вид. После се връщай на работа.

— Не! — Жената скочи на крака с пламнало лице. — Не! Върша много добра работа за теб и нямам намерение да търпя това. Напускам.

— Стига, Сусу, ти...

— Мразя да работя тук! Писна ми! Никой не може задоволи твоите изисквания. Е, вече не ми пука. Може да си богата и преуспяла, но нямаш никакъв личен живот! Всички го знаят. Жал ми е за теб.

Стрелата улучи право в целта, но Порша дори не трепна.

— Животът ми е прекрасен — заяви тя спокойно. — И нямам никакво намерение да се извинявам, задето изисквам безупречност и съвършенство във всяко едно отношение. Очевидно ти нямаш понятие какво представлява това и как да го постигнеш, затова е по-добре да си събереш нещата.

Отиде до вратата и я задържа отворена.

Вбесена, Сусу се разплака от яд, но не събра кураж да ѝ отвърне в същия дух. Притисна роклята към гърдите си и изскочи от кабинета. Агентката притвори тихо вратата, подпря се на стената и затвори очи. Гневните думи на бившата ѝ вече служителка я нараниха болезнено. До четирийсет и втората си година Порша очакваше да притежава всичко, което желаше, но въпреки богатството и похвалите, с които я обсипваха, все още не изпитваше гордост от постигнатото. Имаше десетки приятели, но нито един от тях не бе истински. А семейният ѝ живот се оказа пълен провал. Как можа да се случи това, след като бе чакала толкова дълго и така старателно бе избирала?

Карлтън беше идеалната партия за нея. Светски, богат, преуспяващ. Двамата бяха една от най-елитните двойки в Чикаго. Канеха ги на най-бляскавите приеми, което позволяваше на госпожа Пауърс да намира още клиенти за агенцията си. Бракът имаше всичките предпоставки да се окаже успешен, но продължи едва година. Никога нямаше да забрави думите на съпруга си на раздяла:

— Изтощих се, Порша... Твърде много се страхувам да не ми отрежат „мъжката гордост“, докато спя, и затова не мога да мигна.

Жалко, че не ѝ бе хрумнало да направи именно това, защото само след три седмици той се събра да живее с празноглавата дваисет и три годишна организаторка на събития със силиконови гърди и дразнещата склонност да се киска по всякакъв повод.

С трепереци ръце агентката изля половината от италианската минерална вода „Пелегрино“ в една от високите чаши „Вилерой и Бош“, които Инес бе оставила върху масичката до бюрото. Може би някой ден Сусу ще разбере каква грешка е допуснала, като не се е възползвала от готовността на шефката си да направлява кариерата ѝ. А може би няма. Порша трябваше да признае, че не бе получавала много благодарности от бившите си служители, нито от жените в центъра, които се опитваше да напътства в бизнеса.

Папката на Хийт Чампиън лежеше върху бюрото ѝ и Порша седна, за да я прегледа още веднъж. Но докато се взираше в папката, пред очите ѝ се мерзелееха тапетите на позлатени чайници в кухнята в дома им в Тер От^[2], където беше израсла. Родителите ѝ, типични представители на работническата класа, бяха доволни от живота си — дрехи от супермаркети с намаление, маса от талашит, евтини репродукции на картини от известни художници — от разпродажбите в „Холидей Ин“.

Но Порша винаги бе мечтала за нещо повече. Заделяше от джобните си, за да купува списания като „Вог“ и „Таун енд Кънтри“. Украсяваше стените на спалнята си със снимки на красиви къщи и елегантни мебели. Още в прогимназията плашеше родителите си с истериите си, повтарящи се всеки път, когато не получише отлични оценки на поредното контролно. В детството си се преструваше, че е жертва на чудовищна грешка в родилното отделение, без да обръща внимание на факта, че бе наследила очите и цвета на косата на баща си.

Облегна се на стола зад бюрото си, отпи от минералната вода и отново насочи вниманието си към поредната задача — да намери идеалната партньорка на Хийт Чампиън. Може и да бе загубила двама многообещаващи клиенти и един също толкова многообещаващ съпруг, но повече нямаше да се провали. Нищо и никой нямаше да ѝ попречи да уреди този брак.

[1] Американска марка за облекло и верига световноизвестни магазини. — Бел.ред. ↑

[2] Или Тера Хоут — малък град в щата Индиана. Висока земя (фр.). — Бел.прев. ↑

4

— Очаквам обаждане. Разполагаш само с трийсет секунди — изръмжа недоволно плътният мъжки глас по телефона.

— Не е достатъчно — заяви Анабел. — Трябва да поговорим спокойно, иначе няма да разбере какво точно търсиш.

Не си губи напразно времето да го моли да попълни въпросника, върху чието изглаждане бе работила толкова много часове. Единственият начин да получи информация, бе да я изтръгне лично от него.

— Да кажем така — заговори припряно той. — В моите представи бъдещата ми съпруга е способна да се забавлява през януари на стадиона „Солджър Фийлд“, когато вятърът духа от езерото със скорост трийсет възела. Може да нахрани със спагети половин дузина спортисти, дори да нахълтат у дома без предупреждение, и да стигне до осемнайсета дупка на голф игрището, без да се изложи. Да е дяволски секси, да умее да се облича и да се смее на мръсни вицове. Какво още ти е нужно?

— В наши дни е трудно да се намерят жени, преживели лоботомия^[1]. Все пак, ако именно това искаш...

Чу се приглушено изсумтяване. Тя така и не разбра дали се смее, или е вбесен.

— Утре сутринта удобно ли е? — запита Анабел жизнерадостно съвсем като стотиците мажоретки, с които несъмнено е излизал през дните на футболната си младост, докато е учил в колежа.

— Не.

— Тогава кажи кога и къде.

Вместо отговор се чу въздишка, смесица от примирение и раздражение.

— След час трябва да се срещна с един клиент в Елмхърст. Може да дойдеш с мен. Чакай ме в два часа пред офиса ми. Но ако не дойдеш навреме, ще тръгна сам.

— Ще бъда там.

Тя затвори и се усмихна на жената, седнала срещу нея край зелената метална градинска маса.

— Бинго.

Гуен Фелпс Бингам остави на масата чашата си с чай с лед.

— Уговори го да попълни въпросника ли?

— Нещо подобно. Ще се наложи да го разпитвам в колата му по пътя до Елмхърст, но по-добре това, отколкото нищо. Не мога да продължа, докато не си изясня какво му е нужно.

— Цици и руса коса. Придържай се към това и го поздрави от мен — усмихна се Гуен, като отмести очи към туфите с буренявали дневни лилии, които оформяха границата между нейния двор и малката уличка зад къщата ѝ близък в Ригливил. — Трябва да призная, че той е доста секси... ако харесваш груби и атлетични мъже, но също така — богати и преуспели.

— Чух всичко. — Съпругът на Гуен, Иън, надникна през вратата на вътрешния двор. — Анабел, тази голяма кошница с плодове ни най-малко не може да ме умилостиви за онова, което ме накара да преживея миналата седмица.

— А забрави ли предложението ми една година винаги да имате на разположение безплатна детегледачка?

Гуен потупа нежно почти плоския си корем.

— Трябва да признаеш, Иън, че си заслужаваше само заради това.

Той излезе при тях.

— Нищо не признавам. Видях снимките на онзи тип. Има твърде много коса.

Иън беше прекалено чувствителен заради оредяващата си коса и съпругата му го изгледа влюбено.

— Омъжих се за теб заради ума, а не заради косата.

— Хийт Чампиън е бил отличник в Юридическия — подметна заядливо Анабел, колкото да налее масло в огъня. — Така че той определено притежава и ум. Тъкмо заради това беше толкова впечатлен от нашата Гуени.

Но Иън не се хвана на въдицата.

— Да не споменаваме за незначителната подробност, че ти си я представила като секс заместител.

— Не е вярно. Казах му, че е специалист по методите на секс заместителите. Освен това прочетох дипломната ѝ работа и зная, че това е самата истина.

— Странно, но си забравила да споменеш, че сега тя е психолог в начално училище.

— Имайки предвид всичко, което забравих да му спомена, това наистина е незначителна подробност.

Анабел се бе запознала с Гуен и Иън веднага след колежа, когато живееха в една и съща жилищна сграда. Въпреки оредяващата коса Иън беше много привлекателен и съпругата му го обожаваше. Ако двамата не бяха толкова влюбени, на Анабел никога нямаше дори да ѝ хрумне да помоли Иън да ѝ даде назаем жена си за вечерта, но Хийт я бе притиснал в ъгъла и тя бе отчаяна. При все че си бе набелязала няколко жени, с които да го запознае, не беше сигурна, че която и да е от тях ще го срази от пръв поглед, така че тутакси да подпише договора. И тогава си спомни за Гуен — жена, родена с онзи мистериозен ген, който караше всички мъже да полудеят по нея от пръв поглед.

Но Иън продължаваше да се чувства изигран.

— Този тип е богат, преуспял и изглежда много добре.

— Както и ти — добави вярната му съпруга, — само дето не си богат, но и това ще стане някой ден.

Малката софтуерна компания на Иън, чийто офис се намираше в апартамента му, най-после бе започнала да печели и тъкмо заради това семейството смяташе да се премести в първата си самостоятелна къща. Анабел изпита един от пристъпите на завист, обземаща я всеки път, когато беше с тях. И тя искаше да има връзка като тяхната. Някога си мислеше, че е открила половинката си в Роб, което бе поредното доказателство какво безумие е да слушаш повелите на сърцето.

Изправи се, потупа Гуен по корема и прегърна Иън. Той не само ѝ бе отстъпил за една вечер съпругата си, но и програмираше уебсайта на агенцията на Анабел. Младата жена знаеше, че интернетът е важен за бизнеса, но нямаше намерение да превръща „Идеалната половинка“ в сайт за запознанства. Баба ѝ не даваше и дума да се отрони за това. Според нея „три четвърти от хората, които се регистрират в подобни сайтове, са вече женени или са извратени, или са в затвора“. Разбира се, Нана преувеличаваше. Анабел познаваше двойки, които се бяха

запознали в мрежата, но тя също не вярваше, че някакъв си компютър може да засенчи личния контакт.

Освежи грима си в банята на Гуен, провери дали има петна по късата пола в цвят каки и по яркозелената блуза и пое към центъра. Стигна до офис сградата на Хийт пет минути по-рано и затова се отби в отсрещното кафене „Старбъкс“. Поръча си от безбожно скъпото мока фрапучино. Когато излезе, го видя да се появява от сградата, притиснал мобилния към ухото. Беше със слънчеви очила „Авиатор“, светлосиво поло и обикновен панталон. Скъпото спортно сако висеше на палеца му, небрежно праметнато през рамото. Заради въздействието си върху дамските сърца, мъжете с неговия чар и външен вид трябваше със закон да бъдат задължавани да носят дефибрилатори, за да оказват първа помощ.

Насочи се към тротоара, където бе паркиран блестящ лъскав кадилак ескалада, с тъмни стъкла и с включен двигател. Посегна към дръжката на дясната предна врата, без дори да се озърне за нея и Анабел осъзна, че явно вече е забравил за съществуването ѝ. Винаги ставаше така.

— Почакай!

Тя хукна през улицата, като едва избягна едно такси и едно червено субару. Запищяха клаксони, заскърцаха спирачки и Чампиън вдигна глава. Затвори телефона, когато тя стъпи задъхано на тротоара.

— Не съм виждал някой да лавира така бързо и ловко, откакто Боби Том Дентън напусна „Старс“.

— Смяташе да тръгнеш без мен.

— Не те видях.

— *Ти дори не погледна!*

— Нямам време да се оглеждам, имам много неща на главата си.

Поне ѝ отвори задната врата на колата си, сетне седна до нея. Шофьорът премести седалката си напред, за да освободи повече място за пътниците си, после се обърна, за да я погледне.

Мъжът беше плашещо огромен, истински гигант. Мускулестите му ръце бяха покрити с татуировки до китките, обвили волана. С тази бръсната глава, умни и проникателни очи и крива усмивка, можеше да мине за зловещ двойник на Брус Уилис. Беше доста секси, макар и по един твърде страховит начин.

— Накъде? — попита мъжът.

— Елмхърст — рече Хийт. — Креншо иска да видя новата му къща.

Като запален фен на „Старс“ Анабел разпозна името на защитника.

— „Сокс“ водят с два на един — оповести шофьорът. — Искаш ли да ти пусна радиото, да го слушаш отзад?

— Да, но за съжаление, трябва да свърша нещо, което съм обещал. Анабел, това е Боди Грей, най-добрият полузащитник, който никога не е играл за „Канзас Сити“.

— Аз съм от Аризона, играч от резервния отбор — поясни Боди, докато се присъединяваше със сува към оживения трафик. — Играл съм две години за „Стийлърс“. В деня, в който ме продадоха на „Чийфс“, счупих левия си крак при катастрофа с мотоциклет.

— Сигурно е било ужасно.

— Понякога печелиш, но понякога губиш, нали, шефе?

— Нарича ме така, за да ме дразни.

Боди я изгледа в огледалото за обратно виждане.

— Значи ти си сватовницата?

— Брачен посредник — уточни Хийт, като отпи от фрапучиното й.

— Хей!

Той всмукна дълбоко със сламката, а Боди се изкиска.

— Брачен посредник, а? В лицето на шефа си намерила точния клиент. Той се влюбва с такава лекота, с каквата и се разлюбва. — Зави по улица „Ласал“. — Но най-големият майтап... последната жена, с която излизаше — някаква снобка от кметството — го чупи. Не е ли смешно?

Хийт се прозина и протегна крака. Въпреки скъпите дрехи, Анабел лесно можеше да си го представи по джинси, тениска и оръфани работни ботуши.

Боди зави по авеню „Конгрес“.

— Тя му би шута, защото той все кръшкеше.

Стомахът й се сви.

— Изневерявал й е?

— Денонощно. — Боди се престрои в съседното платно. — С мобилния си телефон.

Хийт отпи нова глътка от фрапучиното.

— Яд го е, защото аз съм преуспял, а той си прецака живота.

Пълно мълчание от предната седалка. Що за странни отношения имаха тези двамата?

Звънна мобилен телефон, но не същият, по който агентът говореше преди малко. Звънът се разнасяше от джоба на спортното му сако. Явно бе като телефонна централа.

— Чампиън.

Анабел се възползва от разсейването му, за да си вземе обратно фрапучиното.

Докато сключваше устни около сламката, в ума ѝ изникна депресиращата мисъл, че това вероятно ще е най-близкото подобие на контакт, което щеше да има някога със слюнката на сладур мултимиллионер.

— Ресторантският бизнес убива кариерата на великите спортисти, Рейф. Парите са си твои, затова само мога да те посъветвам, но...

Най-неприятното в работата ѝ на професионален брачен посредник бе, че самата тя можеше никога да не си намери подходящ партньор. Ако се запознаеше с някой привлекателен млад ерген, трябваше да гледа на него като на бъдещ клиент. Не можеше да позволи личният ѝ живот да усложни професионалния. В този конкретен случай обаче... Анабел погледна към Хийт. Близостта с този необуздан мъжкар я тласкаше към това, да наруши всичките си принципи. Той дори ухаеше секси, като скъпите чаршафи, хубавия сапун и мускусните феромони. Изливащото се в гърлото ѝ фрапучино не охлаждаше горещите ѝ мисли. Трябваше да си признае, че жадува за секс. Двете нещастни години, откакто развали годежа си с Роб... Прекалено дълго спеше сама.

Прозвучаха първите ноти от увертюрата на „Вилхелм Тел“. Хийт се намръщи недоволено, когато тя извади телефона си.

— Ало?

— Анабел, майка ти се обажда.

Анабел се отпусна на седалката, като се упрекна горчиво, че е забравила да изключи проклетия апарат.

Хийт се възползва от разсейването ѝ, за да придърпа отново чашата с фрапучиното, без да прекъсва своя разговор:

— ... всичко е само въпрос на финансови приоритети. След като семейството ти е осигурено, можеш да се пробваш и да откриеш ресторант.

— Изпратих ти формуляра с експресната куриерска фирма — рече Кейт, — затова съм сигурна, че си го получила. Попълни ли го?

— Интересен въпрос — изчурулика Анабел. — Но нека да ти звънна по-късно и ще го обсъдим.

— Да го обсъдим сега.

— Ти си направо супер, Раул. И ти благодаря за снощи. Беше страхотен.

Анабел побърза да затвори и прибра телефона. Щеше да си плати солено, но после щеше да се тревожи за това.

Хийт също завърши своя разговор и насочи към нея доларовозеления си гаменски поглед.

— Ако непременно държиш телефонът ти да звъни с мелодия, поне си избери някоя по-оригинална.

— Благодаря за съвета. — Тя посочи към фрапучиното. — Имаш късмет, че не съм болна от дифтерит. Длъжна съм да те предупредя, че кожните обриви са много гадни.

Крайчецът на устните му леко се изви нагоре.

— Добави го към сметката ми.

— Още нямаш сметка при мен. — Тя си спомни за покрития паркинг, където бе принудена да остави своя Шърман, понеже не знаеше колко ще се забави с Хийт. — Макар че от днес започвам да отчитам разходите си по твоя случай.

Извади въпросника от чантата си с извезани по нея тропически мотиви.

Хийт погледна листовете в ръката ѝ и се намръщи.

— Вече ти казах какво търся.

— Да, зная. „Солджър Фийлд“, мръснишки вицове и така нататък. Но ми е нужно малко повече информация. Например в каква възрастова група трябва да е? И моля те, не ми отговаряй „деветнайсетгодишна, блондинка, с големи цици“.

— Това вече го минахме, нали, шефе? — намеси се Боди. — През последните десет години.

Хийт пренебрегна коментара му.

— Вече надраснах интереса си към деветнайсетгодишните, така че... да кажем, от двайсет и две до трийсетгодишни. Но не повече. Ще искам и деца, но не веднага.

Анабел, със своите навършени трийсет и една години, се почувства като грохнала старица при това негово изказване.

— А ако е разведена и вече има деца?

— Не съм мислил за това.

— Имаш ли религиозни предпочитания?

— Да не е някоя откачена фанатичка или сектантка. Иначе съм с достатъчно широки възгледи.

Анабел нанесе отговора му във въпросника си.

— Би ли се срещал с жена без университетска диплома?

— Разбира се. Стига да е с ярка индивидуалност.

— А какъв физически тип предпочиташ? Опиши ми го само с три думи.

— Слаба, стегната и страстна — обади се Боди от предната седалка. — Не обича жени с дебели задници.

Анабел се размърда, сякаш искаше да скрие дупето си в седалката.

Хийт опипа с палец металната гривна на часовника си „Таг Хюър“. Точно такъв часовник си купи и брат ѝ Адам, когато бе провъзгласен за най-добрия кардиохирург в Сейнт Луис.

— Гуен Фелпс я няма в телефонния указател.

— Да, зная. А какво те отблъсква в жените?

— Трябва да я намеря.

— И защо? — попита Анабел малко припряно. — Тя не се интересува от теб.

— Не ти ли се струва, че много лесно ме отписваш?

Тя защрака с химикалката и повтори последния въпрос.

— Какво те отблъсква в жените?

— Лекомислието. Празноглавието. Кискането. Тежкият парфюм. Ако са фенки на „Къбс“.

Анабел рязко вдигна глава.

— Аз харесвам „Къбс“.

— Каква изненада само!

Тя благоразумно реши да подмине заяждането.

— Никога не излизаш с червенокоси — вметна Боди услужливо.

За нещастие, един от червените кичури на Анабел избра точно този момент, за да падне върху бузата ѝ.

Хийт впери гневен поглед в шията на Боди, където татуировката на воин от маорите се спускаше под яката на ризата му.

— Може би ще е по-добре моят верен слуга да отговаря на въпросите ти. Явно знае всички отговори.

— Просто ѝ спестявам времето — оправда се Боди. — Ще ти доведе някоя червенокоска, а ти ще вдигнеш скандал. Търси жени от класа, Анабел. Това е най-важното за него. От онези изтънчени дами, които са учили в пансион и говорят френски. Но да е истинска. Надушва фалшификата от километър. И да е в отлична физическа форма.

— Разбира се — констатира сухо тя. — Спортна натура, но и домошарка, елегантна и стилна, блестяща, с влиятелни връзки и патологично покорна. Ще е фасулска работа да се намери.

— Забрави „горещо парче“ — ухили се Хийт. — И никакви пораженски настроения. Те са само за неудачниците. Ако искаш да успееш в този свят, Анабел, трябва да мислиш позитивно. Каквото иска клиентът, му го доставяш. Това е първото правило за процъфтяващия бизнес.

— Аха. А ако жената има кариера?

— Тогава не виждам как може да се получи между нас.

— Но описаната от теб потенциална житейска спътница няма да стои бездейна в очакване на принца. Вместо това навярно оглавява някоя голяма корпорация. И я ръководи през паузите между представянията на „Виктория Сикрет“.

Хийт насмешливо повдигна вежди.

— Мисли позитивно, Анабел. Мисли позитивно.

— Добре.

— Една жена с кариера няма да може да прелита цялата страна с мен, при това ако ѝ съобщя в последния момент, че трябва да го стори, за да прави компания на съпругата на някой клиент.

— Резултатът все още е два на един — вметна Боди и усили звука.

Докато мъжете слушаха мача, Анабел изучаваше бележките си с натезало сърце. Как щеше да открие жена, отговаряща на всички тези

изисквания? Невъзможно. Но и Порша Пауърс нямаше да успее, защото такава просто не съществуваше.

А ако възприемеше съвсем различен подход? Ако му намереше жена, от която Хийт Чампиън действително се нуждаеше, а не такава, каквато си въобразяваше, че желае? Анабел драскаше разсеяно в полето на въпросника. Какво би вълнувало този мъж, освен парите и успеха? Кое бе истинското му лице, скрито зад безбройните му мобилни телефони? Дали под лъскавата външност на опитен играч не се криеше някаква уязвимост? Анабел знаеше от Моли, че е отраснал с баща алкохолик и грубиян. Вероятно е започнал да рови в кофите на съседите, за да търси нещо, което да продаде, преди да се научи да чете. И оттогава не е спирал да работи.

— Какво е истинското ти име? — попита Анабел, когато отбиха от магистралата Ийст Уест по Йорк Роуд.

— Какво те кара да мислиш, че Хийт Чампиън не е истинското ми име?

— Звучи прекалено добре.

— *Кампионе. Шампион* на италиански.

Тя кимна, но това, че той избягваше да я гледа, ѝ подсказваше, че премълчава нещо.

Насочиха се на север към престижното предградие Елмхърст. Хийт погледна блекбърито си.

— Утре в шест вечерта ще бъда в „Сиена“. Доведи ми следващата кандидатка.

Ръката ѝ, която драскаше, нарисува знака „Стоп“.

— Защо сега?

— Защото току-що разместих графика си.

— Не. Имам предвид защо точно сега реши, че трябва да се ожениш?

— Защото е време.

Преди да успее да го попита какво иска да каже, той отново вдигна мобилния си.

— Рон, зная, че си натясно, но зная също, че не искаш да изгубиш един страхотен защитник. Кажи на Фийби, че трябва някак да се нагоди.

Също както и Анабел.

Боди я изпрати обратно в града с такси, платено от Хийт. Вече минаваше пет, когато се прибра у дома, след като взе Шърман от паркинга. Влезе през задната врата, хвърли нещата си на съгваемата дъбова кухненска маса, която баба ѝ бе купила през осемдесетте, увлечена по провинциалния стил. Кухненските уреди бяха остарели, но все още вършеха работа, както и дървените столове с избелели възглавнички за седане. Макар че Анабел живееше в къщата от три месеца, винаги щеше да мисли за нея като за дома на баба си. Единствените нововъведения бяха изхвърлянето на прашния лозов венец и червеното перде на кухненския прозорец.

Някои от най-щастливите ѝ детски спомени бяха свързани с тази кухня, особено през лятото, когато идваше за една седмица на гости на баба си. Двете с Нана обичаха да седят край същата тази маса и да си говорят за всичко. Възрастната жена никога не се присмиваше на фантазиите ѝ, дори когато на осемнайсет Анабел бе заявила, че смята да учи драматично изкуство и да стане знаменитата актриса. Старицата се бе заинтригувала от идеята. Нито за миг не ѝ бе хрумвало да изтъкне, че внучката ѝ не притежава нито красота, нито талант, за да блести на Бродуей.

Входният звънец иззвъня и тя отиде да отвори. Преди години Нана бе превърнала дневната и трапезарията в приемна и офис на „Брачна агенция Мирна“. Също като баба си, и Анабел обитаваше стаите на горния етаж. След смъртта ѝ младата жена пребоядиса и модернизира приемната, като я снабди с компютър и съвременен бюро.

В средата на старата предна врата имаше овално матово стъкло, но скосеният край ѝ позволи да види изкривената от стъклото фигура на господин Броницки. Искаше ѝ се да се престори, че не си е у дома, но той живееше отсреща, така че навярно вече я бе видял, когато спря пред къщи с Шърман. При все че броят на възрастните обитатели на Уикър Парк бе значително намалял, някои от най-жилавите старци все още живееха в къщите, в които бяха отраснали децата им. Други се бяха преместили в близкия старчески дом, а неколцина живееха в не толкова скъпи крайни квартали. Но всички познаваха баба ѝ.

— Здравейте, господин Броницки.

— Анабел. — Въпреки напредналите си години, старецът беше слаб и строен, жилав, с гъсти сиви вежди, извити нагоре като на

Мефистофел. Липсващата коса на главата му се компенсираше от гъстите косми в ушите, но се обличаше елегантно и дори в най-топлите дни носеше карирани спортни ризи с дълъг ръкав, а официалните затворени обувки бяха излъскани до блясък. Той я изгледа гневно изпод сатанинските вежди. — Трябваше да ми се обадиш. Оставих три съобщения.

— Вие сте следващият в списъка ми — излъга бодро тя. — Цял ден бях навън.

— Сякаш не го зная. Търчиш безцелно като муха без глава. Мирна поне си седеше у дома, така че човек винаги можеше да я намери. — Говореше с типичния акцент на кореняк от Чикаго и нападателността на мъж, прекарал целия си живот като шофьор на цистерна към газена компания. Нахлу безцеремонно покрай нея в къщата. — Какво смяташ да предприемеш по моя въпрос?

— Господин Броницки, вие сте сключили договор с баба ми.

— Договорът ми беше с „Брачна агенция Мирна“. Да не би да си забравила мотото на баба си: „Моята специалност е третата възраст“?

Как би могла да го забрави, след като бе отпечатано върху десетките листовки, пръснати от Нана из къщата?

— Но „Брачна агенция Мирна“ вече не съществува.

— Пълни глупости. — Махна рязко с ръка към приемната, в която Анабел бе заменила дървените гъски, изкуствените копринени цветя и малките декоративни масички с няколко керамични изделия в средиземноморски стил. След като още не можеше да си позволи да изхвърли столовете и диваните, чиято дамаска бе украсена с воланчета, младата жена ги бе освежила с декоративни възглавнички в жизнерадостни червени, сини и жълти калъфки с щамповани провансалски рисунки в тон с прясно боядисаните яркожълти стени. — Няколкото ненужни дрънкулки не променят нищо — тросна се възрастният мъж. — Това все още е брачна агенция и двамата с баба ти имаме сключен договор. С гаранция.

— Подписали сте договора през 1989-а — изтъкна младата жена, при това не за пръв път.

— Платих й двеста долара. В брой.

— След като двамата с госпожа Броницки сте живели заедно почти петнайсет години, бих казала, че са били съвсем заслужено платени двеста долара.

Той измъкна от джоба си лист с оръфани краища и го размаха пред лицето ѝ.

— В договора пише: „Удовлетворението е гарантирано“. А аз не съм удовлетворен. Тя се смахна.

— Зная, че ви е било много трудно, и много съжалявам за смъртта на госпожа Броницки.

— Съжалението ти хич не ме грее. Не бях удовлетворен дори и когато тя беше жива.

Анабел не можеше да повярва, че спори с един осемдесетгодишен старец за един договор за двеста долара, подписан по времето на президента Рейгън.

— Вие сте се оженили доброволно за госпожа Броницки — изрече брачната посредничка с възможно най-търпеливия си тон.

— Момиченца като теб не проумяват какво означава да се удовлетворят желанията на клиента.

— Това не е вярно, господин Броницки.

— Племенникът ми е адвокат. Мога да те съдя.

Тя отвори уста да му каже да действа по въпроса, но той беше един заядлив стар чудак и нищо чудно да го направеше.

— Господин Броницки, какво ще кажете да се разберем с добро? Обещавам да ви потърся нещо подходящо.

— Искам блондинка.

Анабел прехапа устни.

— Ще го имам предвид.

— И да не е много млада. Не ми трябва някаква два̀сетгодишна хлапачка. Моята внучка е на два̀сет и две. Няма да е прилично.

— Имате предвид...

— Трийсет е добре. И да не е кожа и кости.

— Нещо друго?

— Католичка.

— Разбира се.

— И да е мила. — Погледът му изведнъж се смекчи и веждите му вече не изглеждаха толкова застрашителни. — Да е някоя мила и добра — додаде замечтано.

Без да иска, Анабел се усмихна.

— Ще видя какво мога да направя.

Когато най-сетне успя да се отърве от досадния кандидат-жених, тя си спомни, че ненапразно е извоювала славата си на неудачницата на семейството. Сякаш на челото ѝ бе написано с големи букви: ЗАГУБЕНЯЧКА.

Защото твърде голяма част от клиентите ѝ живееха от социални помощи.

[1] Хирургическа операция, състояща се в прерязването на снопчетата от вътрешномозъчни нервни влакна, които свързват основата на главния мозък с челната мозъчна кора, използва се често до шейсетте години на миналия век при лечение на психични разстройства. — Бел.ред. ↑

5

Боди намали скоростта на бягащата пътека.

— Разкажи ми повече за Порша Пауърс.

Капка пот се стече по вече влажната яка на избелялата тениска на Хийт с емблемата на „Долфинс“, когато напрегна мускули и остави щангата на стойката.

— Запозна се с Анабел. Представи си пълната ѝ противоположност и ще получиш Пауърс.

— Анабел е интересна. Струва ми се, че е костелив орех.

— Тя е празноглава. — Хийт се протегна. — Никога не бих я наел, ако не бе извадила късмет с Гуен Фелпс.

Боди се разсмя.

— Още не мога да повярвам, че са ти били шута.

— Най-последно да срещна интригуваща жена, а тя да не се интересува от мен.

— Животът е гаден.

Скоростта на пътеката спадна и тя спря. Боди слезе от нея и взе кърпата си от незастлания под на дневната.

В къщата на Хийт на „Линкълн Парк“ още миришеше на ново, вероятно защото той се бе нанесъл съвсем наскоро. Елегантната постройка от стъкло и камък се извисяваше над улицата като нос на кораб. През триъгълните прозорци, високи от пода до тавана, се виждаха небето, дърветата, две реставрирани къщи от деветнайсети век на отсрещния тротоар и добре поддържан градски парк, заобиколен от стара желязна ограда. От плоския покрив — Хийт признаваше, че се е качвал само два пъти — в далечината се откриваше гледка към залива Линкълн Парк.

След като си намереше съпруга, щеше да ѝ възложи да обзаведе къщата. Засега в иначе празната дневна имаше само фитнес уреди, много скъпа уредба, истинско чудо на техниката, легло с ортопедичен матрак и голяма плазма, предназначена за голямата аудио-видео зала на долния етаж. Всичко това в комбинация с дървените и мраморните

подове, изработените по поръчка шкафове, ваните от варовик и кухнята, обзаведена с най-модерни европейски уреди, превръщаше това място в дома, за който Хийт мечтаеше от дете.

Жалко, че вече не му харесваше чак толкова. Може би трябваше да наеме декоратор, вместо да изчаква, но така бе постъпил с предишното си жилище — струваше му цяло състояние — и никак не остана очарован от резултатите. Интериорът може и да беше впечатляващ, но той се чувстваше странно вътре, все едно бе гост в нечия чужда къща. Продаде всичко, когато се премести тук, с намерението да започне начисто, но сега съжаляваше, че не е задържал част от мебелите, за да не кънти мястото на празно.

Боди взе бутилка вода.

— Разправят, че била много свирепа.

— Гуен ли?

Хийт се качи на пътеката.

— Пауърс. Често уволнява служителите си.

— На мен ми изглежда като делова жена. Освен това съветва на доброволни начала жени с дребен бизнес.

— Ако е толкова добра, защо тогава *тя* не присъства на срещите ти с кандидатките, както постъпи миналата седмица с Анабел?

— Опитвах веднъж, но не се получи. Тя е много напориста и е трудно поносима в големи дози. Но намери няколко много прилични кандидатки, което доказва, че си знае работата.

— Това обяснява защо не покани нито една от тези жени на втора среща.

— Рано или късно, ще го направя.

Боди се запъти към кухнята. Той имаше апартамент в Ригливил, но понякога идваше тук, за да потренират заедно.

Хийт увеличи скоростта на пътеката. Двамата бяха заедно от почти шест години. След катастрофата с мотоциклета Боди се бе превърнал в затънал в самосъжаление наркоман, но Хийт му се възхищаваше като играч и го нае за куриер. Добрите куриери бяха бивши спортисти, които студентите в колежите познаваха и им имаха доверие. Агентите ги използваха да привличат потенциални клиенти. Въпреки че Хийт не го бе поставил като предварително условие, Боди знаеше, че първо трябва да се изчисти от всякакви отрови, и точно това

направи. И не след дълго сериозното и стабилно отношение към работата го превърна в един от най-добрите в професията.

От време на време служеше и като шофьор. Хийт прекарваше доста часове по магистралите на Чикаго на път към Халас Хол, централата на „Чикаго Беърс“, централата на „Старс“ или летището „О’Хеър“. Мразеше да си губи времето в задръствания, а Боди обичаше да шофира, така че това бе удобно и за двамата. Докато Боди Грей беше зад волана, Чампиън провеждаше телефонни разговори, отговаряше на имейлите, отхвърляше малко бумащина, макар че доста често двамата използваха времето, за да начертаят някоя бъдеща стратегия, и тъкмо поради това Хийт му плащаше шестцифрена годишна заплата. Зад страховитата външност на Боди се криеше остър и аналитичен ум — хладен, съсредоточен и лишен от всякаква сантименталност. Той бе станал най-близкият приятел на агента и единственият, на когото напълно се доверяваше.

Боди се върна от кухнята с бира в ръка.

— Твоята сватовница не те харесва.

— Много ми пука.

— Но мисля, че я забавляваш.

— Забавлявам я? — Хийт изгуби ритъма на пътеката. — Какво, по дяволите, означава това?

— Питай нея, не мен.

— Да я питам? Как ли пък не!

— Ще е интересно да видим коя ще е следващата ѝ кандидатка. Онази брюнетка, с която те запозна Пауърс миналата седмица, определено не ти хареса.

— Твърде много парфюм, а и освен това едва се отървах от нея. — Хийт натисна един бутон върху дисплея, за да увеличи наклона на пътеката. — Предполагам, че не е зле Пауърс да присъства на срещите като Анабел, но тя е толкова властна и обсебваща, че в нейно присъствие ми е трудно да преценя добре кандидатката.

— По-добре кани Анабел на всички срещи. Изглежда, тя не ти лази толкова по нервите.

— Какви ги дрънкаш? Този следобед определено ме изнерви, и тя, и въпросникът ѝ. — Мобилният му телефон иззвъня и Боди му го подхвърли. Хийт погледна кой се обажда и натисна бутона. — Роко? Тъкмо с теб исках да се чуя...

— Според теб той колко е богат?

За разлика от гривата на Анабел, на която не действаше дори специалният гел за изправяне на косата, дългите кафяви коси на Бари Делшайър обрамчваха безупречно овала на лицето ѝ.

— Достатъчно богат — кимна Анабел и затъкна зад ухото една непокорна къдрица.

— Това е добре. Последният ми приятел ме завлече с петдесет долара, но обеща да ми ги върне.

Бари не блестеше с никакви особени качества, но бе добра, много красива, а пищният ѝ бюст би трябвало да впечатли Хийт. Жената не искаше да влиза сама в ресторанта, затова Анабел се срещна с нея в близкия магазин, работещ до късно. Когато приближиха „Сиена“, стилна, слаба като вейка жена с бледа кожа и смолисточерни коси, застанала пред витрината, върху която бе залепено менюто, се извърна и се втренчи в тях. Беше облечена със синя копринена блузка с презрамки зад врата, бял панталон и обувки с високи токчета в тъмносиньо и бяло. Изглежда Анабел с неприязън, обърна се и отново се посвети на менюто.

Бари отметна косите си.

— Още веднъж ти благодаря, че ми уреди тази среща. Вече ми дойде до гуша да излизам с неудачници.

— Хийт определено не е неудачник.

През деня бе прекалено нервна, за да яде, и когато влязоха в ресторанта, апетитното ухание на прясно изпечени чеснови хлебчета мигом изостри апетита ѝ. Чампиън седеше на същата маса, както когато го запозна с Гуен. Тази вечер бе облякъл риза с отворена яка, с цвят малко по-светъл от този на гъстата му вълниста коса. Като се приближиха, го видя как пъхна в джоба си блекбърито.

Надигна се с едно грациозно движение — никакво препъване в стола, нито туткане около масата. Анабел ги запозна. Трудно бе да се отгатнат мислите му, но като видя погледа, който той хвърли върху дългата коса и изумителния бюст на Бари, брачната посредничка веднага усети, че той се интересува от новата кандидатка.

Влажните устни на Бари се извиха в очарователна усмивка.

— Анабел не ме е заблудила. Вие сте истински красавец.

Хийт изглежда развеселено своята сватовница.

— Нима?

Анабел си заповяда да не се изчервява. Тя просто си вършеше работата и нищо повече.

Разговорът продължи без много усилия от нейна страна, ако не се брой моментът, когато се наложи да отклони предложението на Бари да обсъдят хороскопа ѝ. За щастие, Бари беше заклета привърженичка на „Старс“, така че имаха за какво да си приказват и Хийт я слушаше много внимателно. Анабел неволно завидя, искаше ѝ се и нея да я слушат с такъв интерес. Мобилният му звънна. Той го извади, за да провери кой го търси, но не отговори на повикването. Анабел го възприе като добър знак, а може би беше лош, защото, докато ги слушаше, все повече се убеждаваше, че Бари никак не му подхожда.

— Играли ли сте футбол? — попита девойката, нетърпелива да узнае отговора.

— Играех в колежа, но не бях достатъчно добър, за да бъда нещо повече от резерва при професионалистите, затова се отказах.

— Отказали сте се от шанса да играете за професионалистите? — ахна тя.

— Никога не се заемам с нещо, в което не мога да бъда най-добрият.

На Анабел ѝ се искаше да попита дали не се е занимавал с нещо само за развлечение, но си премълча, като си спомни за братята си работохолици.

Бари пак отметна разкошната си коса на модел за реклама на шампоани.

— А в кой колеж учихте?

— Станах бакалавър в университета в Илинойс, а после се възползвах от шанса си да постъпя в Юридическия факултет в „Харвард“.

— Учили сте в „Харвард“? — възкликна Бари. — О, боже, направо нямам думи, много съм впечатлена. Винаги съм искала да постъпя в някой от добрите университети по Западното крайбрежие, но родителите ми нямаха достатъчно средства.

Хийт примигна.

Анабел сграбчи своя коктейл „Зелен фантом“ и запресмята как най-бързо да намери следващата кандидатка.

— Приятелката ти не може да се похвали с блестящ ум — отбеляза Хийт, след като Бари си тръгна.

Анабел с мъка се сдържа да не пресуши чашата със „Зелен фантом“.

— Може би не, но трябва да признаеш, че е страхотна.

— И много мила. Но очаквах нещо по-добро от теб, особено след като вчера отговорих на всички онези глупави въпроси.

— Не са глупави. Освен това има голяма разлика между това, което мъжете казват, че търсят у една жена, и това, което наистина искат.

— Значи това беше някакъв тест?

— Нещо такова. Може би.

— Не го прави повече. — Изглежда я сурово. — Бях напълно ясен за това, което искам, а Бари — макар че трябва да призная, че е много секси — не отговаря на изискванията ми.

Анабел погледна замечтано към вратата.

— Ако с моя мозък имах нейното тяло, светът щеше да бъде в краката ми.

— По-кратко, доктор Зло^[1]. Следващата кандидатка ще е тук след пет минути, а аз трябва да проведа един разговор. Ще я забавляваш, докато се върна, нали?

— Следващата? Но аз не...

Хийт вече бе изчезнал в задната стая. Тя скочи от стола, готова да го последва, когато видя да влиза елегантна блондинка. С костюма „Ескада“ и чантата „Шанел“ тя сякаш носеше клеймото на „Стабилни бракове“. Той майтап ли си правеше с нея? Наистина ли очакваше тя да забавлява кандидатката на конкуренцията?

Жената огледа бара. Въпреки дизайнерските дрешки, изглеждаше несигурна и дълбоко вкоренената в Анабел добра самарянка надигна сантименталната си глава. Съпротивлява се около трийсет секунди, но кандидатката явно бе толкова притеснена, че тя най-сетне се предаде и се отправи към нея.

— Хийт Чампиън ли търсите?

— Да.

— Извикаха го на телефона за пет минути. Помоли ме да ви правя компания. Аз съм Анабел Грейнджър, неговата... — Поколеба се. Не можеше да признае, че е резервната сватовница, а нямаше смелост да се представи като негова асистентка, затова изтърси това, което ѝ се стори най-добро: — Аз съм шефът на Хийт.

— Мелани Рихтер. — Жената огледа полата ѝ в цвят каки и вталеното червеникаво сако, които в сравнение с нейния тоалет от „Ескада“ не бяха особено впечатляващи. Но в погледа ѝ нямаше злорадство и се усмихваше дружелюбно. — Да си делова жена в този доминиран от мъжете свят, сигурно е предизвикателство.

— Нямате представа какво.

Двете се отправиха към масата. Тъй като Анабел не изгаряше от желание да обсъжда кариерата си на спортен магнат, се зае да разпитва Мелани и разбра, че е разведена, с едно дете. Имаше зад гърба си кариера в модната индустрия и един откачен бивш съпруг, който ѝ крещял, ако някой ден пропуснела да дезинфекцира дръжките на вратите. Хийт най-после се присъедини към тях. Анабел ги запозна и понечи да стане, когато усети ръката му да притиска силно голото ѝ бедро.

Не можеше да реши кое повече я вбеси — пронизалият я прилив на сексуално желание или фактът, че очакваше тя да остане, но ръката му не отслаби натиска си. Кандидатката с притеснен вид се зарови в чантичката си. Вината не беше нейна и Анабел мигновено се хвърли да спасява положението.

— Мелани има толкова интересен живот.

Обладана от духа на честната игра, тя наблегна на благотворителната дейност на жената в младежката лига и опита ѝ в света на модата. Спомена за сина ѝ, но пропусна бившия ѝ смахнат съпруг. Едва бе свършила резюмето си и мобилният телефон на Хийт иззвъня. Той го погледна, извини се любезно и стана от масата.

Анабел изгледа кръвнишки гърба му.

— Най-трудолюбивият ми служител. Невероятно съвестен.

— Виждам.

Анабел реши да се възползва от опита на Мелани в модата и да я помоли за съвет относно това, кои са най-подходящите джинси за ниски жени с пълни бедра. Мелани ѝ отговори любезно — със средно

ниска талия, с дължина до глезените. След това ѝ направи комплимент за косата.

— Какъв необикновен цвят. Сякаш в нея е ръснато злато. Готова съм да убия за коса като вашата.

Косата на Анабел винаги привличаше много внимание, но тя приемаше комплиментите доста скептично, подозирайки, че хората са толкова сепнати от рошавата ѝ грива, че се чувстват длъжни да кажат нещо приятно. Хийт се върна, отново се извини и насочи вниманието си към Мелани. Навеждаше се, когато тя говореше, усмихваше се на точните места, задаваше подходящите въпроси и изглеждаше искрено заинтересуван от това, което тя говореше. Накрая ръката му се отпусна върху бедрото на Анабел, но този път тя реши, че не си струва да се дразни. Даваше ѝ знак, че времето на Мелани е изтекло.

След като жената си тръгна, той погледна часовника си.

— Прекрасна жена, но разочароваща.

— Как може да е прекрасна и разочароваща? Тя е толкова мила.

— Много е мила, наистина. Разговорът с нея ми достави удоволствие, но помежду ни няма химия и не искам да се женя за нея.

— За химията са нужни повече от двамадесет минути. Тя е умна и твърде възпитана. Ти и проклетият ти телефон не го заслужавате. Освен това притежава стил и класа, каквито каза, че търсиш у бъдещата си съпруга. Дай ѝ още един шанс.

— Между другото, едно предложение. Сигурен съм, че можеш да стигнеш по-далеч в бизнеса си, ако изтъкваш своите кандидатки, а не тези на конкуренцията.

— Зная, но тя ми хареса. — Анабел го изгледа намръщено. — Не можах да не забележа, че тя обвинява мен за кратката среща, което е много несправедливо.

— Освен това ще напреднеш повечко, ако поне си даваш вид, че ми се подмазваш.

— Ето това е най-тъжното — аз непрекъснато ти се подмазвах.

Устните му леко трепнаха.

— Значи това е най-доброто, на което си способна, така ли?

— За съжаление. Потискащо, нали?

Хийт изведнъж стана сериозен и я изгледа подозрително.

— Какво имаше предвид Мелани, като каза, че трябва да ме повишиш?

— Нямам представа. — Стомахът ѝ се разбунтува. — Предполагам, че е прекалено да се надявам, че ще ме нахраниш?

— Нямаме време. Следващата ще е тук след десет минути. Вместо това ще ти поръчам още едно питие.

— *Следващата?*

Той извади органайзера си и най-безцеремонно се опита да пренебрегне въпроса ѝ, но номерът му не мина.

— Порша Пауърс може сама да забавлява кандидатките си. Аз няма да участвам.

— А само преди шест дни беше в офиса ми на колене и се кълнеше, че си готова на всичко, за да стана твой клиент.

— Бях млада и глупава.

— Ето това е разликата помежду ни... Причината аз да въртя бизнес за милиони, а ти едвам да кретаеш. Аз винаги давам на клиентите си това, което искат. А от теб те получават само огорчения.

— Не всички. Само ти. Е, понякога и господин Броницки, но не можеш да си представиш какво изпитание е той.

— Нека ти дам един пример какво имам предвид.

— Предпочитам една солета.

— Миналата седмица ми се обади един клиент, който играе за „Билс“. Току-що си купил първата къща и каза, че харесва вкуса ми и би искал да му помогна да си избере мебели. Аз съм неговият агент, а не декораторът му. По дяволите, нищо не разбирам от обзавеждане; дори не съм обзавел собствения си дом. Но той беше скъсал с гаджето си, чувстваше се самотен и след два часа аз бях на самолета за Бъфало. Не го отсвирих. Не изпратих някой от помощниците си. Отидох лично. И знаеш ли защо?

— Заради новооткритата ти страст към френския провинциален стил?

Хийт повдигна вежди.

— Не. Защото искам клиентите ми да знаят, че винаги съм на тяхно разположение. Когато подписват договор с мен, те подписват с човек, който се грижи за всеки аспект от живота им. Не само в добри, но и в лоши времена.

— А ако не харесваш клиента си?

Анабел възнамеряваше да го жегне с намека, че тя не го харесва — но той прие въпроса ѝ съвсем сериозно, което беше дори още по-

добре. Трябваше веднъж завинаги да престане с това идиотско желание да го сложи на мястото му. Бъдещето ѝ зависеше от доброто му разположение към нея и нямаше защо да го превръща в свой враг.

— Никога не подписвам с човек, когото не харесвам — отвърна на въпроса ѝ Хийт.

— Нима харесваш всичките си клиенти? Всеки един от онези претенциозни, егоистични, неприлично високоплатени, самовлюбени спортисти? Не ти вярвам.

— Обичам ги като братя — заяви той с непоколебима искреност.

— Голям лъжец си.

— Аз?

Отправи ѝ неразгадаема усмивка и стана, за да посрещне втората изискана кандидатка на Порша Пауърс за тази вечер.

— Не го ли научи наизуст?

Порша подскочи при звука на дълбокия и заплашителен мъжки глас и рязко се извърна. Наблюдателният ѝ пункт беше на тротоара пред витрината на „Сиена“. Озова се лице в лице с някакъв мъж. Беше малко след десет и наоколо имаше и други минувачи, но тя внезапно се почувства така, сякаш се намира на тъмна уличка посред нощ. Приличаше на гангстер, огромен и застрашителен, с обръсната глава и кристалносини очи като на сериен убиец. Мускулестите му ръце бяха покрити със зловещи татуировки, широките рамене издуваха черната, плътно прилепнала тениска, а дебелият як врат допълваше картината на мъж от подземния свят.

— Никой ли не ти е казал, че не е прилично да се шпионира? — попита бандитът.

През последния половин час тя кръстосваше тротоара и всеки път щом минеше край ресторанта, се преструваше, че изучава менюто. Обикновено не би си и помислила да присъства на уредена среща — само неколцина клиенти го бяха искали — но сега бе разбрала, че Грейнджър ще е там, а това не можеше да преглътне.

— Кой си ти? — попита с престорена смелост, каквато далеч не чувстваше.

— Боди Грей, телохранителят на Чампиън. Сигурен съм, че ще му е интересно да чуе какви ги кроиш тук тази вечер.

Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Не можеше да понесе
такова унижение.

— Нищо не кроя.

— Не ми изглежда така.

— Не си специалист по брачните дела, нали? — Изглежда го
хладно, опитвайки се да го смрази с поглед. — Не е ли по-добре ти да
си гледаш своята работа, а аз — моята?

Ако на негово място бе някоя от асистентките ѝ, мигом щеше да
се сгърчи от страх, но той дори не мигна.

— Работата на Чампиън е и моя работа.

— Боже, какъв натегач.

— Не е зле всички да имат такъв предан човек като мен.

Той сграбчи ръката ѝ и я повлече към ъгъла.

— Какво правиш? — изсъска Порша.

Опита се да се изскубне, но мъжът не я пусна.

— Смятам да те черпя една бира, за да може господин Чампиън
спокойно да си свърши работата.

— Това е и моя работа и аз няма...

— Напротив, ще дойдеш. — Побутна я между две паркирани
коли. — И ако си мила, може да успееш да ме убедиш да си държа
устата затворена.

Тя престана да се съпротивлява и стрелна с кос поглед господин
телохранителя. Значи... той бе готов за пари да предаде шефа си. Хийт
трябваше да притежава повече ум и да не наема такъв бандит, но след
като явно разумът не му достигаше, тя щеше да се възползва от
доверчивостта му, защото не искаше той да разбере за това. Ако
узнаеше, щеше да реши, че е точно това, което беше — белег на
слабост.

Барът, в който влязоха, бе задимен и вонеше на вкисната бира,
подът бе покрит с напукан линолеум, а на прашната полица, между две
наплюти от мухи спортни купи и избелялата снимка на Мел Торме^[2],
се мъдреше увехнал филодендрон.

— Хей, Боди, как си? — подвикна барманът.

— Не се оплаквам.

Боди я подкара към бара. По пътя една от обувките ѝ се закачи в
нещо на пода. Докато я освобождаваше, Порша се запита как е

възможно такава долнопробна дупка да съществува редом с лъскавите ресторанти по Кларк стрийт.

— Две бири — поръча господин телохраниелят, докато тя се настаняваше неохотно на стола до неговия.

— Сода — намеси се Порша. — С лимон.

— Няма лимон — отвърна барманът, — но в задната стая имам една кутия с плодов коктейл.

Бандитът до нея явно го намери за много забавно и след няколко минути тя се взираше в лекия отпечатък от червило върху ръба на чашата с бира. Бутна я гнусливо настрани.

— Как разбра коя съм?

— Отговаряш на описанието на Чампиън.

Порша предпочете да не разпитва за въпросното описание. Опитваше се да не задава въпроси, когато не бе сигурна в отговора. Отношенията ѝ с Хийт здравата се объркаха, когато Анабел Грейнджър се появи на сцената.

— Няма да се извинявам, че си върша работата — тросна се тя. — Хийт ми плаща много пари, за да му помогна, но не бих могла да го направя, ако ме държи настрани.

— Значи нямаш нищо против, ако му кажа, че го шпионираш?

— Това, което ти наричаш шпиониране, за мен са усилия да си заработя чека — рече тя предпазливо.

— Съмнявам се, че той ще го възприеме по този начин.

Порша също се съмняваше, но нямаше да му позволи да я сплаши.

— Каж ми какво искаш. — Наблюдаваше го, докато мисли. Да разбира хората, беше важна част от работата ѝ, но всичките ѝ клиенти бяха богати и добре образовани. Как можеше да разбере какво се крие зад тези пронизващо ледени сини очи? — Е? — попита тя несигурно.

— Мисля.

Агентката отвори чантата си, извади две петдесетдоларови банкноти и ги сложи пред него.

— Може би това ще ускори затруднения ти мисловен процес.

Той погледна към парите, вдигна рамене, пресегна се и прибра банкнотите в джоба си. Тя забеляза, че бедрата му са по-тесни от раменете, но дълги и не по-малко мускулести и мощни.

— А сега — поде Порша — можем просто да забравим за случилото се тази вечер.

— Не зная. Твърде много има за забравяне... дори и за човек като мен.

Тя вдигна вежди, докато се опитваше да реши дали не я разиграва, но не можа да отгатне намеренията му.

— Ето какво ще ти кажа — заговори той. — Защо не обсъдим ситуацията другата седмица, например в петък? Дотогава ще следим как се развиват събитията.

Точно това тя не очакваше от него.

— Как ли пък не!

— Нямам нищо против да се срещнем още този уикенд, но няма да съм в града.

— Какво искаш?

Той открито я изучаваше. Устните му бяха добре очертани, почти изящни. От това останалите черти на лицето му изглеждаха още по-зловещи.

— Ще ти се обадя, когато реша.

— Забрави. Няма да позволя да ме шантажираш — отсеке Порша.

Опита се да го принуди да сведе поглед, но безуспешно.

Вместо това устата му се изви в типична самонадеяна гангстерска усмивка.

— Сигурна ли си? Ако е така, още тази вечер мога да поговоря с господин Чампиън.

Тя стисна зъби.

— Чудесно. Тогава до следващия петък. — Слезе от стола и отвори чантичката си. — Ето визитката ми. Но не се опитвай да ме разиграваш, защото ще съжаляваш.

— Навярно. — Погледът му се плъзна по нея като разтопен карамел по сладолед. — Но може да се окаже доста интересно.

Неочаквано я обля гореща вълна. Порша щракна демонстративно закопчалката на чантичката си и напусна бара, съпроводена от ехиден смях.

Следващата кандидатка на „Стабилни бракове“ се оказа истинска красавица, но за съжаление, истинска егоцентричка. Анабел поведе разговора така, че да изтъкне този неин недостатък. Впрочем не трябваше да се безпокои. Хийт го усети още в първата минута. В същото време се отнасяше към нея с подчертано уважение и Анабел осъзна, че той съвсем не е самовлюбеният тип, за какъвто го мислеше. Изглежда, намираше за интересни човешките характери в цялото им разнообразие и проявление. А знаейки това, вече ѝ бе трудно да изпитва неприязън към него. Е, трябваше да признае, че въпросната неприязън поначало не беше много силна.

— Забавно — отбеляза той, след като се раздели със самовлюбената особа, — но не много приятно. Тази вечер само си загубих времето.

— Ще видиш, че следващата кандидатка ще бъде съвсем различна. Планирала съм нещо по-особено.

Базата данни на Нана се оказа полезен източник на справки и адреси. Рейчъл Горни, внучката на една от най-добрите приятелки на баба ѝ, макар и да не се отличаваше с екстравагантната красота на Бари, беше умна, образована и достатъчно силна духом, за да не се изплаши от него. Освен това бе чудесно възпитана, със светски блясък, което именно търсеше Хийт. Анабел искаше да ги запознае днес, но реши първо да провери как ще реагира той на Бари.

Играеше си разсеяно със сламката, за да не зяпа профила му, и мислено си отбеляза да потърси някой добър, богат, секси и неособено умен, който ще цени Бари и ще се грижи за нея.

— Не съм много доволен от работата ти, Анабел. И повече никакви срещи с жени като първата тази вечер.

— Съгласна. И повече няма да ме караш да присъствам на срещите с кандидатките на „Стабилни бракове“. Както ти сам мъдро отбеляза, не е в мой интерес да помагам на Порша Пауърс.

— В такъв случай защо така упорито се опитваше да ме убедиш отново да се срещна с Мелани?

— Когато съм гладна, не осъзнавам напълно какви ги върша.

— От последната се отърва само за четиринайсет минути. Отлична работа. За награда ти разрешавам от сега нататък да присъстваш на всичките ми срещи.

Анабел едва не се задави с бучката лед.

— Какви ги говориш?

— Много добре ме чу.

— Дявол да го вземе, нали не искаш да...

— Точно това искам — кимна Хийт и извади от джоба си пачка пари, стегнати с голяма златна щипка. Хвърли няколко банкноти на масата и издърпа Анабел от стола. — Да вървим. Ще те нахраня.

— Но... аз не... аз няма... — заекваше Анабел, докато прекосяваха бара, опитвайки се да му обясни, че няма намерение да прави компания на кандидатките на госпожа Пауърс и че очевидно си е загубил ума.

Ала той пренебрегна ломотенето ѝ, за да поздрави собственика на ресторанта, приличащ на космат териер. Двамата мъже си размениха няколко фрази на италиански, което я учуди, макар че явно нищо в поведението на клиента ѝ не биваше повече да я учудва.

Едва бяха седнали в най-доброто сепаре в салона за хранене, когато дотърча един сервитьор и ги попита какво ще пият. После се появи лично майката на собственика и ги поздрави, като им донесе кошничка с хляб и блюдо с ордьоври. Последва нов порой от италиански фрази. Анабел повече нямаше сили да устои на апетитното ухание на топъл хляб, отчупи си един зальк и го натопи в зехтина, подправен с розмарин.

Също като в бара, в салона за хранене стените бяха боядисани в златисти тонове, а корнизите — наситено пурпурни, но тук осветлението бе по-ярко, което караше розовите покривки и светлозелените салфетки да изпъкват по-силно. В средата на всяка маса бяха поставени малки керамични вази със скромни букети от полски цветя и треви. Атмосферата в ресторанта беше домашна, удивително уютна и в същото време елегантна.

Хийт разбираше от вина повече от Анабел и ѝ поръча каберне, а за себе си — бира „Самюел Адамс“. Подносът с ордьоврите преливаше от фини резени месо, фаршировани гъби, стръкове от градински чай, хапки италианско овче сирене пекорино, набодени на клечици, и едри червени вишни.

— Първо хапни — подкани я той. — После ще поговорим.

Младата жена беше повече от щастлива да се подчини, а той нищо не продума, преди да им сервира основните блюда: миди, плуващи като бледи острови в море от печурки и манатарки за нея, а за

него — спагети с доматиен сос с подправки, късчета колбас и козе сирене.

Той хапна малко, отпи от бирата и втренчи в нея същия пронизващ поглед, с който през цялата вечер бе изучвал представените му кандидатки.

— От сега нататък очаквам да присъстваш на всички срещи и да се държиш както тази вечер.

— Ако съсипеш най-вкусната вечеря, която някога съм яла, никога няма да ти го простя.

— Ти притежаваш много добра интуиция и умееш да водиш разговор. И независимо от мнението ти за Мелани, изглежда, си наясно какво търся. Би било много глупаво, ако не се възползвам от способностите ти, а аз определено не съм глупак.

Тя загреба щедро с вилицата си от златистия качамак, подправен изобилно с чесън.

— Я пак ми напомни защо е в мой интерес да помагам на сватовническите усилия на Порша Пауърс, защото май съм го забравила.

Хийт взе ножа.

— Сега сключваме нова сделка. — С едно ловко движение разреза наполовина парчето наденичка. — Онези десет хиляди, които ми поиска, не бяха нищо повече от блъф. И двамата сме наясно с това.

— Не беше...

— Вместо това ти платих пет хиляди и обещах останалите, ако има резултат от усилията ти. Както се оказва, днес е щастливият ти ден, защото реших да ти напиша чек за пълната сума, независимо дали ти, или Порша ще ме запознаете с бъдещата ми съпруга. И тъй като ти ще участваш в процеса, ще си получиш парите — завърши той и вдигна чашата си за тост. — Поздравления.

Анабел остави вилицата си.

— Защо е тази щедрост?

— Защото така е по-ефективно.

— Но не чак толкова, както ако Порша те запознава лично с кандидатките си. Нали точно затова й плащаш цяло състояние.

— Предпочитам да работя с теб.

Пулсът ѝ запрепуска.

— Защо?

Той я удостои с неустоимата си усмивка, която явно бе тренирал още от люлката и която я накара да се почувства, сякаш е единствената жена на света.

— Защото ми е по-лесно да изплаша теб. Сделка или не?

— Ти не търсиш сватовница, а лакей.

— Въпрос на семантика. Самият аз не зная кога ще разполагам със свободно време и програмата ми непрекъснато се променя. Твоята работа ще е да се справиш с всичко това. Ще умилюствяваш засегнатите, когато се наложи в последната минута да отменя някоя среща. Ще правиш компания на дамата ми за вечерта, ако закъснея, и ще я развличаш, ако се наложи да говоря по телефона. Ако нещата потръгнат, ще изчезнеш. Ако ли не, ще накараш жената да изчезне. Казах ти и преди: аз работя много и не желая да хабя сили и за това.

— Да го обобщим: очакваш да ти намеря съпруга, да я ухаждам и да ти я доведа пред олтара. Или може би ще трябва да дойда и на медения ти месец?

— Определено не. — Усмихна ѝ се лениво. — Сам ще се погрижа за това.

Сякаш някаква искра прескочи между тях, нещо опияняващо диво и съблазнително, поне в изгладнялото ѝ за секс въображение. Анабел отпи глътка вода, за да преглътне потискащото откритие, че той я привлича, макар че в същото време ѝ се искаше да го фрасне с бирената бутилка по главата. Е, и какво? Той беше роден прелъстител, а тя — една обикновена жена. Това не би трябвало да представлява проблем, освен ако тя не го допусне.

Младата жена обмисля дълго ситуацията. При все че мразеше мисълта да бъде постоянно на негово разположение, това споразумение щеше да ѝ предостави повече контрол, а освен това имаше изгледи да удвои хонорара си. Агенция „Стабилни бракове“ сключваше договори само с мъже, а „Идеалната половинка“ и с мъже, и с жени, така че можеше да подбере някои страхотни клиентки от жените, отхвърлени от Хийт. Например Мелани би била чудесна партия за Джери, внука на Шърли Милър. Той бе симпатичен, сравнително добре финансово осигурен и двамата имаха деца на една възраст. Само защото Джери засега още не ѝ беше клиент, това не означаваше, че Анабел нямаше да го придума да стане.

— Порша Пауърс никога няма да се съгласи с това — рече накрая младата жена.

— Няма да има избор.

Както и аз, помисли си Анабел. Но не бе точно така. Тя имаше избор. За нещастие, този избор не беше в неин интерес.

— Би могъл да прекратиш договора си с Порша Пауърс и да оставиш аз да се погрижа за всичко.

— Тя има достъп до жени, до които ти нямаш — изтъкна той. — Готов съм да се обзаложа, че тъкмо тя ще ми намери подходящата съпруга.

— И днешната вечер бе идеален пример за безупречния ѝ вкус?

— А беше ли идеален пример за твоя?

Беше я хванал натясно. Анабел побутна една гъба.

— Предполагам, разбираш, че е в мой интерес да саботирам кандидатките ѝ. Колкото и да се нуждаем от пари, много по-важно е да изградя репутацията на „Идеалната половинка“.

— Вече съм предупреден и ще го имам предвид, Мата Хари.

— Не ме вземаш на сериозно.

Хийт повдигна вежди.

— Ти ми каза отново да се срещна с Мелани.

— Само защото кръвната ми захар бе спаднала. А сега, като се нахраних, ми се изясни, че тя е прекалено почтена за теб.

— Край на обсъждането, Анабел — процеди той с коварна усмивка. — Ти си от онези, които съдбата е проклела, като ги е надарила с прекалена честност. А пък аз съм достатъчно умен, за да се възползвам от това.

Нямаше какво да му възрази, затова отново се зае с мидите.

Отдавна не му се бе случвало да изпитва удоволствие, докато наблюдава жена да се храни, но Анабел знаеше как да оцени добрата храна. Присвила блажено очи, тя лапна поредната гъба. С края на езика си облиза ловко капката сос от горната си устна. Погледът му се плъзна надолу по шията ѝ, към ключицата и малките, но стегнати гърди.

— Какво?

Вилицата ѝ застина във въздуха. По челото ѝ се образуваха тънки бръчици. Хийт побърза да смени изражението си.

— Чудех се каква ще е следващата ти кандидатка. Наистина ли имаш такава подръка?

Анабел се усмихна и опря лакти на масата.

— Да. Една необикновена жена. Умна, привлекателна, остроумна.

— С риск да си навлека гнева ти, искам да ти напомня, че това е валидно за хиляди жени. Аз обаче търся нещо по-необикновено.

В очите ѝ с цвят на мед припламна тревожна искра.

— Необикновените жени обикновено се влюбват в мъже, които ги поставят на първо място. Кое то тутакси изключва такива, които се извиняват по средата на разговора, за да проведат телефонен разговор, както направи ти тази вечер.

— Беше спешен случай.

— Подозирам, че при теб всичко е спешно. Не се обиждай.

Хийт прокара палец по ръба на чашата си.

— Обикновено не смятам за необходимо да се защитавам, но сега ще направя изключение, а когато свърша, ти ще ми се извиниш.

— Ще видим.

— Играч, на когото преди две години уредих прехвърлянето, тази вечер усукал своето мазерати около телефонен стълб. Обади се майка му. Той дори не е мой клиент — подписал е с друг агент — но аз познавам родителите му. Мили хора. Момчето е в интензивното отделение. — С палеца си побутна чинията си настрани. — Майка му ми се обади, за да ми каже, че няма да доживее до сутринта. — Прикова поглед в нея. — Сега ти ми кажи кое е по-важно — неангажиращ разговор или утехата за тази майка.

Тя се втренчи в него, сетне се засмя.

— Току-що си го измисли.

Рядко някой можеше да го изненада, но Анабел Грейнджър го бе постигнала. Хийт я удостои с възможно най-ледения си поглед.

— Доста е интересно да намираш нечия трагедия забавна.

Очите ѝ се присвиха в ъгълчетата, а в ирисите ѝ затанцуваха златни точки.

— Пълна измислица.

Той се опита да я смрази с поглед — беше ненадминат в уменията да застави другия да сведе очи — но тя изглеждаше толкова доволна от себе си, че Хийт се предаде и избухна в смях.

Анабел го измери със самодоволен поглед.

— Имам двама братя, които също са преуспели работохолици, така че съм запозната отблизо с всичките номера на мъжете от твоята порода.

— Нима имам порода?

— При това точно определена.

— Най-после схванах... — Събеседникът ѝ опря лакът на масата, потри ъгълчето на устата си и я изгледа изучаващо. — Бедната, нещастна Анабел. Всички тези неподходящи подхвърляния, заядливите коментари... Случаят е съвсем ясен. Резултат от детството, изживяно в сянката на съвършените ти братя. Много ли е било болезнено да се чувстваш напълно пренебрегната? Зарасналите рани още ли болят, когато вали?

Тя изсумтя — изненадващо шумен звук за такава дребничка жена.

— Аз се молах да бъда пренебрегната. Балет, пиано, езда. Дори и фехтовка, за бога. Кой кара децата си да вземат уроци по фехтовка? Участие в момичешки скаутски групи, в оркестъра, частни учители, ако получа някоя четворка, парични поощрения, ако успея да стана член на престижен клуб, и специален бонус, ако ме изберат в ръководството. При все това някак си успях да оцелея, макар че мъчението още продължава.

Тя току-що бе описала мечтаното от него детство. В съзнанието му изплуваха откъслечни спомени. Пиянският глас на баща му... „Вдигни проклетия си нос от тази книга и върви да ми купиш цигари.“ Хлебарки, щъкащи под хладилника, протекли тръби, от които капе ръждива вода върху линолеума. Миризмата на антисептици за дезинфекция — много добре си я спомняше — когато една от приятелките на стареца му се опита да почисти караваната, и сетне неизбежното затръшване на металната врата, когато тя изхвърча навън.

Анабел избута последната мида към края на чинията си и го погледна.

— Наистина мисля, че ще харесаш Рейчъл.

— Харесвам Гуен.

— Защото ти отказа. Между двама ви нямаше химия.

— Грещиш. Определено имаше химия.

— Наистина не разбирам защо точно сега си решил да се жениш? Имаш Боди, асистенти и винаги можеш да наемеш икономка, която да организира някой от важните ти делови приеми. Колкото до децата... Трудно е да ги гледаш и възпитаващ, когато мобилният ти телефон е постоянно залепен за ухото.

Крайно време беше да сложи Тинкърбел на мястото ѝ. Хийт се облегна на стола си и погледът му се плъзна към гърдите ѝ.

— Забрави секса.

Беше ѝ нужно малко по-дълго време, за да отговори.

— И това можеш да си купиш.

— Скъпа — изрече провлечено нахалникът, — никога в живота ми не се е налагало да плащам за секс.

Анабел се изчерви и той реши, че най-сетне ѝ бе натрил малкото носле, но в същия миг видя как тя го вирна дръзко във въздуха.

— Което само доказва колко отчаяни могат да бъдат някои жени.

— Това от личен опит ли го знаеш?

— Така смята Раул. Моят любовник. Той е много проникателен.

Хийт се ухили и в същия миг го озари прозрението, че отдавна не се бе забавлявал толкова в компанията на жена. Ако Анабел Грейнджър беше с няколко сантиметра по-висока, значително по-изтънчена, по-организирана, не толкова властна и по-склонна да попива с обожание всяка негова дума, от нея щеше да излезе идеалната съпруга.

[1] Пародиен персонаж от филма „Остин Пауър“. — Бел.прев. ↑

[2] Американски джаз музикант, композитор, аранжор, актьор и писател. — Бел.ред. ↑

6

Някой седна на седалката до Хийт в салона за първа класа, но той беше прекалено зает с таблицата на екрана на лаптопа, за да обърне внимание. Едва когато стюардесата подкани да се изключат електронните устройства, той усети лекото ухание на парфюм. Вдигна глава и се взря в две интелигентни сини очи.

— Порша?

— Добро утро, Хийт. — Тя се отпусна на облегалката. — Как, по дяволите, се справяш с тези ранни сутрешни полети?

— Свикнал съм.

— Ще се престоря, че ти вярвам.

Беше облечена в тясна копринена лилава рокля без презрамки и ръкави. Върху раменете ѝ бе наметната пурпурна жилетка, а на шията ѝ блестеше сребърна верижка с три диаманта в изящен обков. Тя беше красива жена, образована и изискана и му харесваше да я има за делови партньор, но не я намираше за секси. Порша полагаше твърде много усилия да изглежда сдържана и хладнокръвна, но бе доста агресивна. С една дума — неговата женска версия.

— Какво те води в Тампа? — попита той, макар предварително да знаеше отговора.

— Във всеки случай, не и времето. Днес се очаква там да е 34 градуса.

— Нима?

Хийт не обръщаше внимание на времето, освен ако не влияеше върху резултата от някой мач.

Тя го дари с най-очарователната си усмивка. Можеше и да има ефект, ако той не използваше такава точно със същата цел.

— След снощното ти обаждане реших, че трябва да определим докъде сме стигнали и да обмислим какво да променим, ако е нужно. Обещавам, че няма да ти надувам главата през целия полет. Нищо не е по-досадно, отколкото да си приклещен в самолет с някой, който не желае да млъкне.

Ако се налагаше да се озове затворен в самолет с една от сватовниците си, предпочиташе да е Тинкърбел. Поне нея можеше да я сплши и да я накара да го остави на мира. Появата на Порша тази сутрин нямаше нищо общо с внезапно желание да посети Тампа. Миналата вечер ѝ бе обяснил по телефона новото им споразумение и когато затвори, тя все още бе в шок. Очевидно вече се бе съвзела.

Преди да излетят, Порша се задоволи с неангажиращ разговор, но когато стюардесите започнаха да сервират закуската, премина към действие.

— Мелани те е харесала, дори много. Струва ми се, че се е влюбила от пръв поглед.

— Надявам се да не е. Тя е мила жена, но помежду ни няма много общи неща.

— Били сте заедно само двайсет минути. — Тя го удостои със съчувствената усмивка, неговата запазена марка за по-трудни клиенти. — Разбирам, че си много зает, но малкото време, което си отпуснал за една среща, създава проблеми. Аз се занимавам с този бизнес достатъчно дълго, за да зная кога двама души трябва да си дадат втори шанс. И смятам, че вие с Мелани го заслужавате.

— Съжалявам, но няма да стане.

Челото ѝ остана гладко, а изражението — сдържано.

— Така няма да се получи. — Тя завъртя кофичката с плодово кисело мляко върху подноса. — Никога не се опитвам да съсия конкуренцията, особено толкова нищожна като „Брачна агенция Мирна“. Твърде много прилича на тормоз. Но...

— „Идеалната половинка“.

— Какво?

— Тя го нарича „Идеалната половинка“, а не „Брачна агенция Мирна“.

Хийт не можеше да си обясни защо трябваше да уточнява това, но някак си му се стори важно.

— Мъдро решение — отвърна Порша със снизходителна нотка. — Но нека ти кажа нещо. Мразя, когато някои хора си въобразяват, че щом си отпечатаат визитни картички, автоматично се превръщат в брачни агенти. Но самият ти си спортен агент и отлично разбираш какво искам да кажа.

Едно на нула за нея. Анабел нямаше никакъв опит, а само ентусиазъм.

Порша отмести настрани подноса с почти недокоснатата си закуска. Беше отхапала само крайчеца от парчето сочен пъпеш.

— Има ли нещо, което моята агенция не осигурява и което те е накарало да показваш кандидатките, изпратени от мен, на външен човек? Ще излъжа, ако кажа, че ни най-малко не се чувствам заплашена, особено след като ти предложих да присъствам на първите срещи.

— Не се притеснявай. Анабел не притежава никакъв хищнически инстинкт. Дори хареса Мелани повече, отколкото собствената си кандидатка. Опита се да ме убеди да се срещна още веднъж с нея.

Това наистина я изненада.

— Нима? Хм... госпожица Грейнджър се е показала като странно безпристрастна, така ли?

Заради шума от форсиране на двигателите за миг му се стори, че тя каза „страшно страстна“, и пред погледа му изплува образът на голата Анабел. Това го слиса. Анабел го забавляваше, но не го възбуждаше. Не и истински. Може би един или два пъти му бяха минали някои мръсни помисли и той бе подхвърлил закачливи забележки, за да я смути. Но нямаше нищо сериозно. Просто за убиване на времето.

Самолетът попадна във въздушна яма, което изтри от мислите му сексуалните видения за Анабел и го върна в деловия свят.

— Не очаквам да ти е особено приятно, но както казах и снощи, присъствието на Анабел улеснява срещите.

Пламъците в очите ѝ красноречиво отразяваха какво мисли по въпроса, но Порша беше твърде добър професионалист, за да изгуби самообладание.

— Въпрос на мнение.

— Тя е дребна рибка, а не акула. В нейно присъствие жените се отпускат и така за кратко време аз мога да добия по-ясна представа какво представляват.

— Разбирам. Е, аз съм в този бизнес много по-дълго, отколкото тя. Сигурна съм, че бих могла да проведе тези срещи по-добре от...

— Порша, дори и да се стараеш, жените няма да се отпуснат в твое присъствие, защото не те приемат за равна. Абсолютният ти професионализъм те прави твърде властна. За мен това е комплимент. Още от самото начало ти казах, че искам, доколкото е възможно, да облекча този процес. Оказа се, че Анабел е невероятно талантлив посредник, и никой не е по-изненадан от мен.

Агентката омекна, но явно не бе особено доволна. И той всъщност не можеше да я обвинява. Ако някой нахлуеше в територията му, щеше да се противопостави с все сили, като нея.

— Добре, Хийт — въздъхна тя. — Щом така искаш, ще се постарая да се получи.

— Точно това исках да чуя.

Стюардесата отнесе подносите им, а Хийт извади „Спортс Лойърс Джърнъл“. Но статията за отговорността при телесни повреди и хулигански прояви на феновете не привлече вниманието му. Въпреки усилията му да опрости процедурата, търсенето на съпруга от ден на ден все повече се усложняваше.

— Харесвам я — заяви Хийт на Анабел следващия понеделник вечерта, след като Рейчъл си тръгна от „Сиена“. — Забавна е. Прекарах много приятно с нея.

— И аз — съгласи се Анабел, макар че това едва ли имаше значение.

Но срещата мина по-добре от очакваното, сред много смях и оживен разговор. Тримата имаха определени хранителни предпочитания (той не се докосваше до органично месо, кандидатката мразеше маслини, а брачната посредничка не понасяше аншоа). Споделиха си няколко срамни случки от гимназията и поспориха относно филмите на братя Коен. За разлика от сътрапезничките си, Хийт ги харесваше. Изглежда, нямаше нищо против, че Рейчъл не е толкова поразителна като Гуен Фелпс. Затова пък притежаваше светски маниери и остър ум, каквито търсеше, и този път агентът нито веднъж не говори по телефона. Анабел реши да увеличи двайсетте минути на четирийсет.

— Добра работа, Тинкърбел. — Той извади органайзера си и написа нещо. — Утре ще ѝ се обадя и ще я поканя на среща.

— Наистина ли? Това е страхотно.

Изведнъж ѝ призля и леко ѝ се зави свят.

Той вдигна глава и я погледна.

— Какво не е наред?

— Нищо. Защо питаш?

— Имаш странно изражение.

Младата жена се окопоти. Все пак беше професионалистка и щеше да се справи с това.

— Просто си представях интервюто, което ще дам във вестниците, след като „Идеалната половинка“ влезе в класацията на списание „Форчън“ за петстотинте най-богати компании.

— Няма нищо по-вдъхновяващо от момиче с мечти. — Хийт прибра органайзера в джоба си и извади щипката с парите.

Тя се намръщи.

Той също.

— Сега пък какво?

— Нямах ли някоя хубава, дискретна кредитна карта?

— В моя бизнес показността е всичко.

Издърпа една стодоларова банкнота и я хвърли на масата.

— Споменавам го само защото — мисля, че ти го казах вече — имидж консултациите са част от моята дейност. — Тя се поколеба. Знаеше, че нагазва в опасни води. — За някои жени... жени с определено възпитание и среда... демонстрацията на богатство е проява на лош вкус.

— Повярвай ми, това съвсем не е проява на лош вкус за двайсетгодишните хлапета, отраснали с купони за храна.

— Разбирам те, но...

— Схванах. Щипката с парите е за бизнеса, а кредитната карта — за дамите, които ухажвам.

Пъхна предмета на спора обратно в джоба си.

Всъщност Анабел направо го бе обвинила във вулгарност, но вместо да се засегне, той прие безстрастно информацията, все едно му съобщаваше утрешната прогноза за времето. Младата жена се замисли за безупречните му маниери на масата, стила на обличане, познанието за изисканите храни и напитки. Явно всичко това бе част от биографията му, заедно със знанията му по гражданско и наказателно

право. Кой бе истинският Хийт Чампиън и защо тя започваше да го харесва толкова много?

Младата жена сгъна салфетката.

— И така... относно истинското ти име...

— Вече ти го казах. Кампионе.

— Направих някои проучвания. Инициалът на второто ти име е „Д“.

— Което изобщо не е твоя работа.

— Значи има нещо гнило.

— Ужасяващо — процеди той сухо. — Виж, Анабел, аз съм отраснал в парк за каравани. Не в някой хубавичък къмпинг — това щеше да бъде истински рай. Онези таратайки ставаха само за скрап. Съседите бяха наркомани, крадци, с една дума измета на обществото. Спалнята ми гледаше към двора с боклуците. Загубих майка си при автомобилна катастрофа, когато бях на четири години. Моят старец беше готин тип, когато не беше пиян, но това не се случваше много често. Сам съм спечелил всичко, което притежавам, и се гордея с това. Не крия произхода си. Онази очукана метална табела върху стената на кабинета ми, върху която пише „Бо Виста“, висеше върху един стълб до вратата на караваната ни. Пазя я, за да ми напомня откъде съм тръгнал и докъде съм стигнал. Но като оставим настрана всичко това, моята работа си е моя, а твоята е да правиш това, което ти казвам. Ясно ли е?

— Господи, аз само те попитах за второто ти име.

— Не питай повече.

— Да не е Дездемона?

Но Хийт подмина шегата ѝ и тя остана да се взира със зяпнала уста в гърба му, докато той се отдалечаваше към кухнята, за да благодари на майката на собственика.

— Искам ви всяка нощ в клубовете — обяви на следващата сутрин Порша на служителите си. Рамон, барманът от „Сиена“, я бе събудил посред нощ с обезпокояващата новина за успеха на последната кандидатка на Анабел Грейнджър и тя не можа да мигне до сутринта. Трудно ѝ бе да се отърси от усещането, че още един важен клиент ѝ се изплъзва изпод носа. — Ще раздавате нашите визитни

картички — нареди на Кики, Бриана и Даяна — момичето, което бе наела на мястото на напусналата Сусу. — Вземайте телефонни номера. Знаете процедурата.

— Вече сме го правили — отбеляза Бриана.

— Но явно недостатъчно усърдно. Иначе снощи Хийт Чампиън нямаше да се среща с кандидатка на Грейнджър, а с наша. Какво става с Хендрикс и Маккол? Май през последните две седмици не сме ги запознавали с никого. А останалите клиенти? Кики, искам през останалата част от седмицата да обиколиш всички модни агенции. Аз ще се заема с благотворителните обеда и бутиците по Оук стрийт. Бриана и Даяна ще поемат салоните за красота в моловете. И всички вие — бегом към нощните клубове. По това време следващата седмица трябва да сме събрали нова група кандидатки.

— Сякаш това много ще ни помогне за Хийт — промърмори Бриана. — Той не харесва никоя.

Май не ме разбират — помисли си Порша, когато се върна в кабинета си, седна зад бюрото и прелисти календара. — *Не проумяват колко труд и усилия се изискват, за да останеш на върха.* Втрени се в отбелязаното за петък. В кратък, напрегнат телефонен разговор Боди Грей й бе определил среща за този уикенд. Оттогава се стараше да не мисли за това. Настръхваше само при мисълта, че някой може да ги види заедно. Но май поне не бе казал на Хийт за шпионската й авантюра.

Над сградата прелетя хеликоптер. Порша разтри слепоочията си и се замисли дали да не посвети остатък от деня на спа процедури. Имаше нужда от нещо, което да повдигне духа й, да се почувства като предишната Порша. Но щом се извърна към компютъра, един предателски глас й нашепна, че на света няма достатъчно масажи, билкови маски за лице, нито процедури с горещи камъни, които да задвижат отново колелцата, счупени в душата й.

Анабел не можеше да си позволи да възлага всичките си надежди на срещата на Рейчъл с Хийт, затова прекара остатък от седмицата в два от най-добрите чикагски университета. В университета в Хайд Парк кръстосваше подред коридорите на Висшата бизнес школа или висеше на стъпалата на Колежа по обществени отношения „Харис“.

Освен това се поразходи из Линкълн Парк, където прекара доста време в концертната зала „Де Пола“ сред випускничките от консерваторията. Навсякъде се оглеждаше за привлекателни студентки и преподавателки. Когато ги откриеше, им обясняваше директно коя е и какво търси. Някои бяха омъжени или сгодени. Попадна и на една лесбийка. Но всички одобряваха дейността на агенциите за запознанства и повечето се съгласиха да ѝ помогнат. Към края на седмицата Анабел разполагаше с две изумително красиви кандидатки, готови да се запознаят с Хийт, ако ги помоли, както и пет-шест, които не бяха подходящи за Хийт, но бяха готови да станат клиентки на „Идеалната половинка“. И тъй като не можеха да си позволят нейните цени, тя им отпусна студентско намаление.

Хийт бе извън града за една седмица и не ѝ се обади. Тя и не очакваше. При все това ѝ се струваше, че някой, който прекарва цялото си време на телефона, би могъл да отдели няколко минути и за нея. Но вместо да се притеснява, Анабел obu маратонките, направи здравословен крос до „Дънкин Донътс“ и си поръча датски пай с ябълки, за да се разсее от надвисналите проблеми.

Хийт прекара първите четири дни от седмицата в пътувания между Далас, Атланта и Сейнт Луис. Докато се срещаше с клиенти и административни директори на отбори, установи, че мисли за петъчната оперативка в централата на „Старс“. Когато ставаше дума за „Старс“, спортният агент се опитваше да контактува по деловите въпроси с Рон Макдърмит — дългогодишният изтъкнат главен мениджър на отбора — но за пореден път Фийби Кейлбоу бе настояла за лична среща с него, което не беше на добро.

Чампиън се гордееше, че поддържа добри отношения с всички собственици на отбори. Единственото неприятно изключение беше Фийби. И за всичко беше виновен той. Един от първите му клиенти бе ветеран от Грийн Бей^[1], който не беше доволен от договора си, сключен от предишния му агент. Хийт искаше да покаже колко е корав и когато от „Старс“ проявиха интерес към играча, изигра собственичката му, оставяйки я да вярва, че ще ѝ прехвърли спортиста, макар да знаеше, че няма да го направи. Той използва желанието ѝ да придобие футболиста при преговорите с „Пакърс“, за да сключи по-

изгодна сделка за клиента си. Тя побесня и в бурен телефонен разговор го предупреди никога повече да не я използва по този начин.

Вместо да се вслуша в думите ѝ, няколко месеца по-късно Хийт се впусна в друга битка с нея за втори клиент, този път играч на „Старс“. Агентът бе решил да измъкне допълнителни пари за третата година от вече подписания тригодишен договор, уреден от предишния агент на клиента му, но Фийби го отрязва. След няколко седмици я заплаши, че ще изтегли играча от тренировъчния лагер. Момчето беше най-добрият ѝ краен нападател и тъй като я бе приклепил натясно, тя в крайна сметка се съгласи на компромисно контрапредложение. При все това не се получи суперсделката, от която той се нуждаеше, за да се утвърди като преуспяващ агент. Тогава Хийт се заинати и изпрати клиента си на подводен риболов точно в деня, в който започна тренировъчният лагер.

Тогава госпожа Кейлбоу окончателно се разяри, а папараците потриваха радостно ръце, докато раздухваха враждата между прочутата със скъперничеството си собственичка на „Старс“ и новоизгряващата звезда сред спортните агенти в Чикаго. Чампиън се възползва от популярността на играча сред феновете, като даваше интервюта наляво и надясно, в които драматично заклеяваше Фийби, задето се е проявила като абсолютна скръндза спрямо един от най-добрите си футболисти. В края на първата седмица от тренировъчния лагер Хийт не спираше с театралните си изяви, като продължаваше да пълни спортните колони на вестниците и се появяваше в късните телевизионни новини. Срещу Фийби се надигна недоброжелателна вълна, но тя не отстъпваше.

Тъкмо когато Чампиън започна да се разколебава в мъдростта на стратегията си, изведнъж късметът му проработи. По време на тренировка резервният краен нападател си счупи глезена и госпожа Кейлбоу бе принудена да капитулира. Хийт сключи невероятната сделка, която искаше, но междувременно я бе компрометирал в спортните среди и тя никога не му го прости. Този горчив опит го научи на две неща: при добрите преговори всички трябва да се чувстват победители и успешният агент никога не гради репутацията си, унижавайки хората, с които работи.

Секретарката в приемната на „Старс“ го упъти към игрището за тренировки. Като приближи, видя Дийн Робилард да си гука с Фийби

на една скамейка край страничната линия. Изруга под нос. Последното, което искаше, бе Робилард да стане свидетел как собственичката на отбора го прави на пух и прах. Дийн сякаш бе слязъл от корицата на списание „Сърфист“ — набола брада, руса коса, разпиляна в елегантен безпорядък, постигнат с помощта на значително количество гел, шорти с тропически палми, тениска и маратонки. С надеждата да сведе неизбежните щети до минимум, Хийт мигом взе решение да се съсредоточи върху футболиста.

— Онова порше на твоето място за паркиране ново ли е?

Дийн го изгледа през жълтите огледални очила, последното технологично постижение на „Оукли“.

— Онази трошка? Не, по дяволите. Купих я поне преди три седмици.

Чампиън се засмя престорено, при все че космите на врата му започнаха да настръхват. И не заради Робилард. Надяна очилата си, не толкова, за да предпазва очите си от слънцето, колкото, за да са на равна нога.

— Брей, брей... — разнесе се дрезгавият чувствен тембър на тъпа изкусителна блондинка, с която Фийби Съмървил Кейлбоу прикриваше острия си ум. — Виж ти кой е благоволил да ни посети. Аз пък си мислех, че отговорникът за чистотата е прочистил всички плъхове наоколо.

— Пълна заблуда. Най-злобните и най-силните винаги се изхитряват да оцелеят — парира Хийт с усмивка, стараейки се хем да не я засегне прекалено, хем да покаже пред Дийн, че тя не може да го уязви.

Собственичката на „Старс“ беше над четирийсетте, но годините явно бяха много милостиви към нея. Приличаше на по-интелектуална версия на Мерилин Монро, със същия облак светлоруса коса и умопомрачителна фигура, облечена днес в прилепнала полупрозрачна блуза и тясна яркожълта пола, с дълга цепка отстрани. Със съблазнителния си бюст, дългите стройни крака и красиво лице можеше да краси корицата на най-изисканите модни списания и календари, но вместо това тя беше най-влиятелната жена в Националната футболна лига.

Робилард се изправи.

— Мисля да се изпаря оттук, преди някой от вас да нарани случайно безценната ми ръка, с която подавам топката.

Чампиън не можеше точно сега да отстъпи.

— По дяволите, Дийн, истинският купон още не е започнал. Остани и ще видиш как разплаквам Фийби.

Футболистът погледна към красивата си шефка.

— Никога досега не съм виждал този луд.

Тя се усмихна.

— Бягай, Дийн, скъпи. Сексуалният ти живот ще получи неизлечима травма, ако си принуден да наблюдаваш всички начини, по които една жена може да накълца змия на парчета.

Отстъплението не би помогнало на Хийт да спечели сърцето на куотърбека, затова извика след отдалечаващия се Робилард:

— Хей, Дийн... Някой път помоли Фийби да ти покаже къде е заровила костите на всички агенти, на които не им е достигнал куражът да ѝ се опълчат.

Спортистът махна с ръка, без да се обръща.

— Това последното не го чух, госпожо Кейлбоу. Аз съм само едно добричко мамино синче от Калифорния, което иска да поиграе малко футбол за вас, а в свободното си време виси в църквата.

Тя се засмя и протегна дългите си крака, а Дийн изчезна през оградата.

— Харесвам това момче. Толкова много ми харесва, че ще се постарая никога да не го докопаш с алчните си ръце.

— Едва ли ти е било толкова трудно да го примамиш тук днес, за да стане свидетел на малката ни среща.

— Никак.

— Минаха седем години, Фийби. Не мислиш ли, че е време да заровим томаховката?

— Съгласна съм, но само ако острието ѝ бъде забито във врата ти.

Той пхна ръце в джобовете си и се усмихна.

— Най-хубавият ден в моята кариера беше, когато станах агент на твоя зет. Все още се наслаждавам на всяка минута.

Фийби се намръщи. Тя обичаше Кевин Тъкър, сякаш бяха кръвни роднини, и фактът, че той напълно я бе пренебрегнал и бе подписал договор с този тип, за нея беше горчив хап, който още не бе успяла да

прегълтне. Първоначалните преговори с Чампиън относно договора на Кевин се превърнаха в жестока битка. Само защото младият куотърбек й бе станал роднина, не означаваше, че тя ще отпусне желязната си хватка върху финансите на отбора, и Хийт още си спомняше как методично зачеркваше действително доста високите премии, които бе предвидил за клиента си, само за да изпробва почвата.

— *Семейството си е семейство, ала бизнесът си е бизнес. Обичам момчето, но не чак толкова* — твърдеше преди години собственичката на „Старс“.

— *Шегувах ли се?* — бе я попитал Чампиън. — *Ти си готова да влезеш в огъня заради него.*

— *Да, но преди това ще оставя чековата си книжка.*

Хийт зарея поглед към игрището. Въпреки че до началото на тренировъчния лагер оставаше повече от месец, неколцина футболисти разгряхаха под зоркия поглед на треньора. Той кимна към един от тях, който играеше от четири години в отбора и беше от клиентите на братята Загорски.

— Кеман изглежда добре.

— Ще изглежда много по-добре, ако прекарва повече време в залата за вдигане на тежести и по-малко в гледане на обяви за стари коли. Но Дан го харесва.

Дан Кейлбоу бе президент на отбора и съпруг на Фийби. Двамата се бяха запознали, когато тя наследи „Старс“ от баща си. По онова време той беше главен треньор, а госпожицата нищо не разбираше от футбол, което сега бе много трудно да се повярва. Битките помежду им бяха не по-малко легендарни от последвалата бурна любовна история помежду им. Миналата година една от кабелните телевизии показа сладникав филм за тях, а Дан все още беше обект на подигравки, тъй като ролята му се изпълняваше от един бивш рок певец.

— Искам тригодишен договор — заяви Фийби, имайки предвид Кейлеб Креншо.

— И аз на твое място щях да искам същото, но Кейлеб ще подпише само за две години.

— Три. И не подлежи на обсъждане — отсече тя и се зае да му разясни позицията си, без да поглежда документите, изреждайки сложните сметки с дрезгавия си чувствен глас.

И двамата имаха отлична памет, затова Хийт също не си водеше бележки.

— Знаеш, че не мога да посъветвам Кейлеб да приеме това предложение. — Той подпря крака си на пейката до нея. — След две години той ще струва с милиони повече, отколкото ще му плащаш.

И тъкмо заради това тя искаше тригодишен договор.

— Само ако междувременно не бъде контузен — възрази желязната собственичка на „Старс“ точно както той очакваше. — Рискът е изцяло за моя сметка. Ако на третата година си контузи коляното, ще трябва да продължавам да му плащам, без да играе.

И тя продължи в същия дух, като изтъкваше алтруизма си, наблягайки на безкрайната благодарност, която играчът трябва да изпитва само заради честта да носи същия екип като легендарните Боби Том Дентън, Кал Бонър, Дарнъл Пруит и дори прочутия Кевин Тъкър.

Хийт я заплаши с протакане на преговорите, макар че нямаше подобно намерение. Това, което някога му се струваше идеално средство за сключване на сделки, сега възприемаше като отчаяна мярка, която можеше да причини повече вреда, отколкото да донесе полза.

Фийби не се предаваше, замеряйки го с още числа, гарнирани с намеци за неблагодарни футболисти и агенти кръвопийци.

Той отвърщаше със свои данни, като подчертаваше факта, че всички собственици, които не искат да развържат кесията си, ще си платят за скъперничеството с презрението на играчите и провален сезон.

Накрая приключиха със споразумение, до което и двамата знаеха, че ще стигнат. Госпожа Кейлбоу получи тригодишен договор, а Кейлеб Креншо прибра премия от един милион и половина долара заради понесеното оскърбление. Победа! Победа! Само дето това споразумение можеше да бъде постигнато още преди три месеца, ако Фийби не се опитваше всячески да му пречи.

— Здравей, Хийт!

Той се обърна и видя приближаващата Моли Съмървил Тъкър. Съпругата на Кевин по нищо не приличаше на стандартните русокоси красавици, каквито обикновено бяха половинките на футболните звезди от НФЛ. Беше стройна, с хубава фигура, но у нея нямаше нищо

забележително. С изключение на леко скосените синьо-сиви очи, двете с Фийби никак не си приличаха. Чампиън определено харесваше Моли много повече от сестра ѝ. Жената на Кевин бе умна, забавна и много приятна събеседница. Донякъде му напомняше за Анабел, макар че неговата сватовница беше по-ниска и вечно разпилените ѝ червеникави къдрици нямаха нищо общо с правата кестенява коса на госпожа Тъкър, подстригана на черта. При все това и двете бяха нахакани умници и той винаги бе нащрек с тях.

Моли държеше в лявата си ръка деветмесечния Даниъл Джон Тъкър. Малко къдрокосо момиченце се бе вкопчило в дясната. Хийт се радваше да види съпругата на клиента си, но бе напълно безразличен към бебето и нямаше никакво желание да общува с тригодишното момиченце. Слава богу, Виктория Фийби Тъкър беше насочила вниманието си другаде.

— Лельо Фийби! — изписка тя, пусна ръката на майка си и заситни колкото можеше по-бързо към собственичката на „Старс“ с малките си крачета, обути в яркочервени гумени ботуши, които изобщо не се връзваха с виолетовите шорти на бели точки и блузката.

От две седмици не беше валяло, но Хийт имаше опит с неотстъпчивостта, с която Пипи Тъкър преследваше целите си, и не се учудваше, че майка ѝ предпочита понякога да задоволява прищевките ѝ.

Тъй като краставите магарета се надушваха през десет баира, Фийби скочи от скамейката, за да приветства възторжено малкото къдрокосо хулиганче.

— Здравей, тиквичке.

— Лельо Фийби, познай какво...

Хийт моментално забрави за хлапето, щом Моли приближи към него самия и го докосна по врата.

— Не виждам белези от ухапване, затова предполагам, че срещата е преминала добре.

— Още съм жив.

Тя премести бебето от едната си ръка в другата.

— Е, намери ли госпожа Чампиън? Анабел си е втълпила някаква странна — и абсолютно ненужна — идея за строга конфиденциалност.

— Все още търся — усмихна се той. Хвана олигавеното юмруче на бебето, за да смени темата. — Хей, приятелче, как е ръката, с която ще хвърляш топката?

Хийт не умееше да общува с деца и малкото момче зарови лице в рамото на майка си.

— Никакъв футбол — отсече Моли. — Той ще стане писател като мен, нали така, Дани? — Гордата майка целуна темето на бебето, сетне се намръщи. — Днес говорил ли си с Анабел?

— Не. Защо?

С угълчето на окото си видя как Фийби се усмихва с обич на Пипи. Искаше му се поне веднъж да го дари с усмивка, наполовина толкова искрена.

— Цял ден се опитвам да се свържа с нея — рече Моли, — но телефоните ѝ не работят. Ако случайно ти се обади, кажи ѝ, че искам да говоря с нея за голямото парти утре следобед.

— В един часа — обади се Фийби над къдрокосата руса глава на момиченцето. — Тя знае ли, че сменихме часа?

Хийт застина. Парти? Тъкмо такъв шанс чакаше от доста време.

— Не помня дали ѝ споменах — промърмори Моли. — Толкова неща имам да върша, че направо ще полудея.

Семействата Тъкър и Кейлбоу постоянно се събираха, но Чампиън никога не бе получил покана, без значение колко пъти бе обяснявал на Кевин, че се нуждае от такава. Хийт искаше да общува с Фийби на място, където няма да водят обичайните си битки, и едно светско събиране бе идеалната възможност за това. Може би ако не се дърлят постоянно за някой договор, тя ще разбере, че той всъщност не е лош човек. През годините се опитваше да организира обеда и вечери, но тя винаги намираще повод да му откаже, намеквайки, че може да пострада от хранително отравяне. А сега Моли даваше парти и бе поканила Анабел. Ала той отново бе изключен от събитието.

Може би беше женско парти. А може би не.

Имаше само един начин да разбере.

[1] Град в щата Уисконсин, САЩ. — Бел.ред. ↑

— Тази жена нищо не разбира от бизнес — промърмори Хийт, когато Боди излезе на платното на Йорк Роуд и се насочи на изток към магистралата „Айзенхауер“. — Нито един от телефоните ѝ не отговаря. Трябва да я намерим.

— Няма проблем — кимна Боди. — Разполагам с достатъчно време до срещата ми довечера.

Хийт позвъни в офиса си, получи домашния адрес на Анабел и след четирийсет и пет минути колата им се озова пред малка къщичка в синьо и лилаво, сякаш излязла от детска приказка, сгъшена между две скъпи градски къщи.

— Прилича на къщурката на Бо Пийп^[1] — отбеляза агентът, когато Боди спря колата до тротоара.

— Предната врата е отворена, значи си е вкъщи — заключи Боди, докато се взираше към къщата. — Ще отскоча до „Иъруакс“ да пийна едно кафе, докато се разправяш с нея. Искаш ли да ти взема нещо?

Хийт поклати глава. „Иъруакс“ беше приятно, често посещавано кафене на Милуоки авеню, превърнало се в любимо заведение в Уикър Парк. С обръснатата си глава и татуировките Боди идеално се вписваше в обстановката, но и всички останали посетители се чувстваха като у дома си. Шофьорът отпраши натам, а Чампиън мина през старата желязна врата, водеща към миниатюрна поляна с грижливо окосена трева. Чу гласа на Анабел, преди да стигне до вратата.

— Правя всичко възможно, господин Броницки.

— Последната беше твърде стара — отвърна един хриплив глас.

— Тя е почти с десет години по-млада от вас.

— На седемдесет и една е. Прекалено стара.

Хийт спря пред отворената врата и видя сватовницата, застанала в средата на светла стая в сини и жълти цветове, явно служеща за приемна. Беше облечена в къса бяла тениска, джинси с ниска талия и шарени като дъга джапанки. Косата ѝ бе събрана на върха на главата в

щръкнала опашка от гъсти къдрави кичури. Приличаше на Пибълс Флинтстоун, но с по-женствена фигура.

Плешив възрастен мъж с рунтави вежди се взираше намръщено в нея.

— Казах ти, че искам жена на около трийсет години.

— Господин Броницки, повечето трийсетгодишни жени си търсят мъже приблизително на тяхната възраст.

Чампиън се усмихна. За пръв път през този ден му стана забавно. Пристъпи през прага и Анабел го видя. Очите ѝ с цвят на мед се разшириха, сякаш огромен динозавър току-що се бе появил пред вратата на пещерата на семейство Флинтстоун.

— Хийт? Какво правиш тук?

— Не си вдигаш телефона.

— Защото се опитва да ме избягва — поясни старецът.

Стърчащите къдрици на младата жена се разклатиха възмутено.

— Не се опитвам да ви избягвам. Вижте, господин Броницки, трябва да поговоря с господин Чампиън. Ще обсъдим проблема с вас по-късно.

— А, не, няма да стане. — Възрастният мъж скръсти войнствено ръце пред гърдите. — Ти просто се опитваш да се измъкнеш от изпълнението на договора.

Хийт махна великодушно с ръка.

— Не ми обръщайте внимание. Аз просто ще стоя и ще наблюдавам.

Анабел го стрела с раздражен поглед. Чампиън се подсмихна невъзмутимо и се оттегли към близкия диван, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към прилепналата ѝ бяла тениска. Погледът му се плъзна по стройните ѝ бедра до пръстите на краката, чиито нокти бяха лакирани в блестящ червено-лилав лак с бели точки. Пибълс определено имаше собствен стил.

Тя отново насочи вниманието си към възрастния посетител.

— Не се измъквам — заяви разпалено. — Госпожа Валерио е прекрасна жена и двамата имате много общи неща.

— Тя е твърде стара — не отстъпваше мъжът. — „Удовлетворението е гарантирано“, спомняш ли си? Това пише в договора, а племенникът ми е адвокат.

— Вече го споменахте.

— При това много добър. Завършил е най-престижния юридически институт.

Застрашителният блясък в очите на Анабел не вещаеше нищо добро за бедния господин Броницки.

— По-престижен от „Харвард“? — попита тя тържествуващо. — Защото точно там се е дипломирал господин Чампиън, а той е моят адвокат — нанесе съкрушителният си удар младата жена. Хийт повдигна вежди. Старецът се вторачи недоверчиво в него, а лицето на Анабел се озари от доволната усмивка на котка, докопала паничката със сметана. — Господин Броницки, това е Хийт Чампиън, познат още като *Питона*, но не се притеснявайте. Той никога не изпраща в затвора възрастни хора. Хийт, господин Броницки е един от бившите клиенти на баба ми.

— Аха.

Старецът примигна сащисано, но бързо се съвзе.

— Ако наистина сте й адвокат, тогава по-добре й обяснете как се спазва договор.

Тя отново настръхна.

— Господин Броницки е останал с впечатлението, че договорът, който е подписал с баба ми през 1989, все още е в сила и аз трябва да го изпълня.

— Там пише: „Удовлетворението гарантирано“ — настоя възмутено възрастният клиент. — А аз не бях удовлетворен.

— Но вие с госпожа Броницки бяхте женени петнайсет години! — избухна Анабел. — Така че според мен вашите двеста долара са напълно изплатени.

— Казах ти. Тя откачи и после умря. Така че сега искам друга.

Спортният агент не можеше да реши кое е по-забавно — рунтавите вежди на стареца, които се извиваха като гъсеници, или недоволно стърчащите червени кичури от главата на сватовницата.

— Това тук да не е супермаркет! — Тя се извъртя рязко към Хийт. — Обясни му.

Е, добре. Всичко хубаво има своя край. Чампиън превключи на адвокатска вълна.

— Господин Броницки, очевидно вашият договор е бил сключен с бабата на госпожица Грейнджър. И след като първоначалните

условия са били изпълнени, опасявам се, че нямате основания за възражения.

— Какво искате да кажете с това, че нямам основания? Имам основания, и още как!

Веждите му подскочиха заплашително нагоре и той започна да обсипва Анабел с възражения и претенции, които нямаха нищо общо с нея. И колкото повече дуднеше, толкова по-мрачен ставаше Хийт. Не разрешаваше на никого, освен на самия себе си, да я заплашва.

— Достатъчно! — отсече той накрая. Старикът явно разбра, че мъжът насреща му не се шегува, защото млъкна наскре изречението. Чампиън пристъпи по-близо и застана между Броницки и младата жена. — Ако смятате, че можете да заведете дело, поговорете с племенника си. И междувременно го помолете да ви осветли какво предвижда законът за тези, които преследват и тормозят хората.

Гъстите вежди се сгърчиха като умиращи гъсеници и цялата нападателност на стареца мигом се стопи.

— Никого не съм преследвал и тормозил.

— На мен не ми изглежда така — констатира Хийт.

— Не съм искал да я тормозя — спаружи се още повече възрастният кандидат-жених. — Само се опитвам да обясня...

— Вече й обяснихте — прекъсна го мнимият адвокат. — Сега е по-добре да си вървите.

Раменете му увиснаха и господин Броницки сведе глава.

— Прощавай, Анабел — промърмори и се запъти към вратата.

Един непокорен кичур я бръсна по бузата, когато тя се извъртя рязко към Хийт.

— Не беше нужно да си толкова злобен.

— *Злобен?*

Тя забърза към верандата, а джапанките й шляпаха по дървения под.

— Господин Броницки! Господин Броницки, почакайте. Ако не поканите още веднъж на среща госпожа Валерио, ще я оскърбите. А вие не бихте искали това.

— Ти просто се опитваш да ме накараш да направя това, което ти искаш — отвърна приглушено мъжът.

Джапанките й затопуркаха надолу по стъпалата, а в гласа й прозвуча умолителна нотка.

— Толкова ли ще е лошо? Много ви моля. Тя е чудесна жена и много ви харесва. Поканете я отново. Направете ми тази услуга.

Последва продължителна пауза.

— Добре — отвърна той и част от предишната му бойкост се завърна. — Но няма да я каня в събота вечер. Тогава дават „Най-добрите готвачи на Америка“.

— Съгласна съм.

Анабел се върна с доволна усмивка на лицето.

Хийт я изгледа развеселено.

— Надявам се, че никога няма да ми се наложи да се бия с теб на ринга.

Малкото ѝ носле се сбърчи.

— Наистина беше злобен. Той е самотен и разправиите с мен запълват живота му. — Огледа го подозрително. — А ти какво търсиш тук?

— Телефоните ти не работят.

— Разбира се, че работят. — Ръката ѝ се стрелна към устата. — О, боже...

— Забравила си да платиш сметката?

— Само за мобилния. Сигурна съм, че другият работи. — Анабел изчезна през една сводеста врата. Той я последва и се озова в офиса ѝ. Върху дългата стена зад бюрото с компютъра бяха окачени репродукции на известни картини. Хийт разпозна едно платно на Шагал и едно от американските знамена на Джаспър Джонс.

Тя вдигна слушалката и доби озадачен вид, когато не чу сигнала „Свободно“. Чампиън повдигна кабела, висящ до старомодния черен телефонен секретар.

— Работи по-добре, когато е свързан.

Анабел го включи отново.

— Снощи се опитах да го поправя.

— Явно добре си се справила. Не си ли чувала за гласова поща?

— Това е по-евтино.

— Когато трябва да поддържаш постоянна връзка с клиентите, никога не пести пари.

— Прав си. Прекрасно знам това. — Нежеланието ѝ да спори с него го изненада. Повечето хора ставаха нападателни, когато ги упрекнеш за нещо. — Не ми е навик да не си плащам сметките —

добави тя. — Мисля, че е подсъзнателно. С мобилния ми не се „разбираме“.

— Може би няма да е зле да отидете на „семейна консултация“.

— Как съм могла изобщо да си мисля, че е добра идея да позволя на майка ми винаги да е във връзка с мен? — Тя се отпусна на един стол. Изражението ѝ беше смесица от възмущение и тъга. — Каж ми, че не си тук, защото искаш да отмениш срещата с Рейчъл довчера.

— Не. Срещата остава.

— Тогава какво има?

— Мисия на добра воля. Видях днес Моли в централата на „Старс“ и тя ме помоли да ти напомня за утре. В един часа.

— Партието... Почти го бях забравила. — Анабел наклони глава и очите ѝ с цвят на мед отново блеснаха подозрително. — И си карал чак до тук само за да ми напомниш за партието на Фийби?

— Партието на Фийби? Мислех, че е на Моли.

— Не.

Още по-добре. Хийт взе малкия розов заек „Бийни Бейби“^[2], който се кипреше на монитора на компютъра ѝ и го повъртя изучаващо между пръстите си.

— Всички партиета на Кейлбоу ли посещаваш?

— Била съм на няколко — отвърна младата жена предпазливо. — Защо?

— Мислех си дали да не те придружа, за да не си сама. — Завъртя зайчето с дупето нагоре и го дръпна за опашката. — Или вече имаш друга уговорка?

— Не, това не е... — Анабел се отпусна отново на стола зад бюрото и очите ѝ се разшириха. — Леле! Това наистина е жалко. Ти ме използваш, за да се добереш до Фийби. Не можеш да получиш покана за партиетата ѝ и сега използваш мен.

— Правилно — отвърна той и постави заека на мястото му.

— И дори не те е срам.

— Трудно е да засрамиш един спортен агент.

— Не разбирам. Фийби и Дан канят всички на купоните си.

— Двамата с нея преминаваме през труден период. Отношенията ни са доста сложни, това е всичко. Искам да ги изгледа.

— И смяташ, че това може да стане по време на някое парти?

— Предполагам, че тя ще е по-благосклонна, ако се срещнем в неформална обстановка.

— И откога са ви обтегнати отношенията?

— От почти седем години.

— Боже!

Хийт се зае да изучава репродукцията на Джаспър Джонс.

— Когато започнах кариерата си, бях твърде агресивен и я представих в доста неласкава светлина. Извиних ѝ се, но изглежда, тя не може да го забрави.

— Не съм сигурна, че това е най-добрият начин да подобриш отношенията си с нея.

— Виж, Анабел, искаш ли да ми помогнеш, или не?

— Работата е там, че това...

— Добре — прекъсна я той рязко. — Постоянно забравям, че двамата имаме различни философии за това, как трябва да се върти бизнес. Аз всячески се старая да задоволявам желанията на клиентите си, а на теб изобщо не ти пука. Но може би предпочиташ да имаш вземане-даване само с възрастни клиенти.

Тя скочи толкова стремително от стола, че кичурите на главата ѝ се разтресоха.

— Чудесно. Щом искаш да дойдеш утре с мен на партито, няма проблем.

— Супер. Ще дойда да те взема в дванайсет. Какъв е дрескодът?

— Изкушавам се да ти отговоря, че черната вратовръзка е задължителна.

— Значи, неофициално облекло. — Хийт видя през прозореца, че Боди спря до тротоара. Подпря бедро на ръба на бюрото. — Не споменавай пред Фийби, че аз съм те помолил да ме заведеш. Просто ѝ кажи, че смяташ, че работя твърде много и се нуждая от малко почивка, преди да се срещна с една от онези жени, които си ми избрала.

— Фийби не е глупава. Мислиш ли, че ще повярва?

— Ако си достатъчно убедителна, ще повярва. — Той се изправи и се насочи към вратата. — Преуспелите хора си създават собствена реалност, Анабел. Поеми топката и влизай в играта.

Преди да му отвърне, че тя вече е в играта и играе толкова твърдо, колкото умее, Хийт вече крачеше надолу по тротоара пред

дома ѝ. Младата жена отиде до вратата и я затвори. За пореден път я бе видял в неблагоприятна светлина: никакъв грим, неработещи телефони, а за капак — разправията с господин Броницки. Но пък имаше и нещо положително в цялата работа — в сравнение с нея Рейчъл щеше да му се стори много по-привлекателна довечера.

Запита се дали след срещата ще се озоват в леглото. Мисълта я потисна още повече. Отиде в кухнята, наля си чаша студен чай, сетне се върна в офиса и се обади на Джон Нейджър, за да провери как е минала срещата на обяд, която му бе уредила.

— Тя имаше настинка, Анабел. Кихаше и кашляше. Сигурно гъмжеше от микроби.

— Джон, всички имаме микроби.

— Въпросът е в какво количество.

Зачуди се как Хийт би се справил с някой хипохондричен клиент.

— Тя иска да се видите отново — поде отново младата жена, — но ако не желаяш, имам други клиенти, които биха проявили интерес.

— Ами... Тя е много хубава.

— И пълна с микроби, както всички останали жени, с които те запознах. Е, ще рискуваш ли?

В крайна сметка Джон се съгласи да опита. Анабел извади прахосмукачката, обра разсеяно малко прах на долния етаж и напълни каната с вода, за да полее африканските теменужки на баба си. Докато добавяше няколко капки течен тор, се замисли дали да не уреди среща между госпожа Портър и господин Клемънс. И двамата бяха овдовели, около седемдесетгодишни, пак от онези клиенти на Нана, от които сърце не ѝ даваше да се отърве. Госпожа Портър беше афроамериканка, а господин Клемънс — бял, което можеше да причини семейни неприятности, но когато ги срещна в бакалията, сватовницата усети, че помежду им съществува симпатия, а освен това и двамата обичаха да играят боулинг. Занесе каната в офиса. Дали някога щеше да се отърве от тези старци? Независимо колко пъти им обясняваше, че „Брачна агенция Мирна“ вече не съществува, те продължаваха да я търсят. А което беше още по-лошо, очакваха да ѝ плащат евтини такси, както някога на баба ѝ.

Свърши с поливането на африканските теменужки и седна на компютъра, за да плати сметките онлайн. Благодарение на чека на Хийт можеше да уреди най-спешните плащания. Вчера се бе обадила

на Мелани, за да я попита дали би искала да подпише договор с нея, като по този начин се издаде, че няма много клиенти. За щастие, Мелани притежаваше чувство за хумор и се заинтересува от предложението ѝ. Изглежда, нещата започваха да се подреждат.

Настолният часовник с малката русалка върху бюрото монотонно тиктакаше. Хийт вероятно вече е отишъл да вземе Рейчъл. Смятаха да отидат в „Тру“, където поднасяха хайвера в миниатюрни стъклени чинийки, оформени като стълбичка, а вечерята за двама лесно можеше да стигне до четиристотин долара. Не че някога бе ходила там, но беше чела за ресторанта.

Замисли се дали да не посети няколко местни кафенета и да остави визитни картички, но нямаше сили да се преоблича. Петък вечер. А тя отново бе сама. Без никакви надежди за гореща среща. Сватовницата се нуждаеше от сватовница. Анабел копнееше да се омъжи, да има семейство, работа, която обича... Толкова много ли искаше от живота? Но как ще намери своята половинка, след като постоянно трябваше да запознава най-свестните и готини мъже с други жени? Не че Хийт беше най-свестният и най-готиният. Той само си въобразяваше, че от него ще излезе добър съпруг. Не, това не беше честно. С каквото и да се заемаше, този тип го вършеше добре и наистина се стараеше да си избере подходяща съпруга. Бъдещето щеше да покаже дали ще успее. За щастие, това не бе неин проблем.

Извади едно дивиди с филма „В очакване на Гуфман“^[3], после си спомни, че беше на Роб, и избра „Шантав петък“. Тъкмо стигна до мястото, когато актрисата Джейми Лий Къртис и дъщеря ѝ си разменят телата, когато телефонът иззвъня.

— Анабел, обажда се Рейчъл.

Тя спря дивидито.

— Как върви?

— Не върви. Тази работа не е за мен.

— Какво искаш да кажеш? Откъде се обаждаш?

— От дамската тоалетна в „Тру“. Срещата не се получава. Двамата с Хийт се забавлявахме страхотно, когато ни запозна — спомняш си, — но сега сякаш всичко върви накриво.

— Знаех си, че така ще стане. Цялата вечер е говорил по мобилния, нали?

— Не е провел нито един разговор. Всъщност се държа като идеален джентълмен. Но и двамата прекалено много се стараем да поддържаме разговора.

— През цялата седмица е бил на път. Може би е уморен.

— Не мисля, че това е причината. Просто... нищо не става. Наистина съм разочарована. Първия път усетих помежду ни да прехвърчат искри. Не си ли съгласна?

— Определено. Попитай го за работата му. Или за бейзбола. Той е фен на „Сокс“. Не се отказвай и опитай отново.

Рейчъл каза, че ще послуша съвета ѝ, но не звучеше много оптимистично. Когато затвори, Анабел се почувства обезнадеждена... И облекчена.

Още една причина да бъде потисната.

[1] Бо Пийп — малката овчарка от едноименната популярна английска детска песничка, създадена около 1805 г. — Бел.ред. ↑

[2] Марка детски плюшени играчки, които вместо традиционния дунапренов пълнеж имат такъв от топчета или бобчета; на англ. „боб“ е bean. — Бел.ред. ↑

[3] Американска комедия от 1996 г. — Бел.прев. ↑

8

Нощни пеперуди кръжаха около лампите с метални мрежи над вратите. Барът, разположен в бивш склад недалеч от Норт авеню, се наричаше „Сюи“, а на табелата над входа се кипреше огромна червена свиня с кепе на шофьор на камион.

— Очарователно — отбеляза Порша провлечено.

Боди ѝ се ухили с глуповата, нагла усмивка, напълно в тон със заплашително обръснатата му глава, зловещите татуировки и мускули на бияч.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Бях саркастична.

— Защо?

— Защото това е бар за спортисти.

— Нима не харесваш такива? Странно.

Отвори вратата пред нея.

Тя завъртя очи и го последва. Огромното и шумно помещение вонеше на киснатата бира, пържени картопки, афтършейв и пот. От него се преминаваше в по-голям салон с маси за консумация и игрални маси, а по стените от стуробетон бяха окачени емблемите на чикагските отбори. Порша зърна в дъното още по-голяма зала с метални шкафчета и покрита с пясък волейболна площадка, заобиколена от оранжева пластмасова ограда. Надуваеми сексукли, етикети от бирени бутилки и лазерни мечове от „Междузвездни войни“ висяха от откритите греди. Момчетата никога не се променяха. Слава богу, това не беше от местата, където се навъртаха приятелите ѝ.

След кратък размисъл как да се облече за вечерта, Порша изрови един стар тъмнолилав памучен панталон, впито тъмносиньо потниче без презрамки и чифт ниски сандали. Дори замени диамантените обици с обикновени сребърни халки. Следвайки Боди, мина покрай шумна група от двайсетинагодишни веселяци, загърбили телевизорите над главите им, за да се наливат с текила на бара. Докато тълпата се разтваряше пред тях, тя забеляза, че погледите на жените се насочват

само към придружителя ѝ. Някои го поздравиха по име. Мускулестите мъже винаги изглеждаха някак тромави, но кафявото поло и памучният панталон идеално подчертаваха мощната му фигура, а жените не пропускаха подобни гледки.

Порша го следваше неотклонно — пространството зад него беше достатъчно широко, за да не се сблъска с никого — като го остави да я отведе към масата, от която се разкриваше изглед към механичния бик и площадката за волейбол в съседната зала. Реши, че е рисковано да си поръча вино или някакъв коктейл, затова предпочете светла бира, но настоя да е в бутилка. Това все пак бе някаква гаранция да не ѝ сипят нещо в питието.

На свой ред той си поръча халба бира и най-безцеремонно я огледа.

— На колко си години?

— Достатъчно възрастна, за да зная, че това е най-отвратителната среща в живота ми.

— Трудно е да се определи възрастта на такива като теб. Имаш страхотна кожа, но очите ти са като на старица.

— Нещо друго? — попита тя студено.

— Предполагам, че си някъде около четирийсет и три, четирийсет и четири.

— На трийсет и седем съм — тросна се Порша.

— Не, аз съм на трийсет и седем. Ти си на четирийсет и две. Направих някои проучвания.

— Тогава защо питаш?

— Исках да проверя дали се издаваш, като лъжеш. — Светлите му очи блеснаха развеселено. — Сега вече зная.

Но тя запази самообладание и не отвърна на предизвикателството.

— Срещата приключи ли?

— Едва започва. Мисля, че е по-добре да хапнем, след като поиграем, съгласна ли си?

— Да поиграем ли?

Събеседникът ѝ кимна към волейболната площадка.

— Играта започва след четирийсет минути.

— Добре. Значи, ще е, след като си тръгна.

— Вече записах и двама ни за играта. Трябва да играеш.

— Не позна.

— Трябваше да ти кажа да си вземеш шорти.

— Навярно умът ти е бил зает с по-важни неща.

— Ти си една красива кучка — ухили се Боди.

— Благодаря.

Усмивката му стана по-широка и кожата ѝ настръхна. Порша за пореден път се замисли дали се прави на по-глупав, отколкото е.

— Определено си кучка — рече той. — Днес имам късмет. — Жената трепна, когато той се протегна към нея, но върхът на пръста му само докосна леко вдлъбнатината на шията ѝ и през нея сякаш премина ток. — Двамата с теб ще бъдем страхотна двойка... ако успея да ти сложа нашийник и да те държа здраво на каишка.

Поредна порция електрически заряд опари нервните ѝ окончания и тя се отдръпна рязко. За щастие, трима от редовните посетители, които висяха на бара, избраха точно този момент, за да се приближат. Всички бяха млади и се отнасяха с уважение към придружителя ѝ. Боди я представи, но те явно се интересуваха само от него. От разговора им Порша разбра, че той е играл професионален футбол, но докато мъжете разговаряха за спорт, отново я споходи необичайното и неприятно чувство, че сякаш е невидима. Позволи си да се отпусне за малко. Все пак, когато младежите се отдалечиха, реши, че е време да поеме юздите в свои ръце.

— Разкажи ми за себе си, Боди. Къде си роден?

Той я изгледа замислено, като че ли се чудеше доколко да бъде откровен.

— В една точка на картата на Южен Илинойс.

— Значи си момче от малко провинциално градче.

— И така може да се каже. Израснах в парк за каравани, бях единственото дете. — Отпи от бирата си. — Спалнята ми гледаше към двора с боклуците.

Трудното детство сякаш бе изписано на челото му и думите му не я изненадаха.

— А родителите ти?

— Майка ми умря, когато бях на четири години, а баща ми беше привлекателен алкохолик, когото жените харесваха. Повярвай ми, докато растях, край нас се навъртаха доста.

Всичко беше толкова мизерно и гнусно, че Порша съжали за въпроса си. Замисли се за бившия си съпруг с безупречното му родословие и десетките други мъже, с които бе излиerala през годините. Някои от тях си бяха проправили сами път в живота, но притежаваха вкус и добри маниери. И ето я сега в бар за спортисти, в компанията на мъж с външност на гангстер, който си изкарва насъщния, като пъха трупове в багажниците на колите. Още един признак, че добре подреденият ѝ живот се изплъзваше в непозната посока.

Боди се извини, че става за малко, а тя извади мобилния си. Имаше едно съобщение от Хуанита Брукс, директор на Групата за инициатива в малкия бизнес. Порша незабавно ѝ позвъни. Доброволната работа за ГИМБ ѝ бе помогнала да запълни пустотата в живота си след развода. При все че не си бе признавала пред никого, копнееше за признание — доказателство, че е най-добрата — и обучението на тези начинаещи в бизнеса жени ѝ даваше точно това. Имаше да сподели толкова много опит и мъдрост, натрупани с много труд и усилия през годините. Само да искаха да я чуят.

— Порша, говорих с Мери Чърсо — каза директорката на групата. — Зная с какво удоволствие я съветваше, но... тя е помолила да бъде прехвърлена към някой друг.

— Някой друг? Но това е невъзможно. Прекарах толкова време с нея. Работих много упорито. Защо го е направила?

— Мисля, че малко се е изплашила — обясни Хуанита. — Също като останалите. — Тя се поколеба за миг. — Оценявам приноса и отдадеността ти, Порша. Наистина ги оценявам, но по-голямата част от жените, които идват при нас, се нуждаят от по-внимателно и снизходително отношение.

Агентката слушаше изумена, докато директорката ѝ обясняваше, че в момента няма конкретна желаеща от групата, с която да работи, но щом се появи някоя „специална“, непременно ще ѝ се обади. След това затвори.

Порша не можеше да повярва. Задушаваше се, сякаш някаква гигантска невидима ръка бе изстискала въздуха от дробовете ѝ. Как можа Хуанита да ѝ отнеме тази радост? Гневът изтласка паниката. Тази жена беше ужасна ръководителка. Възможно най-лошата. Най-

безсърдечно бе уволнила Порша, защото не раболепничеше пред онези жени, а се опитваше да им помогне да изявят най-добрите си качества.

В този момент Боди се появи. Той беше тъкмо разсейването, от което се нуждаеше. Порша прибра мобилния телефон в чантата си и впери поглед в него, докато приближаваше. Бялата тениска прилепваше като втора кожа върху мускулестите му гърди, а черните спортни шорти подчертаваха силните му стройни крака. Върху единия се виждаше дълъг сбръчкан белег. Преуспялата и хладнокръвна собственичка на „Стабилни бракове“ с изумление установи, че пулсът ѝ се ускорява.

— Време е да се поразкършим — обяви той и като улови ръката ѝ, я издърпа на крака.

Разговорът с Хуанита толкова я бе разстроил, че тя напълно забрави за мача.

— Няма да участвам.

— Разбира се, че ще участваш. — Боди пренебрегна протестите ѝ я повлече към волейболната площадка. — Хей, момчета, това е Порша. Тя е професионална волейболистка от Западното крайбрежие.

— Здравей, Порша.

Почти всички играчи бяха мъже, с изключение на две жени. Едната от тях бе с шорти и изглежда, се чувстваше в свои води. Другата бе облечена в ежедневно облекло и явно също бе довлечена насила на площадката. Порша мразеше да прави неща, в които не я биваше особено. Не бе играла волейбол от първата си година в колежа и умееше единствено да подава добре.

Боди плъзна пръсти по тила ѝ и я стисна достатъчно силно, за да ѝ припомни подмятането му за кучешкия нашийник.

— Събувай тези сандали и покажи на какво си способна.

Очевидно не вярваше, че тя ще го направи. Това беше своеобразен тест и той очакваше издънката ѝ. Е, нямаше да се провали. Не и отново. Не и след случилото се току-що с Хуанита. Порша изрита сандалите си и стъпи на пясъка. Той наклони глава — знак на уважение може би? — и се извърна, за да подвикне на друг играч.

През първите няколко минути от мача топката все я подминаваше, но изведнъж я удари право в гърдите. Не можа да я избегне и затова я тласна към мрежата. Но Боди се гмурна под топката, пръскайки пясък във всички посоки и ловко я прехвърли през мрежата.

Беше фантастичен спортист — изключително издръжлив и бърз, опасен противник. Освен това бе отборен играч, подаваше умело топката на останалите си съотборници, вместо да я разиграва. Порша влагаше всичко в играта, но с изключение на добрите подавания, по-скоро беше пречка, отколкото помощ за отбора. Ала благодарение на бързите реакции на Боди те спечелиха и двата гейма и докато празнуваха победата, в нея се промъкна странна възбуда. Искаше Хуанита Брукс — всички от Групата за инициатива в малкия бизнес — да я видят в този момент.

Опита се да се почисти и измие, доколкото бе възможно, в дамската тоалетна, но само един хубав душ можеше да отмие пясъка в косата и между пръстите на краката. Върна се на масата и в този миг се появи и Боди, който се бе преоблякъл в предишните си дрехи. В бара нямаше души, затова беше странно, че от него се носеше възбуждащо ухание на мъжка пот, боров сапун и чисти дрехи. Докато сядаше, ръкавът на трикотажното поло се вдигна нагоре, разкривайки сложната плетеница, татуирана върху мощните бицепси.

— Доста скапан играч си — ухили се нахалникът.

Но днес никой повече не можеше да я засегне.

— Сега пък нараняваш чувствата ми — изгука тя.

— Боже, нямам търпение да те вкарам в леглото си.

Отново я пронизаха онези вбесяващи искри. Порша вдигна бутилката бира, която ѝ бе поръчал, и отпи, но пиетието не се оказа достатъчно студено, за да угаси бушуващия в нея пожар.

— Прекалено си самонадеян.

— Не чак толкова. — Изгледа я многозначително. — Как иначе ще си сигурна, че ще си държа устата затворена и няма да проговоря пред Хийт? Гадна работа, но изглежда, не мога да забравя онзи малък шпионски епизод.

— Изнудваш ме със секс?

— И защо не? — Той се настани на стола си и се ухили лукаво.

— За теб това е страхотно извинение да направиш това, което ти се иска, но не смееш.

Ако го бе казал някой друг, тя щеше да се изсмее в лицето му, но сега стомахът ѝ се стегна на възел. Имаше странното усещане, че Боди знае за нея нещо неподозирано от другите, а може би и от самата Порша.

— Въобразяваш си.

Той потри кокалчетата си.

— Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от това, да доминирам сексуално над една силна жена.

Пръстите ѝ се стегнаха около бутилката, но не защото се чувстваше изплашена — той прекалено открито се забавляваше — а защото думите му я възбудиха.

— Май не е зле да се консултираш с психиатър.

— И да разваля страхотното ни забавление? В никакъв случай.

Никой досега не бе проявявал желание за сексуални игрички с нея. Тя кръстоса крака и го дари с унищожителна усмивка.

— Ти си един заблуден нещастник.

Боди се наведе напред.

— В някоя от бъдещите ни нощи ще те накарам да си платиш за тези думи — прошепна и ухапа леко ухото ѝ.

Тя едва не простена, но не от болка — не я нараняваше — а от най-безсрамна сексуална тръпка. За щастие, един от мъжете от волейболния мач приближи до масата и Боди се извърна към него, давайки ѝ възможност да се съвземе.

Не след дълго сервираха храната. „Кавалерът“ ѝ бе поръчал, без да се допита до нея, а след това имаше наглостта да я смъмри, задето не яде.

— Ти нищо не ядеш. Само близна храната. Нищо чудно, че си толкова кльощава.

— Много си любезен, няма що.

— И докато устата ти още е отворена...

Пъхна ловко между устните ѝ едно пържено картофче. Тя преглътна с наслада мазното и солено изкушение, но му отказа, извърщайки се, когато ѝ предложи още едно картофче. Още неколцина от участниците във волейболния мач се спряха до масата им. Докато той бърбеше с тях, Порша машинално оглеждаше жените в бара. Някои бяха истински красавици и ръцете я засърбяха да им връчи визитките си, но не ѝ хрумваше подходящо извинение да стане от масата. Присъствието на Боди сякаш изсмукваше кислорода от помещението и разрежданият въздух я караше да се задъхва.

Още когато напуснаха бара и прекосиха фойето на сградата ѝ, Порша беше почти замаяна от желание. Мислено репетираше как да се

държи с него. Този тип отлично знаеше какъв ефект има върху нея и естествено, очакваше тя да го покани в апартамента си. Нямаше да го направи, но той навярно щеше да се намъкне в асансьора, а тя ще го смрази с хладна усмивка. Идеално.

Но Боди Грей за пореден път я изненада.

— Лека нощ, моя некадърна волейболистке.

И след като я целуна небрежно по челото, той се отдалечи.

В събота сутринта Анабел стана рано и се отправи към Роскоу Вилидж — някогашен рай за търговците на наркотици, облагороден и преустроен през деветдесетте. Сега това беше много приятно предградие с ремонтирани къщи и очарователни магазинчета, придаващи му уютната атмосфера на малко градче.

Имаше среща с дъщерята на една от някогашните съседки на Нана в архитектурния ѝ офис с широки прозорци на Роскоу стрийт. Беше чула, че жената е много красива, и искаше да се срещне с нея, за да види дали няма да е подходяща за Хийт.

Оказа се истинска хубавица, но почти също толкова амбициозна и отдадена на работата си като Чампиън, което бе гаранция, че подобен брак ще е пълно бедствие. Въпреки това Анабел прецени, че може да се окаже подходяща за някой друг мъж, и реши да я държи под око.

Стомахът ѝ се присви от глад, напомняйки ѝ, че не успя да закуси. Тъй като Хийт нямаше да я вземе по-рано от дванайсет, тя пресече улицата и се запъти към „Знамето на победата“ — приятно малко вегетарианско ресторантче, чиито собственици бяха последователи на един индийски гуру. Вместо задимения от благовония сумрак, посетителите биваха посрещнати от светлосини стени, дълги пейки с яркожълта тапицерия покрай стените, и маси, застлани със снежнобели покривки в тон с вързаните с шнурове завеси на прозорците. Анабел се настани на една празна маса в ъгъла и тъкмо смяташе да поръча любимото ястие — препечени филии от домашна франзела с конфитюр от праскови и истински кленов сироп, когато покрай нея мина сервитьор, понесъл чиния изпържени до златисто белгийски гофрети. В крайна сметка се спря на палачинки с орехи и настъргани ябълки.

Когато отпи първата глътка кафе, вратата на дамската тоалетна се отвори и в залата се появи една позната фигура.

Сърцето на Анабел замря. Жената беше широкоплещеста и висока, дори и без високите си токчета. Бе облечена с коралова блуза с къси ръкави и бял панталон. Светлокестенявата ѝ коса стигаше до раменете. Умело нанесеният грим и сенките за очи подчертаваха чифт познати на брачната посредничка тъмни очи.

В малкото заведение нямаше къде да се скрие, така че Роузмари Кимбъл веднага я забеляза и стисна още по-здро̀во чантичката си с цвят на слама. Ръцете ѝ бяха големи, с широки длани, дългите нокти на пръстите бяха покрити с тъмнокафяв лак, а над китката ѝ проблясваха три златни гривни. От последната им среща бе изминала половин година. Лицето на Роузмари бе отслабнало, а бедрата ѝ бяха станали по-заоблени. Тя закрачи към масата и Анабел бе връхлетяна от вълна от най-разнообразни емоции — гняв, обида, съчувствие, отвращение и... болезнена нежност.

Жената премести чантичката в другата си ръка и заговори тихо с мелодичния си глас:

— Току-що закусих... но може би няма да възразиш, ако седна при теб?

Анабел едва не отвърна: „Напротив, възразявам“, но разбираше, че после със сигурност съвестта ѝ ще я измъчва. Само кимна мълчаливо с глава към противоположния стол. Роузмари остави чантичката на коленете си, поръча си чай с лед и започна да върти една гривна.

— Едно птиченце ми каза, че си хванала важен клиент.

— По-точно „птичето Моли“.

Роузмари се усмихна накриво.

— Не ми се обаждаш, не ми пишеш. Моли е единственият ми източник на информация. Оказа се добра приятелка.

За разлика от Анабел, която явно не беше. Съсредоточи цялото си внимание върху кафето. Роузмари накрая прекъсна неловкото мълчание.

— Как е ураганът Кейт?

— Както обикновено, неукротима. Иска да стана счетоводител.

— Загрижена е за теб.

Анабел остави прекалено рязко чашата си на масата и кафето преля през ръба.

— Недоумявам защо ли...

— Не се опитвай да обвиняваш мен за всичките ти неприятности с майка ти. Тя винаги те е влудявала.

— Да, но ситуацията помежду ни определено наля масло в огъня.

— Да, така е — съгласи се Роузмари.

Анабел бе изчакала почти седмица, след като светът ѝ рухна, преди да се обади на Кейт, с надеждата, че ще успее да съобщи новината, без да се разплаче.

— *С Роб развалихме годежа, мамо.*

Още помнеше как тя изкрещя.

— *Какви ги говориш?*

— *Няма да се женим.*

— *Но сватбата е само след два месеца. А и ние обичаме Роб. Всички го харесват. Той е единственият от всички мъже, с които си излизала, с глава на раменете. Двамата идеално се допълват.*

— *Оказа се, че даже се допълваме прекалено идеално. А сега се пригответи да се посмееш.* — Гласът ѝ бе пресекнал. — *Оказа се, че Роб е жена, затворена в мъжко тяло.*

— *Анабел, да не си пияна?*

Анабел бе обяснила на майка си точно със същите думи, с които Роб бе обяснил на нея самата — колко зле се чувствал в собственото му тяло, откакто се помнел; нервният срив, преживян преди година, по времето преди да се запознаят, за който все не смеел да ѝ признае; увереността му, че любовта към нея ще го излекува; както и окончателното прозрение, че повече не може да живее като мъж.

Кейт се бе разплакала и дъщеря ѝ бе последвала примера ѝ.

Анабел се чувстваше като абсолютна глупачка, защото не беше заподозряла истината, но Роб бе добър любовник и сексуалният им живот не беше лош. Той бе симпатичен, весел и чувствителен, но на младата жена никога не ѝ беше хрумвало да заподозре нещо женствено у него. Никога не го бе заварвала да рови из дрехите ѝ или да използва гримове ѝ. Вярваше, че този мъж е любовта на живота ѝ, до онази кошмарна нощ, когато той се бе разплакал и бе заявил, че повече не може да се преструва на такъв, какъвто не е.

Но като си спомнеше миналото, трябваше да признае, че все пак съществуваха някои признаци: мрачните настроения, честото споменаване на нещастното му детство, странните въпроси за преживяванията на Анабел като девойка. Тогава тя бе поласкана от вниманието му и дори се бе похвалила пред приятелките си каква късметлийка е да има годеник, който толкова да се интересува от нея. Нито за миг не бе заподозряла, че той просто събира информация, сравнява своя опит с нейния, за да вземе окончателно решение. А след като бе направил ужасяващото си разкритие, Роб я бе уверил, че я обича, както преди. Тя се бе разплакала и го бе попитала какво точно очаква от нея.

И като че ли не ѝ стигаше болката, но освен това се налагаше да съобщи на приятелите и близките си унизителния факт: *Помните ли бившия ми годеник? С него стана нещо крайно забавно...*

Колкото и да се опитваше, Анабел не можа да преживее спокойно това, което тя наричаше „гнус фактор“. Беше се любила с мъж, който искаше да е жена. Никак не я утешаваше обяснението му, че половата принадлежност и сексуалността били различни неща. Той е знаел за чудовищния меч, надвиснал над главите им, още от самото начало на любовта им, но не бе обелил и дума до онзи следобед, когато тя за пръв път премери сватбената си рокля. Онази вечер той прие първата доза естроген, слагайки началото на превръщането на Роб в Роузмари.

От тогава минаха почти две години, но Анабел още не можеше да преодолее мисълта за предателството му. В същото време не можеше да се преструва, че не ѝ пука.

— Как е работата? — попита брачната агентка.

Роузмари беше дългогодишен маркетинг директор в „Бърдкейдж Прес“, издателството на Моли. Тя и младата писателка работеха рамо до рамо, за да разширят пазара за спечелилата няколко награди серия детски книжки за приключенията на зайчето Дафни.

— Хората най-сетне започнаха да свикват с мен.

— Сигурна съм, че не е било лесно.

Известно време Анабел искаше бившият ѝ любовник да страда, да му е трудно, но вече не изпитваше същото. Сега просто искаше да забрави.

Жената, която някога беше неин годеник, я изгледа през масата.

— Иска ми се да...

— Не го казвай!

— Ти беше моята най-добра приятелка, Анабел. Искам онова време да се върне.

Забравената горчилка се надигна отново.

— Зная, че искаш, но е невъзможно.

— Ще помогне ли, ако ти кажа, че вече не ме привличаш сексуално. Явно хормоните са свършили добра работа. За пръв път в живота си започнах да се заглеждам в мъже. Много странно.

— Разкажи ми за това.

Роузмари се засмя, а Анабел успя да изобрази някакво подобие на усмивка, но колкото и да желаше доброто на тази жена, не би могла да бъде нейна довереница. Връзката им ѝ бе отнела твърде много. Не само че бе изгубила вярата в способността си да преценява правилно хората, но и сексуалното си самочувствие. Само една неудачница би могла да поддържа интимна връзка с някого толкова дълго, без да заподозре нещо нередно.

Палачинките пристигнаха. Роузмари се изправи и погледна печално младата жена.

— Ще те оставя да хапнеш на спокойствие. Радвам се, че те видях.

— Късмет — беше всичко, което Анабел можа да изстиска от себе си.

— Фийби и Дан на много от партитата си ли са те канили? — попита Хийт няколко часа по-късно, докато навлизаше с беемвето си в дългата алея с дървета от двете страни, водеща към дома на Кейлбоу.

Един ястреб кръжеше под лъчите на следобедното слънце над старата овощна градина отдясно, където ябълките бяха започнали да зреят.

— На няколко — отвърна младата жена. — Но вече ти казах, че Фийби ме харесва.

— Давай, смей се, но на мен не ми е забавно. Заради тази вражда изгубих някои наистина важни клиенти.

— Ще излъжа, ако не ти кажа колко ми е приятно, че за разнообразие, най-после ти зависиш от мен.

— Не се радвай много. Надявам се, че няма да оплескаш всичко.

Анабел се боеше, че вече го бе оплескала. Трябваше да му каже какво бе днешното празненство, но винаги се вбесяваше и правеше напук, когато някои работохолици започваха да я командват — още един спомен от детството ѝ.

Гумите затрополиха по тесния дървен мост. Колата направи голям завой и старата каменна селска къща изникна пред погледите им. Построен през осемдесетте години на деветнайсети век, домът на семейство Кейлбоу приличаше на грубовато старомодно бижу сред околните съвременни имения. Дан бе купил къщата още преди да се ожени и с увеличаването на семейството двамата с Фийби добавиха пристройки, повдигнаха покрива и купиха нови земи. Резултатът беше очарователно разположена сграда, идеална за семейство с четири малки деца.

Хийт паркира на алеята до сува на Моли, върху чиито стъкла с вакуумни тапи бяха закрепени сенници с тигри по тях. Той излезе от колата и пъхна ключовете в джоба на панталона си, който днес бе комбинирал с марково поло. Цялото това съвършенство се допълваше от един от скъпите му швейцарски часовници „Таг Хойер“, този път с верижка от кафява крокодилска кожа.

Със сивите си трикотажни шорти с шнур на кръста, синьо-зелено потниче и джапанки „Джей Крю“ Анабел се чувстваше като повлекана.

Тя улови точния момент, когато той зърна гроздовете от розови балони, привързани за вретеновидните подпори на парапета на старомодната предна веранда.

Хийт се извърна бавно към нея, като питон, готвещ се за атака.

— Какво точно парти е това?

Брачната посредничка задъвка долната си устна, опитвайки се да си придаде вид на наивна чаровница.

— Ъ... странно, че чак сега ме питаш...

Мрачният поглед на зелените му очи със закъснение ѝ напомни, че когато става дума за бизнес, той няма чувство за хумор. Макар че не можеше да се каже, че е забравила този факт.

— Стига глупости, Анабел. Веднага ми обясни какво става.

Щеше да я размаже, ако започнеше да шикалкави, и тя се опита да зачурулика по светски маниер:

— Отпусни се и се наслаждавай. Ще бъде забавно.

Не прозвуча много убедително, но преди Чампиън да успее да я удуши, на предната веранда се появи Моли, съпроводена от Пипи. Върху главите на майката и дъщерята се мъдреха блестящи розови корони. Момиченцето бе наконтено в разкошна ягодоворозова рокля, а Моли — в светложълт седем осми панталон и тениска, щампована със *зайчето Дафни*. Мрачното лице на спортния агент добри буреносно изражение.

Моли се сепна, но тутакси избухна в смях, когато зърна Хийт. Той хвърли убийствен поглед на сватовницата си, но побърза да надене любезна усмивка и тръгна към Моли. Анабел намести чантата си и го последва. За неин ужас възелът в стомаха ѝ се стегна още повече.

— Хийт? Не мога да повярвам! — възкликна Моли. — Не можах да убедя Кевин да ми помага днес.

— Нима? — процеди агентът. — Анабел ме покани.

Моли вдигна възхитено палци.

— Жестоко!

Анабел изкриви устни в някакво подобие на усмивка.

Чампиън погледна Моли със закачлива дружелюбност, която брачната посредничка бе сигурна, че той не изпитва.

— Анабел забрави да спомене какво точно ще празнуваме днес.

— Не думай! — възкликна Моли и очите ѝ блеснаха дяволито.

— Щях да ти кажа, ако ме беше попитал — смотолели Анабел, но Хийт не ѝ обърна внимание.

Моли се наклони към дъщеря си.

— Пипи, кажи на господин Хийт за нашия празник.

Короната на тригодишното момиченце се наклони застрашително, когато то подскочи въодушевено и изпищя пронизително.

— *Празник на принцесите!*

— Никога не бих се сетил — изрече Хийт провлечено и се обърна към агентката си.

Тя се престори, че се любува на увивната роза до предната веранда.

— Идеята беше на Джули и Тес — осведоми го Моли. — Анабел предложи да помогне.

Агентката отвори уста да уточни, че Джули и Тес са най-големите деца на Кейлбоу — петнайсетгодишни близначки — но в

същия миг осъзна, че Чампиън едва ли се нуждае от подобна информация. Част от бизнеса му бе да знае всичко за четирите деца на Дан и Фийби: близначките, дванайсетгодишната Хана и деветгодишният Андрю. Навярно знаеше кои са любимите им храни и кога за последен път са били на контролен преглед при зъболекаря.

— Близначките изявиха желание да работят на доброволни начала в летен дневен център за деца от бедни семейства — продължи Моли. — Възложиха им да помагат с уроците по математика и естествени науки на четири- и петгодишни момиченца. Решиха да устроят този празник, за да се позабавляват децата.

— *Празник на принцесите!* — отново изписка Пипи и заподскача като топка.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че си тук — каза Моли. — Тес и Джули се събудиха тази сутрин с температура, така че не ни достигат хора. Хана ще помогне, но толкова се вълнува, че на нея не може много да се разчита. Опитах се да позвъня на Кевин, но той и Дан са отвели някъде момчетата и не ми вдигат. Почакай само да чуят кой ги е спасил.

— Удоволствието е мое, радвам се да помогна — увери я Хийт искрено.

Дори Анабел би му повярвала, ако не го познаваше по-добре. Нищо чудно, че бе толкова добър в работата си.

Чу се шум на двигател и видяха да приближава жълт микробус. Моли се извърна към вратата.

— Хана, момчетата са тук!

След секунди се появи дванайсетгодишната Хана Кейлбоу. Висока и непохватна, тя приличаше повече на леля си, отколкото на майка си. Светлокестенявата коса, изразителните очи и леко несиметричните черти обещаваха в бъдеще нещо много по-интересно от стандартна красота, макар че на този етап бе трудно да се предвиди в каква жена ще се превърне, като порасне.

— Здравей, Анабел! — поздрави радостно момичето, докато приближаваше.

Агентката откликна не по-малко радостно на поздрава ѝ.

Микробусът спря пред къщата, докато Моли запознаваше Чампиън с Хана.

— Анабел, защо двамата с Хийт не отидете в задния двор да помогнете на Фийби, докато ние двете посрещаме момичетата?

— Не е зле да бъдете малко по-внимателни с мама — предупреди ги Хана с мек, почти умолителен тон. — Днес е в лошо настроение, защото Андрю сутринта докопа тортата.

— Става все по-интересно и по-интересно — промърмори Хийт и се запъти към пътеката с каменни плочи около къщата.

Крчеше така бързо, че Анабел трябваше да подтичва зад него.

— Предполагам, че трябва да се извиня — поде задъхано тя. — Боя се, че позволих на своя...

— Нито дума повече! — изсъска заплашително той. — Ти ме направи на глупак и двамата няма какво повече да си кажем.

Анабел припкаше подире му.

— Не съм искала нищо подобно. Помислих си...

— Спести си приказките. Искаше да ме направиш за смях.

Тя се надяваше, че това не е истина, но дълбоко в себе си подозираше, че е точно обратното. Е, не искаше да го накара да изглежда като глупак, само малко да му натрие носа.

— Наистина реагираш твърде остро за дреболии.

В този миг Питона нападна жертвата си.

— Уволнена си!

Анабел се спъна в една от плочите. Гласът му бе напълно безстрастен, никаква следа от съжаление за хубавите мигове и споделените шеги — само студено обявяване на война.

— Не говориш сериозно.

— О, напълно сериозен съм.

— Но защо? Та това е само едно детско парти. Не е кой знае какво.

Той се отдалечи, без да продума.

Анабел замря под стария бряст, вцепенена и смразена до кости. Отново се проваляше. За пореден път бе позволила на импулсивността си да съсипе всичко. Вече го познаваше достатъчно добре, за да знае колко много мрази да се излага той. Дори най-лекия намек за присмех. Как можа да си помисли, че това ще му се стори забавно? А може би не го беше мислила наистина. Може би съзнателно е искала да се провали.

Майка ѝ бе права. Способността ѝ да съсипва всичко, до което се докосне, не можеше да е само съвпадение. Наистина ли вярваше, че не е достойна за успеха? Затова ли всичките ѝ начинания завършваха с катастрофа?

Облегна се на ствола на бряста, борейки се със сълзите.

9

Хийт беше бесен. Повече от всичко на този свят ненавиждаше да изглежда като глупак при всякакви обстоятелства, но най-вече в присъствието на Фийби Кейлбоу. И ето го тук, в напълно нехарактерна за него ситуация. Ако на партито имаше тийнейджъри, нямаше да възрази. Тийнейджърите му допадаха. Знаеше как да говори с тях. Но със съвсем малки деца, при това момиченца, не можеше да се оправя.

Гневът му към сватовницата растеше. Явно ѝ беше много забавно да му изиграе този номер и може би нямаше да обърне толкова внимание, ако не беше замесена и Фийби, а всичко, свързано с нея, го дразнеше. Не му беше до шеги, когато ставаше дума за бизнес. Анабел знаеше това, но без много да му мисли, бе решила да го пробва, така че се наложи да отвърне на удара и да я сложи на място. Но това не го безпокоеше. Сантименталностите и угризенията са само за неудачниците.

За да се успокои малко, се зае да разглежда задния двор на семейство Кейлбоу. Беше просторен, с голям басейн и ниски, клонести дървета, явно предназначен за многочислено семейство. Днес от дърветата висяха някакви прозрачни розови боклуци, с каквито бяха украсени плочите във вътрешния двор и катерушката, както и малките масички и столчета, над които се развяваха от вятъра розови балони, вързани за облегалките на столчетата. Розовите кашони преливаха от лъскави натруфени роклички, като тази на Пипи Тъкър, а в очукан розов фургон бе струпан огромен куп от пластмасови чехли. Блестящи розови накити с имитации на скъпоценни камъни украсяваха високото като трон кресло, разположено в средата на двора. Само зелената пинята във формата на дракон, висяща от един клон на клена, оставаше незасегната от розовата напаст.

Въпреки умението да се държи непринудено във всякаква ситуация, сега Хийт се чувстваше като риба на сухо. Погледна към басейна с надежда. Там щеше да е в свои води. За съжаление, железната врата беше заключена. Очевидно Моли и Фийби бяха

решили, че е опасно да пуснат толкова малки деца близо до басейна, още повече че хората, които ги наглеждаха, бяха твърде малко. Но той щеше да надзирава проклетите хлапета. Обичаше опасностите. Ако имаше късмет, някоя малка напаст щеше да потъне за малко във водата и той, естествено, щеше да я спаси. Това навярно щеше да привлече вниманието на Фийби.

Собственичката на „Старс“ стоеше зад най-далечната от малките маси и трупаше отгоре някакви картонени джунджурийки. Също като на останалите, върху главата ѝ стърчеше една от онези идиотски розови корони. Чампиън се втрени възмутено в нея. Чувстваше се лично оскърбен. Един самоуважаващ се собственик на виден отбор трябваше да носи „Стетсън“ или да остане гологлав. Други варианти не се допускаха.

Госпожа Кейлбоу избра точно този миг, за да вдигне очи към него. Очите ѝ се разшириха от изненада. Дори изпусна едно от картончетата.

— Хийт?

— Здравей, Фийби.

— Виж ти! Да не би да сънувам кошмар? — Тя вдигна падналото картонче... или както там му викаха. — Колкото и да ми се иска да изляза на ринга за поредния рунд по борба в кал, сега съм малко заета.

— Анабел реши, че няма да е зле да помогна тук.

— И ти се съгласи? Не вярвам на ушите си.

Той се насили да разтегне устни в най-обезоръжаващата си усмивка.

— Признавам, че се чувствам малко неловко, но ако ми кажеш какво да правя, ще се постарая.

Ала вместо да остане очарована, тя настръхна и лицето ѝ доби обичайното си недоверчиво изражение. Но преди да го засипе с въпроси, от ъгъла изскочиха тълпа момиченца. Някои се държаха за ръце, други вървяха сами. Бяха с най-различни форми и цветове, а едно от тях плачеше.

— Новите и непознатите места отначало може да се сторят стряскащи — чу той гласа на Хана, — но всички тук са много, много мили и добри. А ако все пак някоя от вас се изплаши, веднага да дойде при мен и да ми каже. Ще се поразходим наоколо. Ако имате нужда от гърне, ще ви покажа къде е. Нашето куче е затворено в колибката му,

така че не може да скочи върху никого. Ако видите пчела, кажете на някой от възрастите.

Сигурно Моли точно това е имала предвид, когато бе споменала, че Хана е прекалено емоционално ангажирана.

— Всяка принцеса трябва да има красива рокля, така че, хайде, започвайте да се обличате — обяви Моли, като пристъпи към розовите кашони.

Няколко от по-смелите момиченца се втурнаха напред.

Фийби тикна в ръката на Хийт картончетата, които държеше в ръцете си.

— Подреди ги по масите — по едно пред всяко столче. И те предупреждавам, за твое добро, не ми искай пари за труда си — подхвърли тя, докато се отдалечаваше.

Анабел не се виждаше никъде. Беше доста груб с нея и нищо чудно, че ѝ трябваше време, за да се успокои. Чампиън се опита да не обръща внимание на неприятното усещане в стомаха си. Тя сама си бе виновна, като премина всички допустими граници. Заразглежда картонените джунджурийки, състоящи се от малки дървени пръчки, към чиито краища бяха залепени проблясващи розови звезди от картон. Настроението му още повече се вкисна. Това навярно бяха вълшебни пръчици. По дяволите, какво общо имаха тези вълшебни пръчици с помощта на децата по математика и естествени науки? Впрочем той самият имаше отлични бележки и по двете. Да, можеше да им помогне по математика и естествени науки. Нима тези момиченца не трябваше да събират знания? Защо са им вълшебни пръчици? Вместо тях би им връчил калкулатори.

Захвърли върху най-близката маса вълшебните пръчици и се огледа за Анабел, но тя още не се беше появила, което започваше да го безпокои. При все че се налагаше да я уволни, не искаше напълно да я съсипе. Откъм кашоните с роклите долетяха пронизителни писъци. Макар момиченцата да изглеждаха като цяла армия, всъщност бяха най-много петнайсетина. Нещо го задърпа за крачола и той сведе очи. Насреща му се блещеше Пипи Тъкър. Незнайно защо, в главата му прозвуча музиката от „Челюсти“.

Тригодишното дете бе с рокличка с противния цвят на таблетки против разстройство, но зелените ѝ очи бяха като две дълбоки езера на невинност. Единствено бойко килнатата на главата розова корона

подказваше, че в нея се криеше истинска авантюристка. В изцапаното си юмруче стискаше още една корона.

— Трябва да си сложиш корона.

— За нищо на света.

Той прикова в Пипи поглед, достатъчно строг, за да ѝ внуши почит, но без да я изплаши. Само това оставаше — да се разпищи и да хукне да търси майка си.

Малките ѝ светлоруси вежди се вдигнаха нагоре, също като тези на баща ѝ, когато пред него се разкриваше възможност да отнеме топката от противника.

— Хийт! — разнесе се гласът на Моли от купчината роклички, пайети и момиченца. — Наглеждай Пипи, докато облечем всички тук, става ли?

— С удоволствие.

Чампиън отново сведе поглед надолу към детето. Втренчи се в зелените ѝ очи и розовата корона.

Тя се почеса по ръката.

Питона напрегна усилено мозъка си и най-сетне му хрумна удачно начало на разговора.

— Знаеш ли как да си служиш с калкулатор?

Писъците откъм кашона с рокличките се засилиха. Пипи отметна глава, за да го огледа по-добре, и короната ѝ се килна още по-назад.

— Имаш ли дъвка?

— Какво?

— Обичам дъвка.

— Аха.

Очите ѝ се стрелнаха към джобовете му.

— Къде ти е фона?

— Да вървим да видим какво прави майка ти.

— Искам да видя фона ти.

— Първо ми дай стария, а после ще поговорим.

Пипи се усмихна широко.

— Бичам фоните.

— Не думай.

Миналия месец, когато се отби при семейство Тъкър, за няколко минути го оставиха сам с малката чаровница. Тя поиска от него да ѝ покаже мобилния си телефон, съвсем нов модел на „Моторола“ за

петстотин долара, с толкова екстри, че агентът на практика можеше да ръководи целия си бизнес само с него. Тогава молбата ѝ му се стори съвсем безобидна. Но тъкмо когато ѝ го даде, от съседната стая го извика Кевин, за да погледат записа на един отрязък от мача, и тогава видя телефона си за последен път. Все пак, преди да тръгне, успя да я отведе настрани и да я разпита, но детето упорито се преструваше, че не разбира какво му говори. В резултат завинаги загуби десетки важни имейли и последните забележки към новия договор. По-късно Боди му обясни, че е трябвало да съобщи на Кевин, но двамата с Моли обожаваха децата си и Хийт не можеше да си представи как ще каже нещо, което би могло да се възприеме като упрек към драгоценната им щерка.

Пипи тупна с краче по тревата.

— Искам да видя фона *веднага!*

— Забрави.

Личицето ѝ се изкриви в жална гримаса. О, по дяволите, щеше да се разплаче. От опит знаеше, че и най-слабото хлъцване от устата на мамината кукличка караше Моли да губи ума и думата. Къде, по дяволите, се шляеше Анабел? Хийт бръкна в джоба си и извади мобилния си.

— Аз ще го държа, докато го разглеждаш.

Той клекна до нея.

Малката нахалница се вкопчи в телефона.

— Искам малко да го подържа.

Хийт нямаше никакво намерение да ѝ го дава — не беше толкова глупав — но Анабел избра да се появи точно в този момент и гледката толкова го втрещи, че той забрави за телефона.

Сред гъстите ѝ непокорни къдрици се бе сгушила корона, голяма колкото на английската кралица, а тя бе облечена в дълга сребриста рокля. Върху пищната пола проблясваха изкуствени диаманти, а голите ѝ рамене бяха наметнати с ефирен сребрист шал. Докато вървеше по тревата, слънчевите лъчи я обливаха отвсякъде, запалвайки огън в косите, а изкуствените камъни искряха във всички цветове на дъгата. Нищо чудно, че пищящите момиченца мигом застинаха в удивление. Самият той замря като поразен от гръм.

За миг забрави колко ѝ бе сърдит. При все че роклята беше маскараден костюм, а короната — фалшива, тя приличаше на

вълшебница и Хийт не можеше да откъсне поглед от нея. Повечето момиченца вече бяха облечени с розови рокли, нахлузени върху шортите и тениските. Докато Анабел приближаваше към тях, той зърна джапанките ѝ да се подават изпод подгъва на роклята. Незнайно защо, ѝ отиваха.

— Приветствам ви, мои малки красавици! — изчурулика тя, също като добрата вълшебница в „Магьосникът от Оз“. — Аз съм Анабел, вашата добра орисница. Сега ще попитам всяка от вас за името ѝ, ще изрека магическо заклинание и ще ви превърна в истински принцеси. Готови ли сте?

В отговор се разнесоха оглушителни писъци.

— След това — продължи тя, — ще ви помогна да си направите вълшебни пръчици, които можете да отнесете у дома.

Хийт грабна пръчиците, които бе тръснал в безразборна купчина, и започна трескаво да ги хвърля по масите сред гърненцата с розови блестящи мъниста и пластмасови украшения. Анабел пристъпваше покрай дечицата, навеждаше се, за да попита за името на всяко от тях, после махваше със своята вълшебна пръчка над главата му.

— Кръщавам те принцеса Кийша... кръщавам те принцеса Роуз... кръщавам те принцеса Доминга... кръщавам те принцеса Виктория Фийби.

По дяволите! Чампиън се извъртя рязко, спомнил си твърде късно, че хлапето бе взело телефона му. Потърси в тревата, където стояха, провери джобовете си, но мобилния му го нямаше. Обърна се отново към момичетата и я видя сред тях, дребосъчестата крадла на телефони бе там с празни ръце и килната на една страна розова корона.

Хлапето беше само на три и не бяха минали повече от няколко минути. Къде ли бе дянала мобилния му? Докато обмисляше следващия си ход, Фийби цъфна от едната му страна, с фотоапарат „Полароид“ в ръка.

— Искаме да направим снимка на всяко от момиченцата, облечено в костюма си и седнало на трона. Ще направиш ли снимките безплатно — изгука тя, — или ще поискаш от парите, отделени за феята на зъбките?

— Фийби, дълбоко ме нараняваш.

— Това не ме безпокои, защото се съмнявам, че във вените ти тече кръв.

Тръсна фотоапарата в ръката му и се отдалечи, гордо вирнала глава, увенчана с блестяща розова корона. Сякаш от всяка пора на тялото ѝ се излъчваше убийствена омраза. Страхотно. Дотук вече бе успял да уволни сватовницата си и да изгуби още един мобилен телефон, а не се бе приближил нито със сантиметър към подобряване на отношенията си със собственичката на „Старс“. При това празненството едва сега започваше.

Анабел приключи с церемонията по посвещаването и двете с Моли поведоха някои от момиченцата към масите, за да украсят пръчиците, а в същото време Фийби и Хана отведоха останалите към голям поднос, върху който бяха струпани червила и сенки за очи. Хийт разполагаше с няколко минути, преди да започне снимките — достатъчно време, за да разбере къде тригодишната пакостница би могла да скрие телефона му.

До него достигна звънкият смях на добрата вълшебница Глинда, но той нямаше намерение да се остави подобни дреболии да му отвличат вниманието. За нещастие, Пипи се повлече след майка си. В едната си ръка стискаше сухо лепило, а палецът на другата бе пъхнат в устата ѝ, така че би трябвало да е скрила някъде телефона. Може би го е пъхнала в джоба на шортите под роклята. Спомни си, че го бе оставил в режим на вибрации, затова остави фотоапарата и заобиколи къщата, за да вземе от колата блекбърито си, което беше с вграден телефон. Като се върна, набра номера на мобилния си и застана настрани, за да наблюдава реакцията на Пипи.

Нямаше такава. Значи, не беше в джобовете ѝ.

По дяволите! Трябваше му Анабел. Само че той я бе изхвърлил от живота си.

Малките момиченца се надпреварваха за вниманието ѝ, но вместо да се дразни от детската гюрултия, очевидно на нея ѝ доставяше удоволствие.

Хийт си заповяда да се обърне. И какво от това, че изглеждаше невинна като добрата принцеса от приказките? Той нямаше да ѝ прости, нито щеше да забрави.

Отдръпна се в сянката във вътрешния двор. Децата още не бяха готови за снимките и имаше време за няколко телефонни разговора, но нищо чудно Фийби да го залови и да му отправи някоя унищожителна

забележка. В съзнанието му отново зазвуча музиката от „Челюсти“. Питона сведе поглед.

И видя Пипи, с клепачи, наплескани със светлосини сенки, и устнички, намазани с яркочервено лъскаво червило. Прибра бързо блекбърито в джоба си.

— Виж, това е моята вълшебна пръчица!

— Ей, страхотна е. — Приклепна, преструвайки се, че се любовува на творческата ѝ дейност, но всъщност обмисляше следващия си ход. — Пипи, покажи на чичо Хийт къде сложи телефона му.

Тя го дари със сияйна усмивка, предното ѝ зъбче беше леко изкривено, вероятно защото постоянно смучеше палеца си.

— Искам фона — обяви детето.

— Прекрасно. Аз също. Да отидем да го намерим.

Негодницата посочи към джоба му.

— Искам този фон.

— О, не, не го искаш. — Той се изправи и закрачи забързано, за да бъде по-далеч от нея, ако Пипи започне да плаче. — Кой е готов за снимка? — провикна се с най-сърдечен тон.

— Принцеса Роуз, ти си готова — обяви Моли. — Седни на трона и позволи на принц Хийт да те снима.

Откъм добрата вълшебница се разнесе презрително изсумтяване.

— Страх ме е — прошепна малкото момиченце на Моли.

— И нищо чудно — промърмори Глинда.

Заядливите ѝ забележки би трябвало да го вбесят, но той не искаше да смаже духа ѝ, а само да ѝ предаде урок по бизнес, което беше за нейно добро.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Моли.

Но детето се взираше с обожание в Анабел.

— Искам сминка с нея — отвърна то.

Моли се ухили на приятелката си.

— Добра ориснице, имаш покана за снимка.

— Разбира се.

Вълшебницата улови ръката на момиченцето и двете се запътиха към трона. Когато приближи до Хийт, тя го отмина величествено, вирнала малкия си нос. Той не може да не забележи петното от розов брокат на върха му.

Оказа се, че всички принцеси наоколо искат да се снимат с добрата орисница, която съвсем преднамерено се държеше така, сякаш кралският фотограф не съществуваше. Хийт знаеше как се играе тази игра и се обръщаше само към момиченцата.

— Усмихни ми се, принцесо. Браво!

Анабел може и да не го забелязваше, но се кискаше с децата, правеше магически заклинания, разрешаваше възникнали спорове и позволи на принцеса Пилар да види какво носят добрите орисници под роклите си. Самият Хийт изгаряше от желание да провери. За съжаление, точно тази добра орисница носеше сиви шорти с шнурове, вместо яркочервени прашки, каквито той предпочиташе. Но едва ли някой се интересуваше от мнението му.

Не след дълго той напълно забрави за телефонните разговори, които трябваше да проведе, и се съсредоточи изцяло върху снимките на момиченцата. Трябваше да признае, че децата бяха много сладки. Някои бяха доста срамежливи и се нуждаеха от окуражаване. Други бяха големи бърборани. Две четиригодишни момиченца пожелаха Анабел да седне на трона, а те в скута ѝ. Няколко поискаха вълшебницата да застане до тях. Тя ги размиваше — дори караше него самия да се усмихва — и към края на фотосесията той вече бе решил да ѝ прости. Какво толкова, по дяволите! Всеки заслужаваше втори шанс. Първо ще ѝ изнесе поучителна лекция за живота ѝ, а след това ще я назначи отново на изпитателен срок.

След като снимките свършиха, Анабел отиде да помогне на Хана, която надзираваше играта „Целуни жабата, за да се превърне в принц“. Тъй като Хана не бе накарала децата да си завържат очите, на Хийт играта не му се стори особено интересна, но може би пропускаше нещо. Междувременно Фийби и Моли започнаха играта „Намери съкровището“.

До крака му изникна Пипи и се опита да му отмъкне и резервния телефон, но той я разсея с кутийка със зелени сенки.

— Пипи! Откъде взе това? — чу се след няколко минути писъкът на Моли.

Хийт се занимаваше с фотоапарата, преструвайки се, че не забелязва намръщения подозрителен поглед на Фийби.

Моли събра момиченцата под сенчестото дърво и започна да им разказва история, която в момента си измисляше, наречена „Дафни и

празникът на принцесите“. Използва имената на всички момичета и дори добави жабока принц Хийт — всепризнат майстор на вълшебни снимки. Сега, след като вече бе решил да прости на сватовницата, Чампиън се отпусна и с удоволствие я наблюдаваше. Тя седеше върху тревата със скръстени крака. Пищните поли на роклята ѝ буквално обгръщаха момиченцата, насядали около нея. Анабел се смееше заедно с тях, пляскаше с ръце и се държеше като тяхна връстница.

Докато подреждаха масите с освежителни напитки, на Хийт му възложиха да надзирава драконовата пинята.

— Не ги карай да си завързват очите — прошепна Хана. — Това ги плаши.

Той я послуша и ги остави да удрят с пръчки, колкото имат сила, по пинятата, но тъй като не успяха да я счупят, той сам нанесе съкрушителния удар върху проклетията и навсякъде се разпръснаха бонбони и играчки. Разпредели ги по равно и свърши отлична работа. Никой не пострада, никой не се разплака, така че навярно не беше съвсем безпомощен с децата. Пристигнаха лакомствата. Приличаха на розово море. Розов пунш. Сандвичи от розов хляб. Торता — замък, с кули от розов сладолед. Подозрително липсваше едно късче от подвижния розов мост, несъмнено дело на малкия Андрю Кейлбоу. Моли пхна в ръката му халба бира.

— Ти си истински ангел на милосърдието — погледна я с благодарност Хийт.

— Не зная какво щяхме да правим без теб.

— Наистина беше много забавно.

Е, поне през последните двацет минути, когато край пинятата настъпи обезпокоително оживление и се появили войнствени искри, заплашващи да преминат в кръвопролития.

— Принцеси! — провикна се Фийби от масата с тортата. — Зная, че всички искате да благодарите на нашата добра орисница, която въпреки огромната си заетост отдели от времето си, за да бъде днес тук с нас. Принцесо Моли, ние сме във възторг от твоята приказка. Принцесо Хана, всички сме ти много благодарни за прегръдките, които раздаде. — В гласа ѝ се появили познатите гукащи нотки, от които той толкова се ужасяваше. — Що се отнася до принц Хийт... Много сме му благодарни, задето ни помогна с пинятата. Кой да подозира, че талантът му да троши всичко наоколо ще се окаже толкова полезен?

— Боже... — промърмори Моли. — Тя наистина те мрази и в червата.

След половин час уморените принцеси се запътиха към домовете си, понесли огромни торби с лакомства за тях и за братята и сестрите им.

— Получи се страхотен празник — отбеляза Хана, застанала на предните стъпала, докато микробусът с момичетата се отдалечаваше. — Аз толкова се притеснявах.

Фийби прегърна дъщеря си през раменете и я целуна по темето, точно зад короната.

— Ти накара всички да се почувстват като у дома си.

„Ами аз?“, едва се сдържа да не попита Хийт. Виждаше, че не бе успял нито на сантиметър да стопи ледовете помежду им, въпреки че разчиства маси, прави снимки и се справи геройски с пинятата, при това, без да проведе нито един телефонен разговор, нито да се опита да разбере как е завършил мачът на „Сокс“.

Анабел се опря на перилото на стълбата и се освободи от роклята на добрата орисница.

— Боя се, че по нея има петна от трева и от пунш. Не съм сигурна, че ще може пак да се облече.

— Един Хелуин ни е достатъчен — махна с ръка Моли.

— Много ти благодаря, Анабел! — Фийби я дари с искрена усмивка, каквато нито веднъж не бе отправила към спортния агент. — Ти беше идеалната орисница.

— През цялото време се забавлявах невероятно. Как са близначките?

— Цупят се. Преди половин час отидох да ги видя. Разстроени са, че пропуснаха празника.

— Не ги обвинявам. Беше наистина фантастично преживяване.

Разнесе се звън на мобилен телефон. Хийт машинално бръкна в джоба си, забравил за миг, че бе изключил телефона си. Ръката му не напипа нищо. *Какво...*

— Здравей, скъпи... — заговори Моли в телефона си. — Да, всички оцеляхме, но двамата с Дан нямате никаква заслуга. За щастие, твоят храбър агент ни се притече на помощ... Да, честна дума.

Чампиън опипа джобовете си. Къде, по дяволите, беше блекбърито?

— Иска говори с тати! — изписка Пипи и протегна ръка към телефона на майка си.

— Почакай малко. Пип иска да ти каже „здрасти“.

Моли поднесе телефона към ухото на дъщеря си. Хийт се запъти към задния двор. По дяволите! Не бе възможно само за един следобед да му отмъкне два телефона. Сигурно е изпаднал от джоба му, докато търчеше около пинятата.

Погледна под дървото, потърси в тревата, навсякъде, където можа да се сети, но без резултат. Беше претършувала джоба му, когато бе клекнал да говори с нея.

— Загуби ли нещо? — измърка Фийби, приближавайки се зад гърба му. — Може би сърцето ти?

— Блекбърито ми.

— Не съм го виждала. Но ако го намеря, незабавно ще ти го дам.

Изглеждаше, сякаш говори съвсем искрено, но той не се съмняваше, че ако го намери, няма да се поколебае да го метне в басейна.

— Много ще съм ти благодарен — отвърна младият мъж.

Анабел и Моли се върнаха в задния двор, но изглежда, Пипи бе тръгнала с Хана.

— Изтощена съм — изохка Моли, — а съм свикнала с деца. Горката Анабел!

— Не бих го пропуснала за нищо на света.

Съзнателно пренебрегвайки го, неговата Тинкърбел започна да прибира картонените чинии.

Фийби махна с ръка.

— Остави всичко. Ще дойдат от фирмата за почистване. Докато те работят, ще си вдигна краката и ще си отдъхна. Още не съм започнала новата книга за читателския клуб, а трябва да компенсирам провинението си, задето не съм дочела последната.

— Онази книга е тъпа — заяви Анабел. — Не зная къде ѝ е бил умът на Кристъл, когато я избира.

Хийт наостри уши. Тези двете членуваха в един читателски клуб? Колко още интересни тайни криеше от него сватовницата му?

Моли се прозина и се протегна.

— Хареса ми идеята на Шарън да дава на момчетата също да четат книги, когато се усамотяваме в нашето убежище. Миналата

година, когато не бяха на езерото или с нас, предъвкваха стари мачове. Не ме интересува какво приказват, но след време става твърде досадно.

Всяка клетка в тялото на Чампиън настръхна.

— Само не позволявай на Дарнъл да избира — обади се Фийби. — В момента е пощурял по Маркес, а аз не си представям останалите момчета да се впечатлят от „Сто години самота“.

На този свят имаше само един Дарнъл, за когото те можеха да говорят, и това бе Дарнъл Пруит, бившият полузащитник на „Старс“. Мислите на Питона трескаво запрепускаха. Какъв беше този читателски клуб, в който членуваше Анабел?

И още по-важно... как точно да използва тази информация в своя полза?

10

Анабел събра още няколко картонени чинии, въпреки че Фийби ѝ каза да не си прави труда. Но тя се ужасяваше от мисълта да пътува до къщи в една кола заедно с Хийт.

Фийби гребна малко розов сладолед от доста пострадалата торта замък и го лапна.

— Дватамата с Дан нямаме търпение да заминем за лагера. Използваме всеки удобен предлог, за да прескочим до „Уинд Лейк“. Моли определено беше късметлийка да се омъжи за мъж със собствен курорт.

— Всички чакаме с нетърпение почивката в летния лагер — обърна се сестра ѝ към Анабел. — Едва не забравих. Отмени се резервацията за едно от бунгалата. С Джанин може да си го поделите, тъй като и двете сте без партньори. Или предпочиташ да наемеш стая в пансиона?

Анабел се замисли. При все че никога не бе ходила в „Уинд Лейк“, знаеше, че летният лагер разполага с голяма къща във викториански стил и няколко малки бунгала.

— Предполагам, че...

— Разбира се, бунгалото — намеси се Хийт. — Очевидно, Анабел е забравила да спомене, че ми заповяда да я придружа.

Сватовницата се извърна и се вторачи слисано в него.

Пръстът на Фийби застина в розовия сладолед.

— Ще дойдеш в лагера?

Анабел забеляза как една вена на шията му запулсира. Явно тази игра му доставяше удоволствие. Можеше да го изобличи с няколко думи, но очевидно този тип бе заклет адреналинов наркоман и си играеше на зарове със съдбата.

— Никога не съм имал волята да се откажа от бас — заяви Хийт. — Тя смята, че не мога да издържа цял уикенд без мобилния си телефон.

— Ти трудно издържаш една вечеря без него — промърмори Моли.

— Очаквам да ми се извините, след като докажа колко грешите.

Двете сестри се обърнаха към Анабел с еднакво озадачени изражения. Наранената ѝ гордост крещеше да го накаже. Веднага. Заслужаваше да получи къс от плътта му заради безсърдечния начин, по който я уволни.

Възцари се неловко мълчание. Той я наблюдаваше очаквателно, а вената на шията му продължаваше да пулсира, отброявайки секундите.

— Той няма да издържи — усмихна се пресилено младата жена. — Всички, освен него, го знаят.

— Интересно... — измърмори само Моли, като се въздържа от по-нататъшен коментар, но Анабел знаеше, че езикът я сърби да добави нещо присмехулно.

Двайсет минути по-късно двамата с Хийт пътуваха към града, а тишината в колата бе гъста като глазурата на тортата замък, но далеч не толкова сладка. Трябваше да признае, че той се бе справил много по-добре с момиченцата, отколкото се очакваше. Беше изслушал със загриженост и уважение страховете на Хана, а Пипи го обожаваше. Младата жена бе изненадана да види, че колкото пъти го погледнеше, той беше клекнал и говореше с малкото момиченце.

— Още преди да чуя за лагера, бях решил да те наема отново — наруши Хийт най-послед тишината.

— О, вярвам ти — процеди тя саркастично, за да прикрие обидата си.

— Говоря съвсем сериозно.

— Твоя воля, щом това ще ти позволи да спиш спокойно.

— Добре, Анабел. Давай, излей си душата, освободи се от всичко, което трупаш през целия следобед.

— Изповедта е привилегия на равните. Нисшите служители като мен държат устите си затворени и целуват задници.

— Но ти прекрачи границата и много добре го знаеш. Отношенията ми с Фийби изобщо не се подобряват. Мислех си, че бих могъл да се възползвам от днешното събитие, за да я умилостивя.

— Щом казваш.

Хийт се престрои в лявото платно.

— Искаш да не идвам ли? Утре сутринта мога да звънна на Моли и да ѝ кажа, че ми е изникнала спешна работа. Това ли искаш да направя?

— Сякаш имам избор, ако искам да те запазя като клиент.

— Добре, тогава ще те улесня. Независимо от решението ти, договорот ни е в сила и ти отново работиш за мен.

Лицето ѝ остана безизразно, с което несъмнено искаше да демонстрира, че никак не е впечатлена.

— Представям си колко ентузиазизирано ще ми сътрудничиш, ако откажа да те взема в лагера.

— Какво искаш от мен?

— Искам да си честен. Погледни ме в очите и признай, че нямаше и най-малкото намерение отново да ме назначиш, докато не чу за лагера.

— Да, права си. — Не я погледна в очите, но поне беше откровен. — Нямаше да ти простя. И знаеш ли защо? Защото съм един безмилостен кучи син.

— Добре. Можеш да дойдеш с мен.

През следващите дни Анабел беше в отвратително настроение. Опита се да го припише на предменструалния синдром, но вече не умееше да се самозалъгва, както някога. Коравосърдечното поведение на Питона я бе накарало да се почувства наранена, предадена и вбесена. Само една грешка и той я отписа. Ако не беше заради лагера „Уинд Лейк“, тя никога повече нямаше да го види. Брачната посредничка беше напълно заменима, една от работните му пчелички.

Във вторник Чампиън остави кратко съобщение на телефонния ѝ секретар:

„Порша иска да ме запознае с някаква жена в четвъртък в осем и половина вечерта. Определи среща с една от твоите кандидатки, за да може с един куршум да убием два заека.“

Накрая тя реши да насочи гнева си към истинския виновник — себе си. Не можеше да обвинява него за онези сексуални фантазии, които припламваха в мозъка ѝ, когато се заплеснеше. За Хийт това беше просто бизнес. Тя бе тази, която си позволи да смесва работата с личните си преживявания, и ако отново го допусне, ще трябва да си сърба попарата.

В четвъртък вечерта, преди да се отправи към „Сиена“ за следващия рунд от срещи, Анабел се отби в „Иъруакс“, за да се види с най-новия си клиент. Рей Фийдлър беше препоръчан от роднина на една от най-старите приятелки на баба ѝ. Предишната вечер бе уредила да се запознае с една преподавателка в университета „Лойола“, която бе открила по време на един от колежанските си набези.

— Прекарахме си много приятно и всичко беше чудесно — каза Рей веднага след като се настаниха до една от дървените маси в „Иъруакс“, шарена като колело на цирков фургон, — но Каръл не е мой тип жена.

— Какво имаш предвид?

Сватовницата откъсна поглед от кичура, зализан на темето, зловещ признак за започващо оплешивяване. Знаеше отговора, но искаше да го чуе от него.

— Тя е... Искам да кажа, че тя наистина е мила. Мнозина не разбират шегите ми. Просто харесвам жени, които са... в по-добра форма.

— Не съм сигурна, че те разбирам.

— Каръл е малко пълничка.

Анабел отпи от капучиното и се загледа в червено-златистия дървен дракон на стената, за да не ѝ се набиват в очи излишните десетина килограма около това, което някога е било талията на Рей.

Събеседникът ѝ не беше глупак.

— Зная, че аз самият не съм образец на атлетичен мъж, но се опитвам да отслабна.

Тя едва се сдържаше да не се пресегне през масата и да го цапардоса по главата. Ала този тип предизвикателства беше именно това, което харесваше в работата си на брачен посредник.

— В такъв случай, обикновено се срещаш със слаби жени, така ли?

— Не е нужно да са кралици на красотата, но всички, с които съм излизал, бяха много привлекателни.

Анабел си даде вид, че потъва в дълбок размисъл. Покрай масата им мина някакво хлапе с многобройни пиърсинги, следвано от две достопочтени майки.

— Значи, теглото е много важно за теб. По-важно от характера или ума?

Той се вторачи в нея, сякаш му бе задала възможно най-коварния въпрос.

— Аз просто имах наум нещо малко по-... различно.

„Кой няма?“, помисли си Анабел. Уикендът за Четвърти юли^[1] приближаваше, а тя нямаше гадже, нито надежда да си намери и никакви планове, освен да започне отново да бяга и да не мисли за лагера „Уинд Лейк“, където се събираше читателският клуб. Рей въртеше унило лъжичката между пръстите си и внезапно раздражението на Анабел се изпари. Той беше свестен, само малко глупав.

— Може би в случая не е било любов от пръв поглед — поде тя, — но ще ти кажа същото, което казах снощи на Каръл, когато тя сподели с мен някои свои колебания. Двамата имате еднакъв произход и ви е приятно да сте заедно. Мисля, че това е достатъчно основание, за да се срещнете още веднъж, независимо че в момента не изпитваш физическо привличане. Ако не друго, в краен случай можете да станете добри приятели.

Минаха няколко минути, преди той да проумее казаното.

— Какво искаш да кажеш с това, че тя имала колебания? Не иска да ме види отново, така ли?

— Тя просто има някои съмнения, също като теб.

Ръката му се стрелна към главата.

— Заради косата ми е, нали? Всички жени само това гледат! Щом видят някой мъж, започнал да оплешивява, направо го отрязват.

— Жените се влияят от олисяващото теме и няколкото излишни килограма много по-малко, отколкото предполагат мъжете. Знаеш ли кое е най-важно за жените във външността на един мъж?

— Ръстът? Хей, аз съм почти метър и осемдесет.

— Не е ръстът. Според статистиката за жените най-важно е как мъжете се поддържат. Те ценят чистотата и спретнатото облекло

повече от всичко останало. — Тя замълча за миг. — Една добре подстригана коса винаги впечатлява жените.

— Тя не е харесала прическата ми?

Анабел се усмихна широко.

— Не е ли страхотно? Прическата е това, което най-лесно може да се поправи. Ще ти дам името на един стилист, който чудесно подстригва мъже. — Плъзна през масата една визитна картичка. — Явно помежду ви съществува симпатия, а всичко останало лесно може да се уреди.

На Рей изобщо не му бе хрумвало, че може да го отхвърлят, и самолюбието му взе връх. Когато излязоха от кафенето, той неохотно се бе съгласил да отиде да се подстриже и да се срещне още веднъж с Каръл. Анабел си каза, че става все по-добра в занаята и не бива да позволява майка ѝ или търканията с Хийт Чампиън да посаят в душата ѝ кълновете на съмнението.

Когато влезе в „Сиена“, настроението ѝ значително се бе повишило, но за съжаление, това не продължи дълго. Хийт още не бе дошъл. Арфистката от университета „Де Пол“, с която тя му бе уредила среща, ѝ позвъни, за да ѝ каже, че си е порязала крака и е на път към спешното отделение. Тъкмо затвори, когато Хийт се обади.

— Полетът закъсня — рече той. — Аз съм на летище „О’Хеър“, но изходите още са затворени.

Тя му каза за арфистката, защото звучеше уморен, и му предложи да отложи срещата с кандидатката на „Стабилни бракове“.

— Изкушавам се да приема, но по-добре да не го правя — отвърна Хийт. — Порша възлага големи надежди на тази особа. Изходът вече е отворен, така че не би трябвало да закъснея много. Удържай фронта, докато пристигна.

— Добре.

Анабел си побъбри с бармана, докато пристигна кандидатката на конкуренцията. Нищо чудно, че Пауърс ѝ възлагаше толкова големи надежди. Младата жена никога досега не бе виждала такава красавица...

На следващата сутрин Анабел се върна от сутрешното си бягане — за пръв път от половин година — и завари Порша Пауърс на

верандата. Двете никога не се бяха срещали, но я позна по снимката в уебсайта ѝ. Ала щом се приближи, тя осъзна, че това е същата дама, която бе видяла пред ресторант „Сиена“ вечерта, когато запознаваше Хийт с Бари. Пауърс бе облечена с копринена черна блуза, прилепнала по тънката ѝ талия, шокиращо яркорозов панталон и старомодни черни лачени обувки с токчета. Гарвановочерната ѝ коса беше красиво подстригана — прическа, при която косата се полюшваше при най-малкото движение, а кожата ѝ бе безупречна. А тялото ѝ... Очевидно се хранеше само по време на националните празници.

— Да не си посмяла отново да ми пробуташ подобен номер като снощи — просъска Порша в мига, в който маратонките на Анабел докоснаха най-долното стъпало.

Порша Пауърс излъчваше онази крехка красота, която винаги караше Анабел да се чувства дебела и тромава, особено днес, в торбестите шорти и изпотената оранжева тениска с надпис „ПРИ БИЛ — ОТОПЛЕНИЕ И ОХЛАЖДАНЕ“.

— Добро утро и на теб — поздрави я Анабел със същия тон, извади ключа от джоба на шортите си, отключи вратата и отстъпи настрана, за да стори път на конкурентката.

Неканената гостенка влезе в приемната и офиса на Анабел и се огледа презрително.

— Никога... *никога*... не си позволявай да отпращаш кандидатка, изпратена от мен, преди Хийт да е имал възможността да се срещне с нея.

Младата жена затвори вратата.

— Беше неподходяща.

Пръстът на Пауърс с лакиран нокът се насочи към потното чело на Анабел.

— Това трябва да реши той, а не ти.

Тя не обърна внимание на импровизирания пистолет.

— Сигурна съм, че знаеш колко мрази Хийт да си губи времето.

Порша вдигна ръка.

— Наистина ли си толкова некомпетентна? Клодия Рийшман е топмодел в Чикаго. Тя е красива и умна. Милиони мъже мечтаят да се запознаят с нея.

— Може и да е така, но жената, изглежда, има сериозни проблеми с нервите. Емоционално неустойчива. — Очевидна

пристрастеност към наркотици би могла да оглави списъка, при все че Анабел не би се осмелила да отпрати обвинения, които не можеше да докаже. — Разплака се още преди първото си питие.

— На всички ни се случва да имаме лоши дни. — Пауърс опря длан върху бедрото си — женствена поза, но при нея изглеждаше като стойка от карате. — Цял месец работих като луда, за да я убедя да се срещне с Хийт. Накрая тя се съгласи. И какво правиш ти? Решаваш, че той няма да я хареса, и я отпращаш у дома.

— Клодия не просто имаше лош ден — възрази Анабел. — Може да се каже, че получи нервен срив.

— Не ми пука, даже да се търкаля по пода и да лае като куче. Това, което си направила, е било глупаво и непочтено.

През целия си живот Анабел бе общувала със силни личности, така че нямаше намерение да подвива опашка и пред тази, дори потта да се стичаше в очите ѝ и да бе облечена в мърлява потна тениска с нелеп надпис отпред.

— Хийт бе пределно ясен относно желанията си.

— Бих казала, че най-сексапилната и най-желаната жена в Чикаго ще надхвърли очакванията му.

— Той иска съпругата му да притежава нещо повече от красота.

— О, я стига! Когато става дума за мъже като Хийт, размерът на сутиена винаги е много по-важен от коефициента на интелигентност.

Явно тъпчеха на място. Затова Анабел се постара да прикрие раздражението си и да звучи професионално.

— Целият процес би бил по-лесен и за двете ни, ако можем да работим заедно.

Порша се вторачи в конкурентката си така изумено, сякаш ѝ бе предложила голям плик с мазни сандвичи.

— Имам строги изисквания относно квалификацията на моите служители, госпожице Грейнджър. А ти не отговаряш на нито едно от тях.

— Е, това беше много гадно. — Анабел отиде до вратата. — От сега нататък се оплаквай лично на Хийт.

— О, повярвай ми, ще го направя. Нямам търпение да чуя какво ще каже той по този въпрос.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? — избумтя Хийт в телефона няколко часа по-късно. Не крещеше, но малко оставаше. — Току-що разбрах, че си отрязала Клодия Рийшман!?

— Е, и?

Анабел заби яростно върха на химикалката, приличаща на близалка, в листа на бележника до телефона в кухнята.

— Очевидно съм ти дал прекалено много власт.

— Когато ти се обадох снощи и ти казах, че съм отменила срещата, защото не е подходяща за теб, ми благодари.

— Но ти не благоволи да споменеш името ѝ. Никога не съм си падал по модели, но Клодия Рийшман... Господи, Анабел...

— Може би искаш отново да ме уволниш?

— Никога ли няма да го забравиш?

— Как смяташ да я караме занапред? — Тя прободе още един път листа с химикалката. — Имаш ли ми доверие, или не?

Чу в телефона изсвирване на клаксон, последвано от продължителна тишина.

— Вярвам ти — промълви той накрая.

Младата жена едва не се задави.

— Наистина ли?

— Наистина.

И като изневиделица в гърлото ѝ заседна буца колкото Сиърс Тауър^[2]. Прокашля се, за да я прочисти, и се опита да му отвърне с такъв тон, сякаш не е очаквала друг отговор.

— Браво. Чувам клаксони. На път ли си?

— Казах ти, че заминавам за Индианаполис.

— Добре. Днес е петък. — През следващите две нощи Хийт щеше да бъде в Индиана с клиент, който играеше за „Колтс“. Първоначално бе планирал пътуването за следващата седмица, но го бе преместил по-рано заради сбирката на читателския клуб в лагера, за която тя не искаше да мисли. — Навикът ти да отсъстваш от града за уикендите превръща определянето на срещите в истинско предизвикателство.

— Бизнесът е на първо място. Здравата си вбесила Пауърс. Иска главата ти на тепсия.

— Заедно с нож и обезмаслена сметана, за да я преглътне по-лесно.

— Не знаех, че Рийшман все още е в Чикаго. Мислех, че се е преместила в Ню Йорк. — Анабел подозираше, че Клодия не искаше да е толкова далеч от дилъра си. — Направи ми услуга — продължи Хийт. — Ако Пауърс ми уреди среща с някой модел, позирал за летния каталог на „Спортс Илюстрийд“, поне ми кажи името ѝ, преди да я разкараш.

— Дадено.

— И благодаря, че се съгласи да ми помогнеш за утре.

Младата жена рисува върху листа маргаритка.

— Кой не би искал да прекара деня, търчейки из града, въоръжен с кредитната ти карта, при това с разрешение за неограничени разходи?

— При това в компанията на Боди и майката на Шон Палмър. Не забравяй последното. Ако госпожа Палмър не се страхуваше толкова от него, Боди щеше сам да се заеме със задачата.

— Тя не е единствената, която се бои от него. Сигурен ли си, че ще сме в безопасност?

— Напълно, ако не отваряш дума за политика, „Тако Бел“^[3] или червения цвят.

— Благодаря за предупреждението.

— И не му позволявай да се приближава до някой, който носи шапка.

— Добре. Вече трябва да вървя.

Когато затвори, Анабел осъзна, че се усмихва, което не беше много добре. Питоните нападаха изневиделица и рядко предупреждаваха за намеренията си.

Майката на Шон Палмър, Арте, беше висока, пълна жена, с леко посивели коси и сърдечен смях. Анабел я хареса от пръв поглед. С Боди като екскурзовод, двете дами обиколиха забележителните места, като започнаха с утринно плаване по реката, а сетне посетиха изложбата на импресионистите в Художествената академия. Макар че Боди бе организиран всичко, предпочиташе да стои в сянка. На Анабел ѝ се стори странен, изтъкан от интригуващи противоречия. Прииска ѝ се да го опознае по-добре.

След късния обяд те се насочиха към великолепия парк „Милениум“, на брега на езерото. Жителите на Чикаго вярваха, че с този парк най-после ще могат да съперничат на Сан Франциско за званието „Най-красив град в страната“. Анабел много пъти бе посещавала това място и сега с удоволствие показва на спътниците си терасираните градини, фонтана „Краун“ с променливите видеоизображения и блестящата като огледало скулптура „Облачната порта“, наречена галено „Бобчето“, дело на британския творец Аниш Капур.

Докато преминаваха през футуристичния музикален павилион, където извитите форми от неръждаема стомана на естрадата за оркестъра се вписваха с изумително изящество с небостъргачите зад тях, те отново заговориха за сина на Арте, който скоро щеше да играе като краен защитник за „Беърс“.

— Агентите направо обсаждаха Шон — разказваше възрастната дама. — За мен най-щастливият ден бе, когато подписа договора с Хийт. Оттогава не се вълнувам толкова заради хората, които може да се възползват от сина ми. Зная, че Хийт ще се грижи за него.

— Той действително се грижи много за клиентите си — съгласи се Анабел.

Отблясъците от юлското слънце танцуваха по вълните на езерото, докато двете следваха Боди по извития стоманен пешеходен мост над Кълъмбъс Драйв. Когато стигнаха до отсрещната страна, те се запътиха към алеята за бягане. Спряха да се полюбуват на гледката, а един велосипедист извика на придружителя им и отби до тях.

Жените се заковаха на място, вперили погледи в прилепналия черен клин на колоездача.

— Сега е моментът да благодарим на Бога за това негово великолепно създание — промълви с благоговение Арте.

— Амин!

Те се приближиха, като огледаха с възхита мокрите от пот прасци на велосипедиста и тениската на сини и бели карета, прилепнала към изваяните широки гърди. Навярно беше около двайсет и пет годишен и лъскавата супермодерна червена каска скриваше голяма част от влажните му руси коси, но не и профила му като на Адонис.

— Май трябва спешно да се гмурна в езерото, за да се охладя — прошепна Анабел.

— Ако бях двайсет години по-млада...

Боди махна към тях.

— Дами, искам да ви запозная с някого.

— Ела при мама — промърмори Арте, а Анабел се изкиска.

Малко преди да стигнат до мъжете, Анабел разпозна велосипедиста.

— Леле! Аз зная кой е той.

— Госпожо Палмър, Анабел — заговори Боди. — Това е прочутият Дийн Робилард, бъдещият велик куотърбек на „Старс“.

При все че Анабел никога не се бе срещала лично със заместника на Кевин, все пак го бе виждала на игрището и бе запозната с репутацията му.

Арте разтърси ръката на младия мъж.

— Приятно ми е да се запознаем, Дийн. Кажете на приятелите си да не тормозят много моя Шон през този сезон.

Футболистът я дари с ослепителната си усмивка на покорител на женски сърца.

Интересно, нима не осъзнава какво въздействие има върху жените? — помисли си Анабел.

— Желанието ви ще бъде закон за нас, госпожо.

Пръскайки сексапил като гейзер, той насочи чара си към нея. Неприкрито преценяващият му поглед се плъзна по тялото ѝ с увереност, която по-красноречиво от всякакви думи излъчваше посланието, че може да я има — или всяка друга жена — когато и както пожелае.

О, не, не можеш, лошо, секси момченце.

— Анабел, нали?

— По-добре да проверя шофьорската си книжка, за да съм сигурна — изломоти тя. — Направо си изгубих ума.

Боди се задави, сетне се засмя.

Очевидно Робилард не беше свикнал с откровени и безцеремонни жени, защото за миг се смути. Но бързо се съвзе и завъртя кранчето на очарованието си.

— Може би е от горещината.

— О, да, наистина е горещо.

Обикновено подобни образци на мъжката красота я плашеха, но той бе толкова самовлюбен, че искрено я забавляваше.

Той се засмя, този път искрено, и младата жена изведнъж осъзна, че го харесва, въпреки дръзката му самонадеяност.

— Възхищавам се на палави червенокоски — заяви Дийн.

Тя бутна слънчевите очила по-ниско на носа си и го изгледа над тях.

— Мога да се обзаложа, господин Робилард, че вие се възхищавате от всички жени.

— И те ти отвръщат със същото — засмя се Арте.

Дийн се извърна към Боди.

— Къде ги намери тези двете?

— В окръжния затвор „Кук“.

Арте изсумтя:

— Дръж се прилично, Боди.

Дийн насочи вниманието си към Анабел.

— Името ти ми е познато. Чакай малко! Ти не си ли сватовницата на Хийт?

— Откъде знаеш?

— Някои неща бързо се разчуват. — Покрай него профуча стройна брюнетка на ролкови кънки, с развята коса. Той не пропусна да се полюбува на гледката. — Никога досега не съм срещал сватовница — рече накрая Дийн. — Може би трябва да те наема.

— Нали знаеш, че работата ми няма нищо общо със свалки край лагерни огънове.

Куотърбекът скръсти ръце пред гърдите си.

— Хей, всеки иска да срещне някой специален.

— Едва ли, когато този някой се забавлява да се среща с не чак толкова специални особи — усмихна се тя.

Дийн се извърна към Боди.

— Май тя не ме харесва.

— Харесва те — увери го здравенякът, — но смята, че още си незрял.

— Сигурна съм, че скоро ще узрееш — утеши го брачната посредничка.

Боди шляпна дружелюбно футболиста по гърба.

— Зная, че не ти се случва често, но изглежда, Анабел е имунизирана против красивото ти лице като на кинозвезда.

— Тогава не е зле някой да я заведе на очен лекар — промърмори Арте и всички се засмяха.

Дийн издърпа велосипеда си от алеята и се облегна на едно дърво. Не след дълго четиримата вече бърбеха оживено. Той разпитваше Арте за Шон, обсъдиха „Беърс“, а след това Боди повдигна въпроса за новия му агент.

— Чух, че си се срещнал с Джак Райли от Ай Ем Джи^[4].

— Срещам се с много хора — отвърна звездата.

— Поне трябва да изслушаш Хийт. Той е умно момче.

— Хийт Чампиън е номер едно в черния ми списък. И бездруго много лесно дразня Фийби. — Дийн се извърна към Анабел. — Искаш ли да дойдеш утре с мен на плажа?

Тя не очакваше подобна покана и за миг се сациса. Сетне тутакси се изпълни с подозрение.

— Защо?

— Мога ли да бъда откровен с теб?

— Не зная. Можеш ли?

— Нуждая се от закрила.

— От слънчевите лъчи?

— Не. — Озари я с великолепната си усмивка. — Обичам да ходя на плаж, но твърде много хора ме разпознават и не ме оставят на спокойствие. Обикновено, ако съм с жена, не ме закачат чак толкова.

— И аз съм единствената жена, която можеш да поканиш? Съмнявам се.

В очите му блеснаха насмешливи искрици.

— Не ме разбирай погрешно, но се чувствам по-спокоен, ако съм с някоя, която не крои планове да преспи с мен.

Анабел прихна.

— Бедният Дийн, нуждае се от приятел, а не от любима — захили се Боди.

— Вие също сте поканена, госпожо Палмър — добави куотърбекът учтиво.

— Скъпи, дори такъв красавец като теб не може да ме накара да се появя на публично място по бански.

— Какво мислиш, Анабел? — Дийн наклони глава към брега на езерото. — Мисля да отидем на плажа Оук стрийт. Ще взема хладилна чанта. Ще се попечем, ще поплуваме, ще послушаме музика. Ще бъде забавно. Можеш да снижиш стандартите си за няколко часа, нали?

Откакто се запозна с Хийт Чампиън, животът ѝ странно се преобърна. Най-готиният и секси млад спортист на Чикаго току-що я бе поканил да прекара с него неделния следобед на плажа, а само преди няколко дни тя бе потънала в самосъжаление, защото нямаше никакви планове за уикенда на Четвърти юли.

— Ако обещаеш, че докато съм с теб, няма да зяпаш влюбено младите красавици наоколо.

— Никога не бих го направил! — заяви той разгорещено, забравил за брюнетката на ролковите кьнки.

— Просто исках да сме наясно.

И той спази думата си.

А също и не проведе нито един разговор по мобилния и нито веднъж не зарови нос в органайзера.

Денят бе горещ и безоблачен и Дийн дори бе осигурил плажен чадър, за да предпази нежната бяла кожа на Анабел, която изгаряше лесно, като на всички червенокоси жени. Лежаха върху плажните кърпи, слушаха музика, разговаряха, когато имаха настроение, и се взираха във водата, когато предпочитаха да мълчат. Тя беше с бял бански от две части. Долницето беше високо изрязано на бедрата, което правеше краката ѝ да изглеждат по-дълги, но не чак толкова високо, че да се нуждае от обезкосмяване. На няколко пъти им досаждаха разни фенове, но не прекалено много. При все това сякаш всички искаха да се доближат и да поговорят с Дийн Робилард. Може би тъкмо заради това тя усети някаква странна самота да се крие под самонадеяната му фасада.

Щом се прибра у дома си, на телефонния секретар имаше четири съобщения от Хийт с настояването незабавно да му се обади. Вместо това Анабел си взе душ. Тъкмо подсушаваше косата си, когато на вратата се позвъни. Пристегна колана на жълтата хавлиена роба и слезе долу, докато пътьом прокараваше пръсти през мокрите си гъсти къдрици.

През матовото стъкло се виждаха очертанията на едра и широкоплещеста мъжка фигура. Питона за втори път бе решил да я

посети.

[1] Национален празник в САЩ, Ден на независимостта. — Бел.ред. ↑

[2] Небостъргач в Чикаго с височина 443 м, в днешно време известен като Уилис Тауър. — Бел.ред. ↑

[3] Американска верига ресторанти за бързо хранене, изцяло от мексиканска кухня. — Бел.ред. ↑

[4] Международна спортна и медийна група със седалище в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

11

— Тази година само две кутии от малките ментови бисквити^[1], момичета — обяви Анабел, като отвори вратата. — На диета съм.

Хийт се шмугна безцеремонно покрай нея.

— Ти проверяваш ли някога съобщенията на телефонния си секретар?

Младата жена заби поглед в босите си крака.

— За пореден път ме заварваш в „най-добрия“ ми вид.

Но той беше толкова напушен, че почти не я погледна, както обикновено впрочем.

— Изглеждаш страхотно. Докато висях на един курс в Индианаполис за изучаване на Библията, изведнъж научавам, че моята сватовница се пече на плажа в компанията на Дийн Робилард.

— Оставил си телефона включен в часа по изучаване на Библията?

— Беше ми скучно.

— И въпреки това си отишъл на този курс, защото...? Няма значение. Така е поискал клиентът ти.

Анабел затвори вратата.

— Защо, по дяволите, Дийн те е поканил на среща?

— Беше поразен от красотата ми. Постоянно се случва. Раул твърди, че имам такова въздействие върху мъжете.

— Аха. Боди ми каза, че Дийн те е завел на плажа за прикритие.

— Тогава защо ме питаш?

— За да осветля Раул по въпроса.

Тя се ухили и затопурка с босите си крака след него в приемната.

— Твоят зловец бияч още вчера знаеше за това. Защо е изчакал чак до днес, за да ти каже?

— Тъкмо това се питам и аз. Имаш ли нещо за ядене?

— Някакви остатъци от тад пай^[2], но вече са започнали да хващат мухъл, така че не ти ги препоръчвам.

— Ще поръчам пица. Как я предпочиташ?

Навярно защото беше почти гола и не ѝ се нравеше държанието му, или защото си беше пълна идиотка, Анабел опря кокетно ръка на бедрото си, плъзна поглед по него и измърка:

— Предпочитам я гореща... и... пикантна.

Погледът му се прикова върху остроото деколте на халата.

— Точно това ми каза и Раул.

Тя сви знамена и заприпка нагоре по стълбите. Ниският му гърлен смях я последва.

В спалнята тя се преоблече, без да бърза, в последния чифт чисти шорти, синьо марково потниче с тънки презрамки, украсено с дантела, сгушена между цепката на това, което при нея минаваше за бюст. Само защото се налагаше да е нащрек, не означаваше, че трябва да прилича на мърла. Напудри скулите си с бронзова пудра, мацна малко блясък върху устните си, сетне прокара през косата си гребен с едри зъби. Няколко непокорни къдрици вече започваха да ограждат лицето ѝ като коледни висулки.

Когато слезе на долния етаж, Хийт се бе разположил в офиса ѝ, облегал назад на стола, скръстил глезени върху бюрото и стиснал под брадичка слушалката на телефона. Огледа дантеленото ѝ деколте, босите крака и се усмихна. За пореден път се опитваше да разклати самообладанието ѝ, но тя не бе толкова глупава, че да си въобрази нещо.

— Зная, Роко, но тя има само десет пръста. С колко диамантени пръстена може да се накичи? — Намръщи се, докато слушаше отговора. — Послушай тези, които ти мислят доброто. Не казвам, че не е влюбена в теб и само те използва, но защо не изчакаш поне два месеца? Следващата седмица ще поговорим. — Той тресна слушалката и свали краката си на пода. — Кръвопийки. Като видят, че на момчетата им върви, гледат да изсмучат всичко от тях.

— Това сигурно са същите момчета, които висят във фойетата на хотелите, сочат с пръст към кръвопийките и избират: „Ти, ти и ти“. Десет минути по-късно обясняват причините, поради които не ползват презерватив.

— Да, ами това определено е така. — Надигна бирата, която бе взел от хладилника ѝ. — Но някои от тези жени са невероятни, истински хищници. Когато са на игрището, момчетата може да са корави, но след като мачът свърши, се превръщат в лесна плячка.

Особено по-младите. Внезапно всички тези красавици се хвърлят на вратовете им, кълнейки се във вечна любов. И преди да се осветят, момчетата им купуват спортни коли и пръстени с диаманти, за да отпразнуват един месец от запознанството. Да не споменавам онези пиявици, които нарочно забременяват, за да изстискат повече пари.

— Това също е проблем, който може да се реши с един презерватив — заключи Анабел, взе синята пластмасова лейка и отиде да полее африканските теменужки на баба си.

— Момчетата са още млади и зелени. Въобразяват си, че са непобедими. Зная, че в *света на Анабел* всички са мили и добри, но в този свят има много повече алчни и себелюбиви жени, отколкото можеш да си представиш.

Анабел спря да полива теменужките и се втренчи в него.

— Да не би някоя от тези алчни и себелюбиви жени да е бръкнала в джобовете ти? Затова ли си толкова придирчив?

— По времето, когато започнах да печеля достатъчно, за да стана примамлива плячка, вече се бях научил как да се грижа за себе си.

— Само от любопитство... някога бил ли си влюбен? В жена — побърза да добави, за да не започне да ѝ изрежда имената на клиентите си.

— Бях сгоден, докато бях в „Харвард“. Нищо не излезе.

— Защо?

— Раната е още твърде прясна, за да я чопля — отвърна Чампиън провлечено.

Тя се нацупи, а той се ухили. Мобилният му извънтя. Хийт вдигна и Анабел изведнъж осъзна, че той изглежда по-естествено зад нейното бюро, отколкото тя самата. Как го постигаше? Някак си успяваше да се впише навсякъде. Със същия успех можеше да вдигне крак и да се изпикае, като влезе в стаята.

Младата жена приключи с поливането на африканските теменужки и се отправи към кухнята, за да изпразни капризната миялна машина на баба си. На входа се позвъни и след малко се появи Хийт с пицата. Анабел подреди чинии и салфетки. Той извади още една бира за себе си и една за нея и ги отнесе до масата.

Докато се настаняваше, агентът се загледа в сините емайлрани шкафове и буркана за домашни сладки с образа на Хелой Кити.

— Харесва ми домът ти. Уютен е.

— Много си любезен. Зная, че трябва да се ремонтира и обнови, но все не мога да се накая.

Дори не можеше да си позволи да пребоядиса къщата, да не говорим за пълен ремонт.

Започнаха да се хранят и мълчанието, възцарило се помежду им, беше изненадващо приятно и успокояващо. Тя се питаше какво ще прави Хийт на Четвърти юли. Той изяде първото парче и си взе второ.

— Интересно ми е, Анабел, как си успяла да се сближиш с двамата най-важни за мен хора в този момент? Какво толкова има в теб?

— Вродено обаяние, в съчетание с факта, че аз имам личен живот, а ти — не.

Всъщност едва ли можеше да се нарече бурен личен живот. В сряда вечерта господин Броницки я завлече насила на вечеря в дома за възстановяване на възрастни хора. Брачната посредничка се бе съгласила, но едва след като той ѝ бе обещал да покани на още една среща госпожа Валерио.

Хийт попи устни със салфетката.

— Какво ти каза Робилард за мен?

Тя гризеше замислено една коричка. Тъкмо това, напомни си, бе причината той да устрои това уютно вечерно парти.

— Каза, че си номер едно в черния му списък. Цитирам почти дословно. Ала навярно вече знаеш това.

— И ти какво му отговори?

— Нищо. Бях прекалено заета да го зяпам прехласнато. Боже, той е фантастичен!

Хийт се намръщи.

— Дийн Робилард не е от онези наивни хлапета, за които ти говорих преди малко. Внимавай с него. Той хруска жените като картофен чипс.

— Е, ако иска, това бебче може да ме схруска по всяко време.

За нейна изненада, клиентът ѝ доби сериозно изражение.

— Няма начин да се влюбиш в него.

Вече ставаше интересно.

— И защо, ако смея да попитам?

— Виж, Анабел, Дийн не е лошо момче, но за него жените са само трофеи, поредна бройка.

— И ти не искаш аз да съм поредната бройка?

— Господи, мислиш си, че всичко знаеш.

Предоставяше ѝ се златна възможност да надникне по-надълбоко в живота и миналото на Хийт Чампиън.

— Питам само от любопитство, а ти колко бройки си навъртял? Имам предвид, когато си събирал трофеи. И между другото, колко отдавна е било това?

— Прекалено много. Естествено, не се гордея с този факт, така че не ми чети проповеди.

— Наистина ли вярваш, че бройкаджийските дни са останали зад гърба ти?

— Ако не го вярвах, нямаше да искам да се ожена.

— Но ти май не искаш. До този момент нито веднъж не си поканил някоя жена на втора среща.

— Само защото съм наел две полуневежи сватовници.

Не му бе споделила за посещението на Порша, но и какво можеше да каже? Че Порша Пауърс е кучка. Той вероятно го знаеше. Освен това Анабел трябваше да го осведоми за нещо друго и само мисълта за това караше сърцето ѝ да се свива.

— Тази сутрин ми се обади Клодия Рийшман. Тя все пак иска да се запознае с теб.

— Без майтап? — Той се облегна на стола си и се ухили лукаво. — Защо се е обадила на теб, а не на Пауърс?

— Предполагам, че в четвъртък сме се сблизили.

— Удивително.

— Смятах, че съм я убедила, че не си достоен за нея, но явно съм сгрешила. — Анабел взе парчето пица, макар че вече бе изгубила апетит. — Предполагам, че ще искаш да я добавя към графика за сряда вечерта.

— Не.

Парченце сирене тупна в скута ѝ.

— Не?

— Нали ти каза, че не е подходяща за мен?

— Така е, но...

— Тогава отговорът ми е „не“.

Нещо топло и приятно сгря душата ѝ.

— Благодаря — смутено промърмори младата жена, докато изстъргваше сиренето от скута си.

— Няма защо.

Анабел се зае да бърше грижливо пръстите си.

— Жената, с която ще те запозная в сряда, не е красива.

— Доста жени са такива. Рийшман беше ослепителна на корицата на последния брой на „Спортс Илюстрейтид“.

— Тя е арфистка, скоро ще защити докторската си степен в консерваторията. На двайсет и осем, възпитаница на „Васар“. Трябваше да се срещнете миналия вторник.

— Грозна ли е?

— Разбира се, че не е грозна — тросна се Анабел, грабна чинията си и я отнесе до мивката.

Няколко минути Хийт не каза нищо. Накрая също взе чинията си и последва примера ѝ.

— Ако случайно Дийн пак ти позвъни, внимавай какво ще му кажеш за мен.

— Защо мислиш, че той само случайно може да ми позвъни?

Чампиън кимна към масата.

— Искаш ли още едно парче?

— Не. — Тя сложи чинията му в миялната машина. — Не, искам да ми отговориш на един въпрос. Защо си толкова сигурен, че той няма да се обади?

— Успокой се. Просто имах предвид, че ти си с няколко години по-възрастна от него.

— Е, и? — Анабел затръшна вратата на миялната машина и си заповяда да мълчи, но думите сами се изплъзнаха. — Напоследък е модерно по-възрастни жени да бъдат с по-млади мъже. Не четеш ли „Пийпъл“?

— Дийн излиза само с млади купонджийки.

Анабел знаеше какво има предвид, но някакъв порив на мазохизъм я тласкаше да го накара да го изрече на глас.

— Хайде, изплюй камъчето! Не смяташ, че съм достатъчно секси за него.

— Не ми приписвай думи, които не съм изричал. Казах само, че между теб и него едва ли може да има нещо сериозно, каквато и да е любовна връзка.

— Така е. Но можем да имаме сексуална връзка.

Тя напълно бе зарязала всякакво благоразумие и дългият му пръст се насочи към нея.

— Няма да правиш секс с него. Познавам тези типове, а ти — не. Аз ти се доверих за Клодия Рийшман. Сега ти трябва да ми повярваш за Дийн Робилард.

Но Анабел нямаше намерение да се предава толкова лесно.

— Ти си търсиш съпруга. Аз пък търся само малко развлечение.

— Ако толкова се нуждаеш от развлечение — сръза я той, — ще ти го осигуря.

Тя онемя.

Разнесе се музика от преминаващ по улицата автомобил. Те се спогледаха. И той изглеждаше изненадан. Или може би не. Но крайчетата на устните му бавно се извиха и тя разбра, че Питона си играе с нея.

— Трябва да тръгвам, Тинкърбел. Чака ме много работа. Благодаря за вечерята.

Едва след като предната врата се затвори след него, тя успя да отрони:

— Моля, няма защо.

— Да... Да, всичко е наред. Пуснете го.

Когато затвори телефона, ръцете на Порша трепереха. Боди беше във фойето на сградата.

Той не ѝ се бе обаждал от срещата им в бара за спортисти преди десет дни, а сега се появяваше в дома ѝ в девет часа вечерта на Четвърти юли, очаквайки тя да го посрещне с отворени обятия. Трябваше да каже на портиера да го отпрати, но не го направи.

Отправи се машинално към спалнята, като пътьом свали памучната риза. Семейство Дженсън я бяха поканили на яхтата си, за да гледат фойерверките, но зарята я потискаше, както и повечето празнични ритуали, и тя отказа. Седмицата беше ужасна за нея. Първо, фиаското с Клодия Рийшман, след това — асистентката, която тя назначи на мястото на Сусу Каплан, напусна с оплакването, че работата е „прекалено стресираща“. На Порша отчаяно ѝ липсваха менторските класове с Групата за инициатива в малкия бизнес. Дори

реши да покани Хуанита на обяд, за да обсъдят ситуацията, но директорката не отговаряше на обажданията ѝ.

Опита се да си представи как ще възприеме Боди апартамента ѝ, който бе купила след развода. Тъй като използваше дома си за коктейли и приеми за най-важните клиенти, си бе избрала просторно жилище на Лейкшор Драйв, на най-горния етаж на невероятно скъпа сграда отпреди войната. Искаше апартаментът ѝ да притежава елегантността на отминалата епоха, затова го обзаведе в цветовете на старите холандски майстори: богата гама от нюанси в кафяво, старо злато, приглушени пастелни тонове, с леки оттенъци от червено. Два солидни дивана и едно голямо кожено кресло бяха поставени върху ориенталския килим в светлокафяви тонове в дневната. Втори ориенталски килим, в тон с първия, прекрасно хармонираше с масивната маса за хранене от тиково дърво и столове със скъпа тапицерия. За Порша беше важно мъжете да се чувстват добре, затова не държеше никакви шарени дреболии, а само добре зареден шкаф със скъпи напитки. Единствено в спалнята си бе позволила да задоволи страстта си към прекалена женственост. Леглото ѝ приличаше на торта с разбита сметана, цялото в атлаз и слонова кост, дантелени възглавници и кувертюра с волани. Върху изящните скринове бяха подредени ниски сребърни свещници, а малък кристален полилей, ефирен като морска пяна, висеше в ъгъла над пухкаво кресло, отрупано с модни списания, няколко романа и ръководство, което трябваше да помогне на жените да постигат душевно равновесие.

Може би Боди беше пиян. Може би затова се бе появил на прага ѝ тази вечер. И все пак кой можеше да знае от какво се ръководи мъж като него? Порша нахлузи една лятна рокля на рози, с обло деколте, обу розови сандали с каишки на глезените, украсени с фини кожени пеперудки. Звънецът избръмча. Тя си заповяда да пристъпва бавно към вратата.

Той беше с копринена тъмносива риза с дълъг ръкав и панталон в същия тон от скъпа материя, която се спускаше на меки гънки около краката му. Изглеждаше доста приемливо от раменете надолу — с твърде мускулесто тяло, но същевременно елегантен. Ала от раменете нагоре усещането, добито от останалата част от визията му, изчезваше. Сложната татуировка върху мускулестия як врат, леденосините очи и

страховито обръснатата глава го караха да изглежда още по-опасен, отколкото тя си го спомняше.

Боди огледа мълчаливо дневната, сетне отиде до френските прозорци, водещи към малка тераса. Всяко лято Порша се заричаше да направи там градина, но градинарската работа изискваше търпение, каквото тя не притежаваше. И така не реализира това намерение. Облак влажен въздух нахлу в приятно охладеното от климатика помещение, когато той отвори една от вратите и излезе навън. Жената се поколеба за миг, а след това се запъти към бара с напитките. Пренебрегна съзнателно богатия асортимент от вносна бира, каквато този тип предпочиташе, и вместо това избра бутилка шампанско и две високи фини чаши. Отиде с шампанското до стъклените врати и включи външните лампи, преди да излезе на терасата. Въздухът бе гъст и натезал от жегата. Над покрива на отсрещната сграда се кълбяха черни облаци. Порша приближи широкия равен бетонен парапет, поддържан от масивни заоблени стълбове. Остави шампанското и чашите върху парапета.

Той все още не бе проронил нито дума. На улицата, десет етажа по-долу, една кола потегли от паркинга и зави зад ъгъла. Група веселяци се отправиха към езерото, за да наблюдават зарята, която всяка минута щеше да започне. Боди отвори шампанското и напълни чашите. За нейна изненада, деликатните чаши ни най-малко не изглеждаха нелепо в големите му ръце, както очакваше. Тишината помежду им се проточи. Вече ѝ се искаше да го бе заговорила още когато дойде, защото сега мълчанието приличаше на състезание кой по-дълго ще издържи.

Някъде изсвири клаксон и мускулите на раменете ѝ се сковаха от напрежение. Тя плъзна единия си крак върху ниския бордюр на перилото. Бетонният стълб одраска босия ѝ глезен. Боди остави чашата на перилото до бутилката и се извърна към нея. Порша не искаше да вдига поглед, но не можа да се сдържи. Тъмните облаци се бяха скупчили над главата му като дяволски ореол. Щеше да я целуне, усещаше го. Но той не го направи. Вместо това взе високата чаша от пръстите ѝ и я остави до неговата. Вдигна бавно ръка и прокара леко палец по устните ѝ, колкото да размаже червилото по бузата ѝ.

Малките косъмчета на тила ѝ настръхнаха. Заповяда си незабавно да се отдръпне. Но не можеше. Вместо това се отдръпна

гостът ѝ... до френските прозорци, изви ловко ръка навътре и угаси лампата. Терасата потъна в мрак. По тялото ѝ пробягаха тръпки на паника. Сърцето ѝ се разтуптя. Извърна се и влажните ѝ длани стиснаха перилото. Усети, че е застанал зад нея, и затрепери, когато големите му ръце обхванаха бедрата ѝ. Топлината на дланите му проникна през копринения плат на роклята, приличащ на розова градина. Отдолу носеше само миниатюрно копринено бельо в най-светлия нюанс на кремавото. Кожата ѝ настръхна, макар че сякаш отвътре я изгаряха огнени езици. Той прокара пръст по тесния ластик на бикините ѝ през роклята. Усещането беше много по-еротично, отколкото, ако бе докоснал гола плът.

В небето се изсипа корона от искри. Над езерото избухнаха кристално бели кълба от звуци и светлина, възвестявайки началото на фойерверките. Горещият му дъх опари потната ѝ шия. Зъбите му ухапаху сухожилието, свързващо врата и рамото. По този начин не ѝ позволяваше да помръдне — не ѝ причиняваше болка, но я държеше като уловено животно. Ръцете му се гмурнаха под роклята ѝ.

Тя не се опита да се отскубне. Не помръдна. Пръстите му притиснаха дупето ѝ през бельото. Прокара бавно палци по цепнатината между двете полукълба, надолу, нагоре. В един от прозорците на отсрещната сграда проблесна светлина и в този миг в небето разцъфнаха златни палми като огромни чадъри. Порша затаи дъх, когато палците му се плъзнаха между бедрата ѝ.

В мига, в който вече смяташе, че краката ѝ ще се подкосят, Боди откъсна устни от врата ѝ и близна с език мястото, където я бе ухапал. Коленичи зад нея. Тя не помръдна от мястото си, вкопчила ръце в перилото, втренчила поглед в небето, където оранжеви и сребристи спирали се разгъваха в облаците. Той докосна прасците ѝ, после ръцете му се мушнаха отново под полите на роклята, докоснаха първо вътрешната част на бедрата, а после фината дантела на бикините ѝ. Закачи палци в ластика и ги свали до глезените. Повдигна единия крак и ги изхлузи през сандалите. Те се свлякоха около другия ѝ глезен.

Боди се изправи.

Небето се изпълни с гора от сини и зелени върби. Порша усети дланта му върху средата на гърба си. Той я натисна леко, но тя не разбра веднага какво иска от нея. Много бавно я наведе над перилото. Долу по улицата премина такси. Боди вдигна надиплената ѝ пола до

талията. Отпред платът я прикриваше, така че ако някой погледнеше от отсрещния прозорец, щеше да види само една жена, надвесена на терасата, и един мъж, застанал зад нея. Но отзад беше напълно разголена за него.

Сега, когато вече копринената преграда я нямаше, пръстите му галеха голата ѝ плът. Той я разтвори като резени на портокал. Потопи пръсти в сока.

Дъхът ѝ се накъса и учести. Жената простена. Мъжът отстъпи назад. Тя чу шумолене, докато мъжът сваляше дрехите си и разкъсваше опаковката на презерватива, от което разбра, че е планирал това от самото начало. И тогава той пристъпи пак зад нея.

Порша затаи дъх от дръзкия набег на пръстите му. В небето се изстрелваха ярки комети и гаснеха в дълбините на езерото. Тя сграбчи още по-здраво перилото и простена, когато той я разтвори с палци, възбуди я до крайност, сетне проникна дълбоко в нея. Движеше се отзад, стиснал бедрата ѝ, налагайки своя ритъм. Галеше... разтягаше я, изпълваше я. Тя се извиси ведно с кометите... разцъфтя с върбите, експлодира с ракетите. И накрая тупна на земята сред фонтан от искри.

След като всичко свърши, Боди спусна полата ѝ и изчезна в старомодната пищна баня с италианско огледало и тапети от „Коулфакс и Фаулър“. Когато се появи отново, изглеждаше хладен и невъзмутим. А на нея ѝ се искаше да заплаче. Но вместо това събра цялата си воля и му отправи най-ледения си поглед, отиде до вратата и я разтвори широко.

Тъглчетата на устните му потрепнаха развеселено. Той се приближи до нея и с пръст размаза петното от червилото по бузата ѝ. Порша не трепна. Боди отново се ухили, излезе в коридора и закрачи към асансьора с месингови орнаменти по вратите. Преди да стигне, се извърна и проговори за пръв път тази вечер.

— Сега изяснихме ли се?

[1] Един от най-разпространените начини за набиране на средства от организации на момичета скаути в Америка, е като продават ментови бисквити. — Бел.прев. ↑

[2] Тайландско ястие от оризови спагети със зеленчуци, пилешко месо, морски дарове, тофу и подправки. — Бел.прев. ↑

В петък следобед Анабел и Хийт отлетяха от Чикаго. Лагерът „Уинд Лейк“ се намираше в североизточната част на щата Мичиган, приблизително на един час път с кола от красивото градче Грейлин. Кевин и Моли бяха там от цяла седмица, а останалите членове на читателския клуб бяха организирали пътуването с коли, но господин Суперагент не можеше да отдели толкова време за пътуване с кола, затова се договори с някакъв негов приятел да летят с Анабел до там със самолета на компанията му. Докато Чампиън говореше по мобилния, Анабел, която никога не бе летяла с частен самолет, гледаше през прозореца и се опитваше да се успокои. Какво толкова, че двамата ще живеят в едно бунгало през уикенда? През повечето време той или ще бъде в компанията на мъжете, или ще се залепи за Фийби, опитвайки се да я впечатли, така че едва ли ще го вижда, което беше много добре, тъй като всички онези мъжки феромони, които излъчваше, вече започваха да й действат на нервите. За щастие, тя бе наясно с разликата между биологическото привличане и истинските чувства. Може и да беше зажадняла за секс, но все пак не бе самоубийца.

На малкото летище ги чакаше сив сув под наем. Намираха се само на сто и трийсет километра от остров Маккинак и топлият летен вятър разносяше освежаващия мирис на северните борови гори. Хийт грабна чантите им и ги отнесе в сува, а после се върна за стиковете за голф. Младата жена бе изхарчила почти всичките си налични пари, докато пазаруваше за това пътуване. Купи жълто-кафяв панталон на фини кафяви райета, в който краката й изглеждаха още по-дълги. Кокетното тъмнокафяво горнище подчертаваше изящните кехлибарени обеци във вид на капки, които бяха коледен подарък от Кейт. Подстрига цъфналите краища на косата си и — колкото и да бе странно — както никога, непокорните къдрици се държаха доста прилично. Хийт бе облечен с поредната маркова блуза, този път тъмнозелена, в комбинация със сив панталон и мокасини.

Той струпа всичкия багаж на задната седалка и ѝ подаде ключовете.

— Ти ще караш.

Докато се настаняваше зад волана, Анабел едва сдържа усмивката си.

— С всеки изминал ден ми става все по-ясно защо искаш да си намериш съпруга.

Той бутна лаптопа на задната седалка и се настани до нея. След като прегледа указанията на Моли за пътя, Анабел излезе на лъкатушещото шосе с две платна. Питаше се как ли е прекарал той Четвърти юли. Не го беше виждала от сряда, когато го запозна с арфистката от университета „Де Пол“, която той оцени като интелигентна и привлекателна, но прекалено сериозна. След срещата отново я притисна, опитвайки се да изкопчи още информация за Гуен. Някой ден, много скоро, щеше да ѝ се наложи да му каже истината. Не беше много приятна мисъл.

Докато Питона набираше поредния телефонен номер, тя се съсредоточи върху удоволствието от шофирането на сува, който, за щастие, съвсем не приличаше на нейния Шърман. Моли не бе преувеличила, когато ѝ описваше красотата на това местенце. От двете страни на пътя се извисяваха гори, предимно от бор, дъб и клен. Миналата година Анабел трябваше да се откаже от пътуването до лагера, защото Кейт бе пристигнала ненадейно в Чикаго, но се беше наслушала за него: за разходките из околността, къпането в езерото, обсъждането на книги в новата беседка, издигната от Моли и Кевин до личните им покои, пристроени към пансиона. Всичко звучеше толкова привлекателно и отпускащо. Но в момента брачната посредничка никак не се чувстваше отпусната. Залогът бе твърде голям и тя трябваше да се съсредоточи и да внимава.

Хийт позвъни още веднъж, преди да прибере мобилния и да се посвети на удоволствието да критикува шофьорските ѝ умения.

— Имаш достатъчно място, за да изпревариш този камион.

— При условие че настъпя двойната жълта лента^[1].

— Нищо страшно няма да се случи.

— Така е. Защо да се тревожим за такава глупост като челен сблъсък?!

— Ограничението на скоростта е петдесет и пет километра в час, а ти караш с малко над шейсет.

— Не ме предизвиквай да спра колата, млади човече.

Той се разсмя и за няколко минути се отпусна. Но скоро пак се изнерви, започна да въздиша, да потропва с крака, да сменя станциите по радиото.

Анабел го изгледа мрачно.

— Никога няма да можеш да стоиш без работа три поредни дни.

— Разбира се, че ще мога.

— Не и без мобилния.

— Определено не. Ще спечелиш баса.

— Не сме се хванали на бас.

— Добре, защото мразя да губя. Впрочем не са цели три дни. От днешния ден вече остават само осем часа, а в неделя сутринта ще хвана самолета за Детройт. Ти също ще се върнеш в града, нали?

Анабел кимна. Щеше да се върне с Джанин, единствената друга неомъжена жена в читателския клуб.

Хийт се загледа в скоростомера.

— Сигурно си говорила с Моли след детското парти и предполагам, че те е разпитвала за този уикенд. Как ѝ обясни моето присъствие?

— Казах ѝ, че някой звъни на вратата и после ще ѝ се обадя. Тъпо извинение, нали?

— Не зная. А ти обади ли ѝ се?

— Не.

— Трябваше да ѝ звънеш. Сега ще стане подозрителна.

— И какво да ѝ кажа? Че умираш от желание да се подмазваш на сестра ѝ?

— Не. Трябваше да ѝ кажеш, че напоследък съм работил прекалено много и съм толкова напрегнат, че не съм в състояние да оценя всички онези прекрасни жени, с които ме запознаваш.

— Това е съвсем вярно. Трябваше да дадеш още един шанс на Зоуи. На арфистката — додаде тя, в случай че вече бе забравил името ѝ.

— Помня я.

— Това, че смята комика Адам Сандлър за пълен идиот, не означава, че няма чувство за хумор.

— Но ти намираш Адам Сандлър за забавен.

— Да, но аз съм незряла.

Той се усмихна.

— Признай си. И на теб ти е ясно, че тя не е за мен. Дори мисля, че не ме хареса. Макар че наистина има хубави крака. — Той отпусна глава на облегалката на седалката. Устните му се извиха като опашка на питон. — Кажй на Моли, че няма да успееш да ми намериш съпруга, докато мисля само за работата. И че е трябвало да ме измъкнеш от града за уикенда, за да си поговорим сериозно за сбърканите ми приоритети.

— Кое то си е чиста истина.

— Видя ли? Вече имам напредък.

— Моли е умна жена и няма да повярва на такова глупаво обяснение — заяви Анабел, но не му спомена, че приятелката ѝ вече е бe засипала с опипващи почвата въпроси как така с Хийт са решили да дойдат тук сами.

— Сигурен съм, че ще съумееш да се измъкнеш и да ѝ замажеш очите. И знаеш ли защо, умнице? Защото не се боиш от предизвикателства. Защото ти, моя приятелко, живееш за тях и колкото са по-трудни, толкова по-добре.

— Да, такава съм си аз. Истинска акула.

— Ти го каза. — Профучаха покрай един пътен знак, сочещ към градчето Уинд Лейк. — Знаеш ли къде отиваш?

— Лагерът е от другата страна на езерото.

— Дай да видя.

Той се пресегна към смачканото листче с маршрута върху коленете ѝ. Палецът му докосна случайно бедрото ѝ от вътрешната страна. По гърба ѝ полазиха тръпки. Анабел реши да разсее непристойните си мисли и поде с леко агресивен тон:

— Изненадана съм, че това е първото ти пътуване насам. Семейство Тъкър често идват тук. Не мога да повярвам, че не са те поканили.

— Никога не съм казал, че не са ме канили. — Хийт откъсна поглед от листчето с маршрута и погледна пътния знак. — Кевин е стабилен мъж. Не се нуждае някой да го води за ръчичка, както повечето от младите ми клиенти.

— Увърташ. Никога не те е канил тук и знаеш ли защо? Защото никой не може да се отпусне с теб.

— Нали тъкмо това се опитваш да промениш у мен?

От лявата страна изникна красива табела в зелено и бяло, с позлатен ръб.

ЛАГЕР „УИНД ЛЕЙК“
ПАНСИОН И ЗАКУСКА
Основан през 1894 г.

Анабел зави по тясната алея, извиваща се между дърветата.

— Разбирам, че ти е трудно да го приемеш, но мисля, че трябва да си честен. Всички знаят, че с Фийби не се разбирате, така че защо просто не признаеш, че се възползваш от възможността да стоплиш отношенията си с нея.

— И да рискувам да застане нащрек? В никакъв случай.

— Мисля, че тя вече е нащрек.

— Не и ако изиграя правилно картите си — усмихна се лениво спътникът ѝ.

Наскоро насипалият чакъл заскърца под гумите на колата и след няколко минути видяха и лагера. Младата жена се загледа с възхищение в просторната сенчеста морава, където група деца играеха софтбоул. Тревистият правоъгълник беше обкръжен от малки кокетни бунгала с изящни корнизи по покривите, украсени с дърворезба. Всяка къща беше сякаш боядисана с четки, топнати в кутии с цветен шербет: една в яркозелен с кафяви и оранжеви оттенъци, друга — в ягодов с нюанси в жълто и бежово. Между дърветата Анабел зърна ивица от плажа и проблясващите сини води на езерото Уинд Лейк.

— Нищо чудно, че Кевин толкова харесва това място — отбеляза Хийт.

— Изглежда точно като Гората на славея в книгите на Моли за *Дафни*. Толкова се радвам, че тя убеди съпруга си да не го продава.

Лагерът беше собственост на семейство Тъкър, откакто прадядото на Кевин, странстващ методистки проповедник, го бе основал за летни религиозни събирания. След смъртта му го бе

наследил бащата на Кевин, след това леля му и накрая — самият Кевин.

— Поддържането на това място струва цяло състояние — рече Хийт. — Винаги съм се чудел защо толкова държи на него.

— Сега вече знаеш.

— Да... — Той свали тъмните си очила. — Липсват ми откритите пространства и чистият въздух. Като дете постоянно скитах из горите.

— За да ловуваш и залагаш капани?

— Много рядко. Никога не съм обичал да убивам животни.

— Предпочиташ бавното мъчение.

— Толкова добре ме познаваш.

Продължиха по алеята, извиваща се край моравата. Всяко бунгало имаше над вратата грижливо изрисуван надпис: „Зелени пасища“, „Мед и мляко“, „Божи агнец“, „Стълбата на Яков“. Анабел намали скоростта, за да се полюбува на пансиона — красива, солидна постройка в стила от епохата на кралица Анна, с широки веранди; пищни зелени папрати във висящи сандъчета; люлеещи се дървени столове, в които седяха две жени и си бърбеха. Хийт погледна листчето с маршрута и посочи към тясната пътека, продължаваща успоредно на езерото.

— Завий наляво.

Анабел мълчаливо се подчини. Минаха покрай възрастна дама с бинокъл и бастун, а после покрай двама тийнейджъри на велосипеди. Пътеката свършваше до края на поляната и тя спря до предпоследното от бунгалата — кукленска къщичка с табела над вратата, върху която пишеше: „Полски кремове“. Боядисано в най-нежния оттенък на кремавожълто, с оттенъци на сиво-розово и светлосиньо, бунгалото приличаше на къща от детска приказка. Анабел бе мигом запленена. В същото време съжали, че бунгалото е толкова усамотено и далеч от останалите.

Чампиън слезе от колата и разтовари багажа. Вратата с мрежа против комари изскърца, когато тя го последва вътре. Всичко носеше излъчването на домашен уют, с автентичен стил, вместо скъпа и модерна обстановка. Чисто бели стени, удобен диван с избеляла дамаска на цветя, потъмнели месингови лампи, нащърбен и поочукан сандък... Младата жена надникна в миниатюрната кухня със стара газова печка. До хладилника имаше врата, от която се излизаше на

сенчеста остъклена веранда. Анабел пристъпи навън и видя диван люлка, плетени столове и стара разтегателна маса с два боядисани дървени стола.

Хийт приближи зад нея.

— Никакви сирени, грохот на боклукчийски камиони, вой на клаксони. Бях забравил какво е истинска тишина.

Анабел вдъхна влажното хладно ухание на земя и трева.

— Толкова е тихо и усамотено. Истинско райско гнезденце.

— Много е приятно.

Стори ѝ се твърде уютно и интимно и тя се шмугна обратно вътре. Останалата част от бунгалото се състоеше от старомодна баня и две спални. По-голямата бе побрала двойно легло с табла от ковано желязо и... два куфара.

— Хийт?

Той промуши глава през вратата.

— Да?

Анабел посочи към куфарите.

— Оставил си нещо тук.

— Само докато не теглим чоп за голямото легло.

— Добър опит. Аз съм гостенката, а ти ме придружаваш. Ще се настаниш в малката стая.

— Аз съм клиентът, а тази стая ми изглежда по-удобна.

— Зная. Затова аз я вземам.

— Добре — изненадващо капитулира той с учудващо чувство за хумор. — Ще извадя другия матрак на верандата. Не помня кога за последен път спях на открито. — Метна куфара ѝ на леглото и ѝ подаде плик, върху който с почерка на Моли бе написано името ѝ. — Намерих това в кухнята.

Анабел извади отвътре бележка, написана върху лист с рисунка на *Гората на славея*.

— Моли пише, че това е любимото ѝ бунгало и се надява да го харесаме. Хладилникът е зареден с храна, а в шест на плажа ще има барбекю.

Послеписа запази за себе си. „Не върши глупости!“

— Разкажи ми за този читателски клуб. — Хийт отместил куфара си и се облегнал на вратата, а Анабел пхнала бележката в джоба на панталона си. — Как попадна там?

— Чрез Моли. — Тя дръпна ципа на куфара. — През последните две години се срещаме веднъж месечно. Миналата година Фийби реши, че ще е забавно да заминем за един уикенд извън града. Мисля, че тя имаше наум да посетим някой спа център, но Джанин и аз не можем да си го позволим — Джанин пише книги за юноши — затова на Моли ѝ хрумна да дойдем в лагера. Не след дълго се присъединиха и мъжете.

Анабел и Джанин бяха две от трите членки на клуба, които не бяха пряко свързани със „Старс“. Другата беше Гуен, жената на мечтите на Питона. За щастие, през този уикенд двамата с Иън изпразваха старата къща, за да се местят в нова, и нямаше да дойдат.

Хийт тихо подсвирна.

— Страхотен клуб, няма що. Фийби и Моли. Не спомена ли и съпругата на Рон Макдърмит?

Тя кимна и отвори куфара си.

— Шарън е била учителка в детска градина. Тя поддържа дисциплината.

— А сега е омъжена за главния мениджър на „Старс“. Познавам я. — Той погледна към сутените и гащичките най-отгоре в куфара, но умът му бе зает с делови въпроси, а не с бельо. — На детското празненство Фийби спомена Дарнъл. Това може да е само Дарнъл Пруит.

— Жена му се казва Чърмейн.

Тя метна скришом една тениска върху купчината бельо.

— Най-великият защитник, който „Старс“ е имал.

— Чърмейн играе футбол?

Но той бе като булдозер, отправил се към целта, и никакви остроумия не можеха да отвлекат вниманието му.

— Кой друг?

— Кристъл Гриър.

Анабел извади тоалетния несесер и го остави върху напукания мраморен плот на скрина.

— Съпругата на Уебстър Гриър. Невероятно! Девет години подред е печелил купата за професионалисти.

— Жените са членове на клуба, а не мъжете. Не се опитвай да ме объркаш.

Той изсумтя и вдигна куфара си, но се спря до вратата.

— Някой води ли със себе си деца?

— Само възрастни са.

— Отлично — усмихна се Хийт.

— С изключение на Пипи и Дани. Те са твърде малки, за да ги оставят у дома.

— По дяволите!

Анабел го изгледа намръщено.

— Какво ти става? Те са очарователни деца.

— Едното е очарователно. Ако можех, веднага щях да подпиша договор с него.

— Боя се, че мачовете извън града и пътуванията ще са известно предизвикателство, след като майка му още не го е отбила. Пипи е не по-малка сладурана от Дани. Това момиченце е истинско съкровище.

— Ще се озове зад решетките, преди да е тръгнала в първи клас.

— Какви ги дрънкаш?

— Просто се намирам на приказки. — Той излезе в коридора, но отново подаде глава през вратата. — Имаш отличен вкус за бикини, Тинкърбел.

След това заключение най-сетне изчезна.

Анабел се свлече върху леглото. Този мъж нищо не пропускаше. Какво още бе забелязал за нея, което тя искаше да скрие? Изпълнена с лошо предчувствие, младата жена смени новия си панталон с бежови шорти, но остави дамското потниче. Прокара набързо пръсти през косата си и се насочи към верандата. Хийт вече беше там. И той се бе преоблякъл в шорти и светлосива тениска, която обвиваше като дим от пура мускулестите му гърди и широките му плещи. Слънчевият лъч, проникващ през стъклото, падаше върху скулата му, подчертавайки суровите, непреклонни черти на лицето.

— Смяташ да ми провалиш уикенда, така ли? — попита мъжът тихо.

Е, имаше основания да я подозира, така че не би трябвало да се обижда, но при все това се засегна.

— Такова ли ти е мнението за мен?

— Искях само да се уверя, че сме от един отбор.

— *Твоят* отбор.

— Моля те единствено да не ме саботираш. Аз ще се погрижа за всичко останало.

— О, не се и съмнявам — подметна тя язвително.

— Каква оса те е ужилила днес? Цял следобед се заяждаш.

Вътрешно Анабел остана доволна, че го е забелязал.

— Нямам представа за какво говориш.

— И не само този следобед. Щом ме видиш, не пропускаш възможност да ме жегнеш. Лично ли е, или е символ на отношението ти към мъжете като цяло? аз не съм виновен, че бившето ти гадже е решило да се прехвърли в женския отбор.

Добре. Сега вече наистина я вбеси.

— Кой ти каза?

— Не знаех, че е тайна.

— Всъщност не е. — Моли не би казала нищо, но Кевин още не можеше да преглътне стореното от Роб, което го превръщаше в най-вероятния заподозрян. Анабел бутна обратно под масата един от столовете. Нямахше да говори с Хийт за бившия си годеник. — Съжалявам, ако съм била рязка или груба — промърмори сприхаво, — но ми е трудно да разбере хора, за които работата е центърът на живота им, при това за сметка на личните отношения.

— Нали тъкмо заради това ме доведе тук. За да поправа това положение.

По този въпрос беше прав.

— Ще вървим ли? — попита Хийт и посочи към вратата.

— Защо не? — Анабел отметна коса и с маршова стъпка мина гордо покрай него. — Време е за операция „Близане на задници“.

— Отлично! Точно такова отношение приветствам.

* * *

Дървата в огъня пращяха и пръскаха искри в небето. Върху масата за пикник бе останала само чиния с шоколадовите курабийки, които Моли бе изпекла тази сутрин за тях в кухнята на пансиона. Млада съпружеска двойка се грижеше за лагера, но когато идваха, двамата с Кевин винаги им помагаша. Храната беше много вкусна: пържоли на скара, печени картофи и най-разнообразни сосове, печени шайби сладък лук и салатата със сочни парчета круша. Кевин и Моли бяха оставили децата при семейството, което ръководеше лагера,

никой нямаше да шофира на връщане, така че виното и бирата се лееха като пълноводни реки. Хийт беше в стихията си — бърбеше весело и очароваше жените, а с мъжете бе пръв приятел.

Той е истински хамелеон, помисли си Анабел. *Умее да се нагажда във всяка среда.* Тази вечер всички, освен Фийби, се радваха на компанията му, но дори и тя се ограничи само с няколко отровни погледа.

Когато от старата музикална уредба се разнесоха звуците на валс, младата жена се отправи към пустеещия пристан. Но тъкмо когато започна да се наслаждава на уединението си, чу зад гърба си решително потропване на приближаващи токчета. Обърна се и видя Моли да крачи към нея. С изключение на наедрелия от бременността с Дани бюст, тя беше все същото скромно и прилежно момиче, с което Анабел се бе запознала преди десет години в курса по сравнителна литература. Тази вечер кестенявата ѝ коса бе прибрана назад с шнола, а от ушите ѝ висяха миниатюрни сребърни обици с формата на морски костенурки. Носеше пурпурен седем осми панталон с блузка в тон и колие, изработено от макаронени охлювчета.

— Защо не отговори на обажданията ми? — попита тя недоволно.

— Извинявай. При мен всичко се обърка. — Може би щеше да успее да отвлече вниманието на приятелката си. — Помниш ли, че ти разказах за един мой клиент хипохондрик? Запознах го с жена, която...

— Не ме занимавай с твоя хипохондрик. Какво става между теб и Хийт?

От прашасалата торба с артистични умения Анабел успя да извади само физиономията на пълната невинност — разтвори широко очи и премигна смаяно.

— За какво говориш? Между нас има единствено бизнес.

— Не на мен тия. Твърде отдавна се познаваме, за да можеш да ме заблудиш.

Анабел заряза смаяната невинност и превключи на смръщени вежди.

— Той е най-ценният ми клиент. Знаеш какво означава това за мен.

Но Моли не клъвна.

— Видях те как го гледаш. Все едно е хазартен автомат с изписани на челото му три седмици. Ако се влюбиш в него, заклевам се, че никога няма да ти проговоря.

Анабел едва не се задави. Знаеше, че приятелката ѝ е подозрителна, но не беше очаквала такъв открит сблъсък.

— Да не си се побъркала? Като оставим настрана факта, че се отнася с мен като с некадърна слугиня, аз никога няма да се влюбя в работохолик, особено след това, което ми се наложи да преживея със собственото ми семейство.

Да се изпълни със сладни възжеления, беше нещо съвършено различно.

— Той има калкулатор вместо сърце — изтъкна Моли.

— Мислех, че го харесваш.

— Обожавам го. Той проведе блестящо преговорите за Кевин с Фийби, а повярвай ми, сестра ми може да бъде истинска скъперница. Хийт е умен, никога не съм срещала някой, който да работи толкова много, би направил всичко за клиентите си и е изключително почтен и етичен, нещо, което е рядко срещано явление сред спортните агенти. Но в същото време той е възможно най-лошият кандидат за възлюбен.

— Да не мислиш, че не го зная? Този уикенд е чист бизнес. Той отхвърли всички кандидатки, с които го запознахме двете с Пауърс. Има нещо, което и двете пропускаме, и аз не мога да разбера какво е, именно заради жалките минути, които ми отделя за всяка среща.

Говореше самата истина. Точно върху това възнамеряваше да се съсредоточи през този уикенд. Да надникне в дълбините на душата му, вместо да се прехласва по това, колко хубаво ухае или колко неотразими са глупавите му зелени очи.

Но Моли продължаваше да изглежда разтревожена.

— Много ми се иска да ти повярвам, но имам някакво странно усещане, че...

Каквото и усещане да имаше, не можа да го уточни, защото върху пристана отново се чува стъпки. Двете жени се извърнаха и видяха Кристъл Гриър и Чърмейн Пруит. Кристъл приличаше на младата Даяна Рос. Днес бе привързала дългите си вълнисти коси с червена панделка в тон с триъгълното си потниче. Беше дребничка, но се държеше като кралица, а четирийсетте години ни най-малко не се

бяха отразили нито на лицето ѝ на модел с високи скули, нито на решителния характер.

Въпреки че като личности бяха диаметрално противоположни, двете с Чърмейн от години бяха най-добри приятелки. Чърмейн, облечена в консервативен ансамбъл в убито червено, състоящ се от стилна блуза и трикотажни шорти до коленете, беше пухкава, с чувствени извивки, мила и сериозна. Бивша библиотекарка и настояща църковна органистка, тя бе посветила живота си на съпруга си и на двамата си малки синове. Когато за пръв път видя мъжа на Чърмейн, Дарнъл, Анабел направо онемя. Никога дотогава не бе виждала двама души, толкова неподходящи един за друг. При все че знаеше, че този тип някога е играл за „Старс“, в онези дни тя не се интересуваше много от футбол и си представяше някой консервативен мъж, каквато бе и самата Чърмейн. Вместо това Дарнъл имаше златен зъб, инкрустиран с диамант, притежаваше безкрайна колекция от слънчеви очила, а с постоянното си бърборене можеше успешно да съперничи на някоя рап звезда. Но външността често лъжеше. Повече от половината книги, обсъждани в читателския клуб, бяха препоръчани от него.

— Не мога да се нагледам на тукашното небе — отбеляза Чърмейн, като скръсти ръце и вдигна лице към звездите. — Когато живееш в града, някак си забравяш за това.

— През този уикенд те очаква много по-голяма изненада, отколкото звездното небе — самодоволно обяви Кристъл.

— Или изплюй камъчето, или замълчи — заповяда ѝ Чърмейн. Обърна се към Анабел и Моли. — Представяте ли си, момичета, Кристъл през целия ден ме засипва с намеци за някаква необикновена изненада, която планирала. Знае ли някоя от вас за какво става дума?

Двете поклатиха глави.

Кристъл пъкна пръсти в предните джобове на шортите си и изпъчи все още щръкналите си твърди гърди.

— Ще кажа само това... След като свърша с нея, нашата госпожа Чърмейн ще се нуждае от малко терапия. А колкото до останалите... Бъдете готови!

— За какво? — интересува се Джанин, която приближи заедно с Шарън Макдърмит и Фийби, която се бе преоблякла в розово яке с качулка и долнище на анцуг в същата цветова гама и държеше в ръка чаша с шардоне.

Джанин, с преждевременно посивялата си коса, ръчно изработени бижута и дълга до глезените лятна рокля, щампована с китайски мотиви, бе преживяла трудна година: смъртта на майка си, рак на гърдата и творческа криза. Приятелството ѝ с членовете на читателския клуб бе всичко за нея, най-важната опора в живота ѝ. Когато беше болна, Анабел и Чърмейн ѝ носеха храна, търчаха по различни задачи. Фийби ѝ уреди ежедневни масажи и всеки ден ѝ се обаждаше. Кристъл се грижеше за градината, а Моли постоянно ѝ мърмореше да започне да пише нова книга. Шарън Макдърмит, която най-добре от всички умееше да изслушва събеседниците си, стана нейна довереница. След Моли, Шарън беше най-добрата приятелка на Фийби и ръководеше благотворителната фондация на „Старс“.

— Очевидно Кристъл има тайна — обобщи Моли, — която, както обикновено, ще разкрие, когато реши, че е готова.

Докато останалите наслуки предлагаха версиите си каква може да е тази тайна, Анабел трескаво се опитваше да измисли как да превключи на опасната тема. Макар досега да ѝ вървеше, не можеше вечно да разчита само на късмета си. Затова, когато разговорът стихна за миг, тя се гмурна в дълбокото.

— Този уикенд вероятно ще се нуждая от малко помощ. — От очаквателните изражения на събеседничките ѝ беше ясно, че те нямат търпение да научат защо е довела Хийт със себе си. Но тя не възнамеряваше да им достави това удоволствие. Достатъчно беше това, което вече им разказа. Заигра се с жълтата каишка на часовника си „Суотч“ с маргаритка върху циферблата. — Всички вие знаете колко много означава за мен „Идеалната половинка“. Ако не успея, това всъщност ще докаже, че майка ми е била права за всичко. А аз наистина не искам да ставам счетоводителка.

— Кейт прекалено много те притиска — не за пръв път ѝ предложи съчувствието си Шарън.

Анабел ѝ хвърли признателна усмивка.

— Благодарение на Моли се срещнах с Хийт. Но работата е там, че се наложи да прибегна до малка хитрост, за да го накарам да подпише договор с мен.

— Каква именно хитрост? — оживи се Джанин.

Тя пое дълбоко дъх и им разказа как го бе запознала с Гуен.

— Но той ще те *убие!* — ахна Моли ужасено. — Говоря сериозно, Анабел. Когато открие, че си го измамил — *а със сигурност ще открие* — ще избухне.

— Но той не ми остави избор. — Раменете ѝ се отпуснаха унило и тя потри ръката си. — Признавам, че постъпих отвратително, но имах само двацет и четири часа, за да намеря наистина умопомрачителна кандидатка, иначе щях да го изгубя като клиент.

— С такъв човек не можеш да се шегуваш — обади се Шарън. — Няма да повярваш какви истории съм чувала от Рон.

Анабел задъвка долната си устна.

— Зная, че трябва да му кажа истината. Просто искам да издебна подходящия момент.

Кристъл изви елегантно бедро.

— Момиче, няма подходящ момент да умреш.

Чърмейн цъкна съчувствено с език.

— От днес си начело на списъка ми с тези, за които трябва да се моля.

Единствено Фийби изглеждаше доволна, а кехлибарените ѝ очи светеха като на котка.

— Това е страхотно. Разбира се, не и фактът, че ще свършиш дните си в плитък гроб — наистина съжалявам за това — и ще се погрижа той да бъде справедливо осъден с най-голямата тежест от закона. Но умирам от задоволство, че една скромна жена е успяла да прати за зелен хайвер великия Питон.

Моли изгледа свирепо сестра си.

— Точно това е причината, поради която Кристин Джефрис не позволява на дъщеря си да преспи у вас, както отдавна я молят близначките. Ти плашиш хората. — Извърна се към Анабел. — Какво искаш от нас?

— Само да не споменавате името на Гуен пред него, това е всичко. Едва ли мъжете ще заговорят за нея, така че се надявам да ми се размине. Но ако намерите начин внимателно да им подскажете да си мълчат, без да им казвате какво съм направила, ще съм ви още по-благодарна.

— Аз гласувам да им кажем истината — възрази Фийби. — С месеци ще се смеят зад гърба му.

— Ти нямаш право на глас — сръза я Кристъл. — За нищо, което се отнася до Питона.

— Това е *толкова* несправедливо — подсмръкна Фийби.

Чърмейн я потупа по ръката.

— Просто си неразумна, когато става дума за него.

Откъм брега се разнесе мъжки смях.

— По-добре да се връщаме — рече Моли. — Утре имаме на разположение цял ден, за да поговорим за проблемите на Анабел, включително и за това, защо е довела тук Чампиън.

Шарън доби разтревожено изражение.

— Мисля, че е съвсем очевидно. Анабел, наистина, къде ти е умът?

— Това е просто бизнес! — възкликна виновницата за всеобщите тревоги.

— Бизнес, как ли пък не! — промърмори Кристъл.

— Хийт трябваше да се измъкне за малко от града, а аз се нуждаех от шанс да разбера защо не харесва нито една от кандидатките, с които го запознаваме. Това е, няма нищо друго.

Чърмейн погледна многозначително Фийби и понечи да каже нещо, но Моли я изпревари, като се притече на помощ на приятелката си:

— Най-добре да се върнем, преди да започнат с маймунджилъците.

Жените се обърнаха едновременно към другия край на пристана.

И застинаха на място.

Фийби първа наруши тишината.

— Добре дошли в Градината на боговете, дами — изрече с мекия дрезгав глас това, което всички си мислеха.

— Когато стоиш до тях, впечатлението не е толкова силно — заговори Шарън, а тихият ѝ глас бе съпровождан само от нежния плисък на вълните.

— Затова пък сега няма накъде да е по-силно — замечтано изгука Кристъл.

Мъжете стояха край огъня... всичките шестима... един от друг по-прекрасни. Фийби облиза долната си устна и посочи към най-възрастния — едър русокос гигант, подпрял ръка на бедрото си. През

един незабравим ден на стадиона „Мидуест Спортс Доум“ Дан Кейлбоу с едно идеално спираловидно хвърляне бе спасил живота ѝ.

— Избирам него — пророни тя тихо. — Сега и завинаги.

Моли улови сестра си под ръка и изрече също толкова тихо:

— А аз вземам прекрасното златно момче от дясната му страна. Сега и завинаги.

Кевин Тъкър, строен и загорял, се бе родил с яркозелени очи и даден от небесата талант, позволил му да спечели два пръстена от Суперкупата, но постоянно твърдеше, че нощта, в която бе взел Моли за крадец, е била най-щастливата в живота му.

— А аз вземам този праведен брат с изразителните очи, в които се оглежда душата му, и усмивка, способна да разтопи сърцето ми. — Кристъл посочи към Уебстър Гриър — вторият великан, застанал край огъня. — Колкото и да ме подлудява понякога, още утре съм готова отново да се омъжа за него.

Чърмейн погледна най-огромния и най-страховития от всички богове. Разкопчаната до кръста копринена риза на Дарнъл Пруит разкриваше мощна тъмнокафява гръд, върху която проблясваха три златни верижки. На танцуващите пламъци на огъня кожата му приличаше на лакирано абаносово дърво и той се извисяваше като древен африкански бог. Жената притисна пръсти към гърлото си.

— Все още не разбирам. Той би трябвало да ме плаши.

— Вместо това е обратното — с лека завист се усмихна Джанин. — Някоя от вас трябва да ми заеме един от тях. Поне за тази нощ.

— Няма да съм аз — отсече Шарън.

Фактът, че Рон Макдърмит бе най-ниският от мъжете край огъня и се бе самопровъзгласил за ексцентрик, ни най-малко не намаляваше сексуалната му мегаватова мощност, още повече че умело подобрите му слънчеви очила го превръщаха в пълно копие на Том Круз.

Един по един женските погледи се насочиха към Хийт. Строен и гъвкав, с волева брадичка и златисти отблясъци от огъня в кестенявите коси, той стоеше точно в средата на този елитен отряд от воини, едновременно един от тях и някак си настрана. Беше по-млад и суровият му характер се бе изградил не на футболното игрище, а на масата за преговори, но това не го правеше по-малко властен. Той бе човек, с когото не можеш да не се съобразяваш.

— Тръпки ме побиват, като гледам как идеално се вписва сред останалите — отбеляза Моли.

— Това е любимият номер на неживите — измърмори ехидно Фийби. — Шейпшифтърите променят формата си и се превръщат в това, което хората искат да видят.

Анабел сподави непреодолимото си желание да го защити.

— Харвардски умник, с лустросани маниери на джентълмен и обаяние на провинциален гамен — обобщи Чърмейн. — Точно заради това младите момчета се избиват да подписват договори само с него.

Фийби потупа с върха на маратонката си по дъските на пристана.

— Има само една полза от тип като Хийт Чампиън.

— Хайде, пак се започва — промърмори Моли.

— Става за тренировъчна мишена — изви презрително устни сестра й.

— Престани! — избухна Анабел.

Всички се вторачиха слисано в нея. Младата жена отпусна юмруци и побърза да бие отбой.

— Искам да кажа... аз имам предвид... Ако един мъж каже нещо подобно за жена, ще го хвърлят в затвора. Затова не смятам... ами... не мисля, че една жена трябва да говори такива неща за някой мъж.

Фийби изглеждаше очарована от протеста на брачната посредничка.

— Виж ти, Питона се сдоби със защитник.

— Аз просто изказвам мнението си — смънка Анабел.

— Тя има право — обади се Кристъл и закрачи към брега. — Трудно е да се възпитат момчета с добро самочувствие, а подобни изказвания никак не помагат.

— Вярно е. — Фийби прегърна брачната агентка през кръста. — Аз също имам син и не би трябвало да забравям това. Просто... съм малко притеснена. Имам по-голям опит в общуването с Хийт, отколкото ти.

Загрижеността й бе искрена и Анабел омекна.

— Наистина няма защо да се тревожиш.

— Трудно ще бъде. Чувствам се виновна.

— За какво?

Фийби забави крачки и двете изостанаха от останалите. Потупа Анабел по същия начин, по който потупваше децата си, когато беше

обезпокоена.

— Опитвам се да намеря тактичен начин да го кажа, но не мога. Разбираш, че той те манипулира, за да се добере до мен, нали?

— Не можеш да го виниш, че се опитва — отвърна тихо Анабел.
— Той е добър агент. Всички го казват. Може би е време да заровите томахавете.

Съжали за думите в мига, в който ги изрече. Не знаеше нищо за това как работят вътрешните механизми на НФЛ и не би трябвало да учи Фийби как да управлява империята си.

Но Фийби само въздъхна и свали ръка от талията ѝ.

— Няма добри агенти. Но поне някои от тях не си проправят път, забивайки ти нож в гърба.

Хийт сякаш бе доловил опасността и приближи към тях.

— Рон бе хвърлил око на последната курабийка, Анабел, но аз успях да я грабна пръв. Забелязах колко раздразнителна ставаш, ако твърде дълго останеш без шоколад.

Тя повече предпочиташе карамела, но нямаше намерение да се впуска в спор с него пред най-големия му враг, затова взе подадената курабийка.

— Фийби, искаш ли да си я разделим?

— Пестя калории за втора чаша вино — отвърна собственичката на „Старс“ и без да погледне спортния агент, се отдалечи, за да се присъедини към останалите.

— Е, докъде стигна планът ти? — попита Анабел, вперила поглед в отдалечаващия се гръб на госпожа Кейлбоу.

— Ще проработи.

— Май няма да е много скоро.

— Тактика, Анабел. Всичко е въпрос на тактика.

— Вече го спомена. — Подаде му курабийката. — На теб ще ти дойде по-добре.

Той отхапа едно парче. Младата жена чу откъм брега Джанин да казва, че трябва да дочете книгата до утре. Докато всички ѝ пожелаваха лека нощ, Уебстър сложи нов компактдиск в уредбата и оттам се разнесе песен на Марк Антъни. Рон и Шарън затанцуваха салса на пясъка. Кевин грабна Моли и двамата се присъединиха към първата двойка. Трябваше да се признае, че стъпките им се удаваха

много по-добре, отколкото на семейство Макдърмит. Фийби и Дан се погледнаха в очите, засмяха се и също се впуснаха в танца.

Пръстите на Хийт се стегнаха около лакътя на Анабел.

— Хайде да се поразходим.

— Не. И без това ни подозират. А Фийби отлично знае какво си намислил.

— Нима? — Той захвърли остатъка от курабийката в кошчето за смет. — Ако не искаш да се разхождаме, можем да потанцуваме.

— Добре, но трябва да танцуваш и с останалите жени, за да не заподозре някой.

— Какво?

— Моли мисли... О, няма значение. Просто пръскай щедро съмнителното си обаяние, става ли?

— Ще се отпуснеш ли?

Улови я за ръката и поведе към останалите.

Тя изрита сандалите си и се остави да я завладее духът на вечерта. Благодарение на уроците, на които Кейт я бе принуждавала да ходи, Анабел беше добра танцьорка. Или Хийт също бе вземал уроци, или беше роден танцьор, но ѝ партнираше достойно. Що се отнасяше до светски умения, той явно владееше всички номера.

Песента свърши и младата жена зачака следващата. С плискащите на брега вълни, пращания огън, звездното небе и плашещо изкусителния мъж до нея, това бе образец на романтична нощ. Дано да не засвирят някоя балада — това би било твърде жестоко. За нейно облекчение, следващите мелодии също бяха бързи.

Тя танцува с Дарнъл и Кевин, а Хийт — със съпругите им. След малко двойките отново се събраха и останаха така до края на вечерта. По някое време Кевин и Моли изчезнаха, за да нагледат децата. Сплели ръце, Фийби и Дан се отдалечиха по плажа. Останалите продължиха да танцуват, събличаха тениските, попиваха потните си вежди, освежаваха се със студена бира или чаша вино, докато музиката отново ги прищпорваше. Косата на Анабел прилепна към страните ѝ. Хийт изпълни почти безупречно един пирует в стил Траволта и двамата се засмяха. Пиха още вино, събираха се, разделяха се. Бедрата им се докосваха, краката им се допираха, кръвта кипеше във вените им. Кристъл търкаше стегнатото си дупе о съпруга си като пощуряла от танците тийнейджърка. Дарнъл сграбчи съпругата си за бедрата и впи

поглед в очите ѝ. Чърмейн вече не изглеждаше толкова благопристойна и сдържана.

В небето проблеснаха искри. Парчето „Хей Йа!“ на „Ауткаст“ бумтеше, гърдите на Анабел се докоснаха до тези на Хийт. Тя се вгледа в полузатворените тъмнозелени очи и си помисли как малко алкохол може да бъде идеално извинение за една лудост, която обичайно никога не би сторила. На следващата сутрин винаги можеше да каже: „Боже, бях яко отцепена. Напомни ми никога повече да не пия“.

Все едно да получи безплатен билет за Рая.

Някъде между Марк Антъни и Джеймс Браун, Хийт започна да забравя, че тя е негова сватовница. И когато се запътиха към бунгалото, обвиняваше нощта, музиката, твърде многото изпити бири и тези диви червеникави къдрици, танцуващи около главата ѝ. Обвиняваше палавите кехлибарени искри в очите ѝ, докато го подканяше да върви по-бързо. Обвиняваше закачливата извивка на устните и малките ѝ боси нозе, изпод които хвърчаха пясъчни струи, но най-вече обвиняваше обета за временно целомъдрие, който сега му се струваше твърде строг, иначе щеше да си припомни, че това е Анабел, неговата сватовница, неговата... нещо като... приятелка.

Наближиха тъмното бунгало и тя се умълча. Разбира се, тази вечер не бе първият път, когато го спохождаха сексуални мисли за нея, но това беше нормалната реакция на един мъж спрямо една интригуваща жена. Като сексуален партньор Анабел нямаше място в живота му и той трябваше да се вземе в ръце.

Отвори вратата и я задържа, за да мине „съквартирантката“ му. През цялата вечер смехът ѝ бе отекувал като звън на камбанки в главата му и когато червенокосата жена докосна неволно рамото му, усети нежелан прилив на кръв в слабините си. От него се разнасяше мирис на дървесен пушек, примесен с лекото ухание на шампоан. С мъка потисна желанието да зарови лице в косата ѝ. Мобилният му телефон лежеше на масичката, където го бе оставил преди пикника, за да не се изкушава да го използва. Обикновено щеше първо да провери съобщенията си, но тази вечер нямаше желание. От своя страна Анабел беше заета като трудолюбива пчеличка. Промуши се покрай него и запали лампата, като пътъом вдигна щорите. Отвори прозореца,

за да се разхлади, после вдигна чантата си, която бе оставила на дивана, и отново я сложи обратно. Когато най-после го погледна, той забеляза върху потничето ѝ влажно петно, където бе разляла третата си чаша вино. А той, какъвто си беше негодник, отново ѝ я бе напълнил.

— По-добре да си лягам — заяви младата жена и задъвка долната си устна.

Той не можеше да откъсне поглед от малките прави зъби, забиващи се в розовата плът.

— Не още — чу се да казва. — Прекалено съм неспокоен. Искам да поговоря с някого.

Да докосна някого.

Но върна на себе си, Анабел прочете мислите му и тутакси нагази в дълбокото.

— Трезвен ли си?

— Почти.

— Чудесно. Защото аз не съм.

Очите му се приковаха върху устата ѝ, влажна като розова пъпка. Устните ѝ се разтвориха като венчелистчета на цвете. Хийт се опита да измисли някоя цинична забележка, която да я обиди и така да се измъкне от опасната ситуация, но нищо не му хрумваше.

— А ако не бях почти трезвен? — тръсна той.

— Но ти си. Почти. — Очите ѝ с цвят на разтопен карамел не се откъсваха от лицето му. — Ти си много самодисциплиниран човек. Възхищавам ти се за това.

— Е, някой от нас трябва да е самодисциплиниран, нали?

Тя закърши ръце. Изглеждаше прелестна — смачкани дрехи, пясък, полепнал по глезените, и този облак от разрошени блестящи коси...

— Точно така.

— А може би не.

Да върви по дяволите самодисциплината. И двамата бяха зрели хора. Знаеха какво правят. Хийт пристъпи към нея.

Тя вдигна ръце.

— Аз съм пияна. Много, много пияна.

— Разбрах.

Пристъпи още по-близо.

— *Изобщо* не разбирам какво правя. — Тя отстъпи бързо и непохватно назад. — Напълно *отцепена*. Всичко е изфирявало от главата ми.

— Добре.

Той спря и зачака.

Върхът на сандала ѝ се премести леко напред.

— Не отговарям за постъпките си.

— Отлично те разбирам.

— В момента всеки мъж ще ми се стори желан. — Още една стъпка към него. — Дори да влезе Дан, Дарнъл, Рон — всеки мъж! — мисля, че ще му се нахвърля. — Нослето ѝ се сбърчи възмутено. — Дори Кевин! Съпругът на най-добрата ми приятелка, можеш ли да си представиш? Ето колко съм пияна. Искам да кажа... — Пое дълбоко въздух. — Ти! Можеш ли да повярваш? Толкова съм се натряскала, че всички мъже ми се струват еднакви.

— Тоест ще вземеш всичко, което ти е подръка, така ли?

О, това беше твърде лесно. С една крачка скъси оставащото между тях разстояние.

Анабел преглътна с усилие.

— Трябва да съм честна.

— Съгласна си да се задоволиш дори с мен?

Тесните ѝ рамене се изправиха, но отново увиснаха.

— За нещастие, ти си единственият мъж в стаята. Ако тук беше някой друг, щях...

— Зная. Да му скочиш. — Прокара върха на пръста си по извивката на бузата ѝ. Тя се притисна към дланта му. Хийт погали с палец брадичката ѝ. — Сега ще млъкнеш ли, за да те целуна?

Тя примигна, гъстите мигли скриха дяволитите ѝ очи.

— Наистина ли?

— О, да.

— Защото, ако го направиш, ще отвърна на целувката ти, затова не бива да забравяш, че аз съм...

— Пияна. Ще го запомня. — Плъзна пръсти в косата ѝ, която от седмици копнееше да докосне. — Ти не си отговорна за действията си.

Анабел впи поглед в него.

— Казвам го пак, за да разбереш.

— Разбирам — промълви той тихо.

И след това я целуна.

Изви я към себе си — докосна гъвкавото ѝ тяло, жарките ѝ устни се долепиха до неговите и усети вкуса ѝ. Къдриците ѝ се увиха около пръстите му като копринени панделки. Той освободи едната си ръка и погали гърдите ѝ. През дрехата зърното ѝ настръхна под дланта му. Изкусителката обви ръце около врата му и прилепи бедра о неговите. Езиците им се преплетоха в еротичен танц. Хийт бе полудял от страст. Искаше повече, ръката му се плъзна под потничето ѝ, за да усети голата ѝ плът.

Приглушен немощен вик разкъса обгърналата го мъгла. Тя потрепери и притисна длани в гърдите му.

Той се отдръпна.

— Анабел?

Младата жена се взря в него с плувналите си в сълзи очи, подсмръкна, а ъгълчетата на меката розова уста се отпуснаха разочаровано.

— Ех, ако наистина бях пияна — прошепна тя.

[1] Маркировка на осевата линия по шосетата в САЩ за участъците със забрана за изпреварване. — Бел.прев. ↑

13

Анабел чу въздишката на Хийт. Онази целувка... Беше сигурна, че ще се целува страхотно: властен и покоряващо страстен, господар и командир, владетел на кралство, водач на орда. И нямаше защо да се тревожи, че само да му обърне гръб и този мъж ще нахлузи обувки на високи токчета. Но това не оправдаваше глупостта ѝ.

— Аз... аз предполагам, че притежавам повече самодисциплина, отколкото си мислех — изрече тя с пресекващ дъх.

— Божичко, а аз направо си умирам от щастие, че го осъзна.

— Не мога да захвърля всичко на вятъра заради две минути пръхтене.

— Две минути? — възкликна той негодуващо. — Ако си мислиш, че не мога по-дълго да...

— Недей!

Прониза я болезнена вълна. Искаше само да се мушне в леглото и да се завие през глава. Не ѝ пукаше за бизнеса, живота ѝ, самоуважението. Беше готова да се откаже от всичко заради мимолетната наслада.

— Хайде, Тинкърбел! — Хвана я за ръката и я повлече към кухнята. — Да отидем на разходка, за да поохладим страстите.

— Не искам да се разхождам! — тросна се тя.

— Добре. Тогава да се върнем към предишното си занимание.

Докато се отдръпваше, Анабел осъзнаваше, че е прав. Ако действително искаше да възвърне самоконтрола си, това не можеше да чака до утре. Трябваше да го направи сега.

— Добре.

Хийт сграбчи фенера, висящ до хладилника, и тя го последва послушно. Поеха по една пътека, застлана с мек килим от борови иглички. И двамата не отрониха нито дума, дори когато пътеката ги изведе до малка, окъпана от лунната светлина пещера, където няколко варовикови камъка лежаха до самата вода. Младият мъж изключи

фенера и го остави върху една усамотена маса за пикник. Пъхна ръце в задните джобове на шортите си и приближи до водата.

— Зная, че искаш да придадеш на случилото се по-голямо значение, отколкото има, но не го прави.

— Какво се е случило? Вече забравих.

Докато вървеше към водата, Анабел старателно спазваше дистанция помежду им, но се спря на около три метра от него. Топлият въздух ухаеше на блато, а светлините на близкия град Уинд Лейк проблясваха вляво от нея.

— Ние танцувахме — продължи той. — И малко се повъзбудихме. Какво толкова?

Тя заби нокти в дланите си.

— Що се отнася до мен, нищо не се е случило.

— Случи се, и още как! — Той се извърна към нея и твърдите нотки в гласа му ѝ подсказаха, че кълбото на Питона се развива. — Зная какво си мислиш, но това не е някакъв непростим грях.

Крехкото ѝ самообладание се пропука.

— Но аз съм твоята сватовница!

— Точно така. Сватовница. Не си давала хипократова клетва, за да получиш сертификата си.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Ти си свободна жена; аз съм свободен мъж. И няма да настъпи краят на света, ако довършим започнатото.

Анабел не можа да повярва на ушите си.

— Но ще бъде краят на моя свят.

— Точно от това се боях.

Нехайният му тон, в който се прокрадваха раздразнени нотки, окончателно я извади от равновесие и тя направо му се нахвърли.

— Изобщо не биваше да те вземам със себе си този уикенд! Още от самото начало знаех, че идеята не е добра.

— Идеята беше страхотна и нищо лошо не се е случило. Ние сме двама здрави, разумни, зрели и необвързани хора. Беше ни забавно заедно и не се опитвай да го отричаш.

— Да, добре, аз съм страхотен приятел.

— Повярвай ми, тази вечер не съм мислил за теб като за приятел. Това я свари неподготвена, но тя бързо се окопоти.

— Ако наоколо имаше друга жена, това никога нямаше да се случи.

— Изплюй камъчето и не увъртай!

— Стига, Хийт! Аз не съм дългокрака блондинка с пищни форми. Просто бях подръка. Дори бившият ми годеник никога не ми е казал, че съм секси.

— Бившият ти годеник си слага червило, така че на твое място не бих го взел присърце. Повярвай ми, Анабел, ти си много секси. Тази коса...

— Само не започвай с косата ми. Така съм се родила, ясно ли е! Все едно да се подиграваш на някой с белег по рождение.

Тя го чу как въздъхна.

— Тук става дума за обикновено физическо привличане, породено от лунната светлина, малко танци и твърде много алкохол — рече той. — Съгласна ли си с мен?

— Предполагам.

— Обикновено физическо привличане.

— Сигурно.

— Не зная за теб — продължи той, — но аз отдавна не съм си прекарвал толкова хубаво.

— Добре, признавам, че беше забавно. Танците — побърза да уточни тя.

— Дяволски вярно. И малко се поувлякохме. Обикновено стечение на обстоятелствата, нали?

Гордостта и самоуважението й изискваха да се съгласи.

— Разбира се.

— Обстоятелствата... и малко животински инстинкт. — Хрипливият му глас звучеше почти съблазняващо. — Няма защо да се разстройваме, съгласна ли си? — Той я смущаваше и объркваше, но Анабел кимна. Хийт приближи. Тихият му шепот почти физически дразнеше кожата й. — Всичко е напълно ясно, нали така?

— Да.

Младата жена продължаваше да кима, сякаш я бе омагьосал.

— Сигурна ли си? — продължи да шепне той.

Тя отново кимна, макар че вече не помнеше въпроса.

Очите му блестяха на лунната светлина.

— Защото това е единственият начин... да се обясни нещо подобно. Чисто животинско привличане.

— Аха — успя да изломоти тя, започвайки да се чувства като навита на пружина дървена кукла.

— Което ни дава свобода — измамният изкусител докосна отново брадичката ѝ, съвсем леко — да правим това, за което никой от нас не може да спре да мисли, прав ли съм?

Наведе глава, за да я целуне.

Нощният вятър шумолеше в листата; сърцето ѝ биеше бясно. Миг преди устните му да докоснат нейните, клепачите му трепнаха и тя зърна как в зелените му очи се мярнаха коварни искрици. И тогава проумя.

— Змия такава! — извика и го блъсна по гърдите.

Той отстъпи назад, олицетворение на самата оскърбена невинност.

— Не заслужавам това.

— Божичко! Наистина умееш да продаваш стока си. Прекланям се пред майсторството ти.

— Ти наистина пи прекалено много.

— Великият търговец задава нужните въпроси и в крайна сметка клиентът се съгласява с всичко, което той каже. Кара го да кима глупаво, докато не добие чувството, че главата му ще се откъсне, и докато спре да мисли разумно. И тогава търговецът нанася решаващия удар. Ти току-що се опита да направиш поредната продажба.

— Винаги ли си толкова подозрителна?

— Толкова типично за теб. — Анабел закрачи към пътеката, но сетне се извъртя рязко. Още не бе приключила с този манипулатор. — Искаш да извършиш нещо, за което знаеш, че е абсолютно възмутително, и на всичкото отгоре се опитваш да се оправдаеш с комбинация от подвеждащи въпроси и фалшива искреност. Току-що видях Питона в действие, не е ли така?

Значи го беше разгадала. Но той не искаше да признае поражението си.

— Искреността ми не е преструвка. Просто констатирах фактите. Двама самотници, топла лятна вечер, страстна целувка... Ние сме просто хора.

— Поне единият от нас. Вторият е влечуго.

— Това беше грубо, Анабел. Твърде грубо.

Но тя отново му се нахвърли.

— Позволи ми да ти задам един въпрос, както става между опитни бизнесмени. — Опря показалец в гърдите му. — Някога правил ли си секс с твоя клиентка? Според теб това може ли да се нарече приемливо професионално поведение?

— Моите клиенти са мъже.

— Престани да извърташ темата. Какво би станало, ако примерно съм световна шампионка по фигурно пързаляне и се готвя за олимпийските игри? И ако, да кажем, имам всички шансове да спечеля златния медал и едва предишната седмица си станал мой агент. Щеше ли да спиш с мен, или не?

— И сме подписали договора миналата седмица? Това ми се струва малко...

— Да ускорим събитията и да стигнем до олимпиадата — подхвана тя с престорено търпелив тон. — Вече съм спечелила глупавия медал. Е, само сребърен, защото не съм се приземила добре след тройния аксел, но на никой не му пука, защото съм чаровница и от компанията производител все още искат лицето ми да краси кутиите с овесена каша. Двамата с теб имаме договор и ти си мой агент. Би ли спал с мен?

— Не е същото. В описвания от теб случай на карта са поставени милиони долари.

Тя изпухтя презрително.

— Грешен отговор.

— Верен отговор.

— Защото твоят мегабизнес е по-важен от моята жалка агенция за запознанства? Може да е така за теб, господин Питон, но не и за мен.

— Разбирам колко е важен за теб бизнесът ти.

— О, не, представа си нямаш. — Разбира се, по-лесно беше да стовари върху него цялата вина, вместо справедливо да си я поделят. Върна се при масата за пикник и грабна фенера. — Същият си като братята ми. Дори по-лош! Не можеш да понасяш отказите. — Насочи към него лъча на фенера. — А сега ме изслушай, господин Чампиън. Аз не съм някоя, с която можеш да убиваш времето си, докато чакаш

бъдещата си ослепителна съпруга. Отказвам да бъда твоя сексуална играчка.

— Сама се обиждаш — заяви той спокойно. — Може и да не съм възхитен от бизнес уменията ти, но лично към теб изпитвам единствено уважение.

— Браво. Дано така да си остане.

Тя се обърна рязко и закричи по пътеката.

Хийт я изпрати с поглед, докато не се скри сред дърветата. Накрая вдигна един камък и го запрати в тъмната вода. Усмихна се. Права беше, и още как. Той бе змия. И се срамуваше от себе си. Е, може би не точно в този момент, но утре — със сигурност. Единственото му извинение беше, че дяволски много я харесваше, а и отдавна не бе правил нищо само за забавление.

При все това да се опитваш да преспиш с добра приятелка беше гадно и подло. Дори и да е много секси приятелка, макар че самата тя не го съзнаваше, което още повече усилваше въздействието на онези дяволити очи и вихрушката от червени коси. Все пак ако възнамеряваше да наруши обета си за временно целомъдрие преди женитбата, по-добре да си избере една от жените в „Уотъруркс“ и да остави на мира Анабел, защото тя беше права. Как можеше да спи с него и след това да го запознава с други жени? Не можеше, и двамата го знаеха. И след като никога не си губеше времето за обречени каузи, не можеше да проумее защо тази вечер бе изменил на този си принцип. Или пък можеше?

Защото искаше да види сватовницата си без дрехи... а това определено не бе част от плана му.

Тази нощ Хийт спа на верандата. На сутринта се събуди от звука на затваряща се врата. Претърколи се и напипа часовника. Беше малко преди осем, което означаваше, че Анабел е тръгнала за закуската на читателския клуб. Надигна се от матрака, който снощи бе успял да извлече навън. От седмици не бе спал така добре, много по-добре, отколкото да се върти в леглото в празното си жилище.

Предвиждаше се мъжете да играят голф. Докато вземаше душ и се бръснеше, Хийт прехвърляше в ума си събитията от изминалата нощ и си напомняше да внимава за маниерите, придобити с толкова

труд. Анабел беше негова приятелка, а той не прекарваше приятелите си и в прекия, и в преносния смисъл.

Потегли към игрището за голф заедно с Кевин, но после седна в една голф количка с Дан Кейлбоу. За мъж над четирийсетте Дан беше в прекрасна форма. С изключение на няколкото наскоро появили се бръчки, той не изглеждаше по-различен от онзи прочут играч, какъвто бе навремето, със стоманени очи и хладнокръвна решителност, извоювала му на футболното игрище прякора Ледения. Дан и Хийт винаги се бяха разбирали добре, но когато агентът споменеше Фийби, както тази сутрин, Дан винаги отговаряше едно и също.

— Когато се женят двама твърдоглавци, те се научават сами да си избират битките. — Дан говореше тихо, за да не разсее Дарнъл, който се прицелваше за първия си удар от тий^[1]. — Тази битка е само твоя, приятелю.

Дарнъл запрати топката в неравната част вляво от игрището и разговорът се насочи отново към голфа, но по-късно, докато пътуваха с количката между двете дупки, Чампиън попита Дан дали му липсва работата като главен треньор, която бе напуснал, за да застане начело на ръководството на отбора.

— Понякога. — Докато Дан проверяваше резултатите в картоната, Хийт зърна на шията му лепенка с временна татуировка. Малък син еднорог. Несъмнено дело на Пипи Тъкър. — Но за утеха имам фантастична награда — продължи Дан. — Мога да наблюдавам как растат децата ми.

— Много треньори имат деца.

— Да, и съпругите им ги отглеждат. Да си президент на „Старс“, е сложна и отговорна работа, но ми позволява да водя сутрин децата на училище и през повечето вечери да сядам заедно с тях на масата.

В момента Хийт не виждаше нищо вълнуващо и в двете занимания, но вярваше, че някой ден и това ще се случи.

Завърши първата игра само с три удара повече от Кевин, което не беше зле, като се имаше предвид, че разполагаше с предварително зададено предимство от дванайсет точки. Върнаха се с количките, а после шестимата се запътиха към частния салон в сградата на клуба, където щяха да обядват. Помещението бе скромно, с евтина ламперия и износени мебели, но Кевин твърдеше, че тук приготвят най-вкусните чийзбургери в целия окръг.

На Чампиън му бяха необходими само две хапки, за да се съгласи с него.

Мъжете веднага се увлякоха в разговор за играта, но точно тогава на Дарнъл му хрумна да им развали удоволствието.

— Време е да поговорим за нашата книга — започна той. — Всички ли я прочетохте, както се предполага, че трябваше да сторите?

Всички, в това число и Хийт, кимнаха енергично. Миналата седмица Анабел му бе оставила съобщение със заглавието на романа, който мъжете трябваше да прочетат — историята на група алпинисти. Хийт отдавна бе престанал да чете книги само за удоволствие, затова се зарадва на възможността да се разсее с тази книга. В детството му обществената библиотека беше любимото му място за уединение, но щом влезе в гимназията, вече нямаше време за четене. За да се прехранва, се налагаше да се труди двойно — да играе футбол заради бъдещата стипендия и да се бори за отлични оценки. Само при тези условия можеше да забрави завинаги „Бо Виста“. Четенето, заедно с останалите обикновени удоволствия, остана в миналото.

Дарнъл отпусна ръка на масата.

— Кой ще говори пръв?

Последва дълго мълчание.

— На мен ми хареса — неуверено започна Дан.

— И на мен — присъедини се Кевин.

Уебстър вдигна ръка към келнера за още една кока-кола.

— Доста интересна е.

Те се спогледаха.

— Добър замисъл — отбеляза Рон.

Този път паузата продължи повече. Кевин махна опаковката на чийзбургера. Рон въртеше солницата в ръка. Уебстър се озърташе неспокойно, подразнен, че още не са му донесли напитката.

Дарнъл опита още веднъж:

— А какво мислите за реакцията на мъжете през първата нощ в планината?

— Доста е интересна.

— Нямаше нищо особено.

Дарнъл, който винаги бе възприемал крайно сериозно всичко, свързано с литературата, свъси вежди. След кратък размисъл изгледа сърдито Чампиън.

— А ти какво ще кажеш?

Хийт бавно остави чийзбургера на масата.

— Мисля, че винаги е трудно да се постигне добре премерено равновесие между приключенския жанр, ироничния стил и неприкритата сантименталност, особено в роман с толкова въздействаща основна идея. Ние се питаме: къде е конфликтът? В човека срещу природата, в човека срещу човека или в човека срещу самия себе си? Доста сложно изследване на съвременното ни разбиране за изолираност. Унили полутонове, комически високи нотки. На мен ми допадна.

Това ги разби. Всички прихнаха от смях. Дори и Дарнъл.

Мина доста време, преди да се успокоят. Уебстър най-после си получи колата, Дан намери ново шише с кетчуп и разговорът отново се върна към това, което интересуваше всички, с изключение на Дарнъл.

Футболът.

След обяда женската половина на читателския клуб пое на разходка из лагера, като продължиха да обсъждат биографиите на прочути жени, които четяха. Анабел бе прочела книгите на Катарин Греъм^[2] и Мери Кей Аш^[3]. Фийби се бе съсредоточила върху Елинон Рузвелт, Чърмейн — върху Жозефин Бекер^[4], а Кристъл бе посветила вниманието си на Коко Шанел. Джанин бе прочела няколко биографии на жени, преборили рака, а Шарън изследваше живота на Фрида Кало^[5]. Моли, напълно очаквано, бе избрала Биатрикс Потър^[6]. Докато говореха, сравняваха живота на известните дами със своя, търсеха общи теми, възхищаваха се на уменията им за оцеляване.

След разходката се върнаха в частната беседа на Кевин и Моли. Джанин започна да подрежда на масата стари списания, каталози и пособия за приложения и рисуване.

— Правехме го в моята група за подкрепа на болни от рак — обясни тя. — Помага да се разкриеш. Ще изрежем думи и картини, които ни харесват, и ще правим колажи. След като свършим, ще ги обсъдим.

Анабел умееше мигом да надушва, когато имаше нещо нередно, и беше много внимателна при избора си. Но явно недостатъчно, както по-късно се изясни.

— Този мъж много прилича на Хийт — подхвърли Моли, като посочи снажния мускулист модел в риза на „Флипс ван Хюзен“, чиято снимка Анабел бе залепила в ъгъла на колажа.

— Изобщо не прилича — възрази приятелката ѝ. — Този тип олицетворява всички мъже клиенти, които искам да привлека за „Идеалната половинка“.

— Ами това обзавеждане за спалня? — Чърмейн посочи към двойното легло „Крейт и Баръл“. — А малкото момиченце и кучето?

— Те са от другата страна на листа. Професионалният и личният живот не бива да се смесват. Те са напълно отделни.

За щастие, точно в този момент им поднесоха десерта и те спряха с разпита, но дори парчето лимонова торта не успя да заглуши угризенията ѝ, свързани с миналата нощ. Дали беше по рождение глупава, или доста се е потрудила, за да придобие това качество? А я очакваше още една нощ...

— Блинц!

Хийт трепна, щом видя дребното дяволче да излиза от синия залив и да топурка с крачета по пясъка срещу него, в бански костюм на точки, с червени гумени ботушки и бейзболна шапка, толкова ниско нахлупена, че под нея се виждаха само стърчащите къдрави краища на русата коса. Той грабна вестника и се престори, че не е видял Пипи.

След обяда мъжете поиграха на баскетбол, сетне Чампиън се прибра в бунгалото, за да проведе няколко разговора по мобилния, облече банския си и се отправи към плажа. Имаше уговорка да се срещнат там с жените и малко да поплуват, преди всички да отидат в града за вечерята. Въпреки деловите разговори по телефона, този път наистина се чувстваше като във ваканция.

— Блинц?

Хийт вдигна вестника по-близо към лицето си, с надеждата, че на Пипи ще ѝ омръзне да подскача наоколо и ще си тръгне, ако не ѝ обръща внимание. Това хлапе беше абсолютно непредсказуемо и той започна да нервничи. Кой можеше да каже какво ще ѝ скимне в следващата минута? Наблизо, отляво на него, Уебстър и Кевин мятаха „една летяща чиния“, както наричаха на шега фризбито, заедно с

децата от лагера. По-нататък, върху плажна кърпа с изображението на Мики Маус, лежеше Дарнъл, захласнат в четенето на някаква книга.

Мъничките пръстчета с пясък по тях стиснаха ръката на Хийт. Но той само прелисти вестника.

— Блинц?

— Не разбирам какво ми казваш — тросна ѝ се той, без да откъсва поглед от заглавията.

Тя го дръпна за ластика на банските и повтори за четвърти път загадъчната дума, която този път му прозвуча като „пуинц“. Той най-после схвана какво се опитваше да му каже. *Принц*. Момиченцето го наричаше принц. Страшно мило, нали?

Той неохотно сгъна вестника.

— Да знаеш, че днес не съм си взел телефона.

Тя засия срещу него и се потупа по леко издутото коремче.

— Ще имам бебе.

Хийт така се сащиса, че изпусна вестника. Озърна се трескаво за баща ѝ, но Кевин показваше на някакво кльоцаво хлапе с ужасна прическа как да хвърля фризбито по-надалеч.

— Здравей, Пип!

При звука на познатия женски глас Хийт се извърна припряно и видя да се приближава спасителната команда в образа на дребничката му секси сватовница, неописуемо привлекателна в оскъдния бял бански. Пластмасово сърце във всички цветове на дъгата образуваше венчелистчета от миниатюрното парче плат между гърдите ѝ, а второ сърце, по-голямо и щамповано директно върху плата, се мъдреше почти до бедрото ѝ. Никъде не се виждаха остри ъгли или грубо изпъкнали кости. Само чувствени извивки и меки контури: тесни рамене, тънка талия, закръглени бедра, които тя, като жена, несъмнено смяташе за твърде пълни, но той, бидейки мъж, намираше за неустоймо съблазнителни.

— Бел! — изписка Пипи.

Хийт преглътна.

— Никога досега не съм бил по-щастлив да видя някого.

— И защо?

Анабел спря до стола му, но упорито избягваше да го погледне. Не бе забравила за миналата нощ, което напълно го устройваше. Не искаше тя да забрави, което доказваше мнението ѝ за него, че е змия,

но змия, готова да се покае и поправи. Колкото и да се наслаждаваше на създалата се ситуация — а той несъмнено се наслаждаваше — нямаше да има повторение. Той беше лошо момче, но не чак толкова лошо.

— Познай какво има тук? — Пипи потърка отново коремчето си.
— Малко бебенце в тумбачето ми.

— Наистина ли? — поинтересува се младата жена. — И как се казва?

— Тати.

Хийт потръпна.

— Ето защо.

Анабел се засмя. Пипи се разположи на пясъка и започна да бели синия лак от палеца на крака ѝ.

— Пуинц няма телефон.

Сватовницата се настани с озадачен вид на пясъка до нея.

— Не разбирам.

Момиченцето потупа прасеца на мъжа с ръчичката си, с полепнал пясък по нея.

— Пуинц. Няма телефон.

Младата жена го погледна.

— Разбрах за телефона, но не и как те нарече.

Хийт скръцна със зъби.

— Принц. Това съм аз.

Тя се ухили и прегърна малката палавница, която се впусна в пространен монолог как зайчето Дафни идвало в спалнята ѝ да си играят, но вече не се появявало, защото Пипи била голяма. Анабел наклони глава, за да слуша. Косата ѝ докосна леко бедрото му и той едва не подскочи от стола.

На момиченцето му доскуча и хукна да търси баща си. Намери го и настоя да влезе във водата с нея. Кевин се съгласи, макар че имаха малък спор за ботушките, който той спечели.

— Обичам това хлапе — замечтано пророни Анабел. — Такъв силен характер!

— Който ще ѝ довлече много неприятности, когато я пъхнат в затвора.

— Ще престанеш ли?

Косата ѝ отново докосна бедрото му. Хийт не можа да издържи повече и скочи.

— Отивам да плувам. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя погледна с копнеж към езерото.

— Предпочитам да остана тук.

— Хайде, момиче! — Сграбчи я за ръката и я изправи на крака.
— Или те е страх да не си намокриш косата?

Бърза като светкавица, тя се отскубна и хукна към водата.

— Който стигне последен до сала, е обесивно-компулсивен тъпунгер и загубеняк! — извика, гмурна се и заплува.

Чампиън мигом я последва. Макар че Анабел плуваше добре, Хийт много лесно можеше да я настигне, но нарочно изоставаше, за да спечели тя.

Когато докосна стълбата, сватовницата му го награди с една от неотразимите си усмивки, които озаряваха цялото ѝ лице.

— Слабакът загуби!

Това вече преля чашата и той я натисна към дъното.

Поиграха си във водата за кратко, после се качиха на сала, пак се гмурнаха, сборичкаха се с много плискане. Отраснала с двама поголеми братя, Анабел бе научила няколко подли номера. Още по-забавна беше закачливата ѝ усмивка, която съвсем го влудяваше. На всичко отгоре тя отново се заяде с него, като го попита какво означава буквата „Д“ във второто му име, но Хийт решително пресече опитите ѝ да изтръгне от него отговора. В замяна тя напръска лицето му с вода. Лудориите му осигуриха прекрасна възможност да се докосва до нея, но когато я задържа прекалено дълго в ръцете си, Анабел се отдръпна.

— Стига толкова. Ще се прибера в бунгалото, за да отдъхна преди вечерята.

— Разбирам. Явно вече не си в първа младост — подхвърли язвително той.

Но тя не се хвана на въдицата и спокойно заплува към брега. Чампиън я изпрати със зажаднял поглед. Бикините на банския ѝ се бяха вдигнали нагоре, разкривайки две заоблени мокри полукълба. Тя се пресегна и опъна банския надолу. Той простена и се гмурна, но водата не беше достатъчно студена, за да го охлади, така че му трябваше известно време, за да се съвземе.

Като излезе на пясъка, Хийт побъбри малко с Чърмейн и Дарнъл, но постоянно усещаше присъствието на Фийби, която се припичаше на един шезлонг наблизо, нахлупила на главата си широка сламена шапка. Целият ѝ черен бански беше силно изрязан, а около кръста си бе завързала саронг с тропически рисунки, както и невидима табела с надпис: „Не ме безпокойте“. Той реши, че е време да направи решителния си ход, извини се на семейство Пруит и пристъпи към собственичката на „Старс“.

— Имаш ли нещо против да поговорим? — попита любезно.

Очите, скрити зад розовите слънчеви очила, лениво се сведоха надолу.

— А досега денят ми беше толкова прекрасен.

— Всички хубави неща, рано или късно, свършват. — Вместо да се настани на празния шезлонг до нейния, той предпочете да ѝ позволи да запази превъзходството си да го гледа отгоре и седна на една плажна кърпа, оставена на пясъка. — Една мисъл не ми дава покой още от детското празненство.

— О, така ли?

— Как дракон като теб е родил такава сладурана като Хана?

Като никога, Фийби прихна.

— Наследила е гените на Дан.

— Чу ли какво каза Хана на децата за въздушните балончета?

Тя най-после благоволи да го погледне.

— Май съм го пропуснала.

— Каза им, че ако балончетата им се спукат, може, ако искат, да си поплачат, но това се е случило, защото някоя зла фея ги е пробила с карфица. Откъде измисля подобни истории?

— Хана има превъзходно въображение — усмихна се майка ѝ.

— Напълно съм съгласен. Тя е необикновено хлапе.

Дори и най-коравите магнати се размекват, когато ставаше дума за децата им. Ледът започна да се пропуква.

— За нея се тревожим повече, отколкото за останалите. Тя е толкова чувствителна.

— Като се има предвид кои са родителите ѝ, може да се каже, че е доста по-издръжлива, отколкото си мислиш.

Би трябвало да се засрами заради неприкритото си ласкателство, но Хана действително беше чудесно дете, така че Хийт не

преувеличаваше много.

— Не зная. Тя така дълбоко преживява всичко.

— Ти може да мислиш, че е чувствителна, но аз бих казал, че е умна. След като завърши девети клас, прати я при мен и аз веднага ще ѝ дам работа. Нуждая се от човек, способен да пробуди нежната ми страна.

Фийби се разсмя, изглеждаше съвсем искрено развеселена.

— Ще си помисля. Може да се окаже полезно да имам шпионин във вражеския лагер.

— Стига, Фийби. Бях едно наперено хлапе и се опитвах да покажа на всички колко съм корав и велик. Естествено, прецаках всичко. И двамата сме наясно с това. Но не забравяй, че оттогава не съм ти погаждал никакви подли номера.

По лицето ѝ премина сянка.

— Да, докато не се лепна за Анабел.

И за един миг крехкото разбирателство помежду им се изпари.

— Това ли мислиш, че правя? — попита той предпазливо.

— Използваш я, за да се добереш до мен, а това не ми харесва.

— Трудно е да използваш точно тази жена. Тя е много умна.

Фийби го изгледа сурово.

— Тя е специална, Хийт, и е моя приятелка. „Идеалната половинка“ е всичко за нея. А ти само ѝ объркваш живота.

Доста точно определение, но в гърдите му започна да се надига гняв.

— Подценяваш я.

— Тя сама се подценява. И това я прави уязвима. Семейството ѝ я е убедило, че е неудачница, защото не може да печели шестцифрени суми. Анабел трябва да се съсредоточи върху успеха на бизнеса си, а аз имам усещането, че ти нарочно я отвличаш от целта, при това по не особено почтен начин.

Хийт забрави, че никога не си позволяваше да се оправдава.

— Какво точно искаш да кажеш с това?

— Видях как я гледаше снощи.

Намекът, че може би нарочно наранява Анабел, го жегна право в сърцето и съвсем го вбеси. Той не беше като баща си. Не използваше жените, особено тези, които харесваше. Но сега си имаше работа с Фийби и не можеше да си позволи да избухне, затова загреба в

дълбокия кладенец на самообладанието си... и установи, че е пресъхнал.

— Анабел е моя приятелка, а аз нямам навик да наранявам приятелите си. — Изправи се на крака. — Но ти не ме познаваш достатъчно добре, за да разбереш това, нали?

Докато се отдалечаваше, Хийт се обсипваше с най-цветистите ругатни, които му идваха наум. Той никога не губеше самоконтрол. Никога не губеше шибания си самоконтрол. Но само преди миг бе казал на Фийби Кейлбоу да върви по дяволите. И заради какво? Защото в думите ѝ имаше достатъчно истина, за да го заболи. И това бе фактът, че той бе постъпил подло, а Фийби му бе вдигнала червен картон.

Анабел чакаше Хийт на предната веранда на пансиона заедно с Джанин, която бе поканила на вечеря с тях в града. Беше останала в спалнята си в бунгалото, докато не го чу да влиза. Щом той пусна душа, надраска набързо една бележка, остави я на масата и тихомълком се измъкна. Колкото по-малко време прекарваше насаме с него, толкова по-добре.

— Имаш ли някаква представа за мистериозната изненада на Кристъл? — попита Джанин и нагласи закопчалката на сребърното си колие, докато двете седяха на люлеещите се столове на верандата.

— Не, но се надявам да е калорична.

Младата жена всъщност не я бе грижа за изненадата, стига след вечерята да остане колкото може по-далеч от Чампиън.

Пристигна Хийт с колата и Анабел настоя Джанин да седне отпред до него. По пътя към града той я разпитваше за книгите ѝ. Не бе прочел нито ред от тях, но когато стигнаха до ресторанта, вече я бе убедил, че тя по нищо не отстъпва на Дж. К. Роулинг. Най-странното беше, че изглежда, самият той го вярваше. Несъмнено Питона беше мощен стимулатор.

„Уинд Лейк“ беше старомодна кръчма с традиционния за Севера декор с открити греди и дървени маси. Менюто също беше типично за района, включващо телешко, риба и дивеч. Разговорът на масата им беше оживен, а Анабел изпи само чаша бяло вино. След като сервираха основното ястие, Фийби попита мъжете как е минало обсъждането на

тяхната книга. Дарнъл отвори уста да отговори и златният му зъб проблесна, но Дан го изпревари:

— Изникнаха толкова много неща, че дори не зная откъде да започна, нали, Рон?

— Да, беше много оживена дискусия — потвърди главният мениджър на „Старс“.

— Наистина, споделихме доста идеи — обади се Кевин замислено.

— Оживена? — намръщи се Дарнъл. — Беше...

— Хийт навярно най-добре от всички нас ще може да обобщи — намеси се Уебстър.

Останалите закимаха тържествено към Хийт, който остави вилицата си.

— Съмнявам се, че мога да дам справедлива оценка. Кой би предположил, че ще възникнат толкова различни мнения за постмодерния нихилизъм?

Моли погледна към Фийби.

— Те изобщо не са говорили за книгата.

— Казах ти, че няма да го направят — отвърна сестра ѝ.

Чърмейн се протегна и разтри нежно съпруга си по гърба.

— Съжалявам, скъпи. Знаеш, че наистина се опитах да убедя приятелките си да ви позволят да се присъедините към нашата група, но те заявиха, че ще забавите динамиката ни.

— Освен това се опита да ни натресеш „Сто години самота“ — вметна Джанин.

— Но това е страхотна книга! — възкликна Дарнъл. — Вие просто не искате да си поразмърдате мозъците.

Кевин неведнъж бе слушал лекциите на Дарнъл за литературните вкусове на хората и побърза да се намеси, за да предотврати поредната му тирада.

— Признаваме, че си прав. Всички се срамуваме от себе си, нали, момчета?

— Аз се срамувам.

— И аз.

— Не мога да се гледам в огледалото.

В отчаяния си опит да отвлече Дарнъл от напирещото желание да порицае строго немарливите читатели, Кевин се обърна към Анабел.

— Вярно ли е това, което чух? Излизаш с Дийн Робилард?

Всички около масата забравиха за храната. Хийт остави ножа си. Женските глави се завъртяха една към друга. Моли се втренчи в лукавите зелени очи на съпруга си.

— Анабел не излиза с Дийн. Ако имаше нещо между тях, щеше да ни каже.

— Наистина не се срещаме — потвърди Анабел.

Кевин Тъкър, най-коварният куотърбек в НФЛ, се почеса по тила като типичен идиот.

— Нищо не схващам. В петък говорих с Дийн и той ми спомена, че двамата сте излезли заедно миналата седмица и сте си прекарвали страхотно.

— Ами ходихме на плажа...

— Ходила си на плаж с Дийн Робилард и дори не си го споменала? — изписка Кристъл.

— Беше... решихме го в последния момент.

Жените зажужаха възбудено. Кевин, който имаше още някаква дяволия наум, не изчака да се успокоят.

— Значи Дийн има намерение отново да те покани на среща?

— Не, разбира се, че не. Не. Искам да кажа... Защо питаш? Казал ли ти е нещо?

— Останах с такова впечатление. Може би не съм разбрал.

— Сигурна съм, че не си.

Хийт седеше с каменна физиономия, което мигом привлече вниманието на Фийби.

— Твоята малка сватовница явно жъне големи успехи.

— Радвам се — заяви Шарън. — Време беше и тя да излезе от черупката си.

— Ти си била в черупка? — попита Хийт и я изгледа недоверчиво.

— Нещо такова.

Чърмейн я погледна многозначително през масата.

— Може ли да говорим за злощастния ти годеж?

— Защо не? — въздъхна Анабел. — Вие и без това разчепкахте най-подробно личния ми живот.

— Направо бях потресен — оповести Кевин. — Двамата с Роб няколко пъти играхме голф. Той е доста скапан играч, но все пак...

Моли отпусна длан върху ръката му.

— Минаха две години, но съпругът ми още не може да се съвземе.

Тъкър поклати глава.

— Често си мисля, че трябва да го поканя... да я поканя... пак да поиграем, за да покажа колко широко скроен съм, което при други обстоятелства несъмнено бих направил, но харесвам Анабел, а Роб от самото начало е знаел за проблема си. Изобщо не биваше да ѝ предлага да се омъжи за него.

— Спомням си как замахваше със стика — включи се и Уебстър.

— Да, и аз си спомням — поклати отвратено глава Дан.

Възцари се кратка тишина.

Кевин се втренчи в своя баджанак.

— И ти ли мислиш същото, което и аз?

— Аха.

— Аз също — не остана по-назад Уебстър.

Рон кимна. Останалите го последваха. Хийт се усмихна и всички отново се заеха с храната.

— *Какво?* — изпищя Моли.

— Никаква операция за смяна на пола няма да му помогне да подобри замаха си.

Жените оставиха мъжете в кръчмата и се върнаха в пансиона, където Кристъл ги заключи в уютния заден салон, пусна щорите и угаси лампите.

— Тази вечер — обяви тя — ще празнуваме нашата сексуалност.

— Чела съм тази книга — рече Моли. — И ако някоя започне да си сваля дрехите и сграбчи огледалото, аз съм вън от играта.

— Няма да празнуваме по този начин — успокои я Кристъл. — Всяка от нас има проблеми, които трябва да признае. Например... Чърмейн е твърде скована.

— Аз?

— През първите две години от брака си се събличаше в дрешника.

— Това беше много отдавна и вече не го правя.

— Само защото Дарнъл заплаши да махне вратата. Но ти не си единствената със сексуални задръжки. Анабел не говори много за това, но всички знаем, че след травмата с Робърт не е спала с мъж. Освен ако миналата нощ...

Всички се вторачиха в нея.

— За бога, аз съм неговата сватовница! Ние не правим секс!

— Много добре — обобщи Моли. — Но Дийн Робилард е нещо различно. Ето това се казва истински сладур!

— Отклоняваме се от темата — скастри я Кристъл. — Три от нас са омъжени от достатъчно дълго време и без значение колко обичаме съпрузите си, огънят малко започва да гасне.

— Или не — обади се Фийби с доволната си котешка усмивка.

Останалите жени се изкискаха, но Кристъл остана невъзмутима.

— Моли и Кевин имат малки деца, а всички знаем, че това може сериозно да разстрои сексуалния живот.

— Или не — промърмори Моли, подражавайки на усмивката на сестра си.

— Работата е там... Време е да осъзнаем по-надълбоко собствената си сексуалност.

— Аз отдавна вече съм осъзнала моята — оповести Джанин. — Не е зле и някой друг да я осъзнае.

Кискането стана по-силно.

— Продължавайте с шегите — капитулира Кристъл. — Но все едно ще гледаме този филм. Ще ни е от полза.

— Що за филм е това? — наежи се Чърмейн.

— Еротичен филм, направен специално за жени.

— Шегуваш се. Ама наистина, Кристъл!

— Този, който избрах — на мен ми е любим — включва актьори от различни раси, възрасти и темперамент, така че никой да не се почувства пренебрегнат.

— Това ли е голямата ти тайна? — попита Фийби. — Да гледаме заедно порно?

— Еротика. Специално за жени. А и докато не пробвате, нямате право да съдите.

Анабел подозираше, че повечето от тях вече бяха гледали такива филми, но никоя не искаше да попарва ентусиазма на Кристъл.

— Знаете ли какво най-много ми харесва в този филм? — попита Кристъл. — Мъжете до един са невероятни, но жените са най-обикновени. Никакъв силикон.

— Значи не прилича на мъжко порно — заключи Шарън. — Поне от това, което съм чувала.

Кристъл се зае с диска.

— Има сюжет и истинска любовна игра. В изобилие. Целувки, бавно събличане, много милувки...

Джанин зарови лице в шепи.

— Какъв срам! Вече започнах да се възбуддам.

— Аз пък не — нацупи се Чърмейн. — Аз съм християнка и отказвам да...

— Добрите християни — *добрите християнки* — трябва да доставят удоволствие на мъжете си — усмихна се Кристъл и натисна старт бутона. — Повярвай ми, това ще достави огромно удоволствие на Дарнъл.

[1] Площадка, от която започва тур; купчинка пясък, върху която се нагласява топката. — Бел.прев. ↑

[2] Първата дама на американската журналистика (1917 — 2001), издателка на вестник „Уошингтън Поуст“, разнищил аферата „Уотъргейт“ и предизвикал оставката на президента Никсън. Автобиографията ѝ е отличена с „Пулицър“ през 1998 г. — Бел.ред. ↑

[3] Американска бизнес дама (1918 — 2001), основателка на голяма козметична компания за директни продажби, авторка на популярни книги с мотивационна и лидерска насоченост. — Бел.прев. ↑

[4] Чернокожа френска актриса, певица и танцьорка (1906 — 1975). — Бел.ред. ↑

[5] Мексиканска художничка (1907 — 1954). — Бел.ред. ↑

[6] Английска писателка на детски книги (1866 — 1943), в чиито творби главните герои са животни. — Бел.прев. ↑

Анабел се прибра в бунгалото малко след полунощ. Страните ѝ още пламтяха от спомена за еротичния филм. Лятната рокля лепнеше по сгорещеното, изпотено... *много* изпотено тяло. Изпълни се със смут, като видя светещия преден прозорец. Може би го бе оставил от любезност. *Дано не я чака да се прибере.* Тази вечер в никакъв случай не можеше да се изправи срещу него. Дори и без да е гледала еротика, едва се държеше на разстояние от него, но след филма тази вечер...

Изкачи се на пръсти до верандата, изу сандалите, завъртя дръжката колкото можа по-безшумно и откряна скърцащата мрежеста врата.

— Здравей.

Анабел се сепна и изпусна сандалите на пода.

— Не ме стряскай така!

— Извинявай.

Той лежеше на дивана с купчина документи в ръка. Не носеше риза, а само черни, избелели спортни шорти. Краката му бяха боси, а глезените — кръстосани върху облегалката на дивана. От светлината на подовата лампа косъмчетата по тях изглеждаха златисти. Погледът ѝ се прикова в шортите. След всичко, което бе видяла на екрана, той беше престъпно навлечен.

Докато тя се опитваше да си поеме дъх, Хийт повдигна глава и рамене, от което, *разбира се*, свършените мускули на плоския корем леко се стегнаха и на Анабел ѝ прималя от еротичната гледка.

— Защо лицето ти е толкова зачервено? — учуди се той.

— Из... изгоряла съм на слънцето.

Знаеше колко е уязвима, трябваше да поплува в езерото, за да се охлади, преди да се прибере в бунгалото.

— Това не е слънчево изгаряне. — Той спусна крака на пода и тя забеляза, че косата му е мокра. — Какво ти става?

— Нищо! — Анабел заотстъпва назад. Така щеше да стигне побавно до спалнята, но за нищо на света нямаше да се обърне с гръб

към него. — Пак си взел душ.

— Е, и?

— Изкъпа се след плуването. Да не би да си побъркан на тема чистота?

— С Рон потичахме след вечеря. А теб какво те засяга?

О, господи, тази гръд, тези устни... зелените очи, които виждаха всичко. Освен нея гола. Това никога не бяха виждали.

— Аз... отивам да си легна.

— Да не би с нещо да те засегнах?

— Моля те, не ме закачай.

— Ще се постарая. — Устните му леко се извиха. — Но тъй като аз съм си аз...

— Престани!

Тя от своя страна не възнамеряваше да спира, но явно краката ѝ обявиха стачка.

— Искаш ли топло мляко, или нещо друго?

— Не, определено не се нуждая от нищо горещо.

— Казах топло. Не съм споменал нищо горещо.

Хийт остави документите.

— Аз... зная.

Младата жена може и да стоеше неподвижно, но той пристъпи напред и огледа недоумяващо потната ѝ омачкана рокля.

— Какво ти става?

Анабел не можеше да откъсне очи от устата му. Пред нея сякаш оживяха всички онези устни, които само преди половин час бе видяла на малкия телевизионен екран, и си припомни съвсем точно какво правеха. По дяволите и Кристъл, и филмът ѝ!

— Просто съм уморена — смотолеви тя.

— Нещо тук не се връзва. Не ми изглеждаш уморена. Устните ти са зачервени, сякаш си ги хапала. Дишаш тежко. Честно казано, приличаш ми на възбудена. И то сексуално. Или може би развинтеното ми въображение пак ми играе лоша шега?

— Да не говорим за това, става ли?

Той имаше малък белег на реброто, навярно спомен от изоставена любовница, пробола го с нож.

— С какво, по дяволите, се занимавахте тази вечер вие, дамите?

— Идеята не беше моя! — изтърси тя гузно и още повече се изчерви.

— Така или иначе, ще разбере. Някое от момчетата ще ми каже, затова по-добре си признай още сега.

— Не мисля, че мъжете ще говорят за това. А може пък и да говорят, не зная. Нямам представа колко клюкарствате.

— Можеш да си сигурна, че по-малко от жените. — Хийт кимна към кухнята. — Искаш ли нещо за пиене? В хладилника има бутилка вино.

— Да бе... Само вино ми *липсва* в момента.

— Тайната чака да бъде разкрита...

Той явно се забавляваше.

— Спри да ровиш, става ли?

— Точно това би направил един възпитан мъж. — Хийт се наведе и взе телефона си. — Джанин ще ми каже какво се е случило. Тя ми се струва откровена дама.

— Тя е в пансиона. Няма телефон в стаята.

— Добре. Ще попитам Кристъл. Преди по-малко от половин час говорих с Уебстър.

Анабел много ясно си представяше с какво се занимават семейство Гриър в момента и реши, че едва ли ще са във възторг от прекъсването.

— Полунощ е.

— Сбирката ви приключи преди малко. Сигурно още не си е легнала.

Не бих се обзаложила за това.

Той потърка с палец бутоните на телефона.

— Винаги съм харесвал Кристъл. Тя е откровена жена, при нея няма потайности.

Натисна първия бутон, а Анабел пое рязко въздух.

— Гледахме порно, сега разбра ли?

Хийт се ухили и захвърли телефона.

— Е, нещата започнаха да се изясняват.

— Повярвай ми, идеята не беше моя. И няма нищо смешно. Освен това съвсем не беше порно. По-скоро еротика. За жени.

— А каква е разликата?

— Точно такава реплика очаквах от един мъж. Мислиш ли, че повечето от нас получават оргазъм, докато гледат как тълпа жени с колагенови устни и импланти в гърдите, колкото футболни топки, се нахвърлят една на друга?

— Съдейки по изражението ти, предполагам, че не.

Тя имаше нужда веднага да изпие нещо студено и се насочи към кухнята, без да спира да мърмори.

— Да вземем например съблазняването. В един обикновен порнофилм за мъже има ли сцени на съблазняване?

Хийт я последва в кухнята.

— Честно казано, няма особена нужда от това. Жените и без това са много агресивни.

— Именно. Е, аз не съм — призна Анабел, неочаквано за самата нея.

Още щом думите изскочиха от устата ѝ, ѝ се прииска да се ритне. В никакъв случай не биваше да насочва разговора към себе си.

Питона не обърна внимание на изцепката ѝ. Обичаше да си поиграе с жертвата си, преди да я нападне.

— Филмът имаше ли сюжет?

— Действието се развива в селски район в Нова Англия. Героинята е девствена художничка, а героят — секси непознат. Това достатъчно ли е?

Тя отвори вратата на хладилника и се втренчи вътре, без да вижда нищо.

— Само двама герои? Доста разочароващо.

— Имаше и няколко странични сюжетни линии.

— Аха.

Анабел се обърна към него. Изпотената ѝ длан още не се отлепваше от дръжката на хладилника.

— Струва ти се смешно, така ли?

— Да, но се срамувам от себе си.

Страшно ѝ се искаше да го помирише. Косата му вече бе изсъхнала. Жадуваше да притисне лице към гърдите му и да вдъхне уханието, може би да остави няколко от копринено меките му косъмчета да погъделичкат носа ѝ.

— Моля те, върви си — изхленчи почти изтерзано тя.

Хийт наклони глава.

— Извинявай, какво каза?

Анабел сграбчи първото студено нещо, което ѝ попадна подръка, и затръшна вратата на хладилника.

— Знаеш какво изпитвам към всичко това. Към нас...

— Снощи го каза достатъчно ясно.

— И бях права.

— Зная.

— Тогава защо спориш с мен?

— Синдром на глупостта. Нищо не мога да направя, още повече че съм мъж. — Устните му се извиха в ленива усмивка. — А ти не си.

Във въздуха имаше толкова много сексуално електричество, че бе достатъчно да освети планетата. Хийт стоеше между нея и спалнята и ако минеше прекалено близо, щеше да се изкуши да го близне, затова Анабел се запъти към верандата. Едва не се спъна в матрака, който той бе извадил миналата нощ. Беше си оправил завивките, бухнал възглавниците и сгънал одеялото наполовина. Беше разтребил по-добре, отколкото тя двойното легло.

Чампиън излезе бавно след нея.

— Сандвич ли ще си правиш с това?

Тя не схвана веднага за какво ѝ говори, докато не проследи погледа му, вперен в ръката ѝ, стискаща бурканче с френска горчица вместо кутия с кока-кола. Младата жена се взря учудено в бурканчето.

— Горчицата е натурално сънотворно.

— Никога не съм го чувал.

— Човек не може да знае всичко, нали?

— Очевидно не. — Изминаха няколко секунди в мълчание. — Ще я ядеш ли, или ще я мажеш?

— Лягам си.

— Защото, ако ще я мажеш... аз бих могъл да ти помогна.

Избухлива като всички червенокоси жени, Анабел тресна бурканчето върху дървената маса.

— Защо просто не ти връча бикините си и да приключим с това?

— Идеята си я бива. — Зъбите му блеснаха в мрака като на акула. — Дали, ако те целуна сега, отново ще се изплашиш?

Гневът ѝ стихна, заменен от безпокойство.

— Не зная.

— Имам голямо его — знаеш това. Но начинът, по който ме отхвърли миналата нощ, граничи направо с жестокост и нарани чувствата ми. — Той пъхна палец в ластика на шортите си и ги дръпна надолу, разкривайки възбуждащия трапец, от който лигите ѝ потекоха. — Сега се питам дали пък не съм изгубил невероятния си чар. Какво ще правя тогава? — Плъзна пръст по-надолу, разкривайки още малко гола плът. — Разбираш защо съм малко притеснен.

Анабел не можеше да откъсне поглед от стегнатия му корем и с мъка се удържаше да не притисне бурканчето с горчица о пламналото си чело.

— Ъ... на твое място не бих се притеснявала чак толкова — смотолев и като събра последните останки от волята си, започна да се промушва покрай него и може би щеше да успее, ако той не се бе пресегнал и не бе докоснал ръката ѝ.

Беше съвсем леко бръсване с пръста — безобиден жест на раздяла — но засегна гола кожа, което бе достатъчно, за да застине тя на място.

Той също замря. Докато се взираше надолу към нея, в зелените му очи се четеше покана за сладка гибел, смекчено от леко извинение.

— По дяволите! — прошепна Хийт. — Понякога остроумнича твърде много за мое собствено добро.

Притегли я към себе си, впи устни в нейните и плъзна ръце по очертанятия на гърба ѝ. И тя му позволи, също както миналата нощ, без да мисли, че това бе възможно най-лошото, което можеше да стори, пренебрегвайки всички причини, поради които не биваше да се наслаждава на всеки миг от тази единствена нощ, за да не се налага да се изправя пред последствията на сутринта.

— Търпението ми се изчерпи.

Дрезгавият му шепот погали бузата ѝ, а ръката му свали с един замах ципа на роклята до кръста.

— Това ще съсипе всичко — промълви задъхано тя, долепила устни до неговите. Трябваше да каже нужните думи, макар че не направи нищо, за да го спре.

— Все пак нека го направим — рече той с хрипков глас. — После ще му мислим.

Точно това искаше да чуе тя. Отдаде се на целувката им — покорна, омагьосана, оглупяла... и малко влюбена.

Миг по-късно роклята бе на купчинка в краката ѝ, заедно със сутиена, бикините ѝ и дрехите му — чифт черни спортни шорти. Бяха на верандата, но наоколо бе тъмно, дърветата — гъсти, а и на кого му пукаше. Погледът му се спря върху бюста ѝ, не я докосваше, само гледаше. С едната си ръка обхвана рамото ѝ. Плъзна върховете на пръстите си надолу по гърба, до талията ѝ. Тя потръпна и притисна буза към гърдите му, сетне изви глава и ги докосна с устни. Той подскочи и дъхът излезе със свистене от гърлото му.

— Не мърдай!

Хийт се дръпна и хукна към кухнята, давайки ѝ възможност за един кратък миг да зърне един невероятно стегнат мъжки задник. В главата ѝ проблесна мисълта, че навярно е хукнал, за да вземе мобилния си, за да свърши няколко работи едновременно, но той угаси осветлението в кухнята, оставяйки да свети само малката лампичка на печката, сетне изчезна в дневната и също угаси светлините. Миг по-късно отново се появи. Докато вървеше към нея, отблясъците от мъждивата златиста светлина откъм кухнята танцуваха върху стройното му мускулесто тяло. Беше силно възбуден. Когато стигна до нея, ѝ подаде опаковка с три презерватива и прошепна:

— Смятай го за знак колко те харесвам.

— Оценявам го — отвърна тя, също шепнешком.

Притисна я върху матрака. Анабел си спомни колко неотклонно Питона преследваше целта си и осъзна, че „женската киноветер“ значително бе увеличила очакванията ѝ за продължителна любовна игра. Стори ѝ се, че прекалено скоро той се претърколи отгоре ѝ и устните му потърсиха гърдата ѝ. Тя зарови пръсти в косата му.

— Караш ме да бързам, така ли?

— Не се съмнявай в това — отвърна той и ръката му се плъзна към корема ѝ, устремена към пулсиращата женственост.

— Искам още целувки.

— Няма проблем.

Хийт пое зърното ѝ между устните си.

Анабел се задъха.

— По устата.

Той подразни малкото набъбнало зърно и дишането му се учести.

— Да преговаряме.

Младата жена заби пръсти в гърба му, влажен от скромните му опити да се сдържа. Бедрата ѝ машинално се разтвориха.

— Би трябвало да очаквам това.

Хийт прокара палец през къдриците на венериния ѝ хълм и си поигра с огнените кичурчета.

— Ще бъда бърз за твоите очаквания. Не мога иначе и предварително се извинявам. — Анабел въздъхна тихо от наслада, когато той докосна топлата, влажна плът. — Но доста отдавна не съм бил с жена и това, което в действителност може да свърши само за няколко минути...

— Май и толкова няма да има.

Пръстите на краката ѝ се свиха.

— ... на мен ще ми се стори години. — Гласът му стана още по-дрезгав. — Така че, ето какво предлагам. — Тя стисна бедрата му, докато той продължаваше да я гали. — Нека приемем факта, че първия път няма да успея да те задоволя. Това ще снеем напрежението и от двама ни.

Анабел сви коленете си и простена задъхано:

— Във всеки случай, от теб.

— Но след като изпусна първата... пара — дъхът му пресекна и той заговори бързо и отривисто, — ще разполагам с цялото време на света... — главата ѝ се замята диво, докато коварните му пръсти я дразнеха по най-интимен начин — да направя всичко както трябва. — Хийт разтвори по-широко бедрата ѝ. — А ти, Тинкърбел... — Анабел изохка под тежестта му, — ще изживееш нощта, която никога няма да забравиш.

Проникна в нея със стон и при все че тя беше влажна и готова за него, утробата ѝ бе твърде тясна за мощта му. Анабел вдигна колене и се изви назад. Устата му завладя нейната, сграбчи бедрата ѝ с длани и я изви под ъгъл, за който и двамата копнееха.

Трескави, безумни образи се стрелкаха зад клепачите ѝ. Дългото дебело тяло на питона нахлуваше в нея, разгръщаше се... протягаше се... проникваше по-надълбоко... и надълбоко. Гърбът под дланите ѝ се напрегна. Сладостна атака... гмурване. Отново и отново. И финалното изкачване. Той започна да трепери. Ниското гърлено ръмжене се удави в устата ѝ. Зад клепачите ѝ проблесна светлина. Тя пое докрай тежестта му, отметна глава и се предаде докрай.

Минаха няколко дълги минути. Той докосна с устни слепоочието ѝ и се претърколи настрани, едва побирайки се върху тесния матрак. Анабел се отдръпна, за да му направи място. Телата им се наместиха по-удобно. Хийт я привлече към влажната си гърд и започна да си играе с косата ѝ. Замаяна, преситена от задоволство, тя не искаше да мисли. Още не.

— Това не... не ми се е случвало — отрони накрая младата жена. Той се подпря на лакът и се взря в лъжовните ѝ очи.

— Не ми се ще да ти го натяквам, но аз ти го казах.

— И както обикновено, беше прав.

В ъгълчетата на очите му се образуваха палави бръчици и той я целуна бързо по устните.

— Нека ти е за урок. — Надигна се. — Ще са ми нужни няколко минути.

— През това време ще реша наум няколко главоблъсканици.

— Чудесна идея.

Анабел се заслуша в нощните звуци, заобикалящи гнездото им сред дърветата, а Хийт хлътна вътре. Върна се след няколко минути с бутилка бира, приседна на матрака и ѝ подаде бутилката. Тя отпи голяма глътка и му я върна. Той остави бутилката на пода, сетне се излегна, притегли я към гърдите си и отново се заигра с кичур от косата ѝ. Нежният интимен жест извика сълзи в очите ѝ, затова тя се изтърколи отгоре му и започна своето чувствено проучване.

Не след дълго дишането му се накъса.

— Навярно... — пророни той задавено — няма да ми е нужно толкова дълго време да възстановя силите си, колкото смятах.

Тя плъзна устни по корема му.

— Предполагам, че все пак не можеш винаги да бъдеш прав.

И това бе последното нещо, което си казаха за много дълго време.

Накрая Хийт заспа, а тя се измъкна и отиде в спалнята си. Когато отпусна глава на възглавницата и се сви на кравай под одеялото, повече не можеше да отрича реалността на стореното. Той се любеше със същото настървение на работохолик, с което правеше всичко останало, а междувременно тя се бе влюбила още повече в него.

От ъгълчетата на очите ѝ се стичаха сълзи, но Анабел не ги избърса. Вместо това ги остави да се леят на воля, докато обмисляше,

подреждаше, планираше. Когато най-сетне се унесе в сън, вече знаеше какво да прави.

Хийт чу как Анабел отиде в спалнята си, но не се помръдна. След като телесният му глад беше задоволен, го връхлетя вината заради гнусната му постъпка. Сватовницата му не беше равнодушна към него. Тази вечер от очите ѝ с цвят на мед струеше цяла палитра от емоции, които той не искаше да признае. И сега се чувстваше като най-гадният мръсник на света.

Тя му бе казала, че това ще свърши зле, но целият му живот бе изграден върху пробиването на стени с глава, така че пренебрегна очевидното и се хвърли сляпо напред. Макар да знаеше, че е права, той я желаше и я облада, без да мисли за последствията. А сега, когато вече бе прекалено късно, Хийт осъзна в какво нещастие за нея се бе превърнало случилото се, както лично, така и професионално. Младата жена имаше чувства към него, а това означаваше, че не може да бъде вече негова сватовница.

Извъртя се в леглото и заби юмрук във възглавницата. Какво си е мислил, по дяволите? Тъкмо в това бе бедата, че не бе мислил. Само реагираше и докато се наслаждаваше на желаната плячка, бе разбил мечтите ѝ. Сега бе длъжен да изкупи греха си и да направи нещо за нея.

Започна да обмисля различни планове. Да възхвалява бизнеса ѝ и да ѝ намери достойни клиенти. Да използва екипа си от пиар специалисти и връзките с журналисти, за да ѝ осигури медийни изяви. Можеше да се получи интересна история — сватовница от второ поколение продължава делото на баба си. Анабел трябваше сама да се сети за това, но явно нямаше високо мнение за собствените си бизнес умения.

Но едно нещо не биваше да прави — да я остави да го запознава с други жени. Това щеше да разбие сърцето ѝ. Като истински егоист, никак не му се щеше тя да спре да работи за него. Харесваше му да е наоколо. Анабел облекчаваше живота му... а той ѝ се отплати, като я прекара, буквално и преносно.

Какъвто бащата, такъв и синът. Крушата не пада по-далеч от дървото.

Отчаянието, което го обзе, беше до болка познато, като звука на ръждясалата врата на каравана, тресната в нощта.

Не помнеше кога е заспал, но трябва да е спал дълго, защото беше ден, когато земята се разклати. Отвори едното си око, видя лице, което не беше готов да види, и зарови глава във възглавницата. Още едно леко земетресение разтърси матрака. Хийт повдигна клепачи и потрепна от силната светлина, обляла лицето му.

— Събуди се, великолепен дар за всяка жена — изчурулика един глас.

Тя седеше до него, на пода на верандата, с чаша с кафе в ръка, докато побутваше матрака с крак. Беше с яркожълти шорти и виолетова тениска, с щампован върху нея някакъв грозен трол от анимационните филмчета и надпис „Ние също сме хора“. Непокорните къдрици обрамчваха дяволитото лице, устните приличаха на усмихнати розови пъпки, а очите бяха по-ясни от неговите. И определено не изглеждаше опустошена. Дявол да го вземе! Сигурно си мислеше, че миналата нощ е променила отношенията им. Прилоша му.

— По-късно — промърмори той.

— Не мога да чакам. Ще се срещнем с останалите на закуска в беседката, а аз трябва да поговоря с теб преди това. — Взе втора чаша от пода и му я подаде. — Това трябва да облекчи болката ти от връщането в реалния свят.

За този разговор трябваше да е с бистър ум, но се чувстваше като дъно на мръсен пепелник. Искаше единствено да избегне тази дискусия, да се завърти с гръб към нея и отново да заспи. Но беше длъжен да я изслуша, затова се надигна на лакът, пое чашата с кафе и се опита да проясни мъглата, обхванала мозъка му.

Погледът ѝ следеше чаршафа, който се свличаше бавно до кръста му и той внезапно я пожела отново. Ръката му се стрелна надолу, за да прикрие издайническото доказателство за възбудата му. Как да ѝ каже новината, че тя му е приятелка, а не кандидатка за дългосрочна връзка, без да нарани чувствата ѝ?

— Първо — подхвана Анабел, — миналата нощ означаваше за мен много повече, отколкото можеш да си представиш.

Точно това не исках да чуя. Изглеждаше толкова дяволски сладка. Трябваше да си истински негодник, за да нараниш такова мило създание. Само ако тя беше жената, за която винаги си е мечтал —

изтънчена, елегантна, с безупречен вкус и семейство, което можеше да проследи прадедите си до барон разбойник от деветнайсети век. Хийт се нуждаеше от спътница, която да издържи всички удари на съдбата, жена, която да гледа на живота като него — състезание, което трябва да се спечели, а не като на безгрижен низ от детински забавления.

— В същото време... — Гласът ѝ се снижи и зазвуча по-сериозно. — Случилото се не бива никога повече да се повтаря. От моя страна това беше сериозно нарушение на професионалната етика, при все че не е чак такъв голям проблем, какъвто си представях. — По устните ѝ заигра непокорна усмивка. — Сега вече мога да те препоръчам с чиста съвест. — Лицето ѝ помръкна. — Не, по-големият проблем е в това, че аз те използвах.

Кафето в чашата му се разплиска. *Какво, по дяволите, означаваше това?*

Анабел изтича в кухнята за салфетка и му я подаде, за да попие кафето.

— А сега ме слушай внимателно — продължи. — Трябва да разбереш, че наистина съм ти благодарна за това, което направи. Цялата история с Роб ми се отрази много зле. Откакто скъсахме, ами... избягах секса. Жестоката истина е, че направо бях психически блокирала. — Тя попи няколко капки от кафето, които бе пропуснал. — Благодарение на теб това вече е минало.

Той отпи предпазливо от ободрителната напитка и зачака. Вече не бе сигурен накъде клони този разговор. Анабел докосна ръката му с жест, който му се стори дразнещо майчински.

— Чувствам се напълно здрава и го дължа на теб. Е, и на филма на Кристъл. Но, Хийт... — Малките лунички по челото ѝ се събраха, когато тя се намръщи. — Не мога да се отърся от чувството на вина, че аз... така да се каже... те използвах.

Чашата му с кафето застина във въздуха.

— Използвала си ме?

— Точно за това трябва да поговорим. За мен ти си не само клиент, но и приятел, а аз не използвам приятелите си. Поне досега не бях. Разбирам, че при мъжете е различно, може би ти нямаш чувството, че си се възползвал от обстоятелствата. Може би аз преувеличавам случилото се. Но съвестта ми диктува да бъда напълно честна относно мотивите си.

Той настръхна.

— Разбира се.

— Нуждаех се от неангажиращ мъж, който да ми помогне да възстановя хармонията с тялото си и сексуалните си нужди, някой, от когото няма да съм емоционално зависима. И ти, разбира се, си идеалният за целта.

Не е емоционално зависима?

Анабел задъвка долната си устна. Изглеждаше, сякаш предпочиташе да е някъде другаде, но не тук с него.

— Каж ми, че не ми се сърдиш — промълви умолително. — О, по дяволите... няма да плача. Но се чувствам толкова зле. Чу Кевин миналата вечер. Аз... — Преглътна мъчително. — Има и други усложнения. Голяма каша, нали?

Тя измъкна поредния заек от ръкава си като фокусник.

— Други усложнения? — повтори Хийт.

— Е, ти знаеш.

— Освежи паметта ми.

— Не ме карай да го изричам. Много ме е срам.

— Какъв срам между приятели? — процеди той сухо. — Нали ти толкова държиш да си честна и откровена?

Анабел погледна към тавана, сви рамене, сетне сведе глава и се втренчи в пода.

— Ами... знаеш... малко се увлякох по Дийн Робилард.

Гласът ѝ едва се чуваше.

Подът под краката му се разлюля.

Тя притисна длани към лицето си.

— О, боже, изчервих се. Ужасна съм, нали, че ти говоря за тези неща?

— Моля те, няма нищо — процеди Хийт. — Целият съм в слух.

Анабел отпусна ръце и го изгледа напрегнато.

— Зная, че навярно от това нищо няма да излезе — тази работа с Дийн — но до снощи дори нямах смелост да си дам шанс. Той очевидно е много опитен мъж и какво щях да правя, ако връзката, която усещам помежду ни, съществува не само в моето въображение? Ами ако и той се интересува от мен? Не бих могла да се справя със сексуалните усложнения. Но след това, което миналата нощ ти направи за мен, най-после се изпълних с решителност поне да се опитам. Ако

нищо не излезе, здраве да е, такъв е животът. Но поне ще зная, че не е заради неврозата ми.

— Да не би да казваш... че аз бях нещо като ледоразбивач?

Очите с цвят на мед потъмняха от тревога.

— Моля те, кажи ми, че не си сърдит. Зная, че не си влюбен в мен, но все пак на никого не му е приятно да осъзнае, че са го използвали.

Хийт с усилие отпусна стиснатите си зъби.

— И това ли направи ти? Използва ме?

— Ами... миналата нощ не съм си представяла него в леглото, докато бях с теб, или нещо такова. Е, може би само една или две секунди, но само толкова, кълна се.

Той присви очи.

— Значи, всичко помежду ни е наред? — попита Анабел.

Младият мъж не разбираше негодуванието, разгарящо се в гърдите му, особено след като сватовницата му даваше идеалната възможност да се измъкне от създалата се ситуация.

— Не зная. Наред ли е? Как мислиш?

Тя събра сили дори да се усмихне.

— Мисля, че е наред. Струваш ми се малко вкиснат, но нямаш вид на човек, чиято чест е била засегната. Не биваше толкова да се притеснявам. За теб беше само секс, но за мен беше огромна крачка към еманципацията. Благодаря ти, приятелю.

Тя му протегна ръка, принуждавайки го да остави чашата с кафе, за да я разтърси, освен ако не искаше да изглежда като пълен идиот в очите ѝ. После скочи на крака, изпъна ръце над главата си и протегна дребното си тяло като доволна котка. Тениската ѝ се вдигна и разкри пъпчето ѝ, което миналата нощ езикът му обстойно бе изследвал.

— Ще се срещнем в беседката — рече, но внезапно изражението ѝ отново се помрачи и тя продължи настойчиво. — И, Хийт, обещавам ти, че ако изпитваш дори най-малката неприязън към мен, тя ще изчезне още другата седмица. Сега съм решена повече от всякога да ти намеря подходяща съпруга. Вече не е само бизнес. Вече е лично.

И като му хвърли ослепителна усмивка, Анабел изчезна в кухнята, но само след секунда подаде отново глава.

— Благодаря ти, наистина ти благодаря. Много съм ти задължена.

Миг по-късно вратата на бунгалото хлопна. Той се отпусна на възглавницата, сложи чашата с кафето на гърдите си и се опита да осъзнае казаното дотук.

Тази женичка го бе използвала като загревка за Робилард.

Като приближи към беседката, Анабел видя на пътеката пред нея Рон и Шарън да вървят, прегърнали се през кръста. Младата жена още трепереше, а стомахът ѝ все едно се бе превърнал в киселинно блато. Може и да не беше най-добрата актриса в Театралния факултет на Северозападния университет, но все още знаеше как да играе убедително. Пред нея Рон задържа отворена вратата на беседката, за да мине Шарън. Другата му ръка се протегна към дупето на жена му. Нямахше съмнение с какво се бяха занимавали през изминалата нощ. Сега главното беше никой да не заподозре каква непростима глупост бе извършила самата тя.

Мина през мрежестата врата и влезе в беседката. От всички страни се сипеха приветствия. Никога досега не бе виждала толкова недоспала, но сексуално удовлетворена компания. Върху шията на Моли се розовееше петно, явно вследствие на необръснатата брада на Кевин, а самодоволната физиономия на Дарнъл бе доказателство, че Чърмейн далеч не заслужаваше репутацията си на скромна и благопристойна жена. Фийби и Дан се бяха настанили на плетения диван и си споделяха кексче.

И вместо, както обикновено, да мрънка на Уебстър, Кристъл му гукаше влюбено и го наричаше „скъпи“. Единствените невинни лица бяха тези на Пипи, бебето Дани и Джанин.

Анабел огледа закуската, приготвена от Моли, макар че нямаше апетит. В средата на масата, застлана с покривка с цвета на индийско орехче, бе поставена яркожълта керамична ваза с цинии. Наоколо бяха подредени запотени кани със сокове, купа с препечени филийки, панер с домашни кексчета и специалистът на пансиона — прясно опечена овесена питка с кафява захар, канела и ябълки.

— Къде е Хийт? — попита Кевин. — Всъщност няма значение. Сигурно говори по телефона.

— Ей сега ще дойде — отвърна Анабел. — Късно се събуди. Не съм сигурна по кое време е заспал снощи, но все още беше буден,

когато аз си легнах.

Докато се насочваше към бюфета, си каза, че това е благородна лъжа, тъй като истината щеше да съсипе закуската на мнозина от присъстващите.

Джанин пълнеше чинията си и оглеждаше кисело влюбените двойки наоколо.

— Кажи ми, че тази сутрин аз не съм единствената, лишена миналата нощ от секс.

— Кристъл би трябвало да е по-тактична към нас двете — отвърна Анабел уклончиво.

— Значи, сме сбъркали за теб и Хийт?

В отговор младата жена само завъртя очи.

— Вие, момичета, си припадате по мелодрами.

Двете с Джанин се настаниха на два плетени стола, недалеч от семейство Тъкър. Анабел унило дъвчеше едно крайче от питката, когато се появи Хийт. Беше облечен в шорти цвят каки и тениска „Найки“. Поне част от това, което му бе наговорила, бе истина. Действително чувстваше, че най-после се е избавила от призрака на Роб. За нещастие, друг призрак бе заел мястото му.

Пипи, която отмъкваше парчета банан от чинията, сложена върху високото детско столче на брат й, се понесе през беседката и се вкопчи в коленете на спортния агент.

— Пуинц!

— Здравей, хлапе!

Той я потупа неловко по главата и една от шнолите във формата на зайчето Дафни се изхлузи до края на русата къдрица.

— Как те нарича? — намръщи се Фийби.

Анабел си надяна жизнерадостна маска.

— Принц! Не е ли сладко?

Фийби повдигна вежди. Дан целуна тъгълчето на устната на жена си, навярно защото харесваше агента и искаше да отвлече вниманието й. Тригодишното момиченце, което продължаваше да стиска здраво крака на Чампиън, се извърна към майка си.

— Искам Пуинц да ми налее сокче. — Погледна нагоре към Хийт. — Пуинц, нослето ми е запушено.

Смръщи малкото си носле за доказателство.

Моли, която бършеше от пода купчинка смачкан банан, махна към масата.

— Сокът е там.

— Имаш ли фон? — попита Пипи, зяпнала го с обожание.

Кевин рязко вдигна глава.

— Не й позволявай да се доближи до мобилния ти, за да не съжаляваш после.

Хийт понечи да отговори, но Уебстър го прекъсна.

— Къде ще се разгъпчем днес?

Кевин взе мръсната салфетка от съпругата си.

— Пътеката обикаля езерото, затова предлагам да тръгнем от тук и да вървим до града — около десетина километра. Има много красиви гледки. Трой и Ейми изявиха желание да ни докарат обратно.

— Но те гледат децата — напомни му Моли.

Трой и Ейми бяха младата двойка, която управляваше лагера.

Пипи потупа голия крак на Хийт.

— Сокче, моля.

— Веднага.

Той се запъти към масата, напълни голяма чаша със сок догоре и я подаде. Момиченцето отпи малка глътка, върна му чашата, като разля няколко капки и се ухили.

— Мога да правя колело.

Този път Хийт се подсмихна, искрено развеселен.

— Наистина?

— Гледай.

Тя коленичи върху килима от агава и направи едно салто.

— Супер!

Хийт вдигна палец одобрително.

— И тати каза, че съм супер.

Кевин се усмихна.

— Ела тук, тиквичке. Остави Принца да си изяде закуската на спокойствие.

— Добра идея — прошепна Фийби. — Всеки момент може да се превърне във върколак.

Чампиън подмина коментара ѝ и отпи от сока на Пипи.

— Кога тръгваме на разходка?

— Веднага след закуска — отвърна Кевин.

Хийт остави чашата и взе препечена филийка.

— Смятах да пътувам за Детройт тази сутрин, но идеята за разходката ми се струва доста примамлива, така че ще дойда с вас — заяви привидно небрежно.

Анабел отхапа мрачно от питката си. Сутрешното ѝ театрално изпълнение и без това ѝ бе струвало много усилия. Как сега щеше да се прави на непукистка през целия поход?

Оказа се, че през по-голяма част от времето двамата вървяха отделно. Анабел не можеше да реши дали това беше добре, или зле. При все че не беше нужно да се преструва, не можеше и да е напълно сигурна, че е повярвал на тазсутрешния ѝ спектакъл.

Когато се върнаха в лагера, Пипи се хвърли към родителите си, сякаш не ги бе виждала с години. Кевин я отведе, за да може Моли, която се нагласи удобно върху плетения шезлонг в беседката, да накърми Дани. Но явно бебето искаше да изследва околния свят и постоянно се въртеше, в резултат на което одеялцето, с което майка му се бе наметнала, се свлече.

— Хей, приятелче, може ли малко да се поприкривя — сгълча го с усмивка тя, като придържаше нежно малката главичка.

Анабел отпи солидна глътка от чашата си със студен чай. Моли заслужаваше всички хубави неща, които ѝ се бяха случили, и ни най-малко не ѝ завиждаше, но и тя копнееше за същото: стабилен брак с прекрасен съпруг, красиви деца, фантастична кариера. Хийт седна до нея на дивана люлка. Тъй като възнамеряваше скоро да тръгва, предпочете студен чай като жените, вместо да прави компания на мъжете с халба бира.

— Пчела! — извика Пипи и посочи към пода. — Виж, Пуинц, пчела!

— Това е мравка, миличка — поправи я баща ѝ.

Мъжете заговориха за тренировъчния лагер, а Джанин обяви, че иска да обсъди с жените сюжета за новата си книга. Дани вече се бе нахранил и Моли го остави да си играе на пода. Тъкмо оправяше дрехата си, когато откъм пътеката, водеща към беседката, изчурулика познат глас.

— Ето къде сте били!

Анабел замръзна.

Всички се извърнаха. През мрежестата врата се виждаше висока, красива бременна жена да върви към тях.

Анабел не можеше да повярва на очите си. Не и сега. Не и сега, когато все още се опитваше да дойде на себе си от катастрофалната минала нощ.

— Гуен?

Лицето на Кристъл засия. Скочи на крака и отвори вратата.

— Гуен! Какво правиш тук? — подеха в хор останалите.

— Мислехме, че не можеш да дойдеш.

— Днес си тръгваме. Защо се появи толкова късно?

— Най-сетне си облякла рокля за бременни.

В този миг една по една жените се умълчаха, осъзнали какво означава появата на приятелката им. Моли изглеждаше покрушена. Извърна се и изгледа с ужас Анабел, сетне насочи поглед към Хийт. Останалите жени също седяха като попарени. Умисленото изражение на Дан подсказваше, че Фийби му е казала за измамата на Анабел, но останалите мъже очевидно не подозираха нищо.

Кевин едва успя да изтръгне халбата си с бира от алчните пръстчета на Пипи.

— Гуен ми се обади вчера, за да попита дали има свободни стаи — обяви той с доволна усмивка. — Искаше да ви изненада.

И наистина успя да го стори.

— Къде е съпругът ти? — поинтересува се Уебстър.

— Ей сега ще дойде. — Жените я бяха заобиколили и тя все още не бе забелязала Хийт, който бавно се изправи на крака. — Днес смятахме да затворим къщата, но церемонията се отложи — обясни Гуен, като взе чашата със студен чай, която Шарън ѝ протягаше.

На Анабел ѝ се виеше свят и едва се сдържаше да не повърне, затова не схвана много от обясненията — някакви проблеми с банката, трябвало да дадат мебелите на склад, а след това да чакат цяла седмица, докато се нанесат в новия си дом.

— Здравейте, момичета и момчета! — провикна се Иън и влезе в беседката.

Беше облечен в смачкани шорти на шотландско каре и тениска с логото на компютри „Дел“. Мъжете го поздравиха оживено. Дарнъл го

шляпна по гърба и съпругът на Гуен политна към Кевин, който го прегърна здраво през раменете.

— Май още не познаваш агента ми. — Кевин го повлече към дивана люлка. — Иън, това е Хийт Чампиън.

Протегнатата десница на Иън застина във въздуха. Съпругата му си пое рязко дъх, а ръката ѝ се стрелна към закръгления корем. Втренчи се слисано първо в Хийт, сетне в Анабел.

— Сипаха ни — успя да разтегли устните си в усмивка злочестата сватовница.

Питона разгърси ръката на мъжа с невъзмутимо изражение, но Анабел го познаваше добре и бе наясно, че здраво е загазила.

— Приятно ми е да се запознаем, Иън — рече Хийт. — И, Гуен... Радвам се да те видя отново. — Кимна към наедрелия ѝ корем. — Това се казва бърза работа. Поздравления!

Красавицата само стоеше и преглъщаше като риба на сухо.

Анабел усети пръстите на Питона да се стягат над лакътя ѝ.

— Ще ни извините ли? Двамата трябва да поговорим.

— Не! — разнесе се дружен вик.

Дамският читателски клуб се хвърли смело в нейна защита.

— Не мърдай!

— Никъде няма да я водиш!

— Забрави!

Изражението на Чампиън напомняше на бомба, готова всеки миг да се взриви.

— Боя се, че се налага да проявя настоятелност.

— Какво става? — попита Кевин озадачено.

— Бизнес — отвърна лаконично агентът му и поведе сватовницата към мрежестата врата.

За да бъде публичното ѝ унижение пълно, оставаше само да метне и един чул на главата си, като осъден на смърт престъпник, поведен към ешафода.

— Идвам с вас! — извика Моли и се хвърли напред.

— Не — безстрастно я отрязва Хийт. — Не идваш.

Кристъл метна отчаян поглед към Фийби.

— Ти си страшилище за всички в НФЛ. Направи нещо!

— Мисля.

— Сетих се... — Моли грабна дъщеря си и я тикна към Анабел.
— Вземи Пип със себе си.

— Моли! — извика гневно Фийби и скочи възмутена.

Сестра ѝ я погледна безпомощно.

— Няма да се развилнее пред очите на едно тригодишно момиченце, нали?

Фийби грабна племенницата си, за да я спаси от надвисналата опасност.

— Не се плаши, съкровище. Мама понякога изпада в налудничави пристъпи.

Гуен махна немошно с ръка.

— Анабел, съжалявам. Нямах представа.

Приятелката ѝ сви рамене.

— Проблемът не е твой. Сама съм си виновна.

— Именно — подчерта Хийт и я избута през вратата.

Няколко минути двамата вървяха мълчаливо. Чак като стигнаха до малката горичка, Хийт се извърна към нея.

— Ти ме измами!

Не един път, ако броеше и днешната сутрин, но тя се надяваше, че поне това не е разбрал.

— Трябваше да съм сигурна, че ще подпишеш договора, а Гуен бе най-подходящата жена, която познавах. Кълна се, че рано или късно щях да ти кажа истината. Просто досега така и не събрах смелост.

— Виж ти, каква изненада! — Леденият му зелен поглед можеше да среже стъкло. — Хвърляш въдицата и шаранът се хваща.

— Аз... боя се, че е така.

— И как убеди съпруга ѝ да се съгласи?

— Ъ... ами... обещах цяла година да гледам безплатно бебето.

Над поляната се изви вятър и разроши косата му. Той се взира в нея толкова продължително, че кожата я засърбя. Помисли си за всичко, през което бе преминала тази сутрин... Напразно.

— Ти ме измами — повтори той, сякаш още не можеше да го проумее.

У нея се прокрадна зловещо предчувствие и стомахът ѝ се сви на топка.

— Нямахте друг начин.

Над главите им изкряска птица. Друга откликна с още по-зловещ писък. И в този момент угълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Браво на теб, Тинкърбел, продължавай в същия тон. Точно за това ти говорех.

Но при все че одобряваше измамата ѝ, Хийт не ѝ спести лекция по етиката в деловите отношения. Тя се опита да се защити, като искрено заяви, че никога не би ѝ хрумнало да постъпи толкова нечестно с друг клиент.

Но заявлението ѝ само отчасти го удовлетвори.

— Щом веднъж започнеш да играеш с подли номера, после е трудно да поправиш нещата.

Сякаш не го знаеше.

В този момент Кевин се показва между дърветата.

— О, слава богу! — въздъхна той, щом зърна Анабел. — Казах на Моли, че навярно още си жива.

Тримата поеха обратно към беседката, като Кевин вървеше между двама им. Малко след това Хийт си тръгна, а Анабел се замисли дали изобщо си струва да го лъже. Как щеше да реагира той, ако днес сутринта му бе казала истината? Да, как ли пък не! Щеше да е безотказен начин да унищожи всичко — от самоуважението си до мечтите за кариера. Но вече ѝ се повръщаше от лъжи. Копнееше да се люби с някого, от когото нямаше тайни, човек, с когото можеше да изгради бъдеще. И то не само на думи. Искаше между двама им да има химия, физическо привличане, а не вечна духовна връзка на хора с общи интереси.

Порша натисна клавиша Enter на компютъра в офиса, за да сортира базата данни. Този път търсеше кандидатки по цвят на косите, което беше глупаво, тъй като цветът на косата можеше да се сменя всяка седмица, но при все това се надяваше да изскочи някоя, която е пропуснала, но би била подходяща за спортния агент. Незнайно защо, все си представяше, че идеалната му партньорка трябва да е блондинка. Намръщи се, когато пронизителен вой от електрически трион разцепи тишината на неделния следобед. Някакви работници имигранти в офиса на горния етаж правеха ремонт и отвратителният шум действаше неприятно на бездруго опънатите ѝ нерви.

Питона бе заминал за уикенда с Анабел Грейнджър. Порша узна новината от секретарката му, с която се бе сприятелила преди няколко месеца, като ѝ осигури билети за концерта на Шаная Туейн със запазени места на първия ред. Още не можеше да се примири. Обикновено *тя* беше тази, която прекарваше уикендите с важните клиенти: разходки до Лас Вегас, зимни екскурзии в Уисконсин, лениви следобеди на плажовете по двете крайбрежия. Тя устройваше сватбените приеми и бебешките партита, присъстваше на бар мицва, празненства по случай годишнини, дори на погребения. Списъкът с лицата, на които трябваше да изпрати коледни картички, съдържаше петстотин имена. А ето че сега тъкмо Анабел Грейнджър прекарваше уикенда с Хийт Чампиън.

Електрическият трион издаде поредния пронизителен, дразнещ слуха звук. Обикновено Порша не идваше в офиса в неделя, ала днес се чувстваше по-неспокойна и изнервена от всякога. Сутринта посети литургията в предградието Уинетка. Когато беше дете, мразеше да ходи на църква, а след като навърши дванайсет, напълно заряза божия храм, но преди пет години отново започна да го посещава. Отначало беше част от бизнес стратегията ѝ — още един начин да осъществи нужните контакти. Избра четири от най-посещаваните католически църкви — две в Норт Шор, една в Линкълн Парк и една близо до Голд

Коуст. Но след известно време започна да очаква с нетърпение неделните сутрини по причини, нямащи нищо общо с бизнеса. Просто всички стегнати възли в нея се развързваха като с магическа пръчка, щом познатите думи на литургията стоплеха душата ѝ. Все още сменяше църквите — Бог помага на тези, които си помагат сами, нали? — но сега посвещаваше неделите не толкова на бизнес, колкото на възможността да постигне покой и умиротворение. Но не и днес. Днес спокойствието, от което така отчаяно се нуждаеше, ѝ се изплъзваше.

След службата се срещна с познати на кафе, по-скоро приятели от времето на краткия си брак. Те бяха известни хора, с влияние в обществото. Как ли биха реагирали, ако им представи Боди? При тази мисъл главоболието ѝ се усили. Боди заемаше тайно място в живота ѝ, похотливо, извратено кътче, където никога нямаше да позволи другиму да надникне. Тази седмица този тип ѝ бе оставил две съобщения, но тя не му бе върнала обажданията, не и до днес. Преди час се поддаде на изкушението и набра номера му, но побърза да затвори, преди той да вдигне. Ако можеше поне една нощ да се наспи спокойно, нямаше да е така обсебена от него. Може би дори щеше да престане да се безпокои толкова много за Хийт, както и за това, че бизнесът ѝ се разпада.

Трионът отново зави. Все едно стържеше по слепоочията ѝ.

Преди да се омъжи, имаше немалко любовници. Случваше се да е нещастна, понякога дори плачеше, но нито една от връзките не я бе унизила. Ала именно това направи Боди миналата седмица. Унизи я и я омърси. Най-лошото беше, че самата тя му го бе позволила.

Защото не се чувстваше оскърбена.

Не можеше да си обясни какво става с нея. Затова безсънието ѝ стана неконтролируемо, не можеше да намери спокойствие по време на литургията, а миналата седмица дори бе напълно забравила за ритуала по тегленето. Защото случилото се я изпълваше с нежност.

Колоните на компютърния екран се размазваха пред очите ѝ. Трионът спря да бръмчи, но започнаха да отекват удари с чук. Трябваше да се махне от тук. Ако все още беше наставница в Групата за инициатива в малкия бизнес, можеше да се срещне с някоя от жените. Може би трябваше да се отбие във фитнес клуба. Или да се обади на Бетси Уейтс и да ѝ предложи да вечерят заедно. Но вместо да направи някое от тези неща, Порша отново насочи вниманието си към данните на екрана. Трябваше да докаже на себе си, че все още е най-

добрата в професията си, а единственият начин да го постигне, бе да намери съпруга на Питона.

Грохотът от чука премина в тропане, но чак когато то стана по-шумно и настойчиво, Порша осъзна, че не идва от горния етаж. Излезе иззад бюрото и отиде в приемната. Беше облечена в късо светлосиво сако „Бърбъри“ и панталон от „Ботега Венета“, с който беше на литургията, но докато работеше, бе изритала обувките си и затова прекоси безшумно килима. Зад матовото стъкло зърна широкоплещеста мъжка фигура.

— Кой е?

— Мъжът на твоите мечти — отвърна груб, равен глас.

Тя стисна очи и си заповяда да не отваря вратата. Такива отношения бяха вредни за нея. Той беше вреден за нея. Ала някакъв мрачен дразнец гласец в нея противоречеше на волята ѝ.

Тя превъртя ключа.

— Работя.

— Ще те погледам.

— Ще се отегчиш до смърт.

Тя отстъпи и го пусна да влезе.

Мускулестите едри мъже обикновено изглеждаха по-добре в работно облекло, отколкото в ежедневни дрехи, но това не важеше за Боди Грей. Памучният панталон и синята вталена риза му стояха идеално. Той огледа приемната, боядисана в студен зелен цвят, и с мебели в азиатски стил, но не каза нищо. Порша нямаше намерение да се включва в поредната му мълчалива игра.

— Откъде разбра, че съм тук?

— От номера на дисплея на телефона при позвъняването ти.

Изобщо не биваше да му се обажда. Жената наклони глава.

— Чух, че твоят господар и повелител е заминал за уикенда с моята съперница.

— Новините бързо се разнасят. Хубаво местенце.

Онази част от нея, жадуваща за одобрението му, откликна възторжено на скромната му похвала, но външно остана невъзмутима.

— Зная.

Той погледна към бюрото.

— Никой нищо не ти е поднесъл наготово, нали?

— Не се боя от тежка работа. Жените, които се стараят да успеят в бизнеса, трябва да бъдат корави, ако искат да оцелеят.

— Някак си не си представям, че някой ще ти създава много неприятности.

— Нямах идея колко грешиш. Преуспелите жени винаги ги оценяват по различни стандарти от мъжете.

— Теб навярно по гърдите.

Порша не обичаше дебелашки шегички, свързани със секса, и с изненада установи, че се усмихва, но беше много трудно да устои на дръзкия му безпardonен мъжки шовинизъм.

— Разведи ме из агенцията — помоли я той.

И тя го направи. Боди надникна зад пергаментовите паравани, разгледа таблиците за теглото по стените в стаята за отдих, зададе й няколко въпроса. До нея долетяха откъси от испанска реч. Явно работниците на горния етаж бяха решили, че достатъчно са я изтезавали за днес, и напускаха сградата по задната стълба. Порша искаше да узнае подробности за уикенда на Чампиън, но реши да повдигне въпроса, след като влязат в кабинета й.

— Изненадана съм, че Хийт не те е взел със себе си за уикенда. Явно не си толкова незаменим, колкото си мислиш.

— От време на време и аз имам почивни дни.

— Днес съм тук заради него. — Посочи към компютъра. — Малката госпожица Грейнджър може колкото си ще да се забавлява в компанията му, но аз ще бъда брачният агент, който ще му намери съпруга.

— Вероятно.

Тя приседна на ръба на бюрото.

— Разкажи ми с какви жени е излизал в миналото. Той не е много словоохотлив.

— Не искам да говорим за Хийт — сряза я Боди, отиде до прозореца, погледна към улицата, после дръпна шнура. Щорите се спуснаха с тихо свистене. Извърна се към нея, а очите му — толкова светли и далечни, че би трябвало да я превърнат в лед, — бяха като стоплящ балсам за свитата й душа. — Свали си дрехите — прошепна той.

В седмицата след катастрофалното пътуване до лагера „Уинд Лейк“ Анабел се потопи в работа, за да не мисли за случилото се там. Сайтът на „Идеалната половина“ заработи и тя получи първото запитване чрез имейл. Срещна се поотделно с Рей Фийдлър и Каръл, на които не беше съдено да станат влюбена двойка, но всеки научи по нещо от другия. Мелани Рихтер, кандидатката на „Стабилни бракове“, представена от Анабел, се съгласи да изпие едно кафе с кръщелника на Шърли Милър. За нещастие, Джери беше толкова смутен от гардероба ѝ от „Нийман Маркс“, че не пожела да я покани на втора среща. Приемната на Анабел посетиха и още неколцина по-възрастни клиенти, които ѝ отнемаха твърде много време и не носеха никакъв доход, но тя разбираше самотата и не можеше да им откаже. В същото време осъзнаваше, че се налага да мисли по-мащабно и творчески, ако иска бизнесът ѝ да успее. Провери банковата си сметка и реши, че може да си позволи да устрои купон с малко вино и сирене за по-младите си клиенти. През цялата седмица чакаше обаждане от Хийт, но така и не го дочака.

В неделя следобед слушаше по радиото стари записи на Принс, докато вадеше покупките, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Здравей, картофче. Как вървят нещата?

Както винаги, само при звука на гласа на брат ѝ Дъг се почувства като глупачка. Представи си го такъв, какъвто го бе видяла последния път: рус и красив, мъжката версия на майка им. Тя пхна пакета с бейби моркови в хладилника и изключи радиото.

— Прекрасно. А какво става в Земята на мечтите?

— Съседната къща току-що бе продадена за милион и двеста хиляди. При това беше на пазара за по-малко от двацет и четири часа. Кога ще ни дойдеш пак на гости? На Джеймисън му е мъчно за теб.

— И той ми липсва.

Не беше съвсем вярно, тъй като Анабел почти не познаваше племенника си. Снаха ѝ така бе претоварила горкото хлапе с бебешки

партита и стимулиращи занятия за бебета, че последния път, когато им гостува, бе успяла да го види само докато спеше в детската си седалка в колата. Докато брат ѝ продължаваше да бърбри за приказния си квартал, тя си представяше как Джеймисън цъфва на прага ѝ — нервен и пъпчив тринайсетгодишен тийнейджър, избягал от къщи. Лелята щеше да възвърне душевното му равновесие, като го научи да мързелува със стил и да се измъква ловко от скучните задължения, а когато порасне, той ще разказва на децата си за обичната си и ексцентрична леля Анабел, която му помогнала да не откачи и го научила да цени живота.

— Представяш ли си — продължаваше да бърбори Дъг, — миналата седмица изненадах Кандейси с един нов мерцедес-бенц. Да беше видяла изражението ѝ!

Анабел погледна през кухненския прозорец към алеята, където нейният Шърман се печеше на слънцето като голяма зелена жаба.

— Обзалагам се, че е била във възторг.

— И още как! — Брат ѝ се впусна в описания на мерцедеса — купето, интериора и екстериора, джипиес системата, всички електронни екстри, сякаш я интересуваше. След малко я помоли да го извини, защото му звънели по другата линия — с Хийт бяха от един дол дренки. Накрая стигна до целта на обаждането си и тогава Анабел си спомни главната причина, поради която Дъг ѝ се обаждаше — най-вече да ѝ чете лекции. — Трябва да поговорим за мама. Двамата с Адам обсъдихме ситуацията.

— Ситуацията с мама?

Тя отвори бурканче с маршмелоу крем и гребна от него.

— Тя не става по-млада, картофче, но ти май не го разбираш.

— Тя е само на шейсет и две — отвърна Анабел, докато премятеше сладката бучка в устата си. — Едва ли е кандидатка за старчески дом.

— Забрави ли как ни изплаши миналия месец?

— За бога, това беше обикновена хрема!

— Можеш да омаловажаваш проблема, но годините ѝ се отразяват.

— Тя току-що се записа на курсове по уиндсърфинг.

— Мама ти казва само това, което искаш да чуеш. Не обича да досажда.

— Как ли пък не!

Анабел захвърли изцапаната лъжичка в мивката по-силно, отколкото ѝ се искаше.

— Двамата с Адам сме на едно мнение, както и Кандейси. Кейт постоянно се тревожи за теб и твоята... Защо да не бъдем честни и да си го кажем направо?

Защо наистина?

Младата жена завинти капачката на бурканчето и го пъкна в шкафа.

— Тревогата ѝ за безцелния ти живот постоянно вреди на здравето ѝ.

Анабел си заповяда да не обръща внимание на поредния упрек. Този път нямаше да му позволи да я разстройва и унижава.

— Мама обожава да се тревожи за мен — възрази с почти спокоен тон. — Животът ѝ като пенсионерка я отегчава и опитите ѝ да направлява живота ми я развличат.

— Но ние не смятаме така. Тя е под постоянен стрес.

— Стресът е балсам за здравето ѝ. Знаеш го.

— Толкова си безотговорна и повърхностна. Кога ще разбереш, че поддържането на тази къща за нея е ненужно главоболие?

Къщата. Още едно уязвимо място. Въпреки че Анабел плащаше наем всеки месец, не можеше да отрича истината, че живее в дома на майка си.

— Трябва да се изнесеш от там, за да обяви тя къщата за продан.

Сърцето ѝ замря.

— Мама иска да я продаде?

Огледа овехтялата кухня и сякаш видя баба си до мивката, докато двете мият чиниите. Нана не обичаше да си разваля маникюра, затова винаги Анабел ги миеше, а тя ги подсушаваше. Те клюкарстваха за момчетата, които девойката харесваше, за новия клиент на агенцията, бърбреха на всякакви теми.

— Мисля, че желанията на мама са напълно ясни — рече Дъг. — Тя иска дъщеря ѝ най-сетне да се научи да поема отговорност и да действа като зряла личност. А ти живееш за нейна сметка.

Така ли възприемаха те парите за наема, които тя едва успяваше да събере всеки месец? И все пак кого заблуждаваше? Майка ѝ щеше

да получи цяло състояние, ако продаде къщата. Търпението ѝ се изчерпа.

— Ако мама иска да продава къщата, може да говори с мен, така че се разкарай.

— Винаги правиш така. Не може ли поне веднъж да обсъдим логично проблемите?

— Ако искаш логика, говори с Адам или с Кандейси. Или с Джеймисън, за бога, но ме остави на мира.

Затвори телефона като зряла трийсет и една годишна жена — каквато не беше — и избухна в сълзи. През последните няколко минути се бе борила с тях, но сега взе една салфетка, отпусна се край кухненската маса и се потопа в нещастията си. Беше се уморила да бъде черната овца в семейството, вечната неудачница. Страхуваше се, защото, колкото и да се бореше със себе си, се влюби в мъж, който бе същият като тях.

В понеделник сутринта Хийт все още не ѝ се бе обадил. Но тя трябваше да върти бизнес и колкото и да ѝ се искаше, не можеше повече да си заравя главата в пясъка, затова му остави съобщение. Във вторник следобед той още не бе отговорил. Беше напълно сигурна, че достойното ѝ за „Оскар“ изпълнение го е убедило, че той е бил за нея само секс терапевт, но оттогава бе минала повече от седмица и не бе изключено да е размислил. Не беше в негов стил да избягва конфронтацията и рано или късно щеше да се свърже с нея, но явно искаше сблъсъкът да е по неговите правила, така че тя да бъде в неизгодно положение.

Все още пазеше номера на мобилния телефон на Боди от деня, който бяха прекарали с Арте Палмър. И тази вечер реши да го използва.

Подранил сутрешен ентузиаст бегач профуча край нея, докато вмъкваше Шърман в освободеното като по чудо място на паркинга в района на Линкълн Парк, недалеч от дома, чийто адрес ѝ бе дал вчера Боди. Беше нагласила алармата на часовника за пет и половина — точно времето, по което господин Броницки и приятелчетата му скачат от леглата, но за нея беше престъпно рано. След един бърз душ, Анабел се напъха в яркожълта лятна рокля с корсет, с който

изглеждаше все едно ѝ бе поникнал бюст, прокара пръстите си с малко гел през косата си, която не беше мила от два дни, сложи малко сенки и гланц на устните си и потегли.

Чашата с кафе, което бе купила от „Карибоу“ на „Холстед“, сгръбваше дланта ѝ, докато за втори път проверяваше адреса. Домът на Хийт секна дъха ѝ. Раздвижената постройка от тухли и стъкло с живописния стъклен клин, надвесен над сенчестата улица, прекрасно се вписваше сред съседните сгради — елегантни реставрирани градски къщи от деветнайсети век, както и по-нови, луксозни, построени в тесни, скъпи парцели. Анабел пое по тротоара, сетне зави по къса павирана алея, виеща се до внушителна махагонова врата с красива дърворезба, и натисна звънеца. Докато чакаше, се опита да избистри стратегията си, но ключалката щракна и вратата се отвори, преди да ѝ хрумне нещо.

Домакинът я посрещна с пурпурна кърпа около слабините и недоволна гримаса, която не изчезна, когато видя кой звъни на вратата му в седем без двацет сутринта. Извади от устата си четката за зъби.

— Не съм у дома.

— Виж ти... — Анабел тикна чашата с кафе в свободната му ръка. — Откривам нова компания, наречена „Кофеин за напористи и преуспели“. Ти си първият ми клиент. — Промуши се покрай него във фойето, където вита стълба стигаше до втория етаж. Огледа мраморните подове, модерния бронзов полилей и единствената истинска вещ — чифт захвърлени маратонки. — Леле! Напълно съм сащисана, но се опитвам да не го показвам.

— Радвам се, че ти харесва — промърмори той провлечено. — За съжаление, днес не са предвидени туристически обиколки.

Тя потисна порива да изтрие с пръст остатъка от пяната за бръснене върху крайчеца на ухото му.

— Не се притеснявай. Ще огледам наоколо, докато се обличаш. — Посочи към стълбите. — Върви. Не искам да ти преча.

— Анабел, точно сега нямам никакво време за разговори.

— Вмести ме в графика си — заяви тя с най-безцеремонната си усмивка.

От ъгълчето на устата му се показва мехурче от пастата за зъби. Хийт го избърса с опакото на ръката си. Погледът му се плъзна по голите ѝ рамене и прилепналия корсаж на роклята.

— Не съм те избягвал. Днес следобед смятах да ти се обадя.

— Моля те, не се притеснявай. Аз не бързам.

Махна с ръка и се насочи към дневната. Хийт изръмжа нещо, подозрително напомнящо на ругатня, и миг по-късно тя чу шляпането от босите му крака нагоре по стълбището. Надникна през рамо и зърна очертанията на великолепни рамене, гол гръб и пурпурна кърпа. Чак когато той изчезна, тя насочи вниманието си към дневната.

Утринната светлина се процеждаше през високите триъгълни прозорци, образувайки светли шарки върху дървените подове. Невероятно красиво място, което просто те подканяше да живееш тук. С изключение на фитнес уредите, разположени върху сините гумени постелки, тук беше празно, както в преддверието. Никакви мебели, нямаше дори плакати по стените. Докато оглеждаше, тя започна да си представя стаята: масивна маса за кафе с мраморен плот, разположена пред голям, удобен диван; тапицирани кресла и столове в жизнерадостни тонове; цветни платна по стените; шкаф с ултрамодерна уредба; навсякъде разхвърляни книги и списания. Детска дървена играчка на колелца. Куче.

Напомни си с въздишка, че го беше издебнала тази сутрин, за да изгладят отношенията си след уикенда край езерото. Припомни си старото правило — внимавай какво си пожелаваш, защото може и да се сбъдне. Искаше хората да знаят, че самият Хийт Чампиън е станал неин клиент. И всички го научиха. А сега, ако го загуби като клиент, всички ще си кажат, че не е била достатъчно добра, за да го задържи. Всичко зависеше от това, как тя самата ще се държи тази сутрин.

Премина през празната дневна в кухнята. Плотовете бяха чисти, а кухненските уреди, европейско производство, изглеждаха неупотребявани. Само една мръсна чаша в мивката подсказваше, че къщата е обитаема. Внезапно я порази мисълта, че Хийт имаше къща за живеене, ала не и дом.

Върна се в дневната и се загледа през прозорците към улицата. Парченце от пъзела, който за нея представляваше този мъж, когото тя толкова желаше, си попадна на мястото. Той бе толкова енергичен, постоянно в движение, че тя бе пропуснала основното — Хийт всъщност беше самотник. Тази необзаведена къща бе доказателство за емоционалната му изолация.

Той се появи отново, този път в сив панталон, тъмносиня риза и изискана вратовръзка. Всичко по него беше така безупречно в тон, все едно бе слязъл от реклама на „Барнис“. Метна сакото си на скамейката за вдигане на тежести, взе кафето, което тя бе донесла, и запретна ръкави.

— Не съм те зарязал. Беше ми нужно малко време, за да помисля, но не смятам да се извинявам за това.

— Извинението е прието.

Смръщеното му лице не вещаеше нищо добро и тя побърза да смени темата.

— Съжалявам, че с Фийби не се получи и не се помирихте в лагера. Противно на това, което може би си мислиш, аз съм съпричастна на каузата ти.

— През половината от времето водехме почти нормален разговор.

Надигна чашата си с кафето.

— А през другата половина?

— Позволих ѝ да се заяжда с мен.

Щеше с удоволствие да чуе подробностите, но трябваше да побърза, преди той да започне да гледа часовника си.

— Добре, истинската причина да съм тук — ако ми се беше обадил, нямаше да те безпокоя сега — е, да разбере дали си разказал на някого, сещаш се за какво. Ако си се раздрънкал, кълна се, че повече никога няма да ти проговоря. Признах ти го под най-строга тайна. Честно, ще умра от срам.

— Само не ми казвай, че нахлу тук, за да ми говориш за момчето мечта.

Анабел се престори, че си играе с пръстена с тюркоаз, купен някога от Нана в Санта Фе.

— Мислиш ли, че Дийн може да ме харесва?

— Господи, откъде да зная?! Защо не попиташ приятелките си?

Тя се постара да изглежда обидена.

— Просто ме интересува едно мъжко мнение.

— Ами консултирай се с Раул.

— Ние скъсахме. Той се чукал наляво и надясно.

— И ти си го научила последна?

Е, достатъчно се забавляваха. Тя приседна на края на пейката за вдигане на тежести.

— Зная, че си мислиш, че Дийн е твърде млад за мен...

— Възрастта ти е само една точка от безкрайния списък с нещастия, които ще те сподобят, ако не превъзмogneш това глупаво увлечение. А и не съм се виждал с възлюбения ти, така че тайната ти е в безопасност. Приключихме ли с темата?

— Не зная. Приключихме ли наистина? — Тя се надигна от пейката. — Работата е там... боя се, че ти навярно още не можеш да се справиш с някои емоционални проблеми заради случилото се в лагера. Съжалявам, че ще го кажа, но се държиш като капризна девойка.

— Девойка?

Черните му вежди подскочиха нагоре.

— Това е само едно женско мнение.

— Ти смяташ, че аз се държа като девойка? Ти, кралица Анабел Вечната гимназистка?

— Не отговори на обажданията ми.

— Казах ти, трябваше ми време да помисля.

— Точно така. — Тя пристъпи към него, докато разпалваше справедливия си гняв. — Очевидно все още се измъчваш от спомените за нощта на моето сексуално освобождаване, но си твърде отдаден на образа си на голям мъжкар, за да го признаеш. Не биваше да се възползвам от теб. И двамата го знаем, но си мислех, че няма да ти пука. Явно съм се излъгала.

— Сигурен съм, че ще останеш разочарована — отбеляза сухо той, — но не бях травмиран, след като използва мъжествеността ми за освобождаване на твоята сексуалност.

— Уважавам те, задето се стремиш да запазиш гордостта си — изрече тя с превзет тон.

— Стига глупости! — намръщи се той. — Беше напълно права, когато твърдеше, че не бива да се смесват бизнесът с удоволствието. И двамата сме наясно с това. Но Кристъл устрои за вас онзи порнокупон, а аз не обичам да ми отказват и останалото е история. Всъщност аз се възползвах от теб. И не ти се обадох, защото още не съм измислил как да изкупя вината си пред теб.

Не понасяше мисълта, че той я смята за жертва.

— Със сигурност няма да я изкупиш, като бягаш от мен. Твърде много напомня на познатата история за шеф, който спи със секретарката си и после я уволнява.

Достави й удоволствие да го види как настръхва.

— Никога не бих направил подобно нещо.

— Браво! Тогава да действаме. Всяка вечер, като се започне от утре, ще имаш срещи. Започваме с блестящ професор по икономика, която прилича малко на Кейт Хъдсън^[1], намира Адам Сандлър за забавен и може да различи водна чаша от чаша за вино. Ако не я харесаш, съм ти набелязала още шест. И така, връщаш ли се в играта, или те е хванало шубето и свиваш знамената?

Но той не се хвана на въдицата и не се впусна в спор. Вместо това отиде до прозореца и известно време мълча, докато отпиваше от кафето. Несъмнено мислеше за това, как всичко се бе усложнило.

— Сигурна ли си, че искаш да продължиш? — попита накрая.

— Хей, не аз правя от мухата слон. Разбира се, че съм сигурна — нагло излъга тя. — Трябва да задвижа бизнеса си и честно казано, ти доста ме затрудняваш.

Хийт прокара ръка през косата си.

— Добре. Действай!

— Идеално. — Тя му отправи толкова широка усмивка, че бузите я заболяха. — А сега да обсъдим подробностите...

Двамата съставиха график на срещите по дни и часове, след което Анабел побърза да си тръгне. Докато шофираше към дома си, си даде тържествено обещание от сега нататък да запечата завинаги чувствата си. В душевен сейф — още един тежък товар.

На следващия ден Хийт вървеше след Кевин между масите в хотелската бална зала. Куотърбекът се здрависваше, потупваше гърбове и разговаряше с бизнесмените, събрали се да обядват и да чуят мотивационната му реч. Агентът стоеше зад него, готов да се намеси, ако някой се опита да приближи твърде близо, но Тъкър стигна благополучно до масата отпред.

Чампиън бе слушал речта му повече от десетина пъти и се оттегли в дъното на залата, щом футболистът седна на мястото си. Започнаха официалните представяния и мислите на Хийт се върнаха

към ненадейната визита на Анабел вчера сутринта. Тя нахлу в къщата, изпълни пространството с дързостта си и противно на онова, което ѝ наговори, той се зарадва да я види. В същото време не излъга, когато ѝ каза, че има нужда от време, за да премисли нещата, включително и как да сложи край на инфантилното ѝ увлечение по Дийн Робилард. Ако в най-скоро време не се вразуми, Хийт ще престане да я уважава. Защо жените оглупяваха тотално, когато ставаше дума за Дийн?

Питона изтласка в ъгъла на съзнанието си неприятния спомен за бившето си гадже, което бе казало точно същото за него. Май трябваше да си поговори по мъжки с Дийн и да накара Златното момче да разбере, че Анабел не е поредната тъпа блондинка, която може да закачи на стената с трофеите си. Само дето се предполагаше, че агентът трябва да ухажва звездния играч, а не да го настройва против себе си. За пореден път сватовницата му го бе поставила в невъзможна ситуация.

Кевин изръси саркастичен коментар, шегувайки се за своя сметка, и тълпата избухна в смях. Всички бяха очаровани от него и агентът се измъкна в коридора, за да провери съобщенията си. Видя пропуснато повикване от Боди и веднага го набра.

— Какво има?

— Едно приятелче току-що ми телефонира от плажа на Оукстрийт — подхвана Боди. — Тони Коуфийлд, помниш ли го? Старецът му притежава два бара в Андърсънвил.

— Да, и?

Тони беше част от мрежата, захранваща Боди с информация.

— Познай кой друг се е появил да се попече на слънце? Не кой да е, а нашето добро приятелче Робилард. И изглежда, не е бил сам. Тони каза, че си делили одеялото с едно червенокосо пиленце. Симпатична, но не от обичайния му контингент.

Хийт се облегна на стената и скръцна със зъби.

Боди се изкиска.

— Твоята малка сватовница определено знае как да се забавлява.

Анабел надигна глава от полепналото с пясък одеяло и погледна към Дийн. Той лежеше по гръб, целият изтъкан от здрави мускули и лъскава бронзова кожа, русата му коса блестеше на слънцето, а очите

му бяха скрити зад супермодерни слънчеви очила с яркосини стъкла. Две жени по бикини минаха за четвърти път и сега явно бяха събрали смелост да се приближат. Анабел улови погледите им, притисна показалец към устните си, за да им подсказже, че той спи, и поклати глава. Разочаровани, жените се отдалечиха.

— Благодаря — промърмори Дийн, без да движи устни.

— Тази работа заплаща ли се?

— Нали вече ти купих хотдог?

Тя подпря брадичка на юмруците си и зарови по-надълбоко пръсти в пясъка. Дийн ѝ се бе обадил вчера, няколко часа след като тя си тръгна от дома на Хийт. Попита я дали може да го вмести в графика си и да го придружи до плажа, преди да започне тренировъчният лагер. Тя имаше да върши милион неща, свързани с подготовката на маратона на запознанствата, който бе планирала, но не можеше да пропусне възможността да потвърди историята за увлечението си по Дийн, в случай че Хийт все още се съмнява.

— Я ми обясни пак — рече Дийн, без да отваря очи. — Онова, дето най-безсрамно ме използваш за нечестивите си цели.

— Не се очаква от футболистите да знаят думи като *нечестиви*.

— Чух го в една реклама за бира.

Анабел се усмихна и нагласи очилата си.

— Ще ти кажа само това. Забърках се в малко неудобна ситуация... и не, няма да узнаеш с кого. И най-лесният начин да се измъкна, беше да се престоря, че съм покорена от неотразимата ти красота, което, разбира се, е самата истина.

— Глупости! Ти се държиш с мен като с дете.

— Само за да се защитя от сияйната ти слава.

Дийн изсумтя.

— Освен това, като ни видят заедно, ще се качат акциите на бизнеса ми. — Тя подпря глава на ръката си. — Хората ще говорят за „Идеалната половинка“, а това е безплатна реклама. В момента мога да си позволя само това. Но обещавам, че някой ден ще ти се реванширам. — Протегна се и потупа загорелия му, твърд като камък бицепс. — След десет години, когато ще сме сигурни, че си излязъл от пубертета. Ще ти намеря страхотна жена.

— Десет години?

— Прав си. За всеки случай да ги направим петнайсет.

Анабел не спа спокойно през нощта. Плашеше се от предстоящия маратон на запознанствата, но точно сега не ѝ оставаше друго, освен да стисне стоически зъби и да го атакува с всички възможни средства. Пристигна първа в „Сиена“. Когато той влезе, глупавото ѝ сърце подскочи, преди да се свлече в петите. Той се бе любил с нея, а сега тя трябваше да го запознае с друга жена.

Изглеждаше толкова вкиснат, колкото нея самата.

— Чух, че вчера си се скатала от работа — изръмжа той още със сядането.

Беше се надявала, че слуховете за срещата ѝ с Дийн ще стигнат до ушите му, и тутакси се оживи.

— Не, няма да кажа нищо.

Анабел направи красноречив жест, все едно затваря цип върху устните си, превърта ключалката и хвърля ключа.

Раздразнението му се засили.

— Не разбираш ли колко незряло е това?

— Ти започна темата.

— Само отбелязах, че си си взела почивен ден. Просто водя разговор.

— И на мен ми е позволено от време на време да почивам. Разходката до „Уинд Лейк“ не се брои, защото трябваше да забавлявам клиент. И то тъкмо теб.

Той доби онова секси изражение и я изгледа през полуспуснатите си клепачи — знак, че се кани да подхвърли някоя от нецензурните си шегички. Ала явно размисли.

— Е, и как се развива истинската любов?

— Мисля, че го привличам. Може би защото не съм настояща и не съм се лепнала постоянно за него. Колкото и да ми се иска да сме заедно, си налагам да не му досаждам с присъствието си. Не си ли съгласен, че постъпвам разумно?

— Няма да ме въвлечеш в тази дискусия.

— Зная, че стотици прекрасни почитателки постоянно кръжат около него, но според мен той вече е надраснал този етап от живота си. Имам чувството, че е станал по-зрял.

— На твое място не бих разчитал много на това.

— Смяташ ме за глупачка, нали?

— Тинкърбел, ти даваш нова формулировка на думата „глупав“. За жена, която се предполага, че има глава на раменете...

— Шшт... Идва Селесте.

Хийт и Селесте проведоха дълъг и скучен разговор за икономиката — тема, която винаги действаше потискащо на Анабел. Ако икономиката беше във възход, тя имаше чувството, че не съумява да се възползва от това. Ако пък беше в упадък, се отчайваше още повече, защото не виждаше как бизнесът ѝ ще успее някога да изплува. Затова изчака мълчаливо да минат двайсетте минути, преди да сложи край на срещата.

— Нямам нищо против да я назнача на работа, но не желая да се женя за нея — заяви Хийт, след като жената си тръгна.

Според Анабел и Селесте не го бе харесала, така че настроението ѝ малко се подобри. За съжаление, не за дълго, защото следващата кандидатка, шефка на рекламна агенция, се появи точно по график.

Питона пусна в ход мъжкото си обаяние — почтителен и внимателен, интересуваше се от всичко, което жената говореше, но нищо повече.

— Отличен вкус за дрехи, но мисля, че я изнервям — коментира, след като я изпрати.

През останалата част от седмицата Анабел даде всичко от себе си, като го запозна с филмова режисьорка, собственичка на цветарски магазин, директор на застрахователна агенция и редакторката на Джанин. Той хареса всички, но не пожела да излезе втори път с нито една от тях.

Узнала за трескавата дейност на конкурентката си, Порша изпрати две свои кандидатки. Едната направо се мазнеше пред Хийт, което го отблъсна, но затова пък Анабел здравата се забавлява по време на срещата. На другата не ѝ се понравиха обикновенният му произход и отсъствието на знатно родословно дърво, което пък вбеси присъстващата сватовница. Порша настояваше следващата среща да се състои в „Дрейк“ на сутрешно кафе. Хийт дълго отказва, но накрая се съгласи, а Анабел се възползва от възможността да вмъкне в графика на срещите една бивша съученичка, понастоящем преподавателка във вечерно училище.

Кандидатката на „Идеалната половина“ претърпя пълен провал, за разлика от тази на „Стабилни бракове“. Оказа се, че Пауърс бе настоявала за сутрешна среща, защото нейният избор беше Кери Уинтърс, водеща на вечерните новини от местния телевизионен канал Дабъл Ю Джи Ен. Кери бе прекрасна, образована, успяла в професията, изтънчена — прекалено лустросана. Беше все едно Питона в женски облик и събрани заедно, идеално се допълваха, с две думи — сродната му душа.

След двамайсет минути Анабел се опита да сложи край на агонията си, но Хийт ѝ хвърли такъв смразяващ поглед, че тя мигом се сви на стола и Кери остана още половин час.

— Пълна загуба на време — завъртя очи Анабел, след като теренът най-сетне се освободи.

— Какви ги приказваш? Тя е точно това, което търся, и затова ще я поканя на втора среща.

— Тя е също толкова лицемерна и изкуствена, колкото и ти, същинска кукла. Казвам ти, че идеята не е добра. Ако някога имате деца, ще се родят с етикет на „Фишър-Прайс“^[2] на дупетата.

Но Хийт отказа да слуша по-нататъшните ѝ доводи и на следващия ден позвъни на госпожица Вечерни новини, за да я покани на вечеря.

[1] Популярна американска актриса. (р. 1979). — Бел.прев. ↑

[2] Американска компания за детски играчки, създадена през 1930 г. — Бел.прев. ↑

Изминаха две седмици. Разкъсвана между подготовката за партито с вино и сирене, което организираше, и мрачните мисли за Хийт и Кери Уинтърс, Анабел толкова отслабна, че успя да се напъха в синьо-лилавата секси минипола, която през цялото лято не можеше да носи.

— Върви да си облечеш нещо по-прилично — изръмжа господин Броницки вечерта на партито, когато тя слезе по стълбите в целия си блясък — миниполата в комбинация с впито потниче с цвят слонова кост.

— Вие сте само нает помощник и нямате право да критикувате домакинята — срязва го Анабел.

— Да се показваш, облечена като уличница... Айрини, ела да видиш това!

Госпожа Валерио надникна от кухнята.

— Много си хубава, Анабел. Хауард, ела да ми помогнеш да отворя този буркан с маслини.

След като започна да излиза с господин Броницки, госпожа Валерио бе боядисала косата си в огненочервен цвят — като перчема на Уди Кълвача — напълно в тон с алените мокасина, които бе обула тази вечер в допълнение към най-хубавата си официална черна рокля, с която в неделя ходеше на църква.

Старецът, изтупан в бяла риза с дълги ръкави, я последва в кухнята. Анабел се оттегли в офиса, където бюрото временно бе превърнато в маса за хранене, застлана с една от покривките на баба й на жълто-синьо каре, украсена в средата с разкошни цветя, осигурени от госпожа Макклур. Красивите керамични чинии на Нана от шейсетте години, бяха пълни с плодове и сирена. Господин Броницки бе изявил желание да се нагърби с ролята на портиер и виночерпец, а госпожа Валерио щеше да следи чиниите да не останат празни. Без да пръска излишни пари и с помощта на възрастните си клиенти, Анабел закърпи

бюджета за вечерта. А и освен това успя да спечели още двама клиенти, мъже, от новия си уебсайт.

Но цялата суетня не успя да изтрие натрапчивата картина на Хийт и Кери в леглото, при все че полагаше неимоверни усилия да не мисли за това. Новината, че водещата на вечерните новини на Дабъл Ю Джи Ен и тузарят сред спортните агенти в града може би са двойка, беше последният хит по всички радиа, включително и сутрешното токшоу за трафика през деня, където диджеите Ерик и Кейти обявиха състезание под наслов: „Измислете име на необикновеното им бебе“.

На вратата се позвъни.

— Чух — промърмори господин Броницки от кухнята. — Не съм глух.

— И не забравяйте да се усмихвате — напомни му Анабел, докато той се тътреше покрай нея.

— Не мога да се усмихвам, откакто останах без зъби.

— Недей да остроумничиш, старче.

— Повече уважение, млада госпожице.

Анабел се притесняваше, че различните хора няма да общуват помежду си, затова бе помолила Джанин за помощ. Приятелката ѝ пристигна първа, последвана от Ърни Маркс и Мелани Рихтер. След час малките стаи на долния етаж бяха препълнени с гости. Селесте, икономистката от Чикагския университет, доста дълго си говори с Джери, кръщелника на Шърли Милър. Ърни Маркс, кротък директор на начално училище, и Уенди, жизнерадостна и шумна архитектка от Роскоу Вилидж, си паснаха неочаквано добре. Двамата нови клиенти на Анабел, намерени чрез уебсайта, не се отделяха от изисканата Мелани, която обаче, изглежда, се интересуваше повече от Джон Нейджър. Имайки предвид, че тази жена е била омъжена за човек с манията да дезинфекцира дръжки на врати, Анабел се съмняваше, че хипохондрикът Джон е най-подходящият партньор за нея. Но най-интересното събитие за вечерта беше неочакваната симпатия между Рей Фийдлър и Джанин. Той не се отделяше от нея, а на свой ред приятелката ѝ не правеше ни най-малък опит да се отърве от него. Анабел трябваше да признае, че новата прическа на Рей беше направила истинско чудо с външността му.

Когато и последният от гостите ѝ си тръгна, тя беше уморена, но доволна, още повече че всички искаха да узнаят кога ще е следващото

парти, а купчината брошури бе изчезнала. В заключение вечерта се оказа изключително успешна за „Идеалната половинка“.

Тъй като Хийт и Кери се срещаха от три седмици, Анабел престана да слуша токшоуто по радиото и се залови здравата за работа. Следеше как се развиват отношенията между тези клиенти, които се запознаха на партито, като завербува още един, докато се опитваше съвсем почтено да разубеди Мелани от намерението ѝ да се срещне с Джон. Никога дотогава не е била толкова заета. Искаше ѝ се само да бе и по-щастлива.

Малко след единайсет във вторник вечерта на вратата се позвъни. Тя остави книгата, която четеше, и слезе долу. Завари на верандата Хийт, с измачкани дрехи, уморен от поредното пътуване. Макар че си говореха по телефона, сега го виждаше за пръв път от вечерта, в която се бе запознал с тв водещата.

Той огледа широкия ѝ бял потник — никакъв сутиен — и синьото долнище на пижамата с щамповани розови чаши за мартини с малки зелени маслинки в тях.

— Да не те събудих?

— Четях. Случило ли се е нещо?

— Не. — Зад него едно такси се отдалечи от бордюра. Очите му бяха зачервени, а лицето — уморено, с набола брада по мъжествената брадичка, което, колкото и да бе странно, още повече подсилваше очарованието му. — Имаш ли нещо за хапване? В самолета поднесоха само соленки, при това в първата класа. — Вече бе влязъл в антрето. Остави пътната чанта и лаптопа си. — Искях първо да ти звънна, но съм заспал в таксито.

Сърдечните ѝ рани бяха още твърде пресни, за да понесе това вечерно гостуване.

— Има само някакви остатъци от спагети.

— Звучи страхотно.

Разбираше колко е изтощен и сърце не ѝ даваше да го изгони. Отправи се мълчаливо към кухнята.

— Ти се оказа права за мен и Кери — призна той, докато вървеше след нея.

— Какво?

Анабел се блъсна в дръжката на вратата.

Но той гледаше отвъд нея. Към хладилника.

— Не бих имал нищо против една кока-кола, ако ти се намира подръка.

Искаше ѝ се да го сграбчи за яката на ризата и да го раздруса, но се сдържа.

— Разбира се, че бях права за теб и Кери. Аз съм професионалист с опит.

Той разхлаби възела на вратовръзката и разкопча яката си.

— Опресни ми спомените. Какъв точно опит имаш, че стана изтъкнат професионалист?

— Баба ми е била суперзвезда. Това ми е в кръвта.

Щеше да се разпищи, ако не ѝ разкажеше скоро какво е станало. Грабна бутилка с кока-кола от хладилника и я тикна в ръката му.

— С Кери си приличаме твърде много. — Хийт опря гръб о стената и отпи от колата. — Само за да се уговорим за вечеря, бяха необходими поне пет-шест телефонни разговора.

Сивият облак, който я преследваше от три седмици, се отнесе нанякъде, за да трови нечий друг живот. Анабел измъкна от хладилника една овехтяла пластмасова кутия заедно с остатъците от сандвича, който нямаше настроение да доизяде на обяд.

— Тежка ли беше раздялата?

— Не съвсем. Толкова дълго си оставяхме съобщения по телефона, че накрая всичко се сведе до един имейл.

— Значи не е имало разбити сърца.

Челюстите му се стегнаха.

— Можехме да бъдем прекрасна двойка.

— Знаеш мнението ми по въпроса.

— Теорията ти за деца „Фишър-Прайс“. Как бих могъл да я забравя?

Докато нарязваше хамбургера и го смесваше със спагетите, тя се чудеше защо не ѝ бе позвънил, а е предпочел лично да ѝ събщи новината. Пъхна чинията в микровълновата фурна.

Хийт приближи и се зае да изучава пожълтелите лист с плана за диетата, който бе залепила на хладилника, когато се нанесе в къщата.

— Не сме спали заедно — внезапно изстреля той, без да откъсва очи от нискокалоричното рибно блюдо, предвиждащо се за вечеря.

Анабел обузда радостта си.

— Това не ме засяга.

— Дяволски си права, но знам, че обичаш да си пъхаш носа в чуждите работи.

— Хей, бях твърде заета да градя собствената си империя, за да се интересувам от сексуалния ти живот. Или от липсата на такъв. — Потуши надигащото се в нея желание да го разпита, взе една подложка за горещи ястия, извади чинията от микровълновата и я остави на масата. — Държа да ти напомня, че не си единственият ми клиент.

Той взе една вилица от чекмеджето с приборите, седна и започна да изучава съдържанието на чинията.

— Откъде се взе това пържено картофче в спагетите?

— Новост в кулинарията — обяви тя и измъкна от фризера кутия със сладолед, която стоеше там от три седмици.

— Е, как върви бизнесът?

Тя махна капака и му разказа за партито и новите клиенти. Той я изслуша и искрено се радваше, че ѝ е потръгнало.

— Моите поздравления! Усилията ти започват да се отплащат.

— Така ми се струва.

— А как са нещата между теб и възлюбения?

Тя не схвана веднага за кого говори. Заби лъжичката в сладоледа.

— Все по-добре.

— Странно. Преди две вечери го видях в „Уотъруъркс“ в страстна прегръдка с едно несполучливо копие на Бритни Спийърс.

Анабел гребна щедро с лъжицата от шоколадовия мус.

— Това е част от плана ми. Не искам да се чувства задушен от мен.

— Повярвай ми, не се чувства.

— Виждаш ли. Планът ми работи.

Хийт повдигна насмешливо вежди.

— Това е само едно мъжко мнение, но мисля, че беше по-щастлива с Раул.

Тя се ухили, затвори капака на кутията и върна сладоледа във фризера. Докато той ядеше, Анабел изми тенджерката, която бе оставила да се кисне в мивката, и отговори на още негови въпроси за партито. Имайки предвид колко бе уморен, тя оцени интереса му.

Когато се нахрани, Хийт ѝ занесе чинията. Беше омел всичко, дори пърженото картофче.

— Благодаря. Това беше най-вкусната храна, която съм вкусвал от дни.

— Леле, трябва да си бил доста зает.

Той извади остатъка от сладоледа от фризера.

— Прекалено съм уморен, за да се прибирам у дома. Имаш ли излишно легло, където да се стоваря?

Анабел толкова се сащиса, че удари пиццала си във вратата на миялната машина.

— Оу! Искаш да пренощуваш тук!

Той я погледна над кутията със сладолед с леко недоумяващо изражение, сякаш не бе разбрал въпроса ѝ.

— Не съм спал от два дни. Това проблем ли е? Обещавам, че няма да ти се нахвърля, ако за това се притесняваш.

— Разбира се, че не се притеснявам. — Тя се засуети и за да си намери работа, измъкна кофата с боклук изпод мивката. — Можеш да останеш. Но старата спалня на Нана гледа към задната улица, а утре е ден за изхвърляне на боклука.

— Ще го преживея.

Анабел виждаше, че той едва се държи на крака, и наистина не разбираше защо не бе почакал до утре, за да ѝ съобщи новината за Кери. Освен ако не е искал да остане сам тази нощ. Може би чувствата му към тв водещата са били по-дълбоки, отколкото признаваше. Балонът на щастието ѝ изпусна струя въздух.

— Аз ще изнеса боклука — предложи Хийт, върна сладоледа във фризера и взе завързаната торба с боклука.

Съвсем по домашному. Късно вечерта, уютна кухня, споделени задължения. Тя е по пижама, без сутиен. Влакчето на настроението ѝ, в което се носеше от седмици, отново пое надолу.

Той се върна, заключи вратата зад себе си и кимна към задния двор.

— Онази кола... нека позная... на баба ти ли е била?

— Шърман е по-скоро личност, а не автомобил.

— Наистина ли караш това чудо на обществени места?

— Някои от нас не могат да си позволят беемве.

Хийт поклати глава.

— Предполагам, че ако това начинание със сватовничеството не потръгне, винаги можеш да я боядисаш жълта и да монтираш брояч на таблото.

— Сигурна съм, че това много ще те забавлява.

Той се усмихна и се запъти към предната част на къщата.

— Защо не ми покажеш спалнята, Тинкърбел?

Това беше много странно. Тя угаси лампата, решена да се държи непукистки.

— Ако случайно си от тези, които не харесват мишки, завий се с чаршафа презглава. Обикновено помага.

— Извинявай, задето се пошегувах с колата ти.

— Извинението се приема.

Хийт грабна куфара си, изкачи стълбите и се озова в малък квадратен коридор с няколко врати.

— Можеш да се настаниш в бившата стая на Нана — каза тя. — Банята е до нея. Това е дневната. Когато бях дете, беше спалня на майка ми. Моята е на третия етаж.

Той остави багажа си и отиде до вратата на дневната. Обзавеждането в сиви и бледорозови тонове изглеждаше безнадеждно овехтяло. Една страница от вчерашния вестник бе паднала върху мокета, а книгата, която тя четеше, лежеше отворена върху сивия диван. Дъбов шкаф с телевизор отгоре заемаше мястото между двата изметнати двойни прозореца, пред които висяха пухкави завеси на избелели сиви и бледорозови ивици. Пред прозорците бяха поставени чифт метални стойки с извити крака, върху които се кипреше останалата част от колекцията на Нана от африкански теменужки.

— Много приятно — отбеляза Хийт. — Харесва ми домът ти.

Тя отначало помисли, че той се шегува, но изражението му бе съвсем искрено.

— Можем да си разменим къщите — предложи тя.

Той погледна към отворената врата в коридора.

— На тавана ли спиш?

— Когато бях дете и идвах на гости, баба ми винаги ме настаняваше там и съм свикнала.

— Леговището на Тинкърбел. Това трябва да се види.

Тръгна към тясната стълба, водеща към тавана.

— Мислех, че си уморен — подвикна тя след него.

— В такъв случай това е идеалният момент да видя спалнята ти. Напълно съм безобиден.

На това пък ни най-малко не можеше да се вярва.

Таванът с двойните еркерни прозорци и скосения покрив се бе превърнал в хранилище на стари вещи, останали от баба й: креват с четири колони от вишнево дърво, дъбово бюро, тоалетна масичка с позлатено огледало, дори и един старомоден шивашки манекен, останал от времето, когато Нана се бе занимавала с шиене, преди да се заеме със сватовничеството. Край единия прозорец се виждаха уютно кресло и табуретка, а до другия — масичка за писане на писма от орехово дърво, както и един грозен, но все още работещ климатик. Наскоро Анабел бе добавила светлосини тюлени завеси и кувертюра в същия цвят, както и френски картини с пейзажи.

Зарадва се, че беше успяла да разтреби. Още по-добре щеше да бъде, ако той не забележи розовия сутиен, метнат върху леглото. Но погледът му се прикова точно върху него, след което се отмести към манекена, върху който сега бяха метнати една покривка и бейзболна шапка с емблемата на „Къбс“.

— На баба ти ли е била?

— Тя беше фен на отбора.

— Виждам. — Вдигна очи към скосения таван. — Трябва да се добавят само още два тавански прозореца и няма какво повече да се желае.

— Може би ще е по-добре да съсредоточиш усилията си върху обзавеждането на собствената си къща.

— Предполагам, че си права.

— Честно казано, Хийт, ако имах разкошен дом като твоя, както и твоите пари, щях да го превърна в дворец.

— Какво имаш предвид?

— Масивни мебели, каменни маси, изискано осветление, а по стените — огромни платна на модернисти. Как можеш да живееш в такава изумителна сграда и да я държиш празна? — Той я погледна толкова странно, че тя се почувства неудобно и се извърна. — В спалнята на Нана има много своенравна щора на прозореца. Ще отида да я оправя и да донеса чисти кърпи.

Забърза към долния етаж. Лекото ухание на „Дива роза“ от „Ейвън“ още се усещаше в стаята на баба й. Анабел включи малката

порцеланова лампа на тоалетката, махна допълнителното одеяло, което бе оставила в долния край на леглото и нагласи щората. В банята прибра в шкафчето кутийката с тампони от миналата седмица и повеси комплект чисти кърпи върху старата хромирана стойка.

Той не бе слязъл долу. Младата жена се зачуди дали не е зърнал старата ѝ кукла върху бюрото. А още по-лошо — може да е видял каталога за сексиграчки, който така и не можа да се накани да изхвърли. Хукна нагоре по стълбите.

Хийт лежеше, дълбоко заспал върху леглото ѝ, напълно облечен, с изключение на обувките.

Устните му бяха леко отворени, а краката му в обикновени черни чорапи бяха кръстосани. Едната ръка лежеше върху гърдите. Другата бе отпусната. Изпод бедрото му се подаваше част от розовия сутиен. Върховете на пръстите му почти го докосваха и на Анабел ѝ призля. Някой можеше да я сметне за откачена, но не можеше да понесе белъто ѝ да лежи близо до него.

Една дъска на пода изскърца, когато тя приближи на пръсти до леглото. Бавно, много внимателно улови презрамката на сутиена и я дръпна.

Проклетията не помръдна.

Хийт леко изсумтя. Каква лудост! Всичко е толкова абсурдно. Трябваше да се махне и да го остави да спи. Но вместо това отново дръпна презрамката.

Той се претърколи към нея, на една страна, и захлупи целия сутиен под бедрото си.

Върху челото ѝ избиха капки пот. Знаеше, че това е пълно безумие, но не можеше да се застави да си тръгне. Още една дъска на пода изскърца, когато коленичи до леглото, същата, която скърцаше винаги, щом стъпеше отгоре, така че би трябвало да е по-внимателна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. С една ръка се опря на матрака и плъзна пръста на другата през извитата като примка презрамка, подаваща се изпод бедрото му. Дръпна с все сила.

Единият му клепач леко се повдигна и дрезгавият му от съня глас я накара да подскочи.

— Или идвай в леглото, или изчезвай.

— Това... — Анабел дръпна отново — е моето легло.

— Зная. Само малко си почивам.

Не изглеждаше, сякаш си почива. Имаше вид, все едно се кани да прекара нощта в леглото ѝ. При това в компанията на бельото ѝ, което отказваше да помръдне.

— Може ли...

— Много съм уморен. — Очите му отново се затвориха. — Утре ще си получиш леглото. Обещавам.

Гласът му заглъхна.

— Добре, но...

— Върви си — промърмори Хийт.

— Ще си ида. Първо, ако нямаш нищо против...

Мъжът отново се претърколи по гръб, което трябваше да освободи затиснатия сутиен. Вместо това упоритото парче плат се озова между бедрото и ръката му.

— Аз, тъ... трябва ми едно малко нещо. След това повече няма да те безпокоя...

Пръстите му се склучиха около китката ѝ и когато този път клепачите му се повдигнаха, очите му бяха съвсем будни.

— Какво *искаш*?

— Сутиена си.

Той надигна глава и погледна надолу, без да пуска китката ѝ.

— Защо?

— Аз съм вманиачена на тема ред и чистота. Разхвърляните стаи ме подлудяват.

Дръпна се рязко и изскубна ръката си.

Хийт погледна към сутиена, висящ от пръстите ѝ.

— Ще ходиш ли някъде тази вечер?

— Не, аз... — Несъмнено бе събудила спящия лъв и побърза да смачка дантеленото бельо в ръце, опитвайки се да го направи невидимо. — Заспивай! Аз ще отида в спалнята на баба.

— Вече съм буден. — Подпря се на лакът. — Мислех, че съм свикнал с шантавите ти изцепки, но този път наистина ме сащиса.

— Забрави!

— Искам да зная нещо... — Кимна към ръката ѝ. — Тук не става дума за сутиена.

— Ти така си мислиш. — Анабел го изгледа навъсено. — Докато не преживееш същото, което и аз, нямаш право да съдиш.

— Да съдя какво?

— Ти не разбираш.

— По-голямата част от живота си съм прекарал сред футболисти. Ще се изненадаш да узнаеш колко много странни неща разбирам.

— Не и чак толкова странни.

— Не съди вместо мен.

Упорито стиснатите му устни бяха знак, че няма да се откаже, докато не стигне до дъното, а тя не можеше да му каже нищо друго, освен истината.

— Не мога да гледам... — Анабел преглътна с усилие и облиза устните си. — Трудно ми е да гледам... ъ... женско бельо близо до мъжка ръка. Когато... когато бельото не е върху женско тяло.

Хийт изпъшка и отново се отпусна на възглавниците.

— О, боже! Не ми го казвай!

— Разстройвам се.

Твърде меко казано.

Знаеше, че ще ѝ се присмее, и той го направи. Гърленият му смях отекна в спалнята. Тя прикова сърдит поглед в него.

Хийт спусна крака от леглото.

— Страхуваш се, че аз ще започна да се обличам с женско бельо?

Анабел потръпна. Никак не ѝ бе приятно да чуе мислите си, изречени на глас. Как бе успяла да доживее до трийсет и една години, без да я заключат в психиатрична клиника?

— Не че се страхувам. Но... работата е в това, че... защо да се подлагаш на изкушение?

Това отново го разсмя.

Какво пък, можеше да го разбере — самата тя на негово място би се развеселила — но сега никак не беше в такова настроение. Обезсърчена, забърза към вратата. Смехът му секна. Хийт веднага стана сериозен и скочи на крака. Забърза след нея. Още една дъска на пода изскърца. Хвана я за раменете.

— Хей, ти май наистина се разстрои?

Тя кимна.

— Извинявай. Прекалено много време съм прекарал в мъжките съблекални. Обещавам, че повече няма да те дразня.

Съчувствието му беше по-мъчително от дразненето, но младата жена се обърна към него и отпусна глава на гърдите му. Той я погали по косата. Анабел си заповяда да се отдръпне от него, но кой знае

защо, чувстваше, че тук ѝ е мястото. В същия миг усети възбудената му мъжественост да се притиска към тялото ѝ.

Чампиън също го осъзна. Бързо отстъпи назад и рязко я пусна.

— По-добре да сляза долу и да освободя спалнята ти — промърмори.

— Добре — едва успя да кимне тя.

Хийт взе обувките си, но не тръгна веднага. Отиде до бюрото и посочи към купчината списания отгоре.

— Бих искал да почета, преди да заспя. Предполагам, че не ти се намира брой от „Спортс Илюстрейтид“?

— Боя се, че не.

— Разбира се, че нямаш. За какво ли ти е? — Вдигна ръка. — Може ли да взема това?

И той взе каталога ѝ със сексиграчки.

Докато слизаше по стълбите, Хийт се усмихваше, но усмивката му помръкна, когато стигна до стаята на баба ѝ. Какво, по дяволите, търсеше тук? Свали ризата си и я захвърли на стола. Нямаше намерение да идва в дома на сватовницата, но изминалата седмица беше доста тежка. Преди началото на сезона трябваше да лети из цялата страна, за да се среща с всеки от клиентите си. Налагаше се да бъде големият брат, да ободрява и да вдъхва кураж, да действа като адвокат и психиатър, трябваше да понася закъснели полети, бъркотиите с колите под наем, лошата храна, шумната музика, изобилието на алкохол и недостатъчно сън. Тази вечер, когато на летището влезе в таксито и си представи голямата празна къща, изведнъж почувства, че повече няма сили, и даде на шофьора адреса на Анабел.

Усещането, че се мята като риба на сухо, го задушаваше и заплашваше да наруши душевното му равновесие. През май подписа договора с Порша, а с Анабел — в началото на юни. Сега беше средата на август, но не се бе приближил към целта дори и с крачка. Докато сваляше ципа на панталона си, разбра, че неприятната раздяла с Кери му беше доказала едно нещо. Не можеше да продължава по този начин, още повече в началото на сезона, не и ако иска да запази ясната си мисъл. Този път трябваше да направи някои промени...

Порша наблюдаваше как гърдите на жената капят в блюдото със стриди, отмерени капки — кап, кап, кап. Класическата ледена скулптура на жена може би имаше смисъл в абстрактното изкуство, но тазвечерният аукцион и изисканото благотворително парти след това бяха за приюта за жени, жертви на насилие, и поради това жената, топяща се в ордъоврите пред очите им, изпращаше грешно послание. Климатичната инсталация на ресторанта не можеше да охлади нито ледената скулптура, нито тълпата и Порша умираше от горещина дори в роклята без презрамки. Днес следобед си бе купила късата червена коктейлна рокля с надеждата, че нещо ново и екстравагантно ще повдигне духа ѝ, и ако една нова дреха не можеше да го стори, наистина нещо сериозно не бе наред с нея. Беше толкова уверена, че всичко между Хийт и Кери ще се получи. Вдигналата се медийна шумотевица галеше самолюбието ѝ, но нищо не излезе. Трябваше да се досети, че двамата си приличат твърде много, но явно бе изгубила инстинктите си ведно със страстта да постига щастлив край за другите.

Чувстваше се безсилна и потисната, уморена от „Стабилни бракове“, отегчена от себе си и всичко, което някога бе подхранвало гордостта ѝ. Отдалечи се от бюфета и топящата се жена. Трябваше да се стегне преди срещата с Чампиън, насрочена за утре сутринта. Защо ѝ се бе обадил? Едва ли беше, за да я засипе с похвали. Е, тя нямаше намерение да губи тази битка. Боди ѝ бе казал, че е обсебена. *Просто кажси на Хийт да върви по дяволите.* Тя се опита да му обясни, че един провал води до друг, но този тип бе израснал в парк за каравани и някои неща не му бяха ясни.

Порша доста безуспешно се опитваше да не мисли за него. Двамата се бяха превърнали в създания на мрака. През последния месец се виждаха няколко пъти седмично, винаги в дома ѝ, винаги нощем — като двойка обезумели за секс вампири. Когато той предложеше да излязат да вечерят или да отидат на кино, тя намираще извинение да откаже. Не можеше да обясни Боди и татуировките му на приятелите си, както не можеше да обясни странната нужда, която понякога изпитваше, да го покаже на всички. На това трябваше да се сложи край, и то още днес.

Тони Дюшет се появи до лакътя ѝ с наскоро изсветлени кичури в кестенявата коса, с фигура като пожарен кран, напъхана в черна рокля с пайети.

— Наддава ли за нещо?

— За един акварел. — Порша посочи към една лоша имитация на Берта Моризо^[1] върху близката маса. — Ще изглежда идеално над тоалетката ми.

Припомни си смаяното лице на Боди, когато за пръв път видя разточително женствената ѝ спалня. Скандалният му гангстерски външен вид би трябвало да изглежда нелепо върху вълнистия бял разкош на леглото ѝ, достоен за принцеса, но гледката на яките мускулести плещи върху бежовите копринени чаршафи, бръснатата глава върху сатенените възглавници и дантелените волани, стелещи се около татуираните ръце, само разпалваше страстта ѝ.

Докато Тони бърбеше за даренията, които бяха събрали, Порша машинално оглеждаше помещението за потенциални клиенти, но тук се бяха събрали по-възрастни хора, а и подпомагането на женските приюти за жени, жертви на насилие, никога не е било бизнес за нея. Не можеше да си представи нищо по-лошо от това, да си във властта на някой насилник, и през годините тя беше дала хиляди долари за приюта.

— Комитетът е свършил прекрасна работа — заяви Тони, докато оглеждаше тълпата. — Дошла е дори Колийн Корбет, а тя вече много рядко се появява на подобни събития.

Седемдесетгодишната Колийн Корбет беше стълб на старото висше общество в Чикаго и близка приятелка на Епи Ледърър, известна още като Ан Ландърс, и покойната Сис Дейли, съпруга на Бос Дейли и майка на настоящия кмет. Порша от години се опитваше да спечели благоразположението ѝ, но без успех.

Когато Тони най-после се отдалечи, агентката реши отново да се опита да разчупи леда. Тази вечер Колийн бе облечена в един от костюмите на „Шанел“, нейна запазена марка, в прасковен цвят с бежов кант. Накъдрената ѝ лакирана фризура оставаше неизменна от шейсетте, променяше се само цветът, който в момента напомняше на лъскава сива стомана.

— Колийн, толкова ми е приятно отново да ви видя — заговори Порша и се разтопи в най-подкупващата си усмивка. — Аз съм Порша

Пауърс. Миналата есен си побъбрихме много приятно на партито на Сидни.

— Да, радвам се да ви видя.

Гласът ѝ бе леко носов, маниерите — сърдечни, но агентката веднага усети, че възрастната дама не я помни.

Последва дълга пауза, която Колийн нямаше намерение да прекъсне.

— Имаше доста интересни предмети на аукциона — наруши проточилото се мълчание Порша, като едва се сдържаше да не грабне една чаша с джин-тоник от подноса на минаващия келнер.

— Да, много интересни — отвърна жената.

— Тази вечер тук е доста топло. Ледената скулптура май води предварително обречена битка.

— О, така ли? Не бях забелязала.

Безнадеждно. Порша мразеше да се натрапва и подмазва, затова реши да се откаже и отдалечи, ала в този миг забеляза някаква лека промяна в околната атмосфера. Шумът стихна и всички извърнаха глави. Тя се обърна, за да види какво бе привлякло всеобщото внимание.

И като че ли земята се разтrese под краката ѝ.

На прага се бе появил Боди. Масивната му фигура беше стегната в бежов летен костюм, с безупречна кройка, комбиниран с риза в шоколадов цвят и вратовръзка с дискретен десен. Приличаше на скъпоплатен, безмилостен убиец от мафията. Изпита желание едновременно да се хвърли в обятията му и да се скрие под масата. Тази вечер тук се бяха събрали най-опасните клюкари в града. Само Тони Дюшет можеше да засенчи всички репортери на телевизионния канал Дабъл Ю Джи Ен.

Коленете ѝ се подкосиха, върховете на пръстите ѝ се вцепениха. Какво търсеше този тип тук? В съзнанието ѝ съвсем ясно изплува образът на голия Боди пред малката масичка в дневната, където тя оставяше пощата си. Той се бе отместил, когато тя приближи, но сигурно вече бе видял купчината покани, за които не му бе споменала: партито край басейна на семейство Морисън, отварянето на новата галерия на северния бряг, благотворителния аукцион тази вечер. Той навярно знаеше отлично защо тя не го бе поканила. И сега възнамеряваше да я накара да си плати.

От натрапчивия мирис на „Шалимар“, парфюма на Колийн, ѝ прилоша. Боди се насочи право към нея. Гангстерската му усмивка не вещаеше нищо добро. Струйка пот се стече между гърдите ѝ. Този мъж не беше от онези, които преглъщат безмълвно оскърбленията.

Боди се спря зад гърба на Колийн. Порша нямаше представа как да отклони подобно катастрофално бедствие. Ако по-възрастната жена случайно се обърне, щеше да получи инфаркт. Очите му се присвиха присмехулно и от сини сега изглеждаха тъмносиви. Той вдигна ръка. И я отпусна върху рамото на старата дама.

— Здравей, скъпа.

Порша затаи дъх. Боди току-що бе нарекъл Колийн „скъпа“?

Свят ѝ се зави.

Госпожа Корбет наклони глава.

— Боди? Какво, за бога, правиш тук?

— Чух, че ще дават безплатна пиячка — обясни той и целуна пергаментовата ѝ буза.

Колийн плъзна ръка в огромната му лапа и заговори кокетно:

— Получих онази ужасна картичка за рождения си ден. Никак не беше забавна.

— А аз здравата се смях.

— Трябваше да изпратиш рози като всички останали.

— Картичката ти е харесала много повече от букет рози. Признай си!

Тя присви устни.

— Нищо не признавам. За разлика от майка ти, аз не поощрявам подобно поведение.

Погледът му се премести върху агентката, което напомни на Колийн за добрите маниери.

— О, Пола... Това е Боди Грей.

— Казва се Порша — поправи я той. — Познаваме се.

— Порша? — Челото ѝ се сбръчка. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм, лельо Кий.

Лельо Кий?

— Порша? Колко шекспировски^[2]. — Колийн потупа ръката му и ѝ се усмихна. — Въпреки страшната му външност, племенникът ми е абсолютно безвреден.

Порша леко се олюля на високите си токчета.

— Вашият племенник?

Боди протегна ръка, за да я подкрепи. Когато я докосна, тихият му заплашителен глас се плъзна по нея като мастиленочерна коприна.

— Може би трябва да седнеш и да отпуснеш глава между коленете.

Какво стана с всички приказки за парка за каравани и бащата алкохолик? За хлебарките и леките жени? Всичко си бе измислил. През цялото време я бе разигравал.

Не можеше да го понесе. Извърна се и се запровира през тълпата. По пътя ѝ се мяркаха лица, но тя продължи, излезе в коридора и затича към изхода на ресторанта. Нощният въздух, задушен от жегата и от потните тела на гостите, я обгърна като тежко одеяло. Порша се спусна надолу по улицата, покрай затворените магазини и нашарената с графити стена. Ресторантът „Бъктаун“ граничеше с по-малко модерния Хумболт Парк, ала тя продължи да върви без конкретна посока. Знаеше единствено, че трябва да не спира на едно място. Градският автобус профуча с рев покрай нея, някакъв скитник с питбул ѝ хвърли циничен, преценяващ поглед. Градът се затваряше около нея, горещ, задушаващ, изпълнен със заплаха. Тя слезе от тротоара.

— Колата ти е в другата посока — разнесе се зад нея гласът на Боди.

— Нямам какво да ти кажа.

Той сграбчи ръката ѝ и я повлече обратно към тротоара.

— Може например да ми се извиниш, задето се отнасяше с мен като към къс месо?

— О, не, не и това. Не прехвърляй вината на мен. Ти си този, който излъга. Всички онези истории... Хлебарките, бащата пияница. Лъгал си ме още от самото начало. Ти не си телохранител на Хийт.

— Той може прекрасно да се грижи за себе си.

— И през цялото време си ми се присмивал.

— Ами да, нещо такова. Когато не се присмивах на себе си. — Бутна я към владения навътре вход на неугледно цветарско магазинче с мръсен прозорец. — Казах ти това, което искаше да чуеш, за да имаме поне някакъв шанс.

— С лъжи ли трябва да започва една връзка?

— Поне беше някакво начало.

— Значи всичко е било предварително замислено?

— Е, сега вече ме хвана натясно. — Разтри с палци мястото на ръцете ѝ, където ги стискаше, сетне я пусна. — Отначало ми доставяше удоволствие да те дърпам за верижката, защото адски ме дразнеше. Ти искаше жребец, а аз с удоволствие бях готов да ти го осигуря. Но много скоро намразих ролята си на твоя мръсна малка тайна.

Порша силно стисна клепачи.

— Нямахте да бъдеш тайна, ако ми беше казал истината.

— Добре. Това щеше да ти хареса. Мога да си представя как щеше да се фукаш с мен пред приятелите си, парадирайки пред всички, че майка ми и Колийн Корбет са сестри. Рано или късно, щеше да узнаеш, че семейството на баща ми е дори още по-уважавано. Добрият стар Грийнуич. Това щеше да те направи истински щастлива, нали?

— Държиш се така, сякаш съм ужасен сноб.

— Не смей да го отричаш! Никога не съм виждал някой, който да е по-загрижен за чуждото мнение от теб.

— Не е вярно! Сама съм си господарка и няма да позволя да ме манипулират.

— Именно. Боиш се като от дявола, че някой друг може да командва парада. — Плъзна палец по бузата ѝ. — Понякога си мисля, че ти си най-изплашеният човек, когото съм познавал. Толкова те е страх да не се провалиш, че сама се подлудяваш.

Тя бутна ръката му. Беше толкова бясна, че не можеше да говори.

— Аз съм най-силната жена, която си срещал.

— Прекарваш толкова много време, за да докажеш колко си велика, че си забравила как да живееш. Обсебена си от толкова маловажни неща, отказваш да допуснеш до себе си когото и да било, а в същото време не можеш да проумееш защо си толкова нещастна.

— Ако исках психиатър, щях да си наема.

— Отдавна е трябвало да го направиш. Аз също живях в сянка, скъпа, и на никого не препоръчвам същото. — Боди се поколеба и тя помисли, че е приключил с речта, но той продължи: — След като се наложи да се откажа от футбола, имах голям проблем с наркотиците. Какво ли не съм пробвал. Семейството ми ме убеди да постъпя в рехабилитационен център, но аз реших, че всички лекари са задници, и след два дни си тръгнах. Шест месеца по-късно Хийт ме намери

припаднал в един бар. Удари главата ми два пъти в стената, заяви ми, че някога ми се е възхищавал, но сега съм се превърнал в най-жалкия кучи син, когото някога е виждал. После ми предложи работа. Не ми е изнасял лекции, че трябва да остана чист, но аз знаех, че това е част от сделката. Затова го помолих да ми даде шест седмици. Върнах се в рехабилитационния център и този път останах до края на програмата. Онези лекари ми спасиха живота.

— Аз едва ли мога да бъда наречена наркоманка.

— Страхът също може да е наркотик.

При все че отровната му стрела я улучи право в сърцето, тя не мигна.

— Щом толкова малко ме уважаваш, защо още си тук?

Той зарови нежно ръка в косата ѝ и затъкна една къдрица зад ухото.

— Защото дяволски си падам по красиви наранени създания.

Нещо в нея се пропука.

— И защото — додаде той, — когато свалиш защитната си броня, зад нея откривам прекрасна и страстна жена. — Погали с палец скулата ѝ. — Но толкова се страхуваш да се довериш на сърцето си, че душата ти бавно умира.

Порша имаше чувството, че се разпада, и го наказва по единствения начин, който знаеше.

— Ти си един скапан боклук. Все още си тук, защото искаш да ме чукаш.

— И това също. — Целуна я по челото. — Зад този страх се крие една невероятна жена. Защо не я пуснеш на воля?

Защото не знаеше как. Буцата в гърдите ѝ стана толкова голяма, че едва дишаше.

— Върви по дяволите!

Мина покрай него и пое почти на бегом по улицата. Но той вече бе видял сълзите ѝ, а това тя никога нямаше да му прости.

* * *

Още щом влезе в апартамента си в Ригливил, Боди чу мощен рев — по телевизора даваха бейзболен мач.

— Чувствай се като у дома си — промърмори той и хвърли ключовете върху масичката в коридора.

— Благодаря! — провикна се Хийт. Беше се излегнал на големия секционен диван в дневната. — „Сокс“ току-що загубиха точка в седмия ининг.

Боди се отпусна в креслото срещу него. За разлика от дома на Чампиън, собственият му апартамент бе обзаведен. Той харесваше изчистения дизайн на движението „Изкуства и занаяти“ от края на деветнайсети век и през годините си бе купил няколко много прилични вещи на Густав Стикли^[3], към които бе добавил вградени шкафове и ръчно изработени лавици. Изрита обувките си.

— Или трябва да продадеш шибаната си къща, или да живееш в нея.

— Прав си. — Хийт остави чашата с бира. — Изглеждаш ужасно.

— В този град има хиляди красиви жени, а аз да взема да се влюбя като гимназист в Порша Пауърс.

— Сам си си изпросил белята още в онази първа вечер, когато си я изнудвал с глупостите за телохранители и шпиони.

Боди разтърка главата си.

— Каж ми нещо, което не зная.

— Ако тази жена разбере колко те е страх от нея, здравата ще го загазиш.

— Тя е истински трън в задника. Постоянно си заповядвам да си тръгна и никога да не се връщам, но... По дяволите, не зная... все едно имам рентгенови лъчи вместо очи и мога да видя каква е в действителност под целия този лустросан боклук.

Размърда се, почувствал се неловко, задето бе изпаднал в подобно откровение, макар че Хийт беше най-добрият му приятел.

Чампиън го разбра.

— Явно чувствата ни не са взаимни, Мери Лу.

— Майната ти!

— Млъкни и гледай мача.

Боди се отпусна в креслото.

Отначало бе привлечен от красотата на Порша, после от откритата ѝ безочливост. Тя притежаваше не по-малко твърдост, издръжливост и решителност от всеки добър футболист, с който бе

играл, а той уважаваше тези качества. Но когато се любеха, виждаше друга жена — неуверена и уязвима, щедра и любяща — и не можеше да престане да мисли, че тази мека, беззащитна дама е истинската Порша Пауърс. Все пак кой идиот би се влюбил в някоя особа, която така отчаяно се нуждае от лечение?

Като дете често носеше у дома ранени животни и се опитваше да ги излекува. Очевидно все още имаше този навик.

[1] Френска художничка (1841–1895), представителка на импресионизма. — Бел.прев. ↑

[2] Порция (Portia) от „Венецианският търговец“. — Бел.прев. ↑

[3] Американски производител на мебели, дизайнер, представител на движението „Изкуства и занаяти“ (1858–1942). — Бел.прев. ↑

Анабел трудно намери място за паркиране на Шърман, но закъсня за срещата с Хийт само с две минути, което едва ли оправдаваше суровия поглед на злобната му секретарка. На телевизора в приемната се виждаше предаването по канал И Ес Пи Ен, отзад звъняха телефони, а в стаята с оборудването един от стажантите на Чампиън се опитваше да смени касетата на принтера. Вратата на офиса вляво, която беше затворена при първото ѝ посещение, сега беше напълно отворена и тя видя Боди, седнал на креслото, с притиснат до ухото телефон. Махна ѝ с ръка, когато мина покрай вратата. Анабел отвори вратата на кабинета на Питона и чу гърлен женски глас.

— Възлагам големи надежди на нея. Тя е невероятно красива.

Порша Пауърс седеше в единия от столове срещу бюрото на Хийт. В съобщението по гласовата поща не се споменаваха, че ще бъдат трима.

Достатъчно бе само Анабел да погледне Драконката, за да се почувства крециящо и безвкусно облечена. Лятната мода тази година наблягаше на ярките тонове, но може би бе попрекарила с блузата в цвят на презряла диня, лимоненожълтата пола и обиците с малки наситенозелени камъчета, купени в един от универсалните магазини „Ти Джей Макс“. Добре поне че косата ѝ изглеждаше прилично. Сега, когато беше пораснала, можеше да я изправи с преса, а след това с пръсти да ѝ придаде елегантно разрошен вид.

Порша беше самата хладна изисканост в калаеносивото си копринено одеяние. В комбинация с мастиленочерните ѝ коси, контрастът беше поразителен. Малки обици в нежнорозово като разцъфнали венчелистчета подчертаваха порцелановата кожа, а чантата ѝ „Кейт Спейд“ в същия розов нюанс бе оставена на пода до нея. Не бе допуснала обичайната грешка да претрупа тоалета си с розови обувки и краката ѝ бяха обути в стилни черни сандали.

Или поне единия.

Анабел се втренчи невярващо в обувките на конкурентката си. На пръв поглед изглеждаха еднакви — и двете бяха с отворени пръсти и ниски токчета, но едната беше чисто черна, а другата тъмносиня, с каишка около глезена. Какво означаваше това?

Анабел побърза да извърне поглед и пъкна очилата си в чантата.

— Извинете, че закъснях. На Шърман не му харесаха местата за паркиране.

— Шърман е колата на Анабел — поясни Хийт, изправи се иззад бюрото и посочи стола до Пауърс. — Седни! Струва ми се, че с Порша не сте се срещали лично.

— Всъщност сме се срещали — отвърна Драконката мазно.

През високите прозорци зад бюрото Анабел зърна в далечината една яхта да се носи по вълните на езерото Мичиган. Прииска ѝ се да е на борда.

— От пролетта се занимаваме с това — подхвана Питона, — а сега сме в началото на футболния сезон. Смятам, че и на двете ви е ясно, че очаквах досега да имаме по-значителен напредък.

— Разбирам. — Хладната самоувереност на Порша би била много по-убедителна, ако не бяха различните ѝ сандали. — Всички се надявахме, че ще е по-лесно. Но ти си изключително изтънчен и взискателен мъж и заслужаваш някоя необикновена жена.

Пълна подмазвачка, помисли си Анабел. При все това, когато ставаше дума за Хийт, самата тя едва ли заслужаваше високи оценки за професионализъм, така че най-добре да следва примера на Пауърс.

Порша се размърда леко на стола и ярък слънчев лъч за миг озари лицето ѝ. Тя не беше толкова млада, колкото бе помислила Анабел при първата им среща, а изкусният грим не можеше да прикрие тъмните кръгове под очите. Бурен нощен живот или нещо по-сериозно?

Чампиън се подпря на ръба на бюрото.

— Порша, ти ме запозна с Кери Уинтърс. И макар че в крайна сметка нищо не се получи, беше на прав път. Но в същото време ми изпрати твърде много кандидатки, които не бяха подходящи.

Пауърс не допусна грешката да се защитава.

— Прав си. Трябваше още в началото да отсея повечето от тях, но всяка избраница беше доста специална, а по принцип не обичам да

решавам вместо най-взискателните си клиенти. От сега нататък ще бъда по-внимателна.

Не можеше да се отрече, че Драконката беше много печена. Анабел трябваше да ѝ го признае.

Хийт насочи вниманието си към нея. Никой не би предположил, че само преди две вечери бе заспал в спалнята ѝ на тавана, или че веднъж, в едно красиво бунгало край езерото Мичиган, двамата се бяха любили.

— Анабел, ти свърши по-добра работа в пресяването на кандидатките, но ме запозна с твърде много посредствени жени и с нито една, достойна да бъде победителка. — Тя отвори уста, за да отвърне, но преди да изрече дума, той я сряза: — Гуен не се брои.

За разлика от Пауърс, Анабел си умираше да се оправдава.

— Гуен беше почти идеална.

— Ако не смятаме съпруга ѝ и неуместната бременност.

Порша се изправи на стола.

Анабел скръсти чинно ръце в скута си.

— Трябва да признаеш, че тя бе точно това, което търсиш.

— Да, двуженството е мечтата на живота ми.

— Ти ме притисна до стената — възрази тя. — И нека да бъдем честни. След като те опознаеше, Гуен щеше да те зареже. Ти си прекалено скъпо удоволствие.

Очите на Порша се разшириха и миглите ѝ затрептяха като крила на пеперуда. Тя се втренчи по-изпитателно в съперницата си. Сетне изведнъж нещо се притесни. Няколко пъти кръстоса крака, изправи ги и пак ги кръстоса. Кракът, обут в тъмносиния сандал, започна да потропва по пода.

— Сигурна съм, че госпожица Грейнджър вече се е научила да проверява по-внимателно всички сведения.

— Нима трябваше да проверявам и сведенията за Хийт? — престори се на учудена Анабел.

— Не става дума за него — тросна се Порша, — а за жените!

Хийт едва сдържаше усмивката си.

— Анабел те поднася. Вече се научих да не ѝ обръщам внимание.

Сега вече Пауърс изглеждаше искрено озадачена. Анабел почти изпита съжаление към нея, докато наблюдаваше как тъмносиният сандал се движи все по-бързо и по-бързо.

Междувременно Чампиън вече спринтираше към голлинията.

— Ето какво предлагам от днес нататък, дами. Сгрехих, като не подписах договор за по-кратък срок, и сега реших да поправам тази грешка. Всяка от вас има право само на един изстрел. Това е.

Тъмносиният сандал застина.

— Когато казваш един изстрел...

— Всяка от вас има право само на едно запознанство — отсече Хийт твърдо.

Порша се завъртя рязко на стола и събори с токчето си дамската си чанта.

— Това е нереалистично.

— Ще трябва да се справите.

— Сигурен ли си, че наистина искаш да се ожениш? — попита Анабел. — Защото, ако наистина го желаеш, може би трябва да помислиш за вероятността — повече от вероятност според мен, но се опитвам да бъда тактична... — че ти саботираш този процес, а не ние?

Порша я стрелна предупредително с поглед.

— „Саботирам“ е силна дума. Сигурна съм, че госпожица Грейнджър иска да каже, че...

— Искане да каже — въпросната госпожица се надигна от стола си, — че ние те запознахме с някои страхотни жени, но ти даде шанс само на една от тях. При това на *неподходящата*, поне това е моето мнение. Ние не сме магьосници, Хийт. Работим с човешки същества от плът и кръв, а не с някакви измислени от теб идеали за жени.

Порша тутакси си лепна фалшива усмивка и се спусна да спасява потъващия кораб.

— Чух какво каза, Хийт. Явно не си доволен от услугите, които получаваш от „Стабилни бракове“. Искане от нас да подбирате по-прецизно кандидатките и това, разбира се, е съвсем разумно изискване. Не мога да говоря от името на госпожица Грейнджър, но от днес нататък обещавам да подхождам по-консервативно.

— Изключително консервативно — уточни той. — Имаш право само на едно запознанство. Същото важи и за теб, Анабел. След това свиря край на мача.

Изкуствената усмивка на Порша се пропука по ъглите.

— Но договорот ти изтича през октомври, а сега сме едва средата на август.

— Спести си приказките — намеси се Анабел. — Хийт си търси извинения, за да ни уволни. За него не съществуват неуспехи и ако се отърве от нас, ще може да ни обвини за несполуките.

— Да ни уволни?

Порша пребледня, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Ще бъде ново преживяване за теб — отбеляза мрачно младата жена. — За мое щастие, аз имам доста опит в това отношение.

Пауърс успя да възвърне самообладанието си.

— Зная, че всичко продължи твърде дълго, и може да ти се стори обезсърчаващо, но така е с всички, които са се обърнали към брачна агенция. Процесът е доста сложен и труден. Ти искаш резултати и ще ги получиш, но трябва да се запасиш с малко търпение.

— Бях търпелив месеци наред — възрази Хийт. — Мисля, че мина достатъчно време.

Анабел погледна гордото му, упорито лице и не се стърпя.

— Ще поемеш ли отговорност за всички аспекти на проблема?

Той срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Напълно. Точно това правя в момента. Казах и на двете ви, че търся някоя необикновена жена, и ако смятах, че е толкова лесно да я намеря, щях сам да го направя. — Изправи се. — Разполагате с колкото искате дни за това последно запознанство. И повярвайте ми, никой друг не се надява да успеете повече от мен.

Хийт отиде до вратата и отстъпи настрани, за да минат, а главата му се очерта върху табелата с надпис: „Бо Виста“ от парка за каравани.

Анабел грабна чантата си, кимна му със сдържано достойнство и излезе от офиса, но вътрешно кипеше от гняв. Определено нямаше настроение да споделя асансьорната кабина с Пауърс, затова почти тичешком прекоси фойето към асансьора.

Впоследствие се оказа, че не е имало смисъл да бърза.

* * *

Порша забави стъпки, докато гледаше как Анабел изчезва надолу по коридора. Офисът на Боди беше отдясно, на две крачки от нея. Когато на идване минаваше покрай него, си заповяда да не гледа натам, но знаеше, че той е вътре. Усещаше го. Дори по време на ужасната

среща с Хийт, когато се нуждаеше от цялото си самообладание и ясна мисъл, тя чувстваше присъствието му.

През цялата минала нощ бе лежала будна в леглото, възкресявайки спомена за отвратителните неща, които ѝ бе наговорил. Може би щеше да му прости лъжата за произхода му, но не и останалото. За какъв се мислеше той, че да се изживява като неин психоаналитик? Единственото, което не бе наред в живота ѝ, беше самият той. Навярно е била малко потисната, преди да го срещне, но не е било нещо сериозно. Миналата нощ я бе накарал да се почувства като неудачница, а тя нямаше да позволи на никого да ѝ причинява подобно нещо.

Ръцете ѝ трепереха, когато пристъпи в офиса. Мъжът говореше по телефона, отпуснал небрежно назад в стола едрото си мускулесто тяло. Щом я видя, лицето му се озари от усмивка и спусна краката си на пода.

— Пак ще ти звънна, Джими... Да, звучи добре. Ще се видим. — Отмести телефона настрани и се надигна. — Здравей, скъпа... Още ли ми говориш?

Тя едва не изгуби кураж, като видя сияещата му, пълна с надежда усмивка. Вместо да изглежда опасен, той приличаше на хлапе, зърнало нов велосипед на предната веранда. Порша се извърна, за да се окопити, и се озова лице в лице със стена, окичена и облепена с ценни спомени: две фотографии в рамки, изрязани от корици на списания, общи снимки на отбора от дните му на състезател, изрезки от вестници. Но вниманието ѝ бе привлечено от една черно-бяла снимка. Фотографът бе уловил Боди с шлем, килнат назад, каишката висеше свободно, а в ъгъла на маската за лице се бе залепило парче кал. Очите му сияеха триумфиращо, а съдейки по ослепителната му усмивка, целият свят бе в краката му. Тя прехапа устна и се застави да се извърне с лице към него.

— Всичко помежду ни приключи, Боди.

Той заобиколи бюрото си. Усмивката му бавно помръкна.

— Не го прави, скъпа.

— Много грешиш за мен — с усилие промълви тя думите, които трябваше да ѝ върнат спокойствието и да я накарат отново да се почувства в безопасност. — Обичам живота си. Имам пари, прекрасен дом, успешен бизнес. Имам приятели — добри, верни приятели. —

Гласът ѝ пресекна. — Обичам живота си. Всяка частица от него. С изключение на тази, която включва теб.

— Недей, миличка. — Той протегна към нея силните си и в същото време толкова нежни ръце. Но не я докосна, жестът бе по-скоро умолителен. — Ти си борец — додаде нежно. — Намери сили да се бориш за нас!

Порша събра сили, за да превъзмогне болката.

— Това беше просто краткотрайно увлечение, Боди. Развлечение. А сега приключи.

Устните ѝ започнаха да треперят като на дете и без да дочака отговора му, тя се извърна... излезе от кабинета... слезе като робот с асансьора долу до улицата. Две красиви млади момичета минаха покрай нея, когато излезе навън. Едната от тях посочи към краката ѝ, а другата се засмя.

Порша се промъкна покрай тях, преглъщайки сълзите си. Едва си поемаше въздух.

Червен двуетажен туристически автобус мина покрай нея. Екскурзоводът цитираше Карл Сандбърг^[1] с бумтящ, драматичен глас, който стържеше по нервите ѝ като пирон върху стъкло: „Буреносен, груб, опасен... Градът на широките рамене. Те ми казват: ти си порочен и аз им вярвам...“.

Порша избърса очи и ускори крачка. Чакаше я много работа. Работата лекуваше всичко.

Климатикът на Шърман се скапа и когато се прибра у дома след срещата с Хийт, Анабел представляваше доста жалка картинка: от небрежно-елегантната ѝ прическа не бе останало нищо; косата ѝ приличаше на кълбо от разрошени къдрици, а жизнерадостният ѝ тоалет — на смачкано повехнало цвете. Не влезе веднага в къщата. Вместо това остана в колата, със спуснати прозорци, събирайки сили за следващата стъпка. Той ѝ бе оставил само една възможност, само едно запознанство. Това означаваше, че не можеше да отлага повече и трябваше да се вземе в ръце. Но при все това ѝ бе нужна цялата воля, за да извади мобилния и да се обади.

— Здравей, Делейни! Анабел се обажда. Да, зная. Минаха векове...

— Бяхме бедни като църковни мишки — заяви Делейни Лайтфийлд на Хийт вечерта на първата им официална среща, само няколко дни след като се запознаха. — Но все пак успяхме да изглеждаме прилично. Благодарение на влиянието на вуйчо ми Елдред, имах страхотна работа като организатор на гастролите на Лирическата опера в Чикаго.

Споделяше тази информация с очарователния си самокритичен смях, който накара Питона да се усмихне. На двайсет и девет, Делейни му напомняше за руса, но по-атлетична Одри Хепбърн. Беше облечена в тъмносиня памучна рокля без ръкави, с изискан наниз от перли около врата, принадлежал на прабаба ѝ. Беше отраснала в Лейк Форест и се бе дипломирала в университета „Смит“. Беше отлична скиорка и добра тенисистка. Играеше голф, яздеше и говореше четири езика. Няколкото десетилетия на некадърно ръководство бяха стопили значително богатството на Лайтфийлд, натрупано от строежа на железници, и бе принудило семейството да продаде лятната къща в Бар Харбър в щата Мейн, но на Делейни ѝ харесваше сама да си проправя път в живота. Обичаше да готви и често споделяше с приятелите си, че съжелява, задето не е постъпила в кулинарно училище. Жената на мечтите му най-после се бе появила.

С напредването на вечерта Хийт премина от бира на вино, като постоянно си напомняше да внимава за езика си и да не забрави да спомене за новата изложба на фовистите, френска модерна живопис, в Художествената галерия. След вечерята той я закара до апартамента ѝ, който тя споделяше с две съквартирантки, и я целуна кавалерски по бузата. Докато потегляше, в колата продължаваше да се усеща лекото ухание на френски парфюм. Извади мобилния, за да позвъни на Анабел, но се чувстваше твърде възбуден, за да се прибере вкъщи. Искаше лично да говори с нея. Припявайки с фалшивия си баритон на радиото, Хийт подкара към Уикър Парк.

Анабел отвори вратата. Носеше потниче на райета с остро деколте и синя минипола, която правеше краката ѝ да изглеждат по-дълги и стройни.

— Трябваше по-рано да поставя моя ултиматум — подхвана той. — Определено се задействаш, когато те пришпорят.

— Предположих, че ще я харесаш.

— Тя обади ли ти се?

Анабел кимна, но не каза нищо повече, и той настръхна. Може би все пак срещата не е минала така, както си мислеше. Делейни беше от аристократичен род. Ами ако бе доловила неприятния полъх от парка за каравани?

— Говорих с нея преди няколко минути — каза накрая младата жена. — Тя е очарована. Поздравления.

— Наистина ли? — Той все още беше нащрек. — Това е страхотно. Хайде да го отпразнуваме! Какво ще кажеш за една бира?

Сватовницата не помръдна.

— Ами... в момента не е много удобно.

Тя погледна през рамо и тогава Хийт схвана картинката. Не беше сама. Огледа гланца на устните ѝ и синята минипола. От доброто му настроение и помен не остана. Кой беше при нея?

Погледна над главата ѝ, но предната стая беше празна, което не означаваше, че това се отнася и за спалнята... Едва се удържа да не се втурне покрай нея и сам да се увери.

— Няма проблем — промърмори сковано. — Ще се чуем другата седмица.

Но вместо да си тръгне, продължаваше да стърчи там. Накрая Анабел кимна и затвори вратата.

Само преди пет минути беше на седмото небе, а сега му се искаше да изрита нещо. Пое надолу по тротоара, качи се в колата, но чак когато излизаше от мястото, където беше паркирал, фаровете му осветиха автомобила, спрял от другата страна на улицата. Когато идваше, бе в твърде приповдигнато настроение, но сега изведнъж се сгромоляса от облаците на земята.

Последния път, когато бе видял това яркочервено порше, то бе паркирано пред централата на „Старс“.

Анабел се дотързуи унило в кухнята. Дийн седеше край масата, с кока-кола в едната ръка и тесте карти в другата.

— Твой ред е да раздаваш — каза куотърбекът.

— Вече не ми се играе.

— Тази вечер никак не си забавна — нацупи се той и захвърли картите.

— А ти да не би да бликаш от веселие?

Кевин си бе изкълчил глезена в неделния мач и Робилард го бе заменил във втората четвъртина, и до края на мача четири пъти му бяха пресекли пасовете с топката. Пресата се бе нахвърлила отгоре му и затова младият футболист бе решил за известно време да се покрие при нея.

Кранът на мивката в кухнята капеше и дразнещия шум ѝ действаше на нервите. Знаеше, че Делейни и Хийт ще се харесат. Вълнуващата комбинация от външния вид на нейната приятелка, хлапашкия ѝ спортен дух и безупречния ѝ произход бе покорила спортния агент. А Делейни винаги си бе падала по груби и мъжествени типове.

Анабел се бе запознала с нея преди двайсет и една години на един летен лагер и двете бяха станали най-добри приятелки, въпреки че другата девойка беше с две години по-малка. След края на лагера те се срещаха по-рядко, главно в Чикаго, когато Анабел идваше на гости на баба си. Докато учеха в колеж, доста се отдалечиха и едва преди няколко години отново започнаха да се виждат. Сега се уговаряха през няколко месеца за по един обяд, вече не бяха най-добри приятелки, но достатъчно близки, с общи спомени. От няколко седмици брачната посредничка си мислеше колко подходяща е Делейни за Хийт. Тогава защо бе чакала толкова дълго, за да ги запознае?

Защото знаеше, че ще бъдат идеални един за друг.

Погледна към Дийн, който подхвърляше карамелизирани пуканки във въздуха и ги улавяше с уста. Де да можеше да бъде така точен и на игрището. Анабел се извърна от капещия кран и се свлече на един стол край масата. Изглеждаха като две сродни души, потопени в мъка.

Компресорът на хладилника с грохот изключи и в кухнята се възцари тишина, нарушавана единствено от тиктакането на стенния часовник и тихото приземяване на пуканките в целта.

— Искаш ли да се понатискаме? — попита тя печално.

Той се задави и изплю една пуканка.

— Не!

— Не е нужно да си толкова потресен.

Предните крака на стола се приземиха на пода.

— Все едно да се натискам със сестра си.

— Ти нямаш сестра.

— Не, обаче имам въображение.

— Чудесно. И без това не искам. Казах го, за да се намирам на приказка.

— Ти просто се опитваш да се разсееш, защото си хлътнала по неподходящия мъж.

— Пълни дивотии.

— Чух на вратата гласа на Хийт.

— Бизнес.

— Наричай го както си щеш. — Дийн отмести купата с пуканки в края на масата. — Радвам се, че не го пусна вътре. Стига ми, че Боди по цял ден се влачи след мен. Явно няма да се откаже.

— Минаха два месеца. Не мога да повярвам, че още не си си намерил агент. Или си намерил? Не, всъщност няма значение. Ще взема да кажа на Хийт, а не искам да заставам помежду ви.

— Ти не си помежду ни. Ти си на негова страна. — Той отново наклони стола си назад. — Тогава защо не се възползва от златната възможност, като го поканиш вътре?

Точно това се питаше и тя самата, ала наистина, какъв бе смисълът. Писнало ѝ беше от измами, от необходимостта постоянно да е нащрек. Беше измислила увлечението си към Дийн, за да не загуби Чампиън като клиент, но повече нямаше защо да се тревожи за това.

— Не исках.

Въпреки държанието си на повърхностен, глуповат красавец футболист, Дийн притежаваше остър ум и сега никак не ѝ хареса как я гледаше, затова Анабел се намръщи.

— Да не би да се гримираш?

— Просто съм сложиш слънцезащитен крем върху брадичката ми. Имам пъпка.

— Гадно е да си тийнейджър.

— Ако го беше поканила, щях да те гризна по врата и всичко, както там се полага между гаджета.

Тя въздъхна, взе тестето карти и започна да ги разбърква.

— Мой ред е да раздавам.

Делейни беше неотлъчно до Питона, докато той обикаляше ложите на стадиона „Мидуест Спортс Доум“, ръкуваше се и разговаряше с могъщите и влиятелните в света на спорта. По време на мача на „Старс“ от всички краища на страната пристигаха съобщения с покани да присъства на срещите на другите си клиенти. От рано сутринта не бе пуснал телефона: разговаряше със съпруги, родители и гаджета — дори с бабата на Кейлеб Креншо — за да увери всички, че работи здравата и винаги е на разположение. Погледна блекбърито и видя съобщение от Боди, който беше в Ламбо Фийлд с Шон. Засега защитникът новобранец беше в страхотна форма.

Чампиън излизаше с Делейни от месец, макар че заради многото му пътувания, се бяха видели само пет пъти. Но разговаряха всеки ден и вече се бе убедил, че е намерил жената, която търсеше. Този следобед избраницата му носеше черен пуловер с остро деколте, перлите на баба си и модерни джинси, които прилягаха идеално на високата ѝ стройна фигура. За негова изненада тя се отдели от него и се запъти към Джери Пиърс — мъж с червендалесто лице, в началото на шейсетте, оглавяващ една от най-големите брокерски фирми в Чикаго.

Тя поздрави брокера с прегръдка, свидетелстваща за дълго познанство.

— Как е Манди?

— Влезе в петия месец. Всички стискаме палци.

— Този път ще го износи докрай, сигурна съм. Двамата с Каръл ще бъдете най-добрите баба и дядо.

Хийт и Джери всяка година играеха в благотворителния мач за „Американски професионалисти“, но той нямаше представа, че този мъж има дъщеря, още по-малко, че тя има проблеми с бременността. А Делейни бе в стихията си точно за подобни неща, както знаеше съвсем точно къде да открие последната останала бутилка „Шотфайър Ридж“ от реколта 2002 и защо си струва да се купи. Въпреки че той предпочиташе бира, се възхищаваше на винарските ѝ познания и полагаше усилия да оцени виното. Футболът, изглежда, беше една от малкото области, от които тя не разбираше, тъй като предпочиташе не толкова груби спортове, но жената полагаше усилия да научи повече.

Джери стисна ръката на агента.

— Тази седмица Робилард най-сетне отново прилича на себе си — рече по-възрастният мъж. — Как така още не ти е станал клиент?

— Дийн смята, че не трябва да бърза.

— Ще бъде пълен глупак, ако си избере друг агент — отбеляза лоялно Делейни. — Хийт е най-добрият.

Оказа се, че Джери е горещ почитател на комичната опера, още едно нещо, което Чампиън не подозираше, и разговорът се насочи към Лирическата опера.

— Хийт обича кьнтри музиката — мило поясни Делейни. — Решена съм да го променя.

Питона огледа ложата, търсейки Анабел. Тя обикновено идваше на мачовете на „Старс“ с Моли или някой от останалите и той беше сигурен, че ще я срещне, но засега никъде не я виждаше. Докато избраницата му бърбеше за „Дон Жуан“, Хийт си припомни една вечер, когато между две запознанства сватовницата му бе изпяла от начало до край „Някъде вече е пет часът“ на Алън Джаксън. Но в същото време Анабел беше неизчерпаем източник на безполезна информация, като например факта, че само хората със специален ензим в тялото си имат миризлива пикня, когато ядат аспержи, което трябваше да признае, че бе доста интересно.

Вратата на ложата се отвори и оттам излезе Фийби, облечена в цветовете на отбора — прилепнала по тялото светлосиня трикотажна рокля със златист шал около врата.

Чампиън се извини на Джери и поведе придружителката си да я запознае със собственичката на „Старс“.

— За мен е удоволствие — искрено каза Делейни.

— Анабел много ми е разказвала за теб — отвърна Фийби с усмивка.

Хийт остави жените да си бърбят, без да се притеснява, че Делейни ще каже нещо неуместно. Тя никога не го правеше и всички, с изключение на Боди, я харесваха. Не че приятелят му имаше лоши чувства към нея. Просто не смяташе, че Питона трябва да се жени за тази жена.

— Признавам, че двамата изглеждате отлично на снимка във вестника — беше казал той миналата седмица, — но ти дори не можеш да се отпуснеш край нея. Не приличаш на себе си.

Може би защото ставаше по-добър. Имайки предвид пълната катастрофа в любовния живот на Боди, точно той едва ли бе най-големият експерт в интимната сфера, така че Хийт предпочете да не му обръща внимание.

По-късно отново се срещна със собственичката на отбора в коридора пред ложата ѝ. Делейни тъкмо бе отишла до тоалетната, а агентът си бърбеше с Рон и Шарън Макдърмит, когато Фийби се появи иззад ъгъла.

— Хийт, може ли да те отмъкна за минутка?

— Кълна се в Бога, за каквото и да става дума, не съм го направил. Кажи ѝ, Рон.

— Сам се оправяй, приятелче — ухили се главният мениджър и двамата с Шарън се вмъкнаха в ложата.

Чампиън изгледа предпазливо Фийби.

— Знаех си, че освен срещу тетанус, трябваше да се ваксинирам и против бяс.

— Може би ти дължа извинение.

— Това е. Край! Повече никаква бира за мен. Имам чувството, че халюцинирам и ми се причуват разни неща.

— Съсредоточи се. — Тя оправи чантата си. — Опитвам се да ти кажа, че може би съм стигнала до погрешно заключение, когато бяхме на езерото.

— И кое по-точно от стотиците погрешни заключения е това?

Хийт знаеше отговора, но тя щеше да изгуби всякакво уважение към него, ако се предаде толкова лесно.

— Че се възползваш от Анабел. Аз съм достатъчно зряла и разумна личност, за да призная, когато греша, но не бива да забравяш, че ти самият си ме настроил така, че да очаквам най-лошото от теб. Както и да е, всеки път, когато се видя с Анабел, тя не може да се нахвали колко е въодушевена от запознанството между теб и Делейни. Бизнесът ѝ процъфтява. А Делейни е прекрасна жена. — Протегна ръка и го потупа по бузата. — Може би нашето малко момче най-после е пораснало.

Чампиън не можеше да повярва на ушите си. Нима след всички тези години ледът между двама им се бе пропукал? Ако е вярно, дължеше го изцяло на Делейни.

Веднага щом Фийби се прибра в ложата си, Хийт извади мобилния, за да съобщи новината на Анабел, но Делейни се появи, преди да набере номера ѝ. Сигурно и без това едва ли щеше да се свърже със сватовницата. За разлика от него, тя не държеше телефона си постоянно включен.

Анабел никога не е била голяма почитателка на операта, но Делейни се бе снабдила с билети в ложа за „Тоска“, а пищната постановка в Лирическата опера беше тъкмо това, което ѝ бе нужно, за да разсее ума си от следобедния телефонен разговор с майка ѝ. Изглежда, семейството ѝ бе решило да се изтърси в Чикаго следващия месец, за да ѝ помогне да отпразнува трийсет и втория си рожден ден.

— *Адам има конференция* — бе казала Кейт, — *а Дъг и Кандейси искат да погостуват на стари приятели. И без това с баща ти смятахме да отскочим до Сейнт Луис, така че решихме всички да дойдем с колите в Чикаго.*

Едно голямо щастливо семейство.

Дойде антрактът.

— Не мога да повярвам, че изпитах такова голямо удоволствие — сподели Анабел с Делейни, докато ѝ подаваше чашата с вино.

За нещастие, старата ѝ приятелка предпочиташе да говори за Хийт, вместо да обсъжда изпитанията и скърбите на обречените влюбени в „Тоска“.

— Казах ли ти, че в събота Хийт ме запозна с Фийби Кейлбоу? Тя е прекрасна. Целият уикенд беше вълшебен.

Анабел не желаше да слуша за него, но Делейни вече бе набрала скорост.

— Разказах ти, че вчера Хийт замина за крайбрежието, но забравих да ти спомена, че пак ми изпрати цветя. Жалко, че отново бяха рози, но какво може да очакваш от един спортист? Няма никакво въображение, нали?

Анабел обичаше рози и не смяташе, че са признак на слабо въображение.

Делейни подръпна наниза перли.

— Разбира се, родителите ми го обожават — нали ги знаеш какви са — а брат ми смята, че е най-готиният от всичките ми

досегашни гаджета.

И моите братя щяха да го харесат. По съвсем погрешни причини, но все пак...

— В петък ще станат пет седмици, откакто сме заедно. Анабел, мисля, че тъкмо това съм търсила. Хийт почти покрива идеала ми. — Усмивката ѝ помръкна. — Ами... с изключение на онзи малък проблем, за който ти казах.

Анабел, която бе затаила дъх, бавно изпусна въздуха от дробовете си.

— Никаква промяна?

Делейни снижи глас.

— В събота направо му се нахвърлих в колата. Беше очевидно какво искам, но той сякаш не забеляза. Зная, че съм параноичка — и никога не бих го споменала пред някой друг — но ти напълно ли си сигурна, че не е гей? В колежа имаше едно момче, голям мъжкар, но се оказа, че си има приятел.

— Не *мисля*, че е гей — чу се да казва сватовницата.

— Не — решително тръсна глава Делейни, — сигурна съм, че не е.

— Навярно си права.

Звънецът възвести края на антракта и брачната посредничка пропълзя на мястото си в ложата като една жалка змия, каквато си беше.

Дъждът плющеше по прозореца зад бюрото на Порша, а ослепителна светкавица разцепи късното следобедно небе.

— ... затова ти даваме нашето двуседмично предизвестие — казваше Бриана.

Порша имаше чувството, че яростта на бурята бодее като с електрически искри кожата ѝ.

Цепката на черната пола на Бриана се разтвори, когато тя кръстоса крака.

— Едва вчера приключихме с уреждането на подробностите — продължи сътрудничката ѝ, — затова не можехме да ти кажем по-рано.

— Можем да останем три седмици, ако имаш голяма нужда от нас. — Кики се наведе на стола си, смръщила загрижено вежди. —

Знаем, че още не си намерила заместничка на Даяна, а не искаме да те поставяме в затруднено положение.

Порша с мъка потисна надигащия се в гърдите ѝ истеричен кикот. Какво по-затруднено положение можеше да има от това, да изгуби последните си две помощнички?

— От половин година го обсъждаме. — Сияйната усмивка на Бриана сякаш я подканваше да се радва заедно с нея. — И двете обичаме да се пързалиме с кънки, а Денвър е прекрасен град.

— Приказен — добави Кики. — Пълно е с ергени, а с това, което научихме от теб, спокойно можем да започнем свой бизнес.

Бриана наклони глава. Правите ѝ руси коси се спуснаха върху рамото.

— Не знаем как да ти благодарим, Порша, че ни показва най-важното в професията. Признавам, че понякога не ни допаднаше строгостта ти, но сега наистина сме ти благодарни.

Агентката стисна потните си длани.

— Радвам се да го чуя.

Двете жени се спогледаха. Бриана кимна едва забележимо към Кики, която се заигра с горното копче на блузата си.

— Двете се чудехме... всъщност се надяваме, че може би... Имаш ли нещо против, ако от време на време ти се обаждат? Зная, че като за начало ще имаме милион въпроси.

Те искаха тя да ги напътства. Отиваха си, оставяха я сама, без опитни помощнички, а на всичкото отгоре искаха да им помага.

— Разбира се — рече Порша сковано. — Обаждат ми се, когато имате нужда.

— Благодарим много — рече Бриана. — Наистина много сме ти благодарни.

Порша успя да кимне, както се надяваше, грациозно, но стомахът ѝ се преобърна. Не бе обмислила предварително следващите си думи. Те сами изскочиха от устата ѝ.

— Виждам, че нямате търпение да започнете начинанието си, и не бих искала да ви задържам. Напоследък няма много работа и наистина не е необходимо двете да се мотаете тук още две седмици. Ще се справя и сама. — Махна към вратата като директорка на училище, която отпраща непослушните си питомки. — Вървете. Довършете това, което е нужно, и тръгвайте.

— Наистина ли? — Бриана ококори очи. — Нямах нищо против?

— Разбира се, че не — отвърна Порша. — Защо да имам?

Невярващи на късмета си, и двете хукнаха към вратата, преди шефката им да бе размислила.

— Благодарим ти, Порша. Ти си най-добрата.

— Най-добрата — прошепна агентката, когато най-послед остана сама.

Отвън проехтя още една гръмотевица и стъклата издрънчаха. Тя сложи ръце на бюрото и отпусна глава върху тях. Повече не издържаше.

Същата вечер седеше сама в тъмната дневна и се взираше в нищото. Бяха минали почти шест седмици, откакто за последен път видя Боди, и цялото ѝ същество тъгуваше за него. Чувстваше се като дърво без корени, изоставена и нещастна, безкрайно самотна. Личният ѝ живот представляваше пълна разруха, а „Стабилни бракове“ се разпадаше. Не само заради предателството на служителките ѝ, но и защото бе изгубила интуицията си и желанието си за работа.

Замисли се за това, което се бе случило с Хийт. За разлика от нея, Анабел се бе възползвала от шанса си и се бе справила блестящо. *Всяка от вас има право само на едно запознанство*, бе им поставил той условието си. И докато Порша бе следвала своята сериозно увредена интуиция, Анабел предпочете да рискува и го запозна с Делейни Лайтфийлд. Каква ирония на съдбата! Тя самата познаваше от години семейство Лайтфийлд. Делейни бе израснала пред очите ѝ. Но толкова бе заета със самоунищожението си, че въобще не ѝ хрумна да я представи на Хийт.

Погледна часовника си. Наближаваше девет. Нямахше да издържи още една безсънна нощ. От седмици не си позволяваше сънотворни, защото се боеше да не стане зависима от тях, но ако не се наспи, просто ще се побърка. Сърцето ѝ панически се разтуптя. Притисна ръка към гърдите си. Ами ако сега умре? И какво от това? На кого му пука за нея? Само на Боди.

Повече не можеше да понася това мъчение. Облече дългото розово палто, взе чантата си и слезе с асансьора във фойето. Въпреки че беше тъмно, си сложи слънчевите очила „Шанел“, в случай че се натъкне на някой от съседите. Не можеше да понесе мисълта, че могат

да я видят в това състояние — без грим, със старо долнище на анцуг, което се подаваше изпод палтото от „Марк Джейкъбс“.

Зави забързано зад ъгъла и се запъти към денонощната аптека. Там се отправи директно към рафта със сънотворните и тогава видя едно телено кошче, пълно догоре с прашни яркочервени кутийки с великденски пиленца от маршмелу, с надпис „75% намаление“. Кошчето беше в края на пътеката, срещу хапчетата за сън. Майка ѝ купуваше такива пиленца за всеки Великден и ги подреждаше в купата от „Франклин Минт“. Порша все още си спомняше вкуса на захарните кристали между зъбите си.

— Да ви помогна с нещо?

Продавачката, закръглена латиноамериканка, наплескана с твърде много грим, явно не беше наясно, че понякога никой не може да ти помогне. Порша поклати глава и момичето изчезна.

Извърна се към сънотворните, но кутийките танцуваха пред очите ѝ. Погледът ѝ отново се насочи към кошчето с великденските пиленца. Великден беше преди пет месеца. Сега навярно имаха вкус на гума.

Отвън, на улицата, профуча полицейска патрулка с включени сирени и на Порша ѝ се прииска да запуши уши с пръсти. Някои от червените кутийки бяха скъсани, а целофанените пликчета се бяха разлепили. Отвратително. Защо не са ги изхвърлили?

Над главата ѝ тихо жужаха флуоресцентните лампи. Наплесканата продавачка се взираше в нея. Само да се наспи и ще се съвземе. Трябваше по-бързо да избере някое хапче за сън, но какво?

Шумът на флуоресцентните лампи пронизваше слепоочията ѝ. Пулсът ѝ се ускори. Не можеше да стърчи вечно тук. Краката ѝ се раздвижиха. Чантата ѝ се свлече ниско върху ръката. Вместо да вземе някое приспивателно, тя се протегна към кошчето с пиленцата. Усети как между гърдите ѝ се стече струйка пот. Порша взе една кутийка, после още една и още една. Отвън извири клаксон на такси. Тя подскочи и рамото ѝ се блъсна в стойката с пособия за чистене. Един пакет гъби падна на пода. Препъвайки се, Порша се отправи към касата.

Зад апарата стоеше пъпчиво хлапе, с валчесто лице без брадичка. Взе една от кутийките.

— И аз обичам тези нещица.

Порша прикова поглед в стойката с таблоидите. Момчето прокара кутийката през скенера. Всички, живеещи в сградата ѝ, пазаруваха тук, а много от тях вечер разхождаха кучетата си. А ако някой от тях влезе и я види?

Момчето взе кутийка със скъсан целофан.

— Това е скъсано.

Тя трепна.

— Те са за... малката ми племенница.

— Искате ли да ви донеса друга?

— Не. Всичко е наред.

— Но тази е скъсана.

— Казах, че всичко е наред! — изкрещя тя и хлапето се сепна. Изкриви устни в някакво подобие на усмивка. — Ще правят гердани от тях.

Той я погледна, сякаш бе луда. Сърцето ѝ запрепуска още побясно. Служителят продължи да сканира баркодовете на кутийките. Вратата се отвори и в магазина влезе възрастна двойка. Не ги познаваше, но ги беше виждала преди. Момчето сканира последната кутийка. Тя му пъкна дваисет долара, а той ги огледа като данъчен инспектор. Пиленцата лежаха пръснати върху плота и всеки можеше да ги види — осем червени кутийки, с по шест пиленца в кутия. Касиерът ѝ подаде рестото. Порша го пъкна в чантата си, без да си прави труда да вади портмонето.

Телефонът до касата иззвъня и момчето вдигна.

— Здравей, Марк, какво става? Не, трябва да вися до полунощ. Гадост!

Порша грабна кесията от ръцете му и напъкна останалите кутийки вътре. Една падна на пода, но тя дори не я погледна.

— Хей, госпожо, няма ли да си вземете касовата бележка?

Тя забърза към улицата. Отново бе заваляло. Притисна кесията до гърдите си и едва не се сблъска с една приятна млада жена, която сигурно все още вярваше в щастливата любов. Дъждът намокри косата ѝ и когато се прибра у дома, цялата трепереше. Захвърли кесията върху масата в трапезарията. Някои от кутийките се изсипаха.

Порша свали палтото си. Едва си поемаше дъх. Трябваше да си свари чаша чай, да пусне музика или да включи телевизора. Но не

направи нито едно от тези неща. Вместо това се свлече на стола, начело на масата, и бавно започна да подрежда кутийките в редица.

Седем кутийки. По шест пиленца във всяка.

Ръцете ѝ трепереха, докато разкъсваше целофанените пликчета. Червени късчета от кутийките изпадаха на пода. Пиленцата се изтърколиха върху масата и заедно с тях като едър сняг се посипа жълта захар.

Най-сетне всички кутийки бяха отворени. Тя захвърли върху килима останките от кутийките и целофанените пликчета. Останаха само великденските пиленца. Докато се взираше в тях, Порша осъзна, че Боди беше прав. През целия ѝ живот я бе ръководил страхът. Толкова се страхуваше да не се провали, че бе забравила да живее.

Започна да яде пиленцата едно по едно.

[1] Американски поет, есеист, критик и журналист (1878 — 1967). — Бел.прев. ↑

Строителните ремонти, задръстили трафика в Денвър, окончателно скапаха настроението на Хийт. От шест седмици излизаше с Делейни и се отнасяше с голямо уважение към нея. Все пак това беше бъдещата му съпруга и не искаше тя да си мисли, че търси само секс. В съзнанието му изплува образът на голата Анабел. Той стисна зъби и натисна клаксона на колата под наем. Мислеше за сватовницата само защото се тревожеше за нея. Колкото и да душеше наоколо, не успя да разбере със сигурност дали тя има интимни отношения с Робилард.

Реалната възможност Дийн да се възползва от Анабел го подлудяваше, но той се застави да насочи мислите си само към Делейни, както и трябваше да бъде. По време на двете им последни срещи тя му изпращаше ясни сигнали, че е готова за секс, което означаваше, че вече бе време да предприеме крачка напред, но това не беше толкова просто, колкото изглеждаше. Първо, тя имаше съквартирантки, така че трябваше да я заведе в своята къща, но как можеше да я покани у дома си, преди да е прибрал фитнес оборудването в сутерена? Искаше тя да хареса къщата му, но вече бе разбрал, че избраницата му не е във възторг от модерната архитектура, така че навярно щеше да се наложи да я продаде. Преди два месеца не би се и замислил, но след като бе видял дома си през очите на Анабел, започна да се отнася по различен начин към мястото. Надяваше се да убеди Делейни да промени мнението си.

Показа среден пръст на тъпанаря, който го засече, и се замисли над един по-голям проблем. Не можеше да се отърси от старомодното разбиране, че трябва да предложи брак на тази жена, преди да станат любовници. Тя беше Делейни Лайтфийлд, а не някоя футболна фенка. Вярно, срещаха се едва от шест седмици, но за всички, освен за Боди, беше ясно, че са идеални един за друг, така че защо да чака?

Само че как да ѝ предложи без пръстен?

За кратко му мина през ума мисълта дали да не помоли Анабел да избере подходящ пръстен, но дори и той знаеше, че това би било прекалено. Трафикът съвсем се задръсти. Хийт закъсняваше за срещата си в единайсет. Забарабани нервно с пръсти по волана. Осъзнаваше, че ще е трудно да предложи брак на Делейни, без да спомене думата „любов“, но реши, че по-късно ще мисли за това. Засега трябваше да реши какво да прави с пръстена. Тя бе споделяла с него мнението си за диамантите и той подозираше, че неговата философия „колкото по-голям, толкова по-добре“ може би нямаше да съответства на изтънчения ѝ аристократичен начин на мислене. Тя би искала някой по-малък камък с фина изработка. Освен това трябваше да внимава и за онези глупости за цветовете, за които толкова се приказваше. Лично на него всички диаманти му се струваха еднакви.

Колите не помръдваха. Хийт отново се замисли. Какво пък, по дяволите? Извади мобилния и набра номера.

Като никога, отговори Анабел вместо гласовата ѝ поща.

Изложи ѝ накратко проблема си, но тя явно беше в неотзивчивите си настроения и толкова силно се разкрещя, че въпреки оглушителните клаксони трябваше да държи телефона по-далеч от ухото си, за да не му спуска тъпанчето.

— Искаш от мен да направя какво?

Анабел фучеше из къщата, тряскаше вратите на шкафчетата, изрита кошчето за боклук. Не можеше да повярва, че се бе влюбила в такъв абсолютен идиот. Хийт искаше от нея да избере годежен пръстен за Делейни! Какъв скапан ден! А на всичкото отгоре семейното събиране по случай рождения ѝ ден предстоеше само след две седмици. Бъдещето ѝ изглеждаше съвсем мрачно.

Грабна сакото си и излезе на разходка. Може би слънчевият октомврийски следобед щеше да повдигне духа ѝ. Всъщност би трябвало да е на седмото небе. Господин Броницки и госпожа Валерио бяха решили да се съберат.

— *Бихме искали да се оженим* — обясниха те на Анабел, — *но не можем да си го позволим, затова решихме просто да се съберем и да живеем заедно.*

Повод за още по-голяма радост беше вероятната първа женитба, която „Идеалната половинка“ щеше да уреди. Джанин и Рей Фийдлър, изглежда, искрено се обичаха.

Анабел бе толкова щастлива за приятелката си, че за пръв път от много дни се усмихна. След като Рей престана да зализва косата си на темето, поведението му се промени и той се оказа много свестен тип. Джанин се боеше, че ще го отблъсне с операцията на гърдата, но за него тя беше най-красивата жена на света.

Сватовницата имаше и други причини да се чувства щастлива. Нещата между Ърни Маркс, срамежливия директор на начално училище, и Уенди, жизнерадостната архитектка, изглежда, се бяха задълбочили. Успя да убеди Мелани да забрави за увлечението си по Джон Нейджър. И благодарение на шумотевницата около историята на Хийт и Делейни, бизнесът ѝ процъфтяваше. Най-сетне имаше достатъчно пари в банката, за да може да си позволи да помисли за нова кола.

Ала вместо това умът ѝ бе зает със звездната двойка. Как може Хийт да е толкова сляп? Противно на някогашното си убеждение, сега Анабел знаеше, че Делейни не е жената, която щеше да го направи щастлив. Тя бе твърде сдържана, твърде възпитана. Прекалено съвършена.

Пръстенът беше в джоба му, но езикът му сякаш бе залепнал за небцето. Това беше глупаво. Никога не губеше самообладание, а ето го сега — целият потънал в пот!

Този следобед бе изпратил секретарката си да купи пръстена, който бе избрал още преди две седмици, веднага след като се върна от Денвър. Двамата с Делейни тъкмо бяха привършили вечеря за петстотин долара в „Чарли Тротър“. Осветлението бе приглушено, музиката — тиха, обстановката — идеална. Трябваше само да вземе ръката ѝ и да произнесе вълшебните думи: *Ще ми окажеш ли честта да се омъжиш за мен?*

Реши да избегне цялата тази неловка част с „обичам те“ и да се придържа към конкретни неща. Ще ѝ каже, че е впечатлен от ума ѝ; покорен от външността ѝ. Колко много му харесва да играе голф с нея. Но най-вече му допадат изисканите ѝ маниери, чувството, че го

допълва. Ако го притисне за любовта, ще ѝ каже, че е напълно сигурен, че в бъдеще ще я обикне, след като се оженят и поживеят заедно, и той се увери, че бракът им ще е завинаги. Но някак си не вярваше, че тя ще погледне на уверенията му в същата положителна светлина като него, затова по-добре бе да избегне конкретен отговор.

Запита се дали в очите ѝ ще се появят сълзи, когато ѝ даде пръстена? Вероятно не. Тя не беше много емоционална, което бе още едно нейно положително качество. След това ще отидат в дома му и ще отпразнуват годежа в леглото. Ще се постараете да действа бавно. Със сигурност нямаше да я припира, като Анабел.

По дяволите, колко беше забавно с нея.

Забавно, но не и сериозно. Да се люби със сватовницата си, беше вълнуващо, безумно, страстно и жарко преживяване, но не беше нещо важно. Мислеше толкова често за този кратък епизод, единствено защото не можеше да го повтори, а забраненият плод, както винаги, е най-желан.

Хийт опипа нервно синята кутийка с подплата от червено кадифе в джоба си. Избраният пръстен не му харесваше много. Диамантът беше само малко повече от един карат, защото Делейни, за разлика от него самия, не обичаше нищо показно. Но Питона нямаше нищо против малко показност, още повече, когато ставаше дума за накита, който ще постави на пръста на бъдещата си съпруга. Ала нали все пак не той щеше да носи проклетия пръстен, така че предпочете да запази мнението за себе си.

Добре... Време бе да започне. Щеше да изрече необходимите фрази, като внимателно избягва опасната тема за любовта, ще ѝ връчи шибания пръстен и ще ѝ предложи. А после ще я заведе у дома си, за да подпечатат сделката.

Завибрира мобилният телефон в джоба му, лежащ до кутийката с пръстена. Анабел строго му бе забранила да говори по телефона, когато е с Делейни, но какво значение имаше? И без това трябваше да свиква, след като ще се женят.

— Чампиън.

Хвърли извинителен поглед на бъдещата си съпруга.

Гласът на Анабел прозвуча в слушалката хрипливо, като пробит радиатор.

— Веднага ела тук!

— В момента съм точно по средата на важна среща.

— Не ми пука, дори да си в Антарктида. Домъкни тук жалкия си задник.

Чу някакъв мъжки глас при нея. Или няколко мъжки гласа. Хийт настръхна.

— Всичко наред ли е при теб?

— Звуча ли ти като да съм наред?

— Звучиш ми като бясна фурия.

Но тя вече бе затворила.

Половин час по-късно двамата с избраницата му бързаха по тротоара към верандата пред дома на сватовницата.

— Тя не е истеричка по природа — повтори Делейни. — Трябва да се е случило нещо наистина лошо.

Той вече ѝ бе обяснил, че Анабел беше по-скоро вбесена, отколкото истерична, но самото понятие „вбесен“, изглежда, бе чуждо на Делейни, което не предвещаваше нищо добро в бъдеще, особено в онези моменти, когато се налагаше да гледа как „Сокс“ губи поредния мач.

— Струва ми се, че има някакъв купон — отбеляза бъдещата му съпруга, като натисна звънеца.

Отвътре долиташе такъв оглушителен шум, че едва ли някой щеше да го чуе, затова Хийт се пресегна през нея и бутна вратата.

Зрелището, разкрило се пред очите им, наистина си го биваше. Шон Палмър и половин дузина от съотборниците му от „Беърс“ се бяха разположили удобно в дневната на Анабел, което само по себе си едва ли бе повод за тревога, но през зеещата врата на кухнята той зърна още една компания от играчи, всички от „Чикаго Старс“. Очевидно офисът на брачната агенция бе неутрална територия и макар петимата или шестимата играчи от съперничещите си отбори да не общуваха пряко, се гледаха от двата противоположни ъгъла, докато неговата Тинкърбел стоеше по средата под сводестата врата. Хийт много добре разбираше защо беше толкова изнервена. Нито един от двата отбора не бе забравил оспорвания мач от миналата година, когато реферът присъди на „Старс“ съмнителна и много дискутирана победа. Той не можеше да си обясни коя част от мозъка ѝ си бе взела отпуск, че да покани в дома си едновременно играчите и от двата отбора.

— Хей, вижте всички, Джери Магуайър е тук.

Хийт махна с ръка в отговор на поздрава на Шон Палмър. Делейни леко се притисна към него.

— Как така нямаш кабелна телевизия, Анабел? — възнегодува Еди Скинър толкова гръмогласно, че успя да надвика музиката. — Може би имаш на горния етаж?

— Нямам — срязва го младата жена и влезе в дневната. — И веднага си свали огромните крака от възглавниците на дивана ми. — Завъртя се на сто и осемдесет градуса и опря пръст, като дуло на пистолет, в гърдите на Тримейн Ръсел, най-добрия защитник на „Беърс“ от последното десетилетие. — Използвай шибаната подложка за чаша, Тримейн!

Хийт не помръдна, само се усмихваше. Сложила ръце на кръста, с развети червени коси и пламтящи, мятаци искри очи, тя му приличаше на раздразнена ръководителка на отряд от бойскаути.

Тримейн вдигна чашата и избърса края на масата с ръкава на скъпото си сако по поръчка.

— Извинявай, Анабел.

Брачната посредничка зърна усмивката на Чампиън, пристъпи напред и стовари гнева си върху него.

— Ти си виновен за всичко! Тук има четирима твои клиенти, а преди година не познавах никого от тях. Ако не беше ти, щях да бъда само една от фенките, наблюдаваща от безопасно разстояние как се налагат един друг.

Избухването ѝ привлече всеобщото внимание и някой намали музиката, за да могат да се насладят докрай на интересното зрелище. Анабел тръсна глава към кухнята.

— Изпиха всичко в къщата, включително каната с разтвора за африканските теменужки на баба ми, който току-що приготвих и проявих неблагоприятието да оставя на плота.

Тримейн сръчка Еди в рамото.

— Казах ти, че има странен вкус.

Другият футболист сви рамене.

— На мен ми беше добре на вкус.

— Поръчаха и китайска храна за стотици долари, която не искам да видя стъпкана по килима, затова всички ще се *хранят само в кухнята*.

— И пица — подвижна откъм хладилника Джейсън Кент, играч от втория състав на „Старс“. — Не забравяй, че поръчахме и пица.

— Интересно, кога моята къща се превърна в свърталище на всички скъпоплатени и разглезени футболисти от Северен Илинойс?

— На нас тук ни харесва — обясни Джейсън. — Напомня ни за дома.

— И няма никакви жени — включи се и Леандро Колинс, краен десен защитник от първия състав, който се появи от офиса с пакет чипс. — Понякога човек трябва да си отдъхне от дамите.

Ръката на Анабел се стрелна с мълниеносна скорост и го плесна по врата.

— Не забравяй с кого говориш!

Леандро лесно избухваше и беше известен с това, че неведнъж се бе нахвърлял на някой съдия, който не му играеше по свирката, но сега само си разтри врата и направи гримаса.

— Същата си като майка ми.

— И като моята — кимна Тримейн щастливо.

— Тяхната *майка*! — извика Анабел и се извъртя към Хийт. — Аз съм на трийсет и една, а им напомням за техните майки.

— Защото се държиш също като майка ми — изтъкна Шон, доста неблагоприятно, както се оказа след секунда, защото също получи шамар зад врата.

Изпълнен със съчувствие, Хийт се спогледа с момчетата, след което посвети цялото си внимание на сватовницата.

— Разкажи ми какво се случи, скъпа — заговори той нежно и търпеливо.

Анабел вдигна ръце към тавана.

— Нямам понятие. През лятото само Дийн се отбиваше. После започна да води със себе си Джейсън и Дюит. След това Арте ме помоли да наглеждам нейния Шон, така че и него поканих, но само веднъж. А той се появи в компанията на Леандро и Мат. Първо идваха само играчите от „Старс“, но после и футболистите от „Беърс“. Едното доведе до другото. А сега се оказа, че собствената ми дневна заплашва да се превърне в истинско бойно поле.

— Казах ти да не се тревожиш за това — каза Джейсън. — Тук е неутрална територия.

— Да, така е. — Ноздрите ѝ се издуха. — Неутрална територия, ама докато някой не се развилнее и тогава всички вие, момчета, ще подемете в хор: *Извинявай, Анабел, но предните ти прозорци ги няма заедно с половината от втория етаж.*

— Единствената, която вилнее, откакто сме дошли, си ти — промърмори Шон.

Изражението ѝ стана толкова недвусмислено смъртоносно, че Еди смръкна щедро от бирата — или може би от разтвора за африканските теменужки — и течността излезе през носа му, което развесели неимоверно всички присъстващи.

Анабел се хвърли към Хийт, сграбчи го за ризата, надигна се на пръсти и му изсъска в лицето през стиснати зъби:

— Ще се напият, после някой от тези идиоти ще блъсне мерцедеса си в кола, пълна с монахини. И за всичко аз ще изляза виновна. Тук е Илинойс. Домакинът отговаря за гостите си.

За пръв път Питона изпита нещо като разочарование от действията ѝ.

— Не им ли прибра ключовете от колите?

— Разбира се, че ги прибрах. Да не смяташ, че съм луда? Но...

Предната врата се разтвори шумно и господин Суперсексиглигльо Робилард се появи на прага в пълното си великолепие: марковите очила „Оукли“, диамантите и каубойските ботуши. Помаха на всички с два пръста, сякаш беше проклетият крал на Англия.

— О, дявол да го вземе! По-добре ме убий веднага. — Ръцете на Анабел се впиха още по-силно в раменете на Хийт. — Някой трябва да го изведе оттук. Предчувствам нещо лошо. Дийн или ще си счупи ръката, или завинаги ще я осакати, а аз ще трябва да се разправам с Фийби.

Чампиън внимателно разтвори пръстите ѝ.

— Успокой се. Твоят възлюбен може да се грижи за себе си.

— Исках да бъда само брачен посредник. Толкова ли е трудно да се разбере? Една обикновена сватовница. — Тя отпусна унило рамене и сведе глава. — Животът ми е пълна скръб.

— Анабел, започваш да ми лазиш по нервите — намръщи се Леандро.

Само с три големи крачки Робилард се озова до нея, изгледа Хийт продължително, обви ръка около нея и я целуна страстно по

устните. Агентът стисна юмруци, но тук беше нейният дом и тя никога нямаше да му прости, ако направи това, за което жадуваше.

— Анабел е моята жена — обяви Дийн, след като откъсна устни от нейните и се взря в очите ѝ. — Всеки, който я обиди, ще си има работа с мен... и с моите нападатели.

Тя се намръщи сърдито, а на Хийт малко му олекна.

— Мога сама да се грижа за себе си. Но не мога да се справя с къща, пълна с пияни малоумници.

— Това беше много грубо — обади се Еди с обидена физиономия.

Дийн я погали по рамото.

— Вие, момчета, нали знаете колко са раздражителни бременните жени?

Всички дружно закимаха.

— Направи ли онзи тест, за който ти казах, кукличке? — Дийн я прегърна. — Знаеш ли дали носиш детето на нашата любов?

Това ѝ дойде в повече, Анабел не издържа и прихна.

— Имам нужда от една бира.

Грабна бутилката на Тримейн и пресуши това, което бе останало в нея.

— Ако си бременна, не бива да пиеш — поклати угрижено глава Еди Скинър.

Леандро го плесна по главата.

Хийт осъзна, че от седмици не се бе забавлявал така.

Коего му напомни за Делейни.

Анабел бе твърде заета, за да я забележи в тълпата, а избраницата му не бе помръднала от мястото си до вратата. Стоеше с гръб към стената, с дежурна усмивка, замръзнала на лицето, но очите ѝ бяха добили изцъклен и малко безумен блясък. Делейни Лайтфийлд, ездачка, шампионка по стрелба от стенд, голф играч и опитен скиор, току-що бе надникнала в бъдещето си и никак не ѝ се понрави това, което видя.

— Не бива да ми позволявате да изям още едно яйчено ролце. — Анабел остави празната бутилка върху купчината списания. — Едва си закопчавам джинсите. — Завъртя очи към Еди, който се опули насреща ѝ. — *Не съм бременна.*

Но Робилард не мирясваше.

— Само защото не съм се постарал достатъчно, но тази нощ ще поправим този пропуск, кукличке.

Младата жена отново завъртя очи и се огледа къде да седне, но всички столове бяха заети, затова се настани в скута на Шон. Седеше прилично, но без да е скована. Явно се чувстваше удобно.

— Мога да изям само едно парче от пицата.

Хийт осъзна, че трябва незабавно да се погрижи за Делейни, и си проправи път към нея.

— Съжалявам за това.

— Май трябва да се присъединя към веселбата — заяви решително бъдещата му съпруга.

— Ако не искаш, не е нужно да го правиш.

— Просто... просто е малко стряскащо. Къщата е толкова малка, а те са толкова много.

— Да излезем навън.

— Да, чудесна идея.

Той я изведе на предната веранда. Няколко минути никой не проговори. Делейни се взираше в отсрещната къща, обхванала раменете си с ръце. Хийт се подпря на стълба. Кутийката с пръстена тежеше като олово в джоба му.

— Не мога да я оставя — рече извинително.

— О, не, не. Не бих очаквала от теб да го направиш.

Чампиън пъхна ръце в джобовете си.

— Предполагам, че трябваше да видиш какъв е животът ми. Това е един отличен пример.

— Да. Беше глупаво от моя страна. Аз не... — Тя се изсмя глухо и горчиво. — Повече ми хареса, когато бяхме в ложата.

Той разбра и се усмихна.

— Ложата държи реалността на разстояние.

— Съжалявам. Представях си го по-различно.

— Зная.

Някой отново наду музиката. Делейни пъхна палци под яката на сакото си и се огледа наоколо.

— Много скоро съседите ще повикат полицията.

Полицаяте предпочитаха да си затварят очите, когато се веселяха спортните звезди на града, но агентът се съмняваше, че това ще е някаква утеха за нея.

Пръстите ѝ уловиха наниза и заиграха с перлите.

— Не разбирам как може Анабел да се чувства толкова добре сред целия този хаос.

— Тя има братя — измърмори Хийт това, което според него бе най-простото обяснение.

— Аз също.

— Анабел е от тези хора, които лесно се отегчават. Предполагам, за нея може да се каже, че сама си устройва забавленията.

Също като него.

Делейни поклати глава.

— Но това причинява толкова... главоболия.

Сигурно тъкмо поради това сватовницата му се забъркваше в подобни истории.

— Моят живот е пълен с такива — рече Хийт.

— Да. Да, сега разбирам.

Няколко минути останаха мълчаливи.

— Искаш ли да повикам такси? — попита той тихо.

Тя се поколеба, сетне кимна.

— Навярно така ще е най-добре.

Докато чакаха таксито, двамата се засипваха с взаимни извинения, твърдейки едно и също — че са се надявали, че ще се получи, но е по-добре, че са разбрали навреме, че са доста различни. Десетте минути, докато пристигне таксито, им се сториха цяла вечност. Хийт даде петдесет долара на шофьора и помогна на Делейни да се качи в колата. Тя му се усмихна, по-скоро замислено, отколкото тъжно. Беше прекрасна жена и за миг той изпита мимолетно съжаление, че не е човек, който би се задоволил с красота, ум, интелигентност и спортни умения. Не, само факторът Тинкърбел му пасваше изцяло. Докато таксито се отдалечаваше, за пръв път, откакто се беше запознал с Делейни, му олекна.

Храната пристигна, докато чакаха отвън, но когато и той влезе вътре, никой не ядеше. Всички се бяха скупчили в дневната, където музиката бе спряна, и се бяха вторачили в обърнатата бейзболна шапка с емблема на НАСКАР, поставена пред краката на Анабел. Когато Хийт се приближи, видя на дъното ѝ да проблясват купчина диамантени обици.

Анабел го видя и се ухили.

— Трябва да затворя очи, да избира обица и да спя с този, на когото принадлежи. Обица за жребец за една нощ. Забавно, нали?

В другия край на стаята Дийн вдигна рязко глава.

— Само за сведение, Хийтклиф^[1], моите и двете са все още на ушите ми.

— Защото си скръндза и кучи син. — Дюит Гилбърт, любимият уайд рисийвър на Дийн, го шляпна дружески по гърба.

Анабел се усмихна на Хийт.

— Те просто се шегуват. Знаят, че няма да го направя.

— Може и да го направиш — обади се Гари Суийни. — В шапката има поне петнайсет карата.

— По дяволите! Винаги съм си мечтал да спя с естествена червенокоска — възкликна Реджи О'Шей, свали от врата си инкрустирания с камъни златен кръст и го пусна в шапката.

Мъжете се втрениха в кръста.

— Това не беше честно — заяви Леандро.

Разнесе се недоволен ропот. Настояваха Реджи да си вземе кръста.

— Беше забавно, но храната изстива — въздъхна Анабел и Хийт долови искрена нотка на съжаление в гласа ѝ. — Шон, това са страхотни обици, но майка ти ще ме убие.

Да не говорим какво щеше да направи агентът му.

Някъде към два сутринта запасите от бира, които две момчета скришом попълваха, окончателно свършиха и тълпата започна да се разотива. Анабел възложи на Хийт да проверява трезвеността им и да ги изпраща по домовете им. Той извика таксита, най-пияните натовари в няколко коли с по-трезви шофьори. За цялата вечер избухна само една кавга и тя не беше за ключове на кола. Робилард се обиди от подмятането на съотборника му Дюит, че единствената причина Дийн да си купи порше вместо жестока ескалада била, за да е в тон с цвета на дантелените му гащи. Наложил се двама играчи на „Беърс“ да ги разтървават.

— Кажете ми истината — попита Анабел агента. — Те наистина ли са ходили в колеж?

— Да, ходили са, но това не означава, че са присъствали в часовете.

Към два и половина тя заспа в единия ъгъл на дивана, а Леандро — в другия. Чампиън и Робилард разчистваха кухнята. Хийт хвърли на Дийн найлонова торба за боклук.

— Събери онези празни бутилки от уиски.

— След като никой не е убит, навярно тя няма да обърне внимание.

— По-добре да не рискуваме. Тази вечер беше доста бясна.

Набутаха остатъците от храната в торбите и ги занесоха до контейнерите за смет на алеята отпред. Дийн погледна отвратено Шърман.

— И като си помисля, че тя се опитваше да ме убеди да си сменим колите. Заяви, че ако карам два дни тази купчина ламарина, ще остана в досег с реалния свят.

— Да не говорим, че през това време тя ще се радва на поршето ти.

— Струва ми се, че ѝ го изтъкнах. — Запътиха се към къщата. — Как така тази вечер не се опита да ми завреш договора под носа?

— Изгубих интерес. — Хийт му задържа вратата отворена, за да мине. — Свикнал съм да работя с по-решителни момчета.

— Че аз съм самата решителност. Знаеш ли, единствената причина още да не съм подписал с никой агент е, защото много ми харесва да ме ухажват. Няма да повярваш какви боклуци ми изпращат агентите и не говоря само за билети за първия ред за концерти. Братята Загорски ми купиха седжуей^[2].

— Е, докато тънеш в разкош, помни, че „Найки“ ще започнат да забравят причините, поради които искат захаросаното ти лице да се усмихва на всички по улиците от билбордовете с рекламите им.

— Като заговорихме за подаръци... — Дийн се облегна на плота с лукаво изражение. — Направо се влюбих в новия ролекс субмаринер, който наскоро видях по магазините. Онези приятелчета определено знаят как да правят страхотни часовници.

— Какво ще кажеш вместо това да ти изпратя кошница цветя в тон с красивите ти сини очи?

— Това беше грубо, човече. — Дийн извади ключовете на колата си от буркана на Анабел за домашни сладки с образа на Хелой Кити

заедно с бисквитка „Орео“. — Чудно ми е как си станал такъв суперагент с това поведение.

— Изглежда, никога няма да разбереш. Ти губиш.

Робилард отхапа със здравите си бели зъби от бисквитката, ухили се развеселено и излезе от кухнята.

— До скоро, Хийтклиф — подметна през рамо.

Хийт натовари Леандро на едно такси и го изпрати у дома. Усмивката не слизаше от лицето му. Дийн и Анабел не ги свързваше абсолютно нищо, освен лудориите. Тя не беше влюбена в него. Държеше се с русокосия хубавец така, както с останалите играчи — като към големи деца. Всички приказки, които му наговори, бяха пълна измама. А ако куотърбекът бе влюбен в нея, със сигурност нямаше да си тръгне тази нощ и да я остави с друг мъж.

Тя лежеше настрани и лекото ѝ дишане повдигаше падналата върху устните ѝ къдрица. Хийт намери одеяло и я зави, а тя дори не помръдна. Запита се колко лошо ще е да пъхне ръка под завивката и да ѝ свали дънките, за да спи по-удобно?

Много лошо.

Колкото и да мислеше, имаше само една причина, поради която Анабел си бе съчинила тази история с Дийн. Защото беше влюбена в клиента си и искаше да спаси гордостта си. Забавната, енергична, игрива, великолепна Анабел Грейнджър го обичаше.

Усмивката му стана още по-широка и за пръв път от месеци му стана леко и спокойно на душата. Изумително е какъв покой може да ти донесе яснотата.

Събуди го телефонен звън. Протегна се през нощната масичка и промърмори в слушалката.

— Чампиън.

Последва продължително мълчание. Той отпусна глава на възглавницата и отново се унесе.

— Хийт?

Прикри една сънена прозявка с длан.

— Да?

— *Хийт?*

— *Фийби?*

Чу сърдито изсумтяване и след това изщракване от прекъснат разговор. Агентът рязко отвори очи. Изминаха още няколко секунди, преди да осъзнае дълбочината на кашата, в която се бе накиснал. Това не беше неговата спалня и телефонът, който вдигна, не бе негов. А часът бе — погледна към часовника — едва осем сутринта.

Страхотно! Сега собственичката на „Старс“ знаеше, че е прекарал нощта в дома на Анабел. Беше прецакан. Двойно прецакан, след като Фийби научи, че е скъсал с Делейни.

Вече напълно буден, Хийт се измъкна от леглото на сватовницата, което, за съжаление, тя самата не споделяше с него. Въпреки черните облаци, надвиснали над кариерата му, доброто настроение от изминалата нощ не го напускаше. Слезе долу, за да си вземе душ, после се избърсна с нейната розова самообръсначка „Жилет Дейзи“. Нямаше бельо за преобличане, което означаваше, че или трябваше да си обуе боксерките от вчера, или да нахлузи джинсите на голо. Предпочете второто, после облече вчерашната риза, станала на хармоника от юмруците на Анабел.

Когато слезе на долния етаж, намери господарката на дома все още свита на кълбо на дивана, одеялото бе дръпнато до брадичката, а единият ѝ бос крак се подаваше изпод него. Никога не се бе възхищавал особено на дамски ходила, но имаше нещо толкова трогателно в малката извивка на стъпалото ѝ, че му се прииска да направи някои не много прилични неща. Всъщност повечето части от тялото на тази жена имаха върху него подобно въздействие, така че само това отдавна би трябвало да го наведе на определени мисли. Откъсна поглед от пръстите на крака ѝ и се запъти към кухнята.

Снощи двамата с Дийн не си дадоха много зор с почистването и утринната светлина разкриваше остатъци от китайска храна, полепнала по плотовете. Докато кафето се вареше, Хийт грабна няколко салфетки и почисти най-голямата мръсотия. Когато отново надникна в другата стая, Анабел вече седеше на дивана. Косата ѝ закриваше по-голямата част от лицето, виждаха се само върхът на носа и едната скула.

— Къде са ми дънките? — промърмори тя. — Няма значение. По-късно ще говорим за това.

Уви се в одеялото и се отправи към стълбите със залитаща стъпка.

Хийт се върна в кухнята и си наля кафе. Тъкмо се канеше да отпие първата глътка, когато забеляза голямата саксия с африкански теменужки, пъхната под масата. Не разбираше много от растения, но това не изглеждаше в цветущо здраве. Нямаше доказателство, че някой се е изпикал в него, но предпочете да не рискува и отнесе саксията под задната стълба.

Тъкмо привършваше с четенето на бележките на домакинята, залепени на хладилника, когато чу шумолене зад гърба си. Обърна се и получи възможността да се наслади на гледката на Анабел, влизаща с препъване в кухнята. Явно не бе стигнала до душа, но бе вдигнала косата си нагоре и си бе измила лицето. Миглите ѝ бяха слепени от спиралата и имаха копиевидни връхчета, а страните ѝ бяха поруменели. Изпод широката червена тениска се подаваха карирани памучни шорти. Босите ѝ крака бяха напъхани в овехтели резедави маратонки. Изглеждаше сънena, разрошена и секси.

Хийт ѝ подаде чаша кафе. Чак след като отпи от горещата течност, тя се втренчи намръщено в него.

— Мога ли да узная кой ми свали дънките? — попита тя с леко дрезгав глас.

— Робилард — отвърна Хийт след кратък размисъл. — Този тип е много ловък.

Анабел го изгледа свирепо.

— Не бях толкова отцепена. Добре ме опипа, докато ги сваляше.

Опитът му да изобрази искрено разкаяние се провали.

— Ръката ми се изплъзна.

Анабел се свлече върху един стол до масата.

— Сторило ли ми се е, или Делейни беше тук снощи?

— Беше тук.

— Защо не остана да помогне?

Сега предстоеше най-сложното. Хийт се престори, че търси в бюфета нещо за ядене, макар да знаеше, че там няма нищо. След като премести две кутии с консервирани домати, затвори вратичката.

— Цялата тази работа ѝ дойде в повече.

Анабел се изправи.

— Какво искаш да кажеш?

Прекалено късно агентът осъзна, че вместо да крие африканските теменужки и да виси пред хладилника, задълбочен в

четене на цитати от Опра, трябваше да измисли как да поднесе новината на сватовницата си. Може би ще е по-добре да вдигне рамене и да отложи разговора за по-късно, когато ще е напълно будна. Реши да опита.

Не се получи.

— Не разбирам. — Анабел изгледа Хийт тревожно. — Тя ми каза, че започва да харесва футбола.

— Оказа се, че не особено, когато е твърде близо и лично.

Челото ѝ още повече се намръщи.

— Нищо, ще ѝ помогна да го преодолее. Ще ѝ обясня, че момчетата са страшни, само ако им позволиш да ти се качат на главата.

Не биваше да се усмихва, но нали тъкмо заради това новият му план щеше да сработи много по-добре от стария? Още от самото начало Анабел го правеше щастлив, но той така се бе отплеснал в погрешната посока, че не бе разбрал какво означава това. Тази жена не беше съпругата от мечтите му. Далеч не беше идеалът му. Мечтите му бяха следствие от неувереността, комплекса за малоценност, незрелостта и грешно насочените му амбиции. Не, Анабел беше жената, с която искаше да прекара живота си... жената, която щеше да го дари с истинско щастие.

Интуицията му подсказваше, че тя надали ще приеме спокойно новината за края на връзката му с приятелката ѝ, още повече че той не съумяваше да прикрие усмивката си.

— Работата е там, че... Между мен и Делейни всичко приключи.

Чашата ѝ с кафе се озова с трясък върху масата. Младата жена скочи от стола.

— Не. Нищо не е приключило. Това е само препятствие по пътя.

— Опасявам се, че не е така. Снощи тя за пръв път видя какво представлява истинският ми живот и гледката съвсем не ѝ хареса.

— Всичко ще уредя. Ще ѝ обясня, че...

— Не, Анабел — прекъсна я той твърдо. — Това не може да се уреди. Не искам да се женя за нея.

— Ти за *никоя* не искаш да се жениш! — избухна тя.

— Това... не е съвсем вярно.

— Вярно е. И ми писна от това. Писна ми от теб! — Размаха ръце гневно. — Ти ме подлудяваш и повече не издържам. Уволнен си, господин Чампиън. Този път *аз те* уволнявам.

Хийт не очакваше такива яростни упреци. Трябваше да действа по-предпазливо.

— Аз съм клиент — припомни й. — Не можеш да ме уволниш.

Очите й с цвят на мед го пронизваха изпепеляващо.

— Току-що го направих.

— В своя защита мога да изтъкна, че бях изпълнен с най-добри намерения. — Бръкна в джоба си и извади бижутерската кутийка. — Бях решил снощи да й предложа. Вечеряхме в „Чарли Тротър“. Храната бе отлична, настроението — чудесно, а аз носех пръстена. Но точно когато се готвех да й го връча... ти ми позвъни.

Млъкна и я остави сама да си направи изводите, с което тя, като всяка жена, се справи достатъчно бързо.

— О, боже! Пак аз съм виновна за всичко.

Добрият агент винаги умее да прехвърля другиму вината, но като я видя толкова съкрушена, се принуди да й каже истината.

— Проблемът не беше твоето обаждане. През цялата вечер се канех да й дам пръстена, но все не можех да го извадя от джоба. Това не ти ли подсказва нещо?

Като пое вината върху себе си, той отново подпали фитила на гнева й.

— За теб никоя не е подходяща! Кълна се, че ще намериш недостатък дори и на Богородица. — Грабна кутийката от ръката му, отвори я и присви устни. — Това ли е най-доброто, което успя да намериш? Ти си мултимиллионер!

— Именно! — Не се нуждаеше от друго доказателство, че Анабел Грейнджър е от жените, които се срещат една на милион. — Не разбираш ли? Тя обича всичко да е изискано. Щеше да се смути, ако бях избрал някой по-голям диамант. Мразя този пръстен. Можеш да си представиш как щяха да реагират момчетата, като видят това жалко камъче на пръста на съпругата ми.

Тя хлопна капачето на кутийката и я тикна в дланта му.

— Въпреки това си уволнен.

— Разбирам.

Той пъкна кутийката в джоба си, допи кафето и тръгна към вратата.

— Мисля, че ще е по-добре и за двама ни, ако се сбогуваме още сега.

Надяваше се, че треперенето в гласа ѝ не е само плод на въображението му.

— Така ли си решила?

Изкушението да потуши гнева ѝ с целувка беше почти неустоймо, но колкото и да беше съблазняващо краткотрайното удовлетворение, трябваше да мисли за бъдещето. Затова само се усмихна и си тръгна.

Навън свежият утринен въздух ухаеше на есен. Хийт пое дълбоко дъх и с лека стъпка се отправи към колата. Изминалата вечер с футболистите му бе отворила очите за това, което отдавна трябваше да проумее.

Анабел Грейнджър бе неговата идеална половинка.

[1] Вечно мрачният герой от „Брулени хълмове“ на Емили Бронте. — Бел.прев. ↑

[2] Двуколесен електромобил. — Бел.прев. ↑

От деня, в който Анабел прекрачи прага на офиса на Хийт, животът ѝ се бе превърнал във виенско колело, въртящо се с тройна скорост. Извисяваше се до върха, оставаше там за няколко блажени секунди, а после с главозамайваща скорост политаше към дъното. Докато се приготвяше за вечерята по случай рождения си ден, си казваше, че се радва, задето го е уволнила. Той беше луд. Дори още по-лошо — подлудяваше и нея. Поне тази вечер нямаше да има време да мисли за него. Ще се постарее семейството ѝ да види в какво се бе превърнала. Вече не беше неудачница или черната овца в семейството, а почти успяла, трийсет и две годишна бизнес дама, която не се нуждае от ничий съвет или съжаление. „Идеалната половинка“ може и да не беше кандидат за класацията на „Форбс“ с петстотинте най-богати компании, но поне вече започваше да носи печалби.

Затвори капачката на гланца за устни, излезе от банята, прекоси коридора и влезе в стаята на Нана, за да се огледа във високото огледало. Допадна ѝ това, което видя. Коктейлната рокля с дълги ръкави и трапецовиден силует беше истинско разточителство, но не съжеляваше за нито един похарчен цент. Откриващото раменете деколте правеше шията ѝ да изглежда по-дълга и грациозна и в същото време подчертаваше лицето и косата ѝ. Можеше да избере рокля в традиционния черен цвят, но вместо това се спря на прасковено. Хареса ѝ драматичния ефект от контраста между нежния пастелен цвят и червената ѝ коса, която, както никога, се държеше прилично. Обрамчваше лицето ѝ като пухкав облак, сред който проблясваха изящните златни висулки на обичите. Високите кремави сандали прибавяха още няколко сантиметра към ръста ѝ, но щеше да изглежда още по-внушително с достоен кавалер, който да я държи под ръка.

— *Ще имаш кавалер за вечерта?*

От удивлението, прозвучало в гласа на Кейт, по време на закуската в хотела на родителите ѝ, още я болеше, но Анабел се бе въздържала от язвителен коментар. Въпреки че относителната младост

на Дийн можеше да ѝ изиграе лоша шега, семейство Грейнджър бяха футболни запалняковци. С изключение на Кандейси, всички от години следяха успехите на „Старс“ и младата жена се надяваше, че славата на куотърбека ще компенсират младостта и диамантените му обици.

Погледна за последен път отражението си в огледалото. Кандейси щеше да бъде в тоалет на „Макс Мара“, но какво от това. Снаха ѝ беше плиткоумна комплексарка и снобка, драпаща със зъби и нотки по социалната стълбица. На Анабел ѝ се искаше Дъг да беше довел Джеймисън вместо съпругата си, но племенникът ѝ бе останал в Калифорния с бавачката си. Погледна часовника. Звездният ѝ кавалер щеше да дойде да я вземе след двацет минути. Преди Дийн да се съгласи да я придружи тази вечер, се наложи да му обещае до края на живота си да изпълнява всяко негово желание, но си струваше. Докато се спускаше по стълбата, изведнъж ѝ стана криво. Имаше нещо жалко в това, една трийсет и две годишна жена все още да се опитва да заслужи одобрението на семейството си. Може би като стане на четирийсет, ще придобие достатъчно самочувствие. А може би не. Трябваше да признае, че имаше причини да се съмнява. Последният път, когато беше със семейството си, те ѝ бяха устроили истинска засада.

— *Имаш такъв потенциал, скъпа* — беше казала Кейт на Бъдни вечер над чашата си с яйчен пунш на верандата в дома им в Нейпълс. — *Обичаме те твърде много, за да стоим и безучастно да гледаме как го пропиляваш.*

— *Няма нищо лошо в това да си неудачница, когато си на двацет и една* — бе се включил и Дъг, — *но ако на трийсет години нямаш сериозна кариера, вече си пълна загубенячка.*

— *Дъг е прав* — пригласяше му доктор Адам. — *Не можем винаги да се грижим за теб. Трябва да работиш упорито и сериозно за кариерата си.*

— *Поне си помисли как начинът ти на живот се отразява на цялото семейство* — бе обобщила Кандейси, след като пресуши четвъртата си чаша с яйчен пунш.

Дори баща ѝ се бе присъединил към общия хор:

— *Взemi няколко урока по голф. Няма по-добро място от голф игрището за създаване на нужните връзки.*

„Партито“ тази вечер щеше да се състои в тузарския „Мейфеър Клъб“, където майка ѝ бе запазила отделен салон. Анабел искаше да покани членовете на читателския клуб, за да има поне някаква подкрепа, но Кейт настоя да бъдат „само семейството“. Новата приятелка на Адам и мистериозното гадже на Анабел бяха единствените изключения.

Тя надникна навън, за да провери температурата. Беше хладно, приближаваше Хелоуин, но не беше толкова студено, че да загрози роклята си с някое от старите си сака. Закрачи из стаята. След петнайсет минути Дийн щеше да дойде да я вземе. Най-сетне роднините ѝ щяха да се уверят, че не е пълна неудачница. Изглеждаше страхотно, щеше да я придружава суперсекси мъж в ролята на нейно гадже и „Идеалната половинка“ вече бе поела по пътя на успеха. Само ако Хийт...

Опитваше се с все сили да не се терзае за собственото си нещастие. Не бе разговаряла с него от купона миналия уикенд, а и той явно уважаваше желанието ѝ да я остави на спокойствие. Успя да устои на изкушението да му позвъни, за да му благодари за кашоните с деликатеси и скъп алкохол, които бе изпратил, за да попълни запасите в опустошения ѝ килер. Защо обаче бе включил в доставката една саксия с африкански теменужки, си оставаше пълна загадка.

Колкото и да беше болезнено, Анабел осъзнаваше, че Хийт е емоционална инвестиция, която не ѝ беше по джоба. От месеци се старяеше да се убеди, че чувствата ѝ към него са по-скоро физическо привличане, нагон, отколкото любов, но не беше истина. Обичаше го заради толкова много качества, че им бе изгубила бройката: почтеност, чувство за хумор, умение да я разбира... Ала психическите му задръжки имаха дълбоки корени и му бяха нанесли непоправими вреди. Хийт беше способен на абсолютна вярност, на пълна отдаденост, можеше да ѝ бъде опора и утеха, но Анабел не вярваше, че е способен да я обича. Затова трябваше да го изхвърли от живота си.

Телефонът извъня. Ако се обаждаше Дийн, за да отмени срещата в последната минута, никога нямаше да му го прости. Хукна към кабинета и грабна слушалката, преди да се включи телефонният секретар.

— Ало?

— Не се обаждам по работа, а по личен въпрос — каза Хийт, — така че не затваряй. Трябва да поговорим.

Сърцето ѝ запърха само като чу гласа му.

— О, не, не трябва.

— Ти ме уволни — продължи той спокойно. — Уважавам това. Повече не си моя сватовница. Но ние все още сме приятели и в интерес на нашето приятелство трябва да обсъдим страница тринайсата.

— Страница тринайсата?

— Ти ме обвини, че съм високомерен. Винаги съм имал самочувствие, но се обаждам, за да ти кажа, че вече не е така. След като разгледах тези снимки... Скъпа, ако това е идеалът ти за мъж, не мисля, че някой от нас ще задоволи изискванията ти.

Стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие. Имаше усещането, че много добре разбира какво има предвид той, и приседна отмаляло на ръба на бюрото.

— Не знам за какво говориш.

— Кой да предположи, че еластичният силикон може да се предлага в такава богата цветова гама?

Каталогът със сексиграчки. Беше го взел преди месеци и Анабел напълно бе забравила за него.

— Повечето от тези продукти, изглежда, са хипоалергенни — обясняваше Хийт. — Предполагам, че това е добре. Някои са с батерии, други — без. Сигурно е въпрос на предпочитание. Гледам, че има един с ремъци. А този е много ексцентричен. И... мамка му! За този пише, че може да се слага в съдомиялната машина. Колкото и да изглежда интересен... съжалявам, но трябва да призная, че има нещо твърде отблъскващо в цялата работа.

Трябваше да затвори, но той толкова много ѝ липсваше.

— Шон Палмър, ти ли си? Ако не престанеш с тези мръсотии, ще кажа на майка ти.

Но Хийт не се хвана.

— В началото на страница четиринайсата... Този модел се предлага с някаква помпа. Подгънала си ъгълчето, значи е привлякъл вниманието ти.

Беше напълно сигурна, че не е подгъвала никакви ъгълчета, но знае ли човек?

— А какво ще кажеш за този с вакуумния смукач? Позволи ми да те предупредя, скъпа. Ако залепиш нещо такова към прозореца в спалнята си или, по дяволите, към арматурното табло на колата си, може да привлечеш нежелано внимание. — Тя се усмихна. — Кажи ми само още нещо, Анабел, и затварям. — В гласа му се прокраднаха понежни, интимни нотки, които я накараха да потръпне. — Защо жена като теб се интересува от изкуствени играчки, когато истинските вършат много по-добра работа?

Докато се опитваше да измисли подходящ отговор, той затвори. Пое няколко пъти дълбоко въздух, но не се успокои. Колкото и да се опитваше да бъде твърда и да не се поддава, само щом чуеше гласа му, и се разтапяше. И тъкмо заради това не биваше да си позволява подобни разговори.

На вратата се позвъни. *Слава богу, Дийн е подранил.* Анабел рипна и притисна длани към страните си, за да се успокои. Надяна усмивка на лицето си и отвори предната врата.

На прага стоеше Хийт.

— Честит рожден ден!

Пъхна мобилния в джоба си, захвърли каталога на верандата и докосна устните ѝ с нежна бърза целувка, на която тя едва се сдържа да не отвърне.

— Какво правиш тук?

— Изглеждаш прекрасно. Повече от прекрасно. За съжаление, подаръкът ти ще пристигне чак утре, но не искам да си мислиш, че съм забравил.

— Какъв подарък? Няма значеше. — Вместо да разтвори ръце за прегръдка, тя прегради пътя му. — Дийн ще ме вземе след десет минути. Сега не мога да говоря с теб.

Той я отмести, за да влезе вътре.

— Боя се, че Робилард е болен. Аз ще заема мястото му. Харесва ми роклята ти.

— Какви ги приказваш? Говорих с него преди три часа и беше напълно здрав.

— Тези стомашни вируси те нападат изневиделица.

— Глупости! Какво си му направил?

— Не бях аз, а Тъкър. Не зная защо, но той настоя да гледат тази вечер заедно записа от мача. Между нас да си остане, но приятелчето

ти Кевин понякога може да бъде истински гадняр. — Зарови нос във врата ѝ, точно зад златните висулки. — По дяволите, ухаеш божествено!

Сърцето ѝ отброи няколко учестени удара, преди да се застави да се отдръпне.

— Моли знае ли за това?

— Не съвсем. За нещастие, Моли мина на тъмната страна заедно със сестра си. Тези жени се отнасят прекалено закрилнически към теб. А всъщност би трябвало да се притесняват за мен. Не проумявам как още не са разбрали, че ти прекрасно можеш да се грижиш за себе си.

Харесваше ѝ, че той я разбира толкова добре, но при все това нямаше намерение да се поддава на мазния му чар на спортен агент.

— Не желая да ходя на партито за рождения си ден с теб. Доколкото семейството ми е осведомено, ти все още си мой клиент, затова ще им се стори малко странно. Освен това искам да се появя с Дийн. Той наистина ще ги *впечатли*.

— И смяташ, че аз няма?

Тя огледа тъмносивия костюм, навярно от „Армани“, дизайнерската вратовръзка и невероятния часовник от бяло злато „Филип Патек“. Роднините ѝ направо ще се търкулнат по гръб и ще го молят да ги почеше по коремчетата.

Хийт знаеше, че я е хванал натясно. Не ѝ убягна лукавата му усмивка.

— О, добре — промърмори кисело. — Но те предупреждавам, че братята ми са най-ограничените, себелюбиви и надути сноби, които някога си срещал. — Вдигна безсилно ръце. — Защо ли си правя труда? Ще ги харесаш от пръв поглед.

Те също го харесаха. Шокираните им изражения, когато Анабел влезе в частния салон на „Мейфеър Клъб“, облицован с орехова ламперия, с Хийт под ръка, надминаха и най-смелите ѝ фантазии. Първо провериха дали той не носи обувки с високи токове, после мислено оцениха гардероба му. Още преди да бъдат представени един на друг, той беше един от тях — признат член на клуба на преуспелите.

— Мамо, татко, това е Хийт Чампиън и зная какво си мислите. И на мен също ми звучи измислено, но не е. Истинското му име е

италианско — Кампионе, ала трябва да признаете, че Чампиън е по-добро от маркетингова гледна точка.

— Не е „по-добро“, а *най-доброто* от маркетингова гледна точка — кимна Кейт одобрително.

Любимата ѝ гравирана широка златна гривна иззвъня до старата гривна с висулки на баба ѝ. В същото време тя стрелна дъщеря си с изпитателен поглед, който Анабел предпочете да се престори, че не забелязва. Още не бе измислила как да им обясни защо мъжът, за когото те знаеха, че е най-важният ѝ клиент, ѝ кавалерства на семейната вечеря.

Тази вечер Кейт бе облечена в трикотажен костюм от „Сейнт Джон“ с цвят на шампанско, идеално подходящ на пепеляворусата ѝ коса, която, откакто Анабел помнеше, майка ѝ подстригваше в прическа тип „паж“, като актрисата от миналия век Джена Роуландс. Баща ѝ беше с любимия си тъмносин блейзър, бяла риза и сива вратовръзка, в същия цвят като това, което бе останало от някога къдравата му коса. Навремето тя беше огненочервена, като тази на дъщеря му. На ревера му бе забодена значка във формата на американското знаме. Когато го прегърна, Анабел вдъхна познатия аромат: крем за бръснене „Брут“, препарат за чистене на петна и лекия мирис на хирургически дезинфектант.

Хийт се здрависа подред с родителите ѝ.

— Кейт, Чет, за мен е удоволствие.

Анабел се бе срещнала с родителите си на закуска, но братята ѝ бяха долетели преди няколко часа и сега тя размени прегръдки с тях. Дъг и Адам бяха наследили русата коса и сините очи от майка им, но за щастие, не и склонността ѝ да трупа тлъстини на кръста. Тази вечер изглеждаха особено красиви, истинско възплъщение на цветущото здраве и успеха.

— Дъг, ти си финансист, нали? — В очите на агента се четеше искрено уважение. — Чух, че си станал вицепрезидент на „Рейнолдс и Пийт“. Много впечатляващо. И, Адам... най-добрият кардиохирург в Сейнт Луис. За мен е голяма чест.

Братята ѝ останаха силно поласкани и се започна дружеско потупване по раменете.

— Четох за теб в пресата...

— Изградил си си впечатляваща репутация...

— Списъкът ти с клиенти е наистина удивителен.

Снаха ѝ използваше парфюм с уханието на препарат против насекоми, затова Анабел я прегърна последна. Прекалено загоряла, агресивно гримирана и отблъскващо кльощава, Кандейси беше с къса черна рокля без презрамки, за да демонстрира загорелите си рамене и стройните си крака. Диамантените ѝ обици бяха големи почти колкото обиците на Шон Палмър, но Анабел смяташе, че тази жена прилича на кобила.

Хийт срази Кандейси с двете си безотказни оръжия — сексапилна усмивка и убийствена искреност.

— Брей, Дъг, как може такъв грозник като теб да забърше такава красавица?

Братът на Анабел, който отлично съзнаваше колко е неотразим, се засмя. Съпругата му отметна кокетно червеникавокестенявите си екстеншъни.

— Въпросът по-скоро е... Как девойка като сестра ми е убедила мъж като теб да се присъедини към нашето малко семейно тържество?

Анабел мило се усмихна.

— Обещах му, че след това ще му позволя да ме завърже и да ме нашляпа.

Хийт искрено се забавляваше, но Кейт изсумтя възмутено.

— Анабел, не всички тук са запознати с ексцентричното ти чувство за хумор.

Дъщеря ѝ подмина недоволството ѝ и насочи вниманието си към непознатото лице сред присъстващите — последното завоевание на Адам. Както и предишните, включително и бившата му съпруга, и сегашната му приятелка се отличаваше със стройна фигура, привлекателни правилни черти на лицето, къси тъмнокестеняви коси и пълна липса на чар. Достатъчно беше само да погледне тези тънки устни, незнаещи що е усмивка, за да разбере, че брат ѝ отново си е избрал робот в женски облик.

— Това е доктор Лусил Менгър — представи я Адам и я прегърна покровителствено през раменете. — Нашият нов и много талантлив патолог.

Прекрасен избор на професия, Луси. Не е нужно да се тревожиш за маниерите си край болничното легло.

Хийт я озари с мегаватовата си усмивка.

— Май само ние двамата сме чуждите тук, така че е по-добре да се сплотим. Нищо чудно тези хора да се окажат серийни убийци.

Родителите и братята ѝ се разсмяха, но Лусил изглеждаше озадачена. Най-сетне загрея.

— О, това е шегата.

Анабел стрелна с поглед Кейт, но майка ѝ само повдигна леко вежди. Раздразнението на младата жена се засили. Брат ѝ имаше голям опит в избора на такива „умници“, напълно лишени от чувство за хумор, но дали някой се намесваше в личния му живот, позволявайки си да раздава съвети и оценки? Не. Никой не го правеше. Всичко това бе запазено единствено за нея самата.

Хийт наведе глава с изражението на виновен, разкайващ се пакостник.

— Боя се, че шегата ми се оказа неуместна.

Лусил си отдъхна, че вината не е нейна.

Кейт винаги запазваше частния салон на втория етаж на „Мейфеър Клъб“ за сбирките на семейство Грейнджър в Чикаго. Обзаведено в стила на английска провинциална къща, с дръжки на вратите от полиран месинг, завеси и дамаска от кретон, помещението разполагаше с уютен кът край красивите еркерни прозорци с изглед към Делауер Плейс. Всички се настаниха там за коктейлите и раздаването на подаръците. Дъг и Кандейси я изненадаха с талон за всички процедури в местния салон за красота. Веднага стана ясно чия е идеята за този избор. Адам ѝ подари нов дивиди плейър с колекция от видеозаписи на фитнес програми. *Много ти благодаря, братко.* Анабел разопакова подаръка на родителите си и откри скъп тъмносин костюм, с който нямаше да позволи да я видят дори мъртва в канавката, но не можеше да го върне, защото Кейт го бе поръчала от любимия си бутик в Сейнт Луис за бизнес дами и управителят несъмнено щеше да я уведоми за това кощунство.

— С напредването на годините всяка жена се нуждае от делови костюм — оповести майка ѝ.

Хийт изви леко устни.

— Аз също имам подарък за рожденичката. За съжаление, няма да е готов до понеделник.

Кандейси настоя за подробности, но той отказа да сподели повече. А Кейт повече не можеше да съдържа любопитството си защо

агентът е тук.

— Никога не сме имали нещо против Анабел да идва сама, макар че тя твърди, че това винаги я кара да се чувства като петото колело на каруцата. Като неин клиент ти със сигурност не си длъжен да я придружаваш, но... Е, трябва да кажа, че всички се радваме, че си с нас...?

Завърши изречението с подчертана въпросителна интонация. Анабел се надяваше, че Хийт някак си ще отхвърли предположението на майка ѝ, че е дошъл от съжаление, но той продължи с пълни шепи да пръска чара си.

— Удоволствието е мое. Нямах търпение да се запозная с всички вас. Анабел ми е разказвала невероятни истории за кариерата ти на banker, Кейт. Ти си истински образец за подражание за жените, които мечтаят да се издигнат в професията.

Кейт направо се разтопи.

— Не зная дали съм чак такъв еталон, но бих казала, че някога за жените беше много по-трудно да пробият в деловия свят, отколкото сега. Постоянно повтарям на Анабел, че е голяма късметлийка. В наши дни единствените препятствия по пътя към успеха за една жена са тези, които тя сама си поставя.

Уф!

— Очевидно си я научила на много неща — угоднически отбеляза Хийт. — Удивително е какъв успех постигна тя за толкова кратко време. Сигурно много се гордееш с нея.

Кейт се втренчи подозрително в него, за да види дали се шегува. Кандейси се изкиска ехидно. Анабел всъщност не мразеше снаха си, но нямаше да застане начело на кандидатите за нейни донори, ако ненадейно се окажеше, че има нужда от бъбрек.

Майка ѝ се пресегна през облегалката на стола и потупа коляното ѝ.

— Много деликатно се изрази, Хийт. Дъщеря ми винаги е била волна птичка. Тази вечер си много красива, скъпа, макар че доста е жалко, че не са имали този модел в черно.

Анабел въздъхна. Чампиън се усмихна, после насочи вниманието си към Кандейси, която ловко бе успяла да се настани на кожения диван между него и съпруга си.

— Доколкото зная, двамата имате надарено малко момче.

Надарено? Единственото, което Анабел бе споделила за Джеймисън, бе умението му да привлича вниманието на всички, като се изпикае върху килима в дневната. Но кланът Грейнджър се разтопи от това безочливо ласкателство.

— Той толкова ми напомня на Дъг и Адам, когато бяха на тази възраст — засия Кейт.

Имали са същите малки мъжки „атрибути“?

— Ние му провеждаме тестове — обясни Дъг. — Не искаме да се отегчава в училище.

— Той обожава науките за природата. — Един кичур от екстеншъните на Кандейси се бе залепил за намазаната ѝ с гланц устна, но тя, изглежда, не го забелязваше. — Учим го как да рециклира отпадъците.

— Удивително е колко добра координация има за тригодишен — вметна Адам. — Ще стане спортист.

Кейт направо щеше да се пръсне от майчинска гордост.

— Дъг и Адам бяха плувци.

Анабел също.

— И дъщеря ми плува — призна Кейт и затъкна кичур руса коса зад ухото си. — Но за съжаление, не прояви такъв ентузиазъм като братята си.

В превод: никога не е печелила медали.

— Аз просто плувах за удоволствие — промърмори тя, но никой не ѝ обърна внимание, защото баща ѝ реши да вземе участие в разговора.

— Ще отрежа края на дръжката на седмия си стик с желязна глава за Джеймисън. Никога не е рано за едно момче да започне да играе голф.

Кандейси се впусна във възхвала на академичните постижения на сина си, а господин Очарование винаги намираще точните отговори. Кейт погледна с любов синовете си.

— И Дъг, и Адам можеха да четат още на четири. Не само отделни думи, но и цели изречения. Боя се, че на Анабел ѝ беше нужно малко по-дълго време. Не че възприемаше бавно — съвсем не — но ѝ беше трудно да стои дълго на едно място.

И все още ѝ бе трудно.

— Незначителното разсейване не е чак толкова лошо — вметна тя, почувствала необходимост да се намеси. — Осигурява ти по-широк кръг от интереси.

Всички се вторачиха в нея, дори и Хийт. Какво пък, напълно разбираемо. За по-малко от половин час бе напуснал лагера на неудачниците и се бе настанил при преуспелите умници.

Мъчението продължи и при сервирането на ордьоврите и всички заеха местата си край масата, застлана с бяла ленена покривка, украсена с розови рози и сребърни свещници.

— И така, картофче, кога ще дойдеш в Сейнт Луис, за да разгледаш новото кардиологично крило? — Адам седеше до нея, а приятелката му се бе настанила от другата му страна. — Много забавна история, Лусил. Последния път, когато Анабел ме посети в болницата, някой бе оставил кофа с вода в коридора. Както обикновено, сестра ми бърбореше оживено и затова не я видя. И... пльок!

Всички прихнаха дружно, сякаш не бяха чували историята поне двайсетина пъти.

— Помните ли купона преди последната година в колежа? — изсумтя Дъг. — Разбъркахме остатъците от всички питиета и предизвикахме картофчето да изпие противната смес. Боже, мислех, че никога няма да спре да повръща.

— Да, наистина много славни спомени — промърмори Анабел и пресуши чашата си.

За щастие, семейната инквизиция реши, че ще е по-интересно да се прехвърли на Чампиън, и спря да я изтезава. Дъг пожела да узнае дали Хийт е мислил да открие клон на бизнеса си в Ел Ей. Адам се осведоми дали има партньори. Баща ѝ го попита дали играе голф. Всички единодушно се съгласиха, че тайните на успеха се крият в упорития труд, ясните цели и мощния замах. Когато се заеха с основното блюдо, за Анабел нямаше съмнение, че между роднините ѝ и кавалера ѝ е разцъфнала взаимна любов.

Но Кейт явно продължаваше да се терзае от мисълта какво го бе накарало да придружи дъщеря ѝ на тазвечерната сбирка.

— Хийт, разкажи ни как върви търсенето на съпруга. Доколкото разбрах, си наел две брачни агенции.

Анабел реши, че е време да внесе яснота в ситуацията.

— Вече е една. Аз го уволних.

Братята ѝ се разсмяха, но майка ѝ я изгледа свирепо над остатъците от ролето си.

— Анабел, ти наистина имаш най-странното чувство за хумор.

— Не се шегувам — отрязва я дъщеря ѝ. — С него е невъзможно да се работи.

На масата се възцари неловко мълчание. Хийт сви рамене и остави вилицата.

— Изглежда, не вложих достатъчно усилия, а Анабел е непрекословна, що се отнася до бизнеса.

Цялото семейство го зяпна сащисано над ръбовете на чашите си, с изключение на Кандейси, която пресуши трета чаша шардоне и реши, че е време да подеме любимата си тема за разговор:

— Никога няма да го чуеш от тях, Хийт, но фамилията Грейнджър е стара, от *стария* Сейнт Луис, ако разбираш какво искам да кажа.

Пръстите на Хийт стиснаха столчето на винената чаша.

— Не съм много сигурен, че разбирам.

Макар че Анабел от все сърце одобряваше смяната на темата, ѝ се искаше Кандейси да бе избрала някоя друга. Кейт също не изглеждаше доволна, но този път виновницата за непростимия гаф беше снаха ѝ, а не дъщеря ѝ, и затова тя само помоли Лусил да ѝ подаде солницата.

— Солта повишава кръвното налягане — изтъкна Лусил, върна на лекарския си дълг.

— Колко интересно — отбеляза Кейт и се пресегна през нея за солницата.

— Грейнджър е от най-старите фамилии в Сейнт Луис, собственик на една от първите пивоварни фабрики — продължи Кандейси с разкритията. — На практика те са основали града.

Анабел потисна прозявката си. Хийт обаче заряза печеното ребърце и посвети цялото си внимание на разказа.

— Наистина ли?

Кандейси, заклетата снобка по рождение, заплува в свои води.

— Свекърът ми е изчакал да завърши колежа, преди да обяви решението си да се посвети на медицината, вместо на пивоварната.

Наложило се семейството му да продаде фабриката на „Анхойзер-Буш“. Навремето това е било голяма новина.

— Мога да си представя. — Хийт погледна през масата към Анабел. — Никога не си ми споменавала за това.

— И никой от тях не го споменава — прошепна Кандейси заговорнически. — Те се срамуват, че са богати по рождение.

— Не се срамуваме — заяви свекърът ѝ твърдо, — но двамата със съпругата ми винаги сме вярвали в такива ценности, като тежкия и упорит труд. Никога не сме имали намерение да отглеждаме и възпитаваме деца, чието единствено занимание е да броят парите от попечителските си фондове.

Тъй като никой от тях не можеше да докосне парите от попечителските фондове, преди да навърши сто и трийсет, Анабел никога не бе проумявала за какво е целият този шум.

— Били сме свидетели как парите съсипват живота на мнозина млади хора — присъедини се Кейт към съпруга си.

Но Кандейси имаше в запас още една пикантна клюка.

— Очевидно духовете доста са се разбунили, когато Чет довел свекърва ми у дома. Семейство Грейнджър явно смятало, че тя не е достойна за него.

Вместо да се обиди, Кейт доби самодоволно изражение.

— Майка му беше ужасна снобка. Горката, тя не бе виновна. Беше продукт на онова консервативно, затворено елитно общество на Сейнт Луис, затова толкова много се стараех — и смея да добавя *безуспешно* — да убедя Анабел да се откаже от така наречения дебют в обществото. Семейството ми може и да принадлежи към работническата класа, Бог ми е свидетел, майка ми беше, но...

— Да не си *посмяла* да кажеш нещо лошо за Нана — изсъска Анабел и яростно прободя с вилицата си невинния зелен боб.

— ... но аз не по-зле от всеки друг умея да чета ръководството по етикеция — продължи Кейт невъзмутимо. — Не след дълго намерих достойно място сред великите и могъщи Грейнджър.

Чет погледна с гордост съпругата си.

— Преди да си отиде от този свят, майка ми беше привързана повече към нея, отколкото към мен.

Хийт не сваляше поглед от Анабел.

— Ти си била дебютантка?

Младата жена изправи рамене и вирна брадичка.

— Харесвам красивите рокли и навремето това ми се стори добра идея. Това проблем ли е за теб?

Той избухна в смях, който продължи толкова дълго, че се наложи Кейт да изрови книжна кърпичка от чантата си и да му я подаде, за да попие сълзите си. Честно казано, Анабел не проумяваше какво беше толкова смешно.

Кандейси доста неблагоприятно позволи на сервитьора да напълни отново чашата ѝ.

— Да не забравяме и „Ривър Бенд“, дома, в който всички са отраснали.

— Къщата ви си има име? — попита Хийт развеселено.

— Не ме гледай — тросна се Анабел. — Това се е случило, преди да се родя.

— „Ривър Бенд“ не е просто къща, а имение — осветли го Кандейси. — Още не можем да повярваме, че Чет убеди Кейт да го продадат, макар че домът им в Нейпълс е приказен. Човек трябва да го види, за да повярва.

Агентът отново се заля от смях.

— Ти си непоносим — укори го Анабел.

Кандейси продължи с описанието на „Ривър Бенд“, което настрои младата жена на носталгична вълна, макар че снаха ѝ пропусна да спомене прозорците, от които вечно духаше, запушените камини и безкрайния миши парад. Накрая дори на Дъг му писна да слуша и смени темата.

Хийт хареса всички членове на клана Грейнджър, с изключение на надутата досадница Кандейси, но бе склонен да прояви снизхождение към нея, тъй като разбираше, че ѝ се налага да живее в сянката на Анабел. Докато оглеждаше седналите около масата, осъзна, че тъкмо това е здравото и сплотено семейство, за което винаги бе мечтал. Чет и Кейт бяха любящи родители, посветили се на трудната задача да възпитат децата си в истински ценности, които да ги превърнат в успели зрели хора. Заяжданията на братята ѝ подлудяваха Анабел — те постоянно я поднасяха — но тя беше най-малкото дете и единственото момиче и явно беше тяхна любимка. Достави му

огромно удоволствие да наблюдава как Адам и Дъг открито се състезават за вниманието ѝ. Но сложните отношения между майка и дъщеря си останаха загадка за него. Кейт наистина беше заядлива и постоянно натякваше за нещо на дъщеря си, но в същото време все си намираще извинения да я докосне и ѝ се усмихваше, когато тя не я гледаше. Що се отнасяше до Чет... Нежното му изражение не оставяше съмнение кое беше момиченцето на татко.

Докато се взираше през масата в нея, гърлото му се стегна от гордост. Никога досега не я бе виждал толкова красива или секси, но май мислите му постоянно поемаха в тази посока. Голите ѝ рамене блестяха на светлината на свещите и той изпита желание да целуне луничките, пръснати по малкото изящно носле. Лъскавата вихрушка от кичурите на косата ѝ му напомняше на есенни листа и пръстите го сърбяха да ги зарови в тях. Ако не беше толкова погълнат от старомодните си криворазбрани представи за съпруга трофей, щеше още преди месеци да осъзнае мястото, което заемаше тази жена в живота му. Но едва купонът през миналия уикенд отвори очите му. Анабел правеше щастливи всички, включително и него. С нея той усещаше, че живее пълноценно и че животът не е само работа, че смехът е толкова ценен, колкото и парите.

Сутринта бе отменил всичките си срещи, за да избере годежен пръстен, само два и половина карата, защото ръцете ѝ бяха малки и фини, а ако по цял ден е принудена да носи трикаратов камък, вечерта ще е толкова уморена, че няма да има сили да свали дрехите си. Беше решил съвсем точно как ще ѝ направи предложение и тази сутрин бе задвижил първата част от плана.

Бе наел духовия оркестър на Северозападния университет.

Ясно си представяше как ще протече всичко. В момента тя бе твърде ядосана, затова трябваше да забрави за това, че само преди няколко седмици възнамеряваше да се ожени за Делейни Лайтфийлд. Беше почти убеден, че Анабел го обича. Представлението с Дийн Робилард го доказваше, нали? А ако грешеше, щеше да я накара да го обикне... започвайки от тази вечер.

Ще я целува, докато остане без дъх, после ще я отнесе до спалнята на тавана, ще обърне снимката на баба ѝ към стената и ще я люби до припадък. Сетне ще я затрупа с цветя, ще уреди няколко супер романтични срещи, ще ѝ звъни по сто пъти на ден. Когато бъде

абсолютно сигурен, че е сломил и последната ѝ съпротива, ще я покани на изискана вечеря в най-хубавия ресторант на „Еванстън“. След като приспи всичките ѝ съмнения с вкусна храна и шампанско на свещи, ще ѝ заяви, че иска да обиколят любимите ѝ студентски свърталища, и ще ѝ предложи да се разходят из кампуса на университета. По пътя ще я придърпа в един от онези високи сводести входи, ще я целува и навярно малко ще я погали, защото — кого се опитваше да заблуди — немислимо бе да целува Анабел, без да я докосва. Накрая ще стигнат до брега на езерото, където ще ги чака оркестърът и ще свири някаква старомодна и романтична мелодия. Хийт ще коленичи, ще извади пръстена и ще я помоли да се омъжи за него.

Въображението му се задържа на тази картина, наслади ѝ се до последно и сетне със съжаление я пропъди. Нямахше да има духов оркестър, нито предложение край езерото, нито дори пръстен, който да запечата съдбоносния миг, когато ще ѝ предложи да се омъжи за него, тъй като пръстенът, който бе избрал, щеше да бъде готов следващата седмица. Заряза идеалния си план, защото, след като се запозна със семейство Грейнджър, Хийт видя колко много държат един на друг — колко много означава Анабел за тях — и реши, че трябва да бъдат свидетели на предложението му.

След като поднесе кафето и десерта, сервитьорът изчезна. На отсрещната страна на масата Анабел съскаше нещо на видния сърдечен хирург от Сейнт Луис, който нави къдрица от косата ѝ около пръста си и обяви, че няма да я пусне, докато тя не разкаже на всеослушание как бе подмокрила гащичките си на рождения ден на някаква Лори.

Хийт стана. Адам пусна кичура на сестра си, а тя го изрита под масата.

— Ох! — Адам разтри пищяла си. — Заболя ме!

— Чудесно.

— Деца...

Хийт се усмихна. Колко му харесваше всичко това!

— Надявам се никой да не възрази, но имам да кажа две неща. Първо, да призная, че сте страхотни. И да ви благодаря, че ми позволихте да бъда тази вечер с вас.

Разнесоха се викове: „Браво, браво!“, последвани от звън на чаши. Само Анабел остана мълчалива и подозрителна, но кавалерът ѝ знаеше, че следващите му думи ще изтрият бръчките по челото ѝ.

— Нямах щастието да отрасна в семейство като вашето. Мисля, че всички вие осъзнавате колко ви е провървяло. — Продължи да гледа Анабел, но тя се опитваше да вземе салфетката, която Адам подаде на Дъг под масата. Хийт изчака главата ѝ отново да се покаже над масата. — Анабел, изминаха почти пет месеца, откакто ти нахлу в моя офис в онзи кошмарен жълт костюм и преобърна изцяло живота ми.

Кейт вдигна ръка и гривните ѝ звъннаха.

— Ако имаш малко търпение, сигурна съм, че тя ще направи всичко по силите си, за да оправи положението. Анабел е много старателна. Съгласна съм, че професионалните ѝ методи може би не са такива, с каквито си свикнал, но тя има много добро сърце.

Дъг извади от джоба си писалка.

— Преди да замина, смятам да проверя счетоводните ѝ книги. С малка реорганизация и постоянен контрол фирмата ѝ много бързо ще се стабилизира.

Анабел подпря с ръка брадичката си и въздъхна.

— Но аз нямах предвид „Идеалната половина“ — каза Хийт.

Останалите го изгледаха неразбиращо.

— Анабел смени името на компанията си — обясни им той търпеливо. — Вече не е „Брачна агенция Мирна“, а „Идеалната половина“.

Адам се взря озадачено в сестра си.

— Вярно ли е?

Кандейси нагласи едната си обица.

— Не можа ли да измислиш нещо по-интересно?

— Не съм чувал нищо за това — промърмори Дъг озадачено.

— Нито пък аз. — Чет остави на масата чашата с кафето. — Никой нищо не ми казва.

— Аз ти казах — напомни му Кейт язвително, — но за съжаление, забравих да го обявя по голф канала.

— С какво се занимава фирмата ѝ? — попита Лусил.

Докато Адам ѝ обясняваше, че сестра му е сватовница, Дъг извади своето блекбъри.

— Сигурен съм, че не си се сетила да патентоваш търговската марка.

Хийт осъзна, че неволно е отклонил темата на разговора и е отвлякъл вниманието на присъстващите, затова повиши тон:

— Работата е там, че... Преди да се запозная с Анабел, си мислех, че животът ми е добре уреден, но много скоро открих, че съм допуснал сериозни грешки в очакванията си.

Кейт потръпна.

— О, божичко, зная, че тя невинаги е тактична, но все се старая да върши добрини.

Анабел улови ръката на Адам и погледна часовника му.

Хийт съжали, че му има толкова малко доверие.

— Зная, че всички тук ще се съгласят с мен, че тя е много специална — продължи той, — но ние се познаваме отскоро и отначало не го разбрах. — Младата жена се зае да чисти едно петно от покривката. — Обаче това, че не съм достатъчно съобразителен, не означава, че съм глупав. Винаги мога да различа качеството, като го видя, а Анабел е удивителна жена. — Сега вече спечели цялото й внимание. Хийт усети познатия прилив на адреналин в кръвта си, неизменен сигнал за последните моменти преди сключването на сделката. — Зная, че днес е рожденият ти ден, скъпа, и това означава, че ти трябва да получаваш подаръци, а не аз, ала алчността ме е завладяла. — Обърна се първо към единия край на масата, сетне към другия. — Чет, Кейт, моля ви за ръката на дъщеря ви.

В стаята се възцари слисано мълчание. Изпраця свещ. Лъжица издрънча върху чиния. Анабел застина вцепенена, докато членовете на семейството й постепенно се оживиха.

— Защо искаш да се ожениш за Анабел? — извиси глас Кандейси.

— Но аз си мислех, че ти...

— О, скъпа...

— Да се ожениш за нея?

— За нашата Анабел?

— Тя нищо не ни е споменавала...

Кейт затърси книжните си кърпички.

— Това е най-щастливият миг в живота ми.

— Имаш благословията ни, Чампиън.

Широко усмихнат, Дъг се пресегна през масата, за да сръчка майка си.

— Уреди сватбата за Коледа, преди да осъзнае на какво се е натресъл и да промени решението си.

Хийт не откъсваше очи от Анабел, давайки ѝ време да смели новината. Устните ѝ образуваха изкривена елипса, очите ѝ се превърнаха в две локвички разлят мед... И в следващия миг веждите ѝ се смръщиха.

— Какви ги приказваш?

Очакваше поне радостно ахване.

— Искам да се оженя за теб — повтори той.

Тя се намръщи още по-заплашително, лицето ѝ потъмня и едва сега Хийт си припомни, че рядко можеше да предвиди реакциите ѝ. Трябваше да го има предвид, преди да се изправи и да направи предложението си.

— И кога те осени това магическо прозрение? — любопитства тя. — Не, чакай, нека отгатна. Тази вечер, след като се запозна със семейството ми.

— Греша.

Поне тук беше на твърда почва.

— Тогава кога?

— Миналия уикенд, на купона.

В очите ѝ просветна недоверие.

— И защо не го каза тогава?

Прекалено късно осъзна, че трябваше да се придържа към първоначалния си план. Но Хийт не се поддаваше лесно на паника. *Винаги посрещай силата със сила.*

— Само преди няколко часа бях скъсал с Делейни. Щеше да е някак си *преждевременно*.

— Цялата тази работа ми изглежда *преждевременна*.

Кейт подпря длан върху масата.

— Анабел, държиш се като капризна стара мома.

— Много неточно описание за това, което изпитвам в момента — процеди тя и скочи от стола. Хийт потръпна. — Някой чу ли го да спомене думата, която започва с „л“? Защото аз със сигурност не съм.

И просто ей така го постави натясно. Той наистина ли си въобразяваше, че тя няма да забележи? Затова ли бе решил да ѝ

предложи пред цялото й семейство?

Хийт започна да се поти. Ако не се справеше със ситуацията, всичко щеше да пропадне пред очите му. Знаеше какво трябва да направи, но точно в този момент, когато най-много се нуждаеше от хладния си здрав разум, той му изневери.

— Но аз наех духовия оркестър на Северозападния университет!

Стъписано мълчание посрещна това откровение.

Сам се беше направил на магаре. Анабел поклати спокойно глава, с достойнство, което го изнерви още повече.

— Напълно си откачил. Искан ми се да не се беше случило пред всички.

— Анабел! — По шията на Кейт плъзна червенина. — Само защото Хийт не иска да излага на показ чувствата си пред напълно непознати, не означава, че не е влюбен в теб. Как би могъл да не те обича?

Младата жена не откъсваше очи от неговите.

— Ето какво научих за питоните, мамо. Понякога е много по-важно да обръщаш внимание на това, което премълчават, отколкото на това, което казват.

Кейт скочи на крака.

— Твърде си разстроена, за да го обсъждаме сега. Хийт е прекрасен човек. Само погледни колко бързо се почувства един от нас. Почакай до утре, когато ще се успокоиш, и двамата спокойно ще можете да си поговорите.

— Не си прави труда — промърмори Дъг. — Трябва само да я погледнеш и ще разбереш, че тя всичко ще провали.

— Стига, картофче — замоли я Адам. — Кажу ми на горкия човек, че ще се омъжиш за него. Постъпи разумно поне веднъж в живота си.

Само това му липсваше — помощта на братята й. С тези момчета беше добре да си заедно в някое скривалище, но не и редом с една разярена жена. Да й предложи пред близките й, се оказа най-лошата идея, която можа да му хрумне. И преди му се бе случвало да загази при някоя сделка, но винаги бе успявал да извърти нещата в своя полза. Трябваше само да остане насаме с нея... и да избягва темата, която тя най-много искаше да обсъждат.

Анабел изскочи в празния коридор. От високоговорителите се чуваше тиха музика, малки аплици хвърляха приглушена, романтична светлина по стените, облицовани с гранит, ала тя не спираше да трепери. Винаги бе смятала, че Роб беше разбил сърцето ѝ, ала онази болка бе нищо в сравнение с тази, която изпитваше сега. Докато минаваше покрай основния салон, се натъкна на уютно кътче с малък диван за двама и два стола „Шератон“. Пристъпи вътре, препъвайки се с премрежени от сълзите очи. Хийт я последва, но тя остана с гръб към него, а той прояви достатъчно разум, за да не я докосне.

— Преди да кажеш нещо, за което после може да съжаляваш, Анабел, ти предлагам, като се прибереш у дома, да включиш факса. Изпратих ти чека от бижутера за пръстен с много голям диамант. Обърни внимание на датата на поръчката. Вторник, преди четири дни.

Значи, не я бе излъгал, когато ѝ каза, че е решил да се ожени за нея в нощта на купона. Но дори и това не можа да я утеши. Макар да знаеше, че в душата му зее емоционална дупка, поглъщаща чувствата му, все си бе мислела, че може да се удържи самата тя да не падне никога в нея.

— Слушаш ли ме? — попита я той. — Реших да се ожения за теб много преди да се запозная с някой от семейството ти. Съжалявам, че ми отне толкова време да се осъзная, но както ти побърза да изтъкнеш, аз съм пълен идиот и това, което направих тази вечер, доказва правотата ти. Трябваше да говоря с теб насаме, но изведнъж ми хрумна колко ще се зарадват и трогнат близките ти да бъдат част от това. Очевидно емоциите са размътили мозъка ми.

— Не ти хрумна, че мога да откажа, нали? — Младата жена се втренчи немиждащо в размитото си отражение в прозореца. — Толкова беше уверен, че съм влюбена в теб до уши, че нито за миг не се поколеба.

Той застана зад гърба ѝ, толкова близо, че тя усети топлината на тялото му.

— А не си ли?

Беше си мислила, че много ловко се е измъкнала, размахвайки измислената си история с Дийн под носа му, но той бе разгадал постановката ѝ, а сега бе откраднал и жалките остатъци от гордостта ѝ ведно с всичко останало.

— Да, влюбена съм, но какво от това? Аз лесно се влюбвам. Слава богу, също толкова лесно ми минава.

Опашата лъжа.

— Не говори така.

Анабел най-сетне се извърна с лице към него.

— Познавам те по-добре, отколкото си мислиш. Ти видя как добре се оправих с момчетата на купона и тутакси осъзна, че мога да бъда много полезен бизнес партньор, с което ще компенсирам липсата на изискани маниери и бляскава външност.

— Престани да се подценяваш. Ти си най-красивата жена, която познавам.

Можеше да се присмее на очевидната му наглост, ако не я болеше толкова много.

— Зарежи лъжите. Аз съм компромис, и двамата знаем това.

— Никога не правя компромиси — парира Хийт. — И съм дяволски сигурен, че не съм направил и с теб. Понякога хората си пасват и си намират идеалната половинка. Това се случи и с нас.

Той беше лицемерен като змия, но тя нямаше да се остави да я излъже.

— Вече започвам да разбирам. Ти си от тези, които не си позволяват да нарушат срока, който са определили за постигането на определена цел. Трийсет и петият ти рожден ден приближава. Време е да се поразмърдаш, нали? На купона видя, че съм чудесно бизнес допълнение. Харесва ти да бъдеш с мен. А тази вечер откри, че съм родена с онази сребърна лъжичка в уста, за която винаги си мечтал. Предполагам, че това е било като черешката на тортата за теб. Но си забравил нещо, нали? — Заповяда си да срещне погледа му. — Ами любовта? Какво ще кажеш за това?

Хийт дори не трепна.

— Какво за нея? Слушай внимателно, защото няма да бъде кратък. Ти си красива, всяка частичка от теб. Обичам косата ти, тази огнена копринена вихрушка. Обичам да докосвам тези непокорни

къдрици, да вдъхвам уханието им. Обичам начина, по който мръщиш нос, когато се смееш. Това ме кара да се смея и аз всеки път. Обичам да те гледам как се храниш. Понякога омиташ чинията лакомо, сякаш те гонят, но когато разговорът те увлече, забравяш за всички вкуснотии пред теб. Бог ми е свидетел, че обичам да те любя. Пожелавам те дори само като си го помисля. Обичам трогателната ти привързаност към онези старци. Възхищавам се на упорития ти труд...

И той продължи, докато кръстосваше върху малкия квадратен килим, изброявайки добродетелите й.

Започна да описва бъдещето им, нарисува розова картина на съвместния им живот в къщата му, партитата, които ще устройват, вълнуващите ваканции, които ще имат. Дори имаше дързостта да спомене деца, което окончателно я взриви.

— Престани! Веднага престани! — Тя стисна ръце в юмруци. — Изреди всичко, с изключение на единственото, което исках да чуя. Аз искам да обичаш *мен*, Хийт, не ужасната ми коса или умението ми да се оправям с клиентите ти, или това, че имам семейство, за което винаги си мечтал. Искам да обичаш *мен*, но ти не знаеш какво е любов, нали?

Чампиън остана невъзмутим.

— Чу ли всичко, което ти казах?

— Всяка думичка.

Той я пронизваше с поглед, опитвайки се да я омае и покори с убийствената си самоувереност.

— Тогава как бих могъл да не те обичам?

Ако не познаваше до болка всичките му ловки номера, можеше и да се хване, но сега думите му бяха напразно.

— Не зная — промълви младата жена тихо. — Ти ми кажи.

Хийт вдигна ръце, но тя усети как трескаво търси изход.

— Роднините ти са прави. Ти си ходещо бедствие. Какво искаш? Само ми кажи какво искаш.

— Искам най-доброто ти предложение.

Той се взря в нея. Настойчиво, пронизващо, заплашително, завладяващо. И тогава немислимото се случи. Извърна поглед. Със свито сърце Анабел видя как пъкна ръце в джобовете си, а раменете му се отпуснаха едва забележимо.

— Вече го получи.

Тя прехапа устни и кимна.

— Така си и мислех — рече и си тръгна.

Нямаше пари в себе си, но взе такси, а когато стигнаха пред дома ѝ, помоли шофьора да я изчака, докато влезе вътре, за да вземе. Роднините ѝ можеха всеки миг да се изсипят. Анабел грабна един куфар и започна да хвърля в него всичко, което ѝ попадна пред очите. Не си позволяваше да мисли или чувства. Петнайсет минути по-късно беше в колата.

Малко преди полунощ в събота Порша разбра новината за предложението на Хийт. Обади ѝ се Бакстър Бентън, който от години обслужваше масите в „Мейфеър К्लъб“ и беше подслушал всичко, казано на семейното парти на Грейнджър. Порша се бе свила на дивана, увита в стара плажна кърпа, по долнище на анцуг — вече не можеше да се пъхне в джинсите — сред море от обвивки на бонбони и смачкани книжни салфетки. След като затвори телефона, тя скочи на крака. За пръв път от няколко седмици изпитваше вълнение. В крайна сметка не бе изгубила прословутия си нюх. Ето защо не бе успяла да намери подходяща жена на Питона за последното запознанство. Химията, която бе усетила между него и Анабел онзи ден в офиса му, не беше въображаема.

Прекрачи падналата на пода плажна кърпа и грабна един брой на „Трибюн“, за да види датата. Договорът ѝ с Чампиън изтичаше във вторник, след три дни. Остави вестника и закрачи из стаята. Ако постигнеше щастлив завършек на тази история, тогава може би, само „може би“, щеше да приключи със „Стабилни бракове“, без да се чувства неудачница.

Вече минаваше полунощ и до сутринта нищо не можеше да предприеме. Порша огледа безпорядъка наоколо. Чистачката бе напуснала преди две седмици, а тя още не бе назначила нова. Всички мебели бяха покрити с прах, кошчетата за боклук преливаха, а килимът се нуждаеше от прахосмукачка. Вчера дори не бе ходила на работа. Какъв бе смисълът? Вече нямаше помощнички, от персонала бяха останали само Инес и момчето, което поддържаше уебсайта на агенцията, или тази част от бизнеса, която най-малко я интересуваше.

Тя докосна лицето си. Тази сутрин беше ходила при дерматолога си. Адски не навреме, но пък и целият ѝ живот се бе превърнал в ад. При все това за пръв път от седмици усещаше искрица надежда.

В събота вечерта Хийт се напи до неузнаваемост. Също като неговия старец някога. Липсваше му само някоя курва, увесена на ръката, и щеше да бъде досущ като баща си. Е, крушата не пада подалеч от дървото. Като се замислеше, татенцето щеше да се гордее с него, защото преди няколко часа бе смазал една жена наистина жестоко, е, може би не физически, но емоционално. Но и тя не му бе останала дължна. Удари го по болното му място. Когато най-сетне призори се стовари в леглото, му се искаше да ѝ бе казал, че я обича, да бе изрекъл думите, които тя искаше да чуе. Но не можеше да я лъже. Анабел означаваше твърде много за него.

Събуди се чак в неделя следобед. Залитайки, отиде под душа и пъхна пулсиращата си глава под струята. В момента трябваше да бъде на стадиона „Солджър Фийлд“ заедно със семейството на Шон, но вместо да се приготви за излизане, щом излезе от банята, облече халата, отиде в кухнята и посегна към кафеварката. Не се бе обадил на нито един клиент да му пожелае успех, а дори не му пукаше.

Извади от бюфета една чаша и се опита да събуди в себе си още негодувание срещу Анабел. Все пак тя го бе наранила. Съсипа плана му, а той беше толкова добър и за двамата. Защо не му повярва? Защо вместо това искаше да чуе цял куп безсмислени глупости? Действията бяха много по-убедителни от думите, а след като се оженят, щеше да ѝ покаже колко е ценна за него по начина, по който умееше.

Глътна няколко аспирина и се повлече долу по стълбите към скъпата, почти празна аудио-видео зала на долния етаж, за да изгледа няколко мача. Не беше облечен, нито пък обръснат, не бе ял, но пукната пара не даваше за нищо. Докато превключваше спортните канали, си спомни как семейството ѝ се бе нахвърлило отгоре му, след като тя си тръгна. Като пасаж пирани.

— *Каква игра играеш, Чампиън?*

— *Обичаш ли я, или не?*

— *Никой, който нарани Анабел, няма да се измъкне безнаказано!*

Дори Кандейси се бе присъединила.

— Сигурна съм, че я разплака, а тя мрази, когато лицето ѝ се зачерви и подпухне.

— По-добре си върви — накрая бе обобщил мнението на всички Чет.

През останалата част от неделния следобед, чак до вечерта, Хийт се прехвърляше от един мач на друг, без изобщо да вникне в играта. През целия ден не отговори на нито едно телефонно обаждане, но не искаше някой да се обади в полицията, затова се насили да издържи един разговор с Боди, като се извини, че е пипнал някакъв грип. След това се качи горе и грабна едно пликче с картофен чипс. Имаше вкус на пепел. Все още по халат, се настани в самотно кресло в дневната с бутилка уиски в ръка.

Свършеният му план се бе сгромолясал. Само за една кошмарна вечер бе изгубил съпруга, любовница, приятел, тъй като те всички бяха един човек. Дългата самотна сянка на парка за каравани „Бо Виста“ бавно се прокрадваше към него.

Порша прекара неделята в апартамента си, с притиснат към ухото телефон, в напразни опити да открие Чампиън. Накрая се свърза със секретарката му и ѝ обеща уикенд в спа център, ако тя успее да го открие. Жената ѝ се обади чак в единайсет вечерта.

— Болен е и си е у дома — осведоми я. — И то в ден с толкова мачове. Никой не може да повярва.

— Боди говорил ли е с него?

Порша изпита неочаквано радост да произнесе името му.

— Да, така разбрахме, че е болен.

— Значи... Боди го е посетил?

— Не. Той все още не се е върнал от Тексас.

Агентката затвори. Сърцето я болеше, но сега не можеше да си позволи да се размеква. Нито за миг не бе повярвала, че Питона е болен, и веднага набра домашния му номер. Включи се гласовата му поща. Опита отново, но той не вдигна. Пак докосна лицето си. Как да се пристраши?

Но как можеше да не го направи?

Спусна се към спалнята и се разрови в чекмеджетата на скрина, докато не откри най-големия си шал от „Ермес“. При все това

продължаваше да се колебае. Отиде до прозореца и се взря в мрака.
Да става каквото ще!

Гласът на Уили Нелсън се носеше от стерео уредбата, а Хийт дремеше. Някъде около полунощ го събуди входният звънец. Не му обърна внимание. Но звъненето продължи. Когато повече не можеше да търпи дразнещия звук, излезе в коридора, грабна маратонките и ги запрати по вратата.

— Махай се!

Върна се в празната дневна и хвана чашата с уиски. Остро трополене по прозореца го накара да се извърти рязко... и се втренчи в някакво ужасяващо видение, излязло направо от ада.

— *Мамка му!* — Чашата се разби на пода, а уискито опръска голите му прасци. — Какво, по дя...

Кошмарното видение се шмугна в храсталака.

— Отвори проклетата врата!

— *Порша?*

Той прекрачи счупените стъкла, но видя само клоните да се полюшват отвън пред прозореца. Никога не би отгатнал кому принадлежи това тъмно, забулено в нещо като покров, лишено от телесен цвят човешко лице, ако не бяха огромните втренчени очи. Върна се в преддверието и отвори вратата. На верандата нямаше никой.

— Ела тук — чу се съскане иззад храстите.

— Няма начин. Чел съм Стивън Кинг. Ти ела при мен.

— Не мога.

— И аз няма да помръдна.

Изминаха няколко секунди.

— Дадено — предаде се тя накрая, — но се обърни.

— Добре — съгласи се той, но не помръдна.

Порша неохотно се измъкна от сенките и излезе на алеята. Беше облечена в дълго черно палто, а главата ѝ бе омотана в много скъп шал. Държеше дланта на челото си като козирка.

— Гледаш ли?

— Разбира се, че гледам. Да не мислиш, че съм луд?

Секундите продължаваха да се нижат и тя най-после свали ръката си.

Лицето ѝ беше синьо. Цялото ѝ лице и това, което се виждаше от шията. Не някаква лека синина, а ярко, набиващо се на очи, плътно синьо, все едно бе член на нюйоркската пърформанс група „Сините извънземни“. Само устните ѝ и бялото на очите ѝ не бяха в същата тоналност.

— Зная — рече тя. — Приличам на смърф.

Хийт примигна.

— Аз бих използвал друго сравнение, но си права. Това измива ли се?

— Мислиш ли, че щях да се размотавам в този вид, ако се измиваше?

— Предполагам, че не.

— Това е специален козметичен киселинен пилинг. Направих го вчера сутринта — ядосано обясни Порша, като че ли той бе виновен.

— Очевидно не съм имала намерение да излизам, докато не избледнее.

— Но сега си тук. Колко дълго трае това смърфско нещо?

— Още няколко дни, след това кожата ще се обели. Вчера беше още по-зле.

— Трудно ми е да си представя. И си се подложила на всичко това, защото...?

— Защото отстранява мъртвите клетки и стимулира новите... Няма значение. — Тя огледа небръснатото му лице, белия халат, босите крака и мокасините „Гучи“. — Май не съм единствената, която мяза на дяволско изчадие.

— Не може ли човек поне веднъж в живота да си вземе почивен ден?

— В неделя, при това в разгара на футболния сезон? Не мисля. — Порша се вмъкна покрай него в преддверието и тутакси изгаси лампата. — Трябва сериозно да поговорим.

— Не разбирам защо.

— Бизнес, Хийт. Трябва да говорим за бизнес.

При други обстоятелства щеше да я изхвърли, но уискито вече не му помагаше, а имаше нужда да си поговори с някого, който няма по подразбиране да застане на страната на Анабел. Поведете я към дневната и — защото не приличаше на проклетия си баща и познаваше

правилата на елементарната учтивост — намали светлината на единствената лампа в помещението.

— Край камината има счупени стъкла.

— Виждам. — Порша очевидно забеляза отсъствието на мебели, но не каза нищо. — Чух, че миналата вечер си предложил на Анабел Грейнджър да се омъжи за теб. Но това, което не проумявам, е, защо малката тъпачка ти е отказала. Имайки предвид, че е побягнала от „Мейфеър Клъб“ без теб, предполагам, че точно това се е случило.

Гневът и обидата, задето се бяха отнесли несправедливо с него, избухнаха с нова сила.

— Защото е напълно откачена, ето защо! Само това ми липсваше, като че ли и без това си нямам достатъчно неприятности. И не я наричай „тъпачка“.

— Извинявай — изрече Порша провлечено.

— Сякаш пред нея се е строил цял полк от нетърпеливи женихи.

— Чух, че предишният ѝ годеник имал проблем с половата си ориентация, така че спокойно мога да заявя, че ти си крачка напред.

— Очевидно не съм.

Изглежда, Пауърс не бе забелязала, че шалът се е смъкнал от главата ѝ. Под него косата ѝ бе в пълен безпорядък — сплескана от едната страна и щръкнала от другата. Трудно бе да се разпознае в това прилично на сомнамбул създание някогашната Порша, достойна за корицата на модно списание.

— Още от самото начало се опитах да ти обясня, че от такава като нея всичко може да се очаква — заговори тя. — Преди всичко никога не биваше да въртиш бизнес с госпожица Грейнджър. — Пристъпи по-близо. Очите ѝ го пронизваха с тайнствената си синева, като два бездънни кратера. — И най-важното, не трябваше да се влюбваш в сватовницата си.

Все едно че го прониза с кинжал в корема.

— Не съм влюбен в нея! Не се опитвай да ми приписваш такива чувства.

Порша огледа празната бутилка от уиски.

— Да бе, не можеш да ме заблудиш.

Не, нямаше да търпи това.

— Какво ви става на вас, жените? Не можете ли да оставите всичко така, както е? Ние с Анабел се разбираме идеално. Но това не

се оказа достатъчно за нея. Тя е дяволски комплексирана. — Започна да кръстосва нервно из стаята, докато в него все по-силно се надигаше усещането, че е несправедливо обиден. Мислено затърси нещо, което да потвърди думите му. — Например направо е побъркана на тема коса.

Порша най-после си припомни за своята коса и внимателно я докосна.

— С коса като нейната, мисля, че малко суетност може да ѝ бъде простена.

— Ама тя мрази косата си — заяви той триумфиращо. — Казах ти, направо не е с всичкия си.

— При все това ти искаш да се ожениш за нея.

Гневът му стихна. Усещаше се като изцеден лимон. Нуждаеше се от още уиски.

— Всичко се разви някак неочаквано. Тя е мила, умна — умът ѝ реже като бръснач и е много съобразителна, не само начетена. И е забавна. Боже, наистина ме кара да се смея. Приятелките ѝ я обичат и само това говори достатъчно, защото те са невероятни жени. Не зная... Когато съм с нея, забравям за работата и...

Замълча. И без това бе казал твърде много.

Порша отиде до камината. Палтото ѝ се разтвори. Под него се показаха долнището на червен анцуг и нещо като горнище на пижама. При обичайни обстоятелства той не би възприел сериозно жена с наситеносиньо лице и коса, опърпана като птиче гнездо, но все пак тя бе Порша Пауърс и той беше нащрек, и както се оказа, ненапразно, защото тя тутакси нанесе удара си.

— Но въпреки това ти, изглежда, я обичаш.

Хийт едва успя да прикрие объркването си.

— Стига, Порша, ние с теб си приличаме. И двамата сме реалисти.

— Само защото съм реалистка, не означава, че не вярвам в любовта. Е, може би не всички имат късмета да я срещнат, но... — Тя махна с ръка плахо, което никак не бе присъщо за нея. — Предложението ти сигурно здравата я е изненадало. Разбира се, тя те обича. Долових го по време на неуспешната ни среща. Изненадана съм единствено, че тя не е готова да се примири с емоционалните ти задръжки и е отхвърлила предложението ти.

— Това, че не исках да я лъжа, не означава, че предложението не беше дяволски добро. Щях да ѝ дам всичко, от което се нуждае.

— Освен любов. Това искаше да чуе тя, нали?

— Думи, празни думи! Само делата са от значение.

С върха на обувката си агентката побутна гнусливо бутилката от уиски, търкаляща се на пода.

— А не ти ли е идвало наум — питам те, само защото това ми е професията — че е възможно именно Анабел да е нормалната, а ти да си сбърканият?

— Мисля, че е по-добре да си вървиш у дома.

— А пък аз мисля, че прекалено се горещиш. Запознахме те с блестяща върволица от жени, но Анабел се оказа единствената, за която пожела да се ожениш. Дори само това би трябвало да ти даде достатъчно храна за размисъл.

— Разглеждам ситуацията логически. Това е всичко.

— О, да, ти си майстор в логиката, не може да се отрече — кимна Порша и заобиколи счупените стъкла. — Стига, Хийт! Престани с тези глупости! Не мога да ти помогна, ако не ми обясниш защо си изградил тази стена около себе си.

— Какво означава това? Решила си да се правиш на психиатър?

— Защо не? Бог ми е свидетел, че умея да пазя тайни. А и нямам цяла армия от близки приятели, готови да ги изтръгват от мен.

— Повярвай ми, едва ли ще ти е интересно да чуеш за травмите от детството ми. Да кажем само, че когато станах на петнайсет, разбрах, че оцеляването ми зависи от това, да не отдавам сърцето си на никого. Веднъж измених на този принцип и ми излезе много скъпо. И знаеш ли какво? Оказа се много по-здравословно да живея така. На всички го препоръчвам. — Пристъпи към нея. — Освен това, по дяволите, никак не ми се нрави намека ти, че съм някакво безчувствено чудовище, защото не съм такъв.

— Това ли разбра от думите ми? Е, ясно е, че всички класически симптоми са налице.

— Какви симптоми?

— На един влюбен мъж, естествено.

Хийт се сепна, сякаш го бе ударила.

— Погледни се. — Тонът ѝ се смекчи. Стори му се, че долови в гласа ѝ нотки на искрено съчувствие. — Тук не става дума за

провалена сделка, а за твоето разбито сърце.

В главата му сякаш отекна тътен.

Порша се приближи към прозореца. Думите ѝ достигаха до него приглушени, като че ли едва ги изтръгваше от гърлото си.

— Мисля... мисля, че точно така хора като нас двамата усещат любовта — като заплахата и опасност. Ние винаги трябва да владеем ситуацията, а любовта отслабва волята ни, прави ни уязвими. Хора като нас... Ние не понасяме уязвимостта. Но при все че полагаме всички усилия, рано или късно, любовта ни застига. И тогава... — Пое пресекливо дъх. — И тогава рухваме.

Все едно че го удари в диафрагмата и дишането му секна.

Жената се извърна бавно към него с вдигната глава. По сините ѝ страни се виждаха сребристи ивици.

— Ще обявя кандидатката си. — Разбра, че той не е схванал за какво му говори, и продължи: — Обеща на мен и на Анабел, че имаме право да ти представим по още една кандидатка. Анабел ти представи Делейни Лайтфийлд. Сега е моят ред.

— Искаш да ме запознаеш с някоя? И то сега? Точно след като ми каза, че съм влюбен в Анабел?

— Имаме сключен договор — напомни му тя, като избърса носа си в ръкава на скъпото палто. — Ти постави условията, а аз имам на разположение прелестна млада жена. Точно такава, каквото ти трябва. Силна духом. Умна. Е, малко е импулсивна и темпераментна, но точно заради това няма да ти омръзне. Естествено, привлекателна е, като всички кандидатки, избрани от „Стабилни бракове“. Освен това притежава удивителна червена коса...

Обикновено Хийт не беше от бавно загаряващите и сега най-сетне включи.

— Искаш да ме запознаеш с Анабел?

— Не само *искам*. *Ще го направя* — ядоса се тя. — Имаме сделка. Договорът ти ще изтече едва в полунощ, във вторник.

— Но...

— Не можеш да продължиш сам. Време е професионалист да вземе нещата в свои ръце. — И просто така силите ѝ я напуснаха и една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Анабел притежава... широко скроена душа, каквато ти нямаш. Тя е като свеж полъх, жена, която... ще съхрани човечността в теб. Няма да се задоволи с по-малко. —

Гърдите ѝ се повдигнаха, когато пое дъх, дълбоко и накъсано. — За съжаление, първо трябва да я откриеш. Разпитах тук-там. Не си е у дома.

Новината го стресна. Той искаше тя да е в безопасност в къщата на баба си. И да го чака.

Устните на Порша образуваха розова линия на фона на тъмносините ѝ бузи.

— Чуй ме, Хийт! Обади ми се веднага щом я намериш. Не се опитвай сам да се справиш. Нуждаеш се от помощ. Разбираш ли ме? Това е *моето* запознанство.

Единственото, което той бе в състояние да разбере в момента, беше дълбочината на собствената му глупост. Обичаше Анабел. Разбира се, че я обичаше. Това обясняваше всички онези чувства, които толкова се боеше да назове.

Трябваше да остане сам и добре да помисли. Порша, изглежда, го разбра, защото пристегна палтото си и излезе от стаята. Хийт имаше чувството, че тежка футболна топка го е цапардосала здравата по главата. Свлече се в креслото и зарови лице в дланите си.

Токчетата на агентката отекваха по мраморния под в преддверието. Той чу как тя отвори входната врата, а след това най-неочаквано и гласа на Боди.

— Мамка му!

23

Порша буквално падна в обятията на Боди, който не го очакваше и политна назад. Ръцете ѝ мигом го обгърнаха и нямаха намерение да го пускат. Никога вече. Този мъж бе солиден като скала.

— Порша?

Той я сграбчи за раменете и я отдръпна няколко сантиметра назад, за да види лицето ѝ.

Тя се взря в ужасените му очи.

— Всичко, което каза за мен, е вярно.

— Зная, но... — Той плъзна палец по синята ѝ буза. — Бас ли си загубила, или какво?

Жената отпусна глава на гърдите му.

— Изминалите два месеца бяха наистина ужасни. Можеш ли само да ме прегърнеш и подържиш?

— Мога. — Боди я привлече по-близо и двамата останаха така за малко, окъпани от светлината, струяща от медните лампи на верандата. — Загубила си на пейнтбол? — попита накрая той.

Тя се вкопчи още по-здраво в него.

— Киселинен пилинг. Ужасно гори. Мислех, че навярно бих могла... да залича предишното си аз.

Боди разтри тила ѝ.

— Да поседнем там, докато говорим.

Порша се сгуши по-плътно до него.

— Добре. Само не ме пускай.

— Няма.

Верен на думата си, той я обгърна през раменете, двамата прекосиха улицата и поеха към малкия квартален парк, където имаше само една зелена желязна пейка. Още докато вървяха, Порша заговори. Сухите листа шумоляха под краката им и тя му разказа всичко: за пиленцата от маршмелоу, за киселинния пилинг, за Хийт и Анабел. Сподели му, че са отказали услугите ѝ като наставник в Групата за инициатива в малкия бизнес, както и страховете си.

— През цялото време се страхувам, Боди. Постоянно.
Той погали сплъстената ѝ коса.

— Зная, миличка. Зная.

— Обичам те! И това ли знаеш?

— Това не го знаех. — Целуна я по върха на главата. — Но се радвам да го чуя.

Краят на шала закри едната ѝ страна.

— А ти обичаш ли ме?

— Боя се, че да.

Порша се усмихна.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Нека първо да видим дали ще можем да преживеем следващите няколко месеца, без да те убия.

— Добре. — Тя отново се притисна към гърдите му. — Сигурно си забелязал, че не съм най-грижовната жена на света.

— Всъщност си, макар и по свой странен начин. — Боди отметна шала ѝ. — Все още не мога да повярвам, че ти е стигнала смелост да излезеш на улицата в този вид.

— Трябваше да свърша тази работа.

— Обичам жена, която е готова сама да се бори за отбора.

Тя долови в гласа му единствено възхищение и любовта ѝ се разгоря по-силно.

— Трябва да уредя този брак, Боди.

— Още ли не си научила колко е опасна безпощадната амбиция?

— Не е каквото си мислиш. Най-добрата част от мен иска да направи това за Хийт. Искам да си тръгна с гордо вдигната глава. Един последен брак — този брак — и тогава ще продам агенцията.

— Наистина ли?

— Имам нужда от ново предизвикателство.

— Бог да ни е на помощ!

— Говоря сериозно, Боди. Искам да живея на воля. Да бъде безразсъдна и дива. Искам страстта да ме води. Да работя упорито над това, което могат да правят само най-силните жени на света.

— Е, вече наистина съм изплашен.

— Искам да ям. Пълноценно и с наслада. Да бъде по-добра и великодушна. Истински великодушна, без да очаквам нещо в замяна.

Искам и на осемдесет да имам страхотна кожа. И никога повече не желая да се тревожа за мнението на околните. С изключение на твоето.

— О, боже, толкова съм възбуден, че всеки миг ще се пръсна. — Той я дръпна рязко от пейката. — Да вървим у дома. Веднага.

— Само ако обещаеш да не ми разказваш някой от онези твои тъпи и солени вицове.

— Ще се постарая да са по-безсолни.

— Знаеш, че нямам чувство за хумор — усмихна се тя.

— Ще поработим върху това.

И той покри с целувки синьото ѝ лице.

В понеделник още преди да влезе под душа, Хийт се залови за телефона. Главата го цепеше, повдигаше му се, сърцето му бе свито от страх и в същото време изпитваше приповдигнато нетърпение. Шоковата терапия на Пауърс го бе накарала да осъзнае това, което отдавна се таеше в подсъзнанието му, но страхът му пречеше да признае: че обича Анабел с цялото си сърце. Всяка дума на Порша бе като стрела, попаднала право в целта. Неговият враг бе страхът, а не любовта. Ако не беше толкова заблуден да мери характера си с крив аршин, щеше отдавна да разбере какво не му достига. Той се гордееше с етическите си принципи на работа, интелектуалните умения и проницателност, със смелостта да поема риск, но не искаше да признае, че тежкото детство го бе осакатило емоционално. В резултат, животът му бе непълноценен, лишен от живец. Може би присъствието на Анабел щеше да му позволи най-сетне да разкъса оковите на задръжките и страховете и да се превърне в човека, който никога не бе имал смелостта да бъде. Но първо трябваше да я намери.

Тя не отговаряше нито на домашния телефон, нито на мобилния и много скоро Хийт установи, че приятелите ѝ също не желаят да разговарят с него. След един бърз душ се свърза с Кейт. Отначало тя здравата му натри носа, но после призна, че Анабел се обадила в неделя сутринта, за да каже, че е добре, но не пожелала да съобщи на майка си къде се намира.

— И за всичко ти си виновен — заключи бъдещата му тъща. — Анабел е изключително чувствителна. Трябваше отдавна да си го разбрал.

— Да, госпожо. Обещавам, че ще оправя всичко веднага щом я открия.

Това я накара да омекне достатъчно, за да го предупреди, че братята Грейнджър са му вдигнали мерника и трябва да се пази от тях. Истински юнаци, харесваше ги!

Отправи се към Уикър Парк. От офиса непрекъснато го бомбардираха гневни съобщения, но той ги пренебрегна. За пръв път в кариерата си не се бе свързал с нито един клиент, за да поговорят за вчерашния му мач. И нямаше намерение да го прави, докато не откриеше Анабел.

В облачното октомврийско утро вятърът свиреше над езерото и носеше със себе си есенния хлад. Хийт спря в уличката зад къщата на любимата му и видя новото сребристо спортно ауди „ТТ Роудстър“, което бе поръчал за рождения ѝ ден, но нейният Шърман го нямаше. Господин Броницки веднага го съзря и излезе, за да разбере какво става, но освен информацията, че „госпожица Грейнджър е отпрашила като луда в събота сутринта“, старецът не успя да му съобщи нищо ново. Но започна да разпитва за аудито и когато разбра, че е подарък за рождения ѝ ден, заяви безцеремонно, че по-добре младият мъж да не очаква никакви „привилегии“ в замяна на луксозното возило.

— Само защото баба ѝ вече не е сред нас, не означава, че няма кой да се грижи за момичето.

— Аз ли не знам — промърмори Хийт.

— Какво каза?

— Казах, че я обичам. — Хареса му как прозвучаха думите и с наслада ги повтори: — Обичам Анабел и смятам да се ожена за нея.

Ако успее да я намери. И ако тя все още го иска.

Господин Броницки се намръщи.

— Само се постарай да не си вдига ценоразписа. Знаеш, че много хора са с малки доходи и не могат да се разпростират извън чергата си.

— Ще се постарая с всички сили.

След като господин Броницки паркира аудито в гаража си, за да е на сигурно място, Хийт обиколи къщата и потропа на предната врата, но напразно. В заключения дом нямаше никого. Извади телефона и отново се опита да се свърже с Гуен, но попадна на съпруга ѝ.

— Не, Анабел не е нощувала у нас — рече Иън. — По-добре си пази гърба, пич. Гуен говори вчера с някой от читателския клуб и всички са настръхнали. Послушай съвета ми, човече: повечето от жените няма да си изпотрошат краката за някой, който не е влюбен в тях, независимо колко коса има.

— Но аз съм влюбен в нея!

— Кажй го на нея, не на мен.

— Опитвам се, по дяволите! И не мога да ти кажа колко утешително е да зная, че всички са запознати с личния ми живот.

— Сам си си виновен. Глупостта се заплаща.

Хийт затвори и се опита да обмисли положението, но докато не измъкнеше информация от някой от приятелите на Анабел, работата му беше спукана. Остана на предната веранда, за да прегледа съобщенията си. Нито едно не беше от нея. Защо останалите не го оставят на мира? Потри брадичката си и се сети, че втори пореден ден не се е бръснал, а с дрехите, които беше, щеше да има късмет, ако не го арестуват за скитничество. Беше навлякъл първото, което му попадна: марков тъмносин панталон, скъсана тениска в черно и оранжево с логото на „Бенгълс“ от Синсинати и оплескано с боя червено яке с емблемата на „Кардинале“ от Сейнт Луис, което Боди бе забърсал отнякъде и бе захвърлил в дрешника му.

Най-сетне успя да се свърже с Кевин.

— Хийт е. Дали си...

— Ще ти кажа само, че... макар да си блестящ агент, ти си...

— Зная, зная. Анабел у вас ли спа тази нощ?

— Не. И не мисля, че е при някоя от останалите си приятелки.

Хийт се отпусна на стъпалото на верандата.

— Трябва да разбереш къде е отишла.

— Да не мислиш, че ще ми кажат? Момичетата са провесили огромна табела с надпис „Забранено за момчета“ върху малката розова къщурка на читателския клуб.

— Ти си единствената ми надежда. Моля те, Кев.

— Зная само, че клубът има среща днес в един часа. През сезона Фийби почива в понеделниците и сбирката ще е в нейната къща. Моли ниже гирлянди, защото темата е хавайска.

Анабел обичаше читателския клуб. Разбира се, че ще е там! Щеше да изтича при онези жени за съчувствие и утеха толкова бързо,

колкото я държаха крачетата ѝ. Те щяха да ѝ дадат това, което не бе получила от него.

— Има още нещо — продължи Тъкър. — Робилард се обажда на всички, опитвайки се да се свърже с теб.

— Ще почака.

— Добре ли чух? — удиви се куотърбекът. — Говорим за Дийн Робилард. Очевидно след няколко месеца търсене и лутане той е почувствал необходимостта да разполага с истински агент.

— По-късно ще се свържа с него — измърмори набързо Хийт, докато вървеше към колата си, паркирана на улицата.

— Няма ли да ме поздравяваш за вчерашния мач? Може да се каже, че е най-добрият в цялата ми кариера.

— Да, поздравявам те. Ти си най-добрият. Но сега трябва да бързам.

— Добре, келеш такъв! Не зная кой си ти и какви ги вършиш, но веднага дай телефона на моя агент.

Хийт затвори. И тогава го осени прозрение. Дийн му бе звънял, но агентът не му вдигна. Ами ако Анабел не е прекарала последните две нощи при някоя приятелка? Ако се е втурнала към любимия си куотърбек?

Дийн вдигна след второто позвъняване.

— Порнодворецът на неповторимия гений на рекламата.

— Анабел при теб ли е?

— О, Хийтклиф? По дяволите, човече, ти наистина си оплескал работата с нея!

— Аз го зная, но ти откъде разбра?

— От секретарката на Фийби.

— Сигурен ли си, че не си го чул от самата Анабел? Тя беше ли при теб?

— Въобще не съм я виждал, но ако я зърна, непременно ще я посъветвам да ти каже да си го...

— Аз я обичам! — Хийт не искаше да крещи, но не успя да се сдържи. Някаква непозната, току-що излязла от отсрещната къща, уплашено се прибра вътре. — Обичам я — повтори малко поспокойно. — И трябва да ѝ го кажа. Но преди това трябва да я намеря.

— Съмнявам се, че ще ми се обади. Освен ако онзи тест за бременност...

— Предупреждавам те, Робилард, ако разбере, че знаеш къде е отишла и не ми казваш, ще строша всяка проклета кост в милиондоларовото ти рамо.

— Момчето се кани да раздава удари наляво и надясно, а още дори не е обяд. Явно здравата си хлътнал. А сега, да ти кажа защо те търся, Хийтклиф. Двама важни тузари от „Пепсико“ се свързаха с мен и...

Хийт затвори, прекъсвайки излиянията на божия дар в НФЛ, натисна бутона, за да отключи колата и подкара към „Дъ Луп“ и „Бърдкейдж Прес“. Срещата на читателския клуб бе насрочена за един часа и оставаше да „покрие още една база“.

— Тази сутрин говорих с Моли. — Бившият годеник на Анабел оглеждаше небръснатото лице на Чампиън и странната му комбинация от дрехи иззад бюрото си в маркетинг отдела на издателската компания. — Достатъчно нараних Анабел. И ти ли трябваше да й причиняваш неприятности?

Не можеше да се каже, че Роузмари е най-привлекателната жена, която Хийт бе виждал, но беше добре облечена и излъчваше достойнство. Прекалено достойнство. Абсолютно неподходяща личност за неговата Анабел. Къде, по дяволите, ѝ е бил умът да се хване с това създание?

— Нямах намерение да ѝ причинявам неприятности.

— Сигурна съм, че си мислел, че ѝ правиш огромна услуга, като си ѝ предложил брак — изрече Роузмари провлечено, след което се зае да кастри злъчно агента и му изнесе проникновена лекция за мъжкото дебелокожие, при това употреби доста силни изрази.

А това бе последното, от което Хийт се нуждаеше в момента, и затова побърза да се измъкне при първа възможност.

Докато вървеше към колата, видя, че има над десетина нови пропуснати обаждания, но нито едно от човека, с когото искаше да разговаря. Махна от предното стъкло квитанцията за глоба за неправилно паркиране и подкара към магистрала „Айк“. Когато се качи на магистралата, стомахът му вече се бе свил на топка. Повтаряше си, че тя, рано или късно, ще се прибере у дома, и че изчезването ѝ не е повод за притеснение. Но нищо не можеше да разсее усещането, че всяка изминала минута е фатална. Любимата му страдаше заради него — заради глупостта му — и това беше непоносимо.

На междуцатската магистрала „Ийст Уест“ попадна в задръстване и пристигна пред дома на Кейлбоу в един и петнайсет. Огледа паркираните на алеята коли за грозното зелено чудовище, което Анабел наричаше кола, но никъде не го видя. Може би е дошла с някой друг. Но когато натисна входния звънец, не можа да се отърси от обзелото го мрачно предчувствие.

Вратата се отвори рязко и той се втренчи надолу към Пипи Тъкър. Къси руси опашчици стърчаха от двете страни на главата ѝ, а към гърдите си бе притиснала цял зоопарк от плюшени животни.

— Пуинц! Днес не ходих на детска градина, защото тръбите за водата се спухаха.

— Така ли? Ъ... Анабел тук ли е?

— Аз си играя с плюшените зверчета на Хана. Тя е на училище. Там тръбите не са спукани. Може ли да видя фона ти?

— Пип? — Леля ѝ се появи в коридора. Беше облечена с черен панталон и тъмновиолетово поло, украсено с гирлянда от сини и жълти цветя. Изглежда недоумяващо размъкнатите дрехи на Хийт през очилата си за четене. — Надявам се полицията да хване този, който те е подредил така.

Пипи подскочаше щастливо.

— Пуинц е тук!

— Виждам. — Фийби сложи ръка върху рамото на детето, без да откъсва подозрителния си поглед от агента. — Дошъл си чак дотук, за да злорадстваш, така ли? Жалко, че не съм толкова великодушна, за да те поздравя за новия ти клиент.

Хийт се промъкна покрай нея в преддверието.

— Анабел тук ли е?

Собственичката на „Старс“ свали очилата си.

— Хайде, започвай! Изреди всичките си планове да ме разориш.

— Не виждам колата ѝ.

Котешките ѝ очи се присвиха още по-подозрително.

— Говорил си с Дийн, нали?

— Да. Но той не знае къде е Анабел. — Нямаше смисъл да си губи времето да разпитва Фийби, затова се насочи към дневната — просторно помещение в провинциален стил, с открити греди и тавански полуетаж. Читателският клуб се бе събрал в уютното ъгълче отдолу. Присъстваха всички, с изключение на любимата му. Дори и

семпло облечени, с книжни гирлянди около шиите, жените представляваха доста заплашителна групичка. Докато прекосяваше стаята, очите им го пронизваха като свредели. — Къде е тя? И не ми казвайте, че не знаете.

Моли, която седеше със скръстени крака, стана.

— Знаем, но ни помолиха да си държим устите затворени. Анабел иска да остане известно време сама.

Гуен го изгледа над огромния си корем. Заприлича му на враждебен Буда.

— Възнамеряваш да й изброиш още причини, поради които трябва да се омъжи за човек, който не я обича, така ли?

— Изобщо не е така. — Хийт стисна зъби. — Обичам я. Обичам я с цялото си проклето сърце, но няма да мога да я убедя, ако някой не ми каже къде, по дяволите, е отишла.

Нямаше намерение да се държи толкова грубо. Чърмейн се обиди и го изгледа сърдито.

— И кога те осени това чудодейно прозрение?

— Миналата нощ. Една синя жена и бутилка скоч ми отвориха очите. Сега ще ми кажете ли къде е тя?

— Категорично не — заяви Кристъл.

Джанин го изгледа кръвнишки.

— Ако тя се обади, ще й предадем, че си я търсил. И че поведението ти никак не ни се е понаряло.

— Лично ще й предам проклетото съобщение — тросна се той.

— Дори и великият Хийт Чампиън не може да ни застави да проговорим. — От тихия, но твърд глас, с който Моли изрече тези думи, по гърба му пробягаха студени тръпки. — Анабел ще се свърже с теб, както и когато тя реши. А може и да не реши. От нея зависи. Зная, че не ти е в природата, но трябва да бъдеш търпелив. От днес тя командва парада.

— Освен това ще бъдеш доста зает — подхвърли ехидно госпожа Злоба зад гърба му. — Сега, след като Дийн обърна гръб на благосклонността на жената, собственичка на отбора, в който играе...

Хийт рязко се извъртя към нея.

— В момента хич не ми пука за Дийн, Фийби, и сега ще ти кажа една новина: в живота има много по-важни неща от футбола!

Тя повдигна леко вежди. Той отново се извърна към жените, готов едва ли не да ги удуши, но да изтръгне от тях нужната информация, когато изведнъж осъзна, че целият му гняв се е стопил. Вдигна ръце и смаяно установи, че те все още треперят. Но когато заговори, гласът му трепереше още по-силно.

— Тя... аз... трябва да оправя нещата. Не мога да понеса да стоя със скръстени ръце, след като знам, че тя... страда заради мен. Моля ви...

Но явно те нямаха сърца, защото една по една извърнаха глави.

Хийт излезе като замаян от къщата. Не виждаше къде стъпва. Отвън се бе извил вятър и студеният въздух проникна през дрехите му. Машинално протегна ръка към телефона, въпреки всичко надявайки се, че тя му е звъняла, макар да знаеше, че не е.

Бяха го търсили от „Чийфс“, както и Боди, и Фил Тайри. Опрядлани върху покрива на колата и сведе глава. Той заслужаваше да страда, но не и Анабел.

— Тъжен ли си, Пуинц?

Той се обърна назад към къщата и видя Пипи, застанала на най-горното стъпало на верандата. Под едната мишница стискаше плюшена маймунка, а под другата — мече. Едва сдържа безумния си порив да я вдигне и поноси малко, да сгуши главата ѝ под брадичката си и да я притисне силно до гърдите си така, както тя притискаше плюшените животни. Пое с усилие малко въздух.

— Да, Пип, малко съм тъжен.

— Ще плачеш ли?

Хийт преглътна буцата, заседнала на гърлото му.

— Не, момчетата не плачат.

Вратата зад нея се отвори и се появи леля ѝ — русокоса, властна и безмилостна. Не му обърна никакво внимание. Вместо това приклепна до племенницата си, повдигна една от малките ѝ опашчици и заговори тихо в ухото ѝ. Той бръкна в джоба си за ключовете.

Фийби се обърна, за да влезе в къщата. Пипи пушна плюшените животни и затопурка надолу по стълбите.

— Пуинц! Трябва да ти кажа нещо. — Затича се към него, а розовите ѝ маратонки проблясваха във въздуха. Когато стигна до него, наведе глава назад, за да го вижда по-добре. — Зная една тайна.

Той се наведе към нея. Тя ухаеше на невинност, флумастери и плодови сок.

— Каква?

— Леля каза да не казвам на никого, дори и на мама, а само на теб.

Хийт погледна към верандата, но Фийби бе изчезнала.

— За какво се отнася?

— За Бел! — ухили се малкото дяволче. — Тя е заминала за нашия лагер!

Мощният прилив на адреналин във вените го зашемети. Зави му се свят. Вдигна Пипи, притисна я към гърдите си и я разцелува по бузките.

— Благодаря ти, скъпа. Благодаря, че ми каза.

Тя хвана брадата му, намръщи се и го бутна.

— Бодеш!

Той се засмя, целуна я още веднъж и я остави на земята. Беше забравил да изключи телефона си и той иззвъня. Очите ѝ се разшириха. Хийт машинално отговори.

— Чампиън.

— Хийтклиф, имам нужда от агент, човече — излая Дийн, — и се кълна в Бога, че ако още веднъж ми затвориш...

Той пъкна телефона в ръката на Пипи.

— Поговори с този мил чичко, захарче. Кажу му, че твоят татко е най-великият куотърбек на света.

Докато потегляше с колата от алеята, видя как момиченцето се запъти обратно към верандата, притиснала телефона до ухото си, а опашчиците ѝ подскачаха весело, докато тя бърбореше оживено.

Завесата на единия прозорец се раздвижи и Хийт зърна за миг най-могъщата жена в НФЛ. Може би бе игра на въображението му, но му се стори, че тя се усмихва.

Малко преди полунощ Хийт стигна до лагера „Уинд Лейк“. Мракът, усилян от дъжда, се разкъсваше само от слабата светлина на фенерите във викториански стил върху високите стълбове на поляната и от единствената лампа на верандата на пансиона. Чистачките се движеха неуморно върху предното стъкло на аудито. Студените бунгала бяха празни през зимата. Не светеха дори фенерите на пристана. Отначало смяташе да дойде със самолет, но малкото летище беше затворено заради лошото време, а той нямаше търпение да чака да разрешат полетите. Макар че трябваше, защото заради бурята осемчасовото пътуване се бе удължило с два часа.

Беше потеглил късно от Чикаго. Притесняваше се, че годежният пръстен още не бе в него — искаше да ѝ подари нещо по-ценно — затова се върна в Уикър Парк, за да вземе новата ѝ кола. Нямаше да може да я надене на пръста ѝ, но поне тя щеше да се увери колко сериозни са намеренията му. За нещастие, моделът ауди „ГТ Роудстър“ не бе пригоден за високи метър и осемдесет хора и след десетчасово шофиране краката му изтръпнаха, вратът му се схвана, а главата му пулсираше болезнено от безбройните чаши черно кафе. На задната седалка подскачаха десетте балона с герои на „Дисни“. Беше видял връзката от пъстроцветни балони, когато спря да зареди на една бензиностанция, и импулсивно ги купи. През последните сто километра слончето Дъмбо и Круела де Вил го удряха по тила.

През пелената от дъжда, плющящ върху предното стъкло, различи редицата празни люлеещи се столове на предната веранда. При все че бунгалата бяха затворени, Кевин му бе казал, че и по това време на годината в пансиона има туристи, дошли да се насладят на есенния пейзаж, и светлините на аудито осветиха пет-шест автомобила, паркирани отстрани на сградата. Но колата на Анабел не беше сред тях.

Аудито подскочи заради дълбока локва, когато Хийт зави по пътеката, извиваща се покрай брега на тъмното езеро. Не за пръв път

му хрумна, че пътешествието до северните гори, само въз основа на думите на едно тригодишно момиченце, внушени от една жена, която го ненавиждаше, може би не беше най-разумната му постъпка, но той я бе извършил.

Натисна спирачките, когато фаровете най-после осветиха това, което търсеше през последните десет часа: колата на Анабел, паркирана пред „Полски кремове“. Облекчението бе толкова силно, че главата му се замая. Спря зад Шърман и се взря през дъжда към тъмното бунгало. Едва се удържаше да не се втурне вътре, да я събуди и да ѝ каже всичко, което преди не можеше. Но не беше в състояние да обсъжда бъдещото си щастие, докато не поспи няколко часа. Пансионът бе затворен за през нощта, а той не можеше да рискува да отседне в града, защото на любимата му можеше изведнъж да ѝ скимне да си тръгне, преди той да се е върнал. Имаше само един изход...

Извъртя на задна аудито, за да блокира пътеката. След като се увери, че тя не може да потегли, изключи двигателя, избута настрани Дафи Дък и отпусна максимално седалката назад. Но въпреки изтощението не можа веднага да заспи. Твърде много гласове от миналото. Прекалено много спомени за случаите, когато любовта му бе нанасяла безмилостни удари... при това всеки път.

Студът събуди Анабел преди алармата на часовника, нагласена за шест. През нощта температурите бяха паднали и одеялото не можеше да я предпази от сутрешния мраз. Моли ѝ бе казала да отседне в пансиона, където семейство Тъкър имаха отделен апартамент, но тя предпочете уединението на „Полски кремове“. Сега съжеляваше за решението си.

Горещата вода бе спряна миналата седмица и тя наплиска лицето си със студена. След като помогне при сервирането на закуската, ще се поглези малко и ще покисне до насита в горещата вана в апартамента на Моли. Вчера бе изявила желание да помогне със закуската, когато разбра, че момичето, което обикновено работеше първа смяна, се е разболяло. Работата щеше да ѝ помогне да се разсее.

Втренчи се в лицето с хлътнали очи, което се взираше в нея от огледалото. Жалка картинка. Но всяка сълза, пролята в лагера, щеше да остане тук — когато се върне в града, няма повече да плаче. Тук щеше

да оплаче несподелената си любов. Нямаше намерение да прекара целия си живот в хленч и самосъжаление, но нямаше и да се терзае, задето бе решила за кратко да се скрие от света. За нейно нещастие, се бе влюбила в мъж, неспособен да отвърне на чувствата ѝ. Ако една жена не може да поплаче заради това, значи нямаше сърце.

Отдръпна се от огледалото, върза косата си на конска опашка, навлече дънки и един топъл пуловер, който взе назаем от гардероба на Моли, и obu маратонките си. Излезе през задната врата на бунгалото. Бурята най-сетне се бе укротила и докато вървеше надолу по пътеката, водеща към езерото, студеният чист въздух караше дъха ѝ да образува малки облачета. Мокрият килим от есенни листа жвакаше под краката ѝ, от дърветата върху главата ѝ падаха дъждовни капки, но видът на езерото в ранната утрин мигом повдигна духа ѝ. Не ѝ пукаше, че ще се измокри.

Добре че дойде тук. Хийт беше опитен манипулатор и всяко препятствие по пътя му за него бе предизвикателство. Щом се върне, той ще я преследва неуморно и ще се опита да я убеди, че трябва да бъде доволна от мястото, което ѝ е отредил в живота си — след клиентите, срещите, телефонните разговори и ненаситната амбиция. Не можеше да се върне, преди всички защитни прегради да са издигнати здраво по местата в сърцето ѝ.

Над езерото мъглата бе пръснала призрачните си пипала, а двойка снежнобели чапли се хранеха край брега. Въпреки обгърналата я тъга младата жена се опитваше да открие няколко мига спокойствие. Преди пет месеца може би щеше да се задоволи с емоционалните остатъци, които Хийт ѝ подхвърляше, но не и сега. Сега знаеше, че заслужава по-добро. За пръв път Анабел имаше съвсем ясна представа коя е и какво иска от живота. Гордееше се с всичко, което бе постигнала с „Идеалната половинка“, че е изградила нещо хубаво и полезно. Но още повече се гордееше със себе си, задето бе отказала да се примири с половинчатата любов, която ѝ предлагаше Питона. Тя заслужаваше да обича открито и волно — без задръжки и тайни — и да получи същото в замяна. А с него това беше невъзможно. Извърна се от езерото с убеждението, че е постъпила правилно. Засега това бе единствената ѝ утеха.

Когато влезе в пансиона, тутакси се захвана за работа. Докато гостите пълнеха трапезарията, Анабел наливаше кафе, разнасяше

панерчета с топли кифлички, зареждаше платата върху бюфета и дори успя няколко пъти да се пошегува. Към девет часа трапезарията се изпразни и тя вече можеше да се върне в бунгалото. Преди това си взе очакваната вана и проведе няколко телефони разговора. От най-големия майстор в занаята бе разбрала колко важен е личният контакт, а тя имаше клиенти, които зависеха от нея.

Каква ирония, че от Хийт се бе научила на толкова много неща, включително и на необходимостта да следва собствените си виждания, а не да подражава. „Идеалната половинка“ никога нямаше да ѝ донесе богатство, но Анабел знаеше, че призванието ѝ е да дарява щастие на хората. На всякакви хора. Не само на красиви и преуспели, но и на недодялани и неуверени, злочести и не толкова умни. И не само на младите. Независимо че старците не носеха печалба, тя не можеше да ги изостави. Работата на сватовница беше сложна, непредсказуема и понякога доста тежка и неблагодарна, но на нея ѝ харесваше.

Стигна до пустия плаж и се спря за кратко. Сгуши се в пуловера и закрачи по пристана. Без летните посетители, край езерото беше тихо и спокойно и в главата ѝ изведнъж нахлуха спомените за онази нощ, когато с Хийт танцуваха на пясъка. Тя седна и вдигна колене към брадичката си. Два пъти се бе влюбвала в непълноценни мъже. Но никога повече.

Зад гърба ѝ се чува стъпки. Някой от гостите.

Анабел притисна мократа си буза към коляното, за да попие сълзите си.

— Здравей, скъпа!

Тя вдигна рязко глава, а сърцето ѝ подскочи. Той я бе намерил. Трябваше да се сети.

— Използвах четката ти за зъби — оповести той зад гърба ѝ. — Щях да си услужа и със самобръсначката, но установих, че няма топла вода.

Гласът му звучеше пресипнало, сякаш отдавна не е разговарял.

Анабел бавно се обърна. Очите ѝ се разшириха от изненада. Беше рошав и небръснат, а дрехите му представляваха странна смесица. Под овехтялото червено яке се виждаха избеляла оранжева тениска и тъмносин панталон, толкова смачкани, все едно беше спал с тях. В ръката си държеше връзка балони с героите на „Дисни“. Гуфи, верният приятел на Мики Маус, се беше спужал и висеше унило

покрай крака му, но той явно не бе забелязал. С опърпания си вид и балоните би трябвало да изглежда нелепо, ала сега, когато лустрото, което с толкова труд бе постигнал, се бе заличило, той й се стори още по-заплашителен.

— Не биваше да идваш тук — чу се тя да казва. — Губиш си времето.

Хийт наклони глава и се ухили с усмивката си, запазена марка за клиентите.

— Хей, трябваше да е като в „Джери Магуайър“. Помниш ли? „Ти ме спечели от пръв поглед.“

— Кльоцавите жени са много безволеви и стават лесна плячка.

Фалшивият му чар се бе изпарил като хелия в балона с Гуфи.

Той сви рамене и пристъпи по-близо.

— Истинското ми име е Харли. Харли Д. Кампионе. Познай какво означава „Д“?

— Дръвник?

— Дейвидсън. Харли Дейвидсън. Харесва ли ти? Моят старец обичаше готините шеги, ала само ако не са на негов гръб.

Нямаше да му позволи да я разиграва, като използва съчувствието й.

— Върви си, Харли. Вече си казахме всичко.

Хийт пъкна свободната си ръка в джоба на якето.

— Все се влюбвах в гаджетата му. Той беше хубавец и знаеше как да омайва нежния пол когато пожелаеше, затова жените винаги се тълпяха край него. Всеки път, когато доведеше у дома някоя нова, аз все вярвах, че ще остане, че най-после той ще се вразуми и ще се държи като истински баща. Имаше една жена... Каръл. Умееше да забърква манджи от нищо. Точеше тестото с бутилка и ми позволяваше да го режа на тънки ивици. Никога в живота си не съм ял нещо по-вкусно. Една друга — казваше се Ерин — ме караше с колата където си пожелае. Подправи подписа му върху бележка от родителя, с която ми се позволяваше да играя футбол. Когато си тръгна, останах без шофьор, така че трябваше да извървявам повече от шест километра до стадиона, освен ако по магистралата някой не ме качеше на автостоп. Ала това ми се отрази добре. Станах по-издръжлив от останалите момчета. Не бях най-силният, нито най-бързият, но никога не се предавах, а това беше важен житейски урок.

— Понякога да се откажеш навреме, е истинското изпитание за силния характер.

Със същия успех можеше да остане безмълвна. Той продължи, сякаш не бе заговаряла:

— Джойс ме научи да пуша и на някои други неособено прилични неща, но тя си имаше проблеми и аз се опитвам да не я обвинявам и да запазя добър спомен за нея.

— Вече е твърде късно за това.

— Лошото беше, че... — Хийт се бе втренчил в дъските под краката си и не я поглеждаше. — Рано или късно, всяка една от тези жени, които обичах, си отиваше. Не зная. Може би днес нямаше да съм тук, ако някоя от тях се бе задържала. — Вдигна очи към нея. Старите му войнственост и предизвикателност се бяха завърнали. — Отрано научих, че никой няма да ми поднесе нищо на тепсия. Това ме направи коравосърдечен.

Но не повече от нея. Анабел събра сили и се изправи.

— Ти си заслужавал по-добро детство, но аз не мога да променя миналото. Онези години са те превърнали в днешния човек. Не съм в състояние да поправам това. Не мога да те излекувам.

— Това вече не ми е нужно. Тази работа е свършена. Обичам те, Анабел.

Болката беше почти непоносима. Говореше й това, което знаеше, че тя иска да чуе, и младата жена не му повярва нито за миг. Думите му бяха внимателно подбрани с една-единствена цел — да сключи успешната сделка.

— Не, не ме обичаш — успя да отрони Анабел. — Просто мразиш да губиш.

— Не е това.

— Победата е най-важното за теб. Ти дишаш и живееш с нея.

— Не и когато става дума за теб.

— Не го казвай! Това е жестоко. Познаваш се много добре. — Очите й се наляха със сълзи. — Но аз също зная коя съм. Аз съм жена, която няма да се задоволи с второто място. Искам най-доброто — додаде тихо. — А ти не си това.

Той се сви, сякаш го бе ударила. Въпреки своята болка, тя не искаше да го нарани, но поне един от тях трябваше да изрече истината.

— Съжалявам — прошепна. — Няма да прекарам живота си в очакване да ми подхвърлиш остатъци. Този път упорството няма да ти донесе победата.

Той не се опита да я спре, когато тя си тръгна от пристана. Щом стигна до пясъка, Анабел пристегна краищата на пуловера и закрачи към гората, като си заповяда да не се обръща. Но щом се озова на пътеката, не издържа.

Пристанът беше пуст. Всичко бе застинало. Само връзката балони се издигаше бавно нагоре в сивото октомврийско небе.

Отне ѝ малко време, за да събере багажа си. Една сълза капна на ръката ѝ, докато закопчаваше ципа на сака. Толкова се бе уморила да плаче. Вдигна сака и с вдървени нозе отиде до външната врата. Докато слизаше по стъпалата, си повтаряше, че никога няма да се откаже от себе си заради когото и да било. Неочаквано се спря. Особено заради мъжа, блокирал колата ѝ със спортното сребристо ауди...

Наистина се беше постарал. Гигантски дъб ѝ пречеше да подкара колата напред, а аудито не позволяваше да излезе на заден ход. Временните автомобилни номера от щата Илинойс не оставяха съмнение чие дело бе това. Нямаше да понесе още една среща с него. Замъкна сака обратно в бунгалото, ала едва го пусна на пода, когато чу скърцането на гуми по чакълестата алея. Отиде до прозореца, но не беше Хийт. Някаква тъмносиня спортна кола бе спряла точно зад аудито. Заради гъстите дървета не можа да види кой е новият гост, решил да посети лагера.

Това вече бе прекалено. Анабел се отпусна на дивана и зарови лице в длани. Защо той трябваше да усложнява всичко?

По верандата се чуха леки стъпки, прекалено леки, за да бъдат негови. На вратата се почука. Едва влачейки крака, Анабел прекоси стаята, отвори вратата... и извика. Но за нейна чест не беше сърцераздирателен писък като във филм на ужасите, а по-скоро сподавен вопъл.

— Зная — произнесе един познат глас. — Имала съм и по-добри дни.

Анабел неволно отстъпи крачка назад.

— Цялата си синя.

— Козметична процедура. Беленето на кожата вече започна. Може ли да вляза?

Анабел се отдръпна. Дори да не беше със синьо лице, което се бе напукало като евтина чанта от имитация на крокодилска кожа, Порша явно не беше в най-добрата си форма. Мاستиленочерните ѝ коси бяха прилепнали към главата, чисти, но без да са оформени в изискана фризура. Отпред на белия пуловер имаше скорошно петно от кафе. Беше напълняла и джинсите ѝ бяха тесни. Тя огледа бунгалото.

— Говори ли с Хийт?

— Ти какво правиш тук?

Пауърс отиде до кухнята и надникна през вратата.

— Организирам последното си запознанство. Ти избра Делейни Лайтфийлд. Аз избирам теб. Добре дошла като клиент на „Стабилни бракове“. Да видим дали ще ти намерим някакъв грим. Прилични дрехи също няма да са излишни.

— Ти си луда!

Порша я удостои с изненадващо жизнерадостна усмивка.

— Да, но не чак толкова, колкото бях преди. Стана по-интересно да се живее. След като изплашиш цял ресторант, пълен с хора — „Бъргър Кинг“ край Бентън Харбър — вече няма защо да се тревожиш за външността си. Чувстваш се напълно освободена.

— Влязла си в „Бъргър Кинг“ в този вид?

— За да се отбия в тоалетната. Освен това Боди ме предизвика.

— Боди?

Тя се усмихна. Синьото около устните ѝ правеше хубавите ѝ бели зъби да изглеждат жълти.

— Ние сме любовници. Дори повече от любовници. Влюбени сме. Странно е, зная, но никога досега не съм била толкова щастлива. И ще се оженим. Е, той още не се е съгласил, но ще омекне. — Тя се вгледа по-внимателно в Анабел и се намръщи. — По зачервените ти очи разбирам, че с Хийт сте поговорили и от това нищо хубаво не е излязло.

— Напротив, излезе. Отказах му и си тръгнах.

Порша вдигна ръце.

— Защо ли не съм изненадана? Е, стига толкова, край на играта. Вие, аматьорите, се позабавлявахте, но е време да се оттеглите и да оставите на професионалиста да си свърши работата.

— Явно си загубила не само красотата, но и ума си.

Колкото и да бе изненадващо, конкурентката ѝ не се обиди.

— Красотата ми ще се завърне с пълния си блясък. Почакай само да видиш какво се крие под всичко това.

— Засега ще трябва да повярвам на думите ти.

— Казах на Хийт да не разговаря с теб без мен, но той е твърдоглаво магаре. А ти... точно ти би трябвало да си почувствителна. Нима не си научила нищо за този бизнес? Двама различни мъже ми казаха да не те наричам „глупачка“, но честно, Анабел, това определение сякаш е създадено точно за теб...

— Благодаря, че се отби. — Младата жена закри гневно към вратата. — Жалко, че трябва толкова рано да си тръгнеш.

Порша приседна на страничната облегалка на дивана.

— Имаш ли дори най-малка представа колко смелост му е била нужна, за да приеме факта, че се е влюбил в теб, да не говорим за това, да дойде тук и да ти разкрие сърцето си? А ти какво направи? Запрати обратно неговите чувства в лицето му, нали? Изключително неразумно, Анабел, особено с Хийт. Той е много неуверен емоционално. От това, което Боди ми каза, Чампиън е очаквал подсъзнателно да реагираш по този начин и не мисля, че ще събере смелост отново да заговори за чувствата си.

— Неуверен? Та той е най-самоувереният и дързък мъж в цялата вселена. — Но Порша бе разколебала вярата ѝ и вече не чувстваше толкова твърда почва под краката си. — Той не ме обича — заяви тя още по-убедено. — Хийт просто не може да понесе някой да му каже „не“.

— Много грешиш — изрече един глас зад нея.

Анабел се извъртя рязко и видя Боди, застанал на прага. За разлика от Порша, той бе стилно облечен от глава до пети в сив пуловер, идеално прилепнали джинси и високи боти.

Младата жена се хвърли в атака.

— Хийт ли те изпрати? Съвсем типично за него да прехвърля другиму неприятните бъркотии, с които мрази сам да се занимава.

— Все пак тя си остава кучка — заяви Порша на Боди, сякаш тя не бе в стаята.

Мъжът повдигна вежди леко укорително.

— Миличка...

Порша протегна ръка.

— Зная, зная... Ако беше мъж, щяха да ѝ лепнат етикета „агресивен“. Но честно, Боди, понякога кучката си е просто кучка.

— Именно.

— Правилно ме разбра — развесели се Порша.

Той се захили и Анабел започна да се чувства излишна на своя територия. Боди най-сетне успя да откъсне очи от Синьото момиче.

— Хийт не знае, че двамата сме тук. Съвсем случайно научих къде е отишъл от един телефонен разговор с хлапето на Кевин. — Той плъзна ръка около агентката. — Работата е там, Анабел... Ами ако Порша е права? Нека си го кажем направо. Тя има много повече опит в подобни каши, отколкото ти. И при все че толкова успешно се е постарала да прецака собствения си живот — грешка, която съм радостен да заявя, че се опитва да поправи — досега тя е успяла да помогне за щастието на толкова много други хора. Резултатите ѝ са достатъчно красноречиви. А колкото до случая, има много прост начин да се уреди.

Разправията с двамата толкова бе изтощила и без това намалелите ѝ сили, че младата жена се свлече на дивана.

— Нищо не е просто, когато става дума за онзи тип.

— Този път е просто — настоя Боди. — Зърнах го да крачи към онази пътека, която се извива покрай езерото. — Същата пътека, по която тя смяташе да се разходи този следобед. — Върви след него — посъветва я мъжът — и когато го намериш, му задай два въпроса. Като чуеш отговорите му, ще знаеш какво точно да направиш.

— Два въпроса?

— Правилно. Ще ти кажа кои точно са те...

Водата от подгизналите листа се просмука в маратонките на младата жена и зъбите ѝ затракаха. Подозираше, че е по-скоро от нерви, отколкото от студ. Може би беше на път да извърши най-голямата грешка в живота си. Не виждаше нищо особено във въпросите на Боди, но той беше много настоятелен. Колкото до Пауърс... Тази жена наистина я плашеше. Анабел нямаше да се изненада, ако извадеше пистолет от чантата си. Порша и Боди бяха най-странната двойка, която тя някога бе виждала, при все това

дватамата, изглежда, се разбираха идеално. Очевидно тя самата трябваше да научи още доста за сватовничеството. Трябваше да признае, че съперницата ѝ значително се бе издигнала в очите ѝ. А и как би могла да мрази жена, която бе готова да направи толкова много за нея?

Пътеката ставаше все по-стръмна, докато се виеше нагоре по скалата, надвиснала над водата. Моли ѝ бе казала, че двамата с Кевин идвали тук, за да се гмуркат. И в този момент съзря Хийт. Той бе застанал на самия край на скалата и се взираше в езерото, с ръце, пъхнати в задните джобове на панталона, а краищата на якето му бяха отметнати назад. Дори и с измачкани дрехи, небръснат и разрошен, той беше великолепен, неоспоримият победител във всяка игра досега, с изключение на най-важната.

Чу стъпките ѝ и извърна глава. Ръцете му безволно се отпуснаха покрай тялото. В далечината Анабел видя малка точка в небето. Отлитащите балони. Не ѝ се стори добър знак.

— Трябва да ти задам два въпроса — поде тя.

Позата му, непроницаемото му изражение, всичко в него ѝ напомняше за бунгалата, затворени през зимата — без топла вода, спуснати завеси, заключени врати.

— Добре — отвърна той безизразно.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато заобиколи табелата с надпис: ГМУРКАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

— Първи въпрос: къде е мобилният ти телефон?

— Мобилният ми телефон? Защо те интересува?

Анабел не беше сигурна. Какво значение имаше в кой джоб го е пъхнал? Но Боди бе настоял да го попита.

— Последния път, когато го видях, беше у Пип — отвърна Хийт.

— Позволил си ѝ да ти открадне още един телефон?

— Не. Сам ѝ го дадох.

Тя преглътна и се втренчи в него. Ситуацията се усложняваше.

— Дал си ѝ мобилния си? Защо?

— Това ли е вторият въпрос?

— Не. Зачеркни го. Вторият въпрос е... Защо не си отговорил на обажданията на Дийн?

— Отговорих на едно от тях, но той не знаеше къде си.

— А той защо те е търсил?

— За какво е всичко това, Анабел? Честно, вече се уморих всички да се държат така, сякаш светът се върти около Дийн Робилард. Само защото изведнъж е решил, че му трябва агент, не означава, че ще хукна, щом ми подсвирне. Ще се свържа с него, когато намеря за добре, а ако това не го устройва, знае номера на Ай Ем Джи.

Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече върху близкия камък.

— О, божичко! Ти наистина ме обичаш.

— Вече ти го казах — отвърна той нетърпеливо.

— Да, каза ми, но аз...

Тя не можеше да си поеме дъх.

Най-после Хийт усети, че нещо се е променило.

— Анабел?

Младата жена се опита да отговори, наистина се опита, но този мъж отново бе преобърнал света ѝ и езикът отказваше да ѝ служи.

В очите му надеждата се мъчеше да надделее над предпазливостта. Устните му леко помръднаха.

— Ти ми вярваш?

— Аха.

Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че цялата се разтърси. Стисна ръце, за да укроти треперенето им.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Кимна отново и това му стигаше. С тих стон Хийт я вдигна на крака и я целуна. Секунди... часове... тя нямаше представа колко продължи тази целувка, но той завзе голяма територия: устни, език, зъби; бузи и клепачи; шията. Ръцете му се плъзнаха под пуловера, за да потърсят гърдите ѝ, а нейните нахлуха под якето му, копнеещи да усетят твърдото му тяло.

Анабел почти не си спомняше как стигнаха до празното бунгало. Сърцето ѝ пееше, но краката ѝ не се движеха достатъчно бързо, за да не изостава от него. В един момент той я грабна на ръце и я понесе. Тя отметна глава и звънкият ѝ смях се разнесе наоколо.

Те се разсъбличаха трескаво, нетърпението ги правеше непохватни, изритаха калните обувки, смъкнаха мокрите дънки, подскачаха тромаво, докато изхлузваха калните чорапи, блъскаха се в мебелите и един в друг. Тя потрепери от студ, когато той отметна

завивките и я повлече със себе си в студеното легло. Притисна я към горещото си тяло, за да я сгрее, разтри ръцете и гърба ѝ, стопли с дъх настръхналите зърна на гърдите ѝ. Накрая жадните му пръсти откриха малката пъпка между бедрата ѝ и разтвориха сякаш стоплените от лятното слънце венчелистчета, окъпани в благословена роса. Докосването му се разпростря до всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя простена, когато той проникна в нея.

— Толкова много те обичам, моя сладка, сладка Анабел! — прошепна той, за пръв път изливайки свободно сърцето си.

Тя се засмя, тръпнеща от радост, впила поглед в очите му.

— И аз те обичам!

Хийт изпъшка, целуна я отново и повдигна бедрата ѝ, за да я изпълни докрай. Двамата изляха страстта си не в красив еротичен танц, а в диво съвкупление, в сладостно сливане на телесните сокове, разтърсващи ласки и дълбоко и пълно доверие, толкова чисто и свято, като брачните клетви.

Мина много време, преди да се отправят към банята, забравили, че няма топла вода. Плискаха се със студена вода, проклинаха и се смееха, а сетне отново се озоваха в леглото. Любиха се през остатъка от следобеда.

С настъпването на вечерта външният свят отново напомни за себе си. На вратата се почука силно и се разнесе гласът на Порша:

— Румсървис!

Хийт отначало не искаше да отговарят, но накрая се уви с една кърпа и неохотно се отправи към вратата. Върна се с кафява книжна кесия, пълна с храна. Изгладнели като вълци, двамата се нахвърлиха на сандвичите, сочните мичигански ябълки и лепкавия, божествено вкусен пай с тиква. Прокараха храната с топла бира и накрая, сити и леко замаяни от алкохола, задрямаха в обятията си.

Когато Анабел се събуди, беше съвсем тъмно. Уви се в покривката, отиде в дневната и извади телефона си. След секунди се свърза с гласовата поща на Дийн.

— Зная, че Хийт се е държал малко налудничаво с теб, приятелю, и се извинявам заради него. Човекът е влюбен и не може да се владее. — Тя се усмихна. — Обещавам ти, че ще ти звънне веднага щом се събуди, и ще оправи всичко, така че да не си посмял да си търсиш друг агент. Говоря сериозно, Дийн. Ако подпишеш с някой

друг, освен с Хийт, никога повече няма да ти проговоря. Освен това ще те разнеса из целия Чикаго, че спиш с гигантски плакат с лика ти, който виси до леглото ти. Нищо чудно да е истина.

Тя се ухили и затвори. Извади от чекмеджето на скрина жълта тетрадка с редове и изгризан молив. Когато се върна в спалнята, запали лампата и се подпря на таблата на леглото, плътно увита в покривката. Краката ѝ замръзваха, затова ги пъхна под одеялото и ги сложи върху топлото бедро на Хийт.

Той извика и подскочи, сетне се отпусна върху възглавниците.

— Ще ми платиш за това.

— Надявам се. — Остави тетрадката върху коленете си и плъзна премрежен поглед по него. Приличаше на безмилостен пират. Мургавата кожа, тъмните коси и наболата брада, която през цялата нощ бе драскала най-чувствителните места по тялото ѝ, контрастираха с белоснежните калъфки на възглавниците. — Хайде, любовнико, да се залавяме за работа.

Хийт се надигна, подпря се на възглавниците и погледна с любопитство към тетрадката.

— Наистина ли трябва?

— Да не си полудял? Смяташ ли, че ще се омъжа за Питона без железен предбрачен договор?

Ръката му се пъхна под одеялото и хвана студения ѝ крак.

— Първо... — Докато той разтриваше ходилото ѝ, тя драскаше прилежно в тетрадката. — Никакви мобилни телефони, блекбърита, минифаксове и всякакви все още неизобретени електронни чудеса на масата, докато се храним.

Хийт потърка пръстите ѝ, за да ги стопли.

— А ако сме в ресторант?

— Особено ако сме в ресторант.

— Изключи закусвалните, и имаме сделка.

Тя се замисли за миг, сетне кимна.

— Съгласна.

— Сега е мой ред. — Той сложи крака ѝ върху бедрото си. — Подбрани електронни уреди, с изключение на гореспоменатите, не само ще бъдат позволени в спалнята, но и ще бъдат горещо приветствани. При това аз ще ги избира.

— Ако не забравиш за онзи каталог...

Той посочи към тетрадката.

— Запиши го.

— Добре.

Тя покорно го записа.

Одеялото се свлече до кръста му и прекрасната гледка на мощните му, мускулести гърди тутакси я разсея и тя забрави за договора, но гласът му я изтръгна от унеса ѝ.

— Разпращавайте за пари са основната причина за развод.

Анабел махна пренебрежително.

— Никакви проблеми. Твоите пари са наши пари. Моите са си само мои. Готово, записах го.

— Трябваше да пратя теб да преговаряш с Фийби.

Тя посочи с молива към мощната му гръд.

— Ако по някаква малко вероятна случайност след сватбата открия, че декларацията ти за вечна любов и преданост е била измама, дело на опитни лъжци като теб, Боди и Синьото чудовище...

Хийт масажираше свода на ходилото ѝ.

— Определено не бих си изгубил съня заради подобна вероятност.

— Просто за всеки случай... Ще ми дариш всичките си земни блага, ще посипеш главата си с пепел и завинаги ще напуснеш страната.

— Дадено.

— Освен това ще ми дадеш билетите си за мачовете на „Сокс“, за да ги изгоря пред очите ти.

— Само ако получа нещо в замяна.

— Какво?

— Неограничен секс. Както, когато и където пожелаеш. На задната седалка на новата ти лъскава кола, върху бюрото ми...

— Определено имаме сделка.

— И деца.

Анабел се задави.

— Да. О, да.

Но емоционалният ѝ изблик го остави равнодушен. Питона присви очи и нанесе съкрушителния си удар.

— Поне шест пъти в годината ще пътуваме, за да се видим със семейството ти.

Анабел затвори гневно тетрадката.

— Това няма да стане.

— Пет пъти и аз ще укротя братята ти.

— Един.

Хийт пусна крака ѝ.

— По дяволите, Анабел, ще се съглася на четири срещи, докато се роди първото ни дете, а след това ще ги виждаме през месец и това не подлежи на обсъждане.

Грабна тетрадката и молива и започна да пише.

— Хубаво! — кипна тя. — Аз пък ще вися по спа центровете, докато ти седиш у дома и се оплакваш, че седмицата има само шейсет и четири работни часа.

Той се засмя.

— Само се преструваш. Сама знаеш, че нямаш търпение да се похвалиш пред Кандейси с първородната ни рожба.

— Е, може би си прав. — Анабел замълча, взе отново тетрадката, но не можа да види нищо от написаното, защото думите се размазваха пред очите ѝ. Колкото и да не ѝ се искаше, не можеше да избяга от реалността. Време беше да стане сериозна. — Хийт, как възнамеряваш да бъдеш добър баща на всички тези деца, които искаш да имаш, ако ще работиш по шейсет и четири часа в седмицата? — Говореше внимателно, за да я разбере правилно и да не развали този иначе съвършен миг. — Моят график в „Идеалната половина“ е гъвкав, но... зная колко много обичаш работата си и никога не бих поискала от теб да се откажеш от нея. От друга страна, няма да отглеждам и възпитавам сама децата ни.

— И няма да се наложи — заяви той самодоволно. — Имам план.

— Искаш ли да го споделиш?

Той се пресегна, улови ръката ѝ, притегли я към себе си и ѝ каза какво точно си бе наумил.

— Планът ти ми харесва — усмихна се младата жена и се сгуши върху гърдите му. — Боди заслужава да бъде пълноправен партньор.

— Напълно съм съгласен.

Двамата бяха толкова доволни от постигнатото споразумение, че отново започнаха да се целуват, което доведе до прекрасно — и много успешно — изпитание на силите ѝ като водеща страна в сплотената им двойка. В резултат мина известно време, преди отново да се върнат

към преговорите. Обсъдиха спалното облекло (никакво), дистанционното за телевизора (общо ползване), имената на децата (без имена на всякакви возила) и бейзбола (непримирими различия). Когато свършиха, Хийт си спомни, че имаше още един въпрос, който бе забравил да зададе.

Взря се в очите ѝ и притисна пръстите ѝ към устните си.

— Обичам те, Анабел Грейнджър. Ще се омъжиш ли за мен?

— Харли Дейвидсън Кампионе, току-що се сдоби със съпруга.

— Най-изгодната сделка, която някога съм сключвал — заключи той с усмивка.

ЕПИЛОГ

Пипи поднесе диктофона към устните си и изкрещя:

— Проба! Проба! Проба!

— Работи — откликна Хийт от дивана в другия край на аудио-видео залата. — Не можеш ли да говориш по-тихо?

— Казвам се Виктория Фийби Тъкър... — прошепна тя, но продължи с обичайния си звънък глас: — Аз съм на пет и живея в хотел „Плаза“. — Изглежда крадешком Хийт, но той бе гледал с нея филма „Елоиз“, затова само се подсмихна. — Това е диктофонът на Принца, за който каза, че *трябва да му го върна*.

— Дяволски си права, трябва.

По план Пипи трябваше да гледа с него мача на „Сокс“, докато членовете на читателския клуб заседаваха на горния етаж, но тя много скоро се отегчи.

— Принц още ми се сърди заради „фоните, които му задигнах“, когато бях *само на три* — продължи момиченцето. — Но тогава още бях бебе, а освен това мама ги намери почти всички и му ги върна.

— Почти, но не всички.

— Защото не мога да си спомня къде съм ги завряла! — възмути се тя, смразявайки го с прочутия си гневен поглед на мини куотърбек. — Милион пъти ти го повторих. — Махна пренебрежително с ръка и отново се върна към по-интересното си занимание. — Ето нещата, които обичам. Обичам мама и тати, Дани, леля Фийби и чичо Дан, всичките ми братовчеди и Принц, когато не говори за телефони, Бел и всички от читателския клуб, освен Порша, защото тя не ми позволи да бъда шаферка на сватбата ѝ с Боди, тъй като те се преместиха във Вегас.

— Те си пристанаха — поправи я той, смеейки се.

— Те си пристанаха — повтори тя. — А Бел не искаше Порша в читателския клуб, ама леля *настоя*, защото каза, че на Порша ѝ трябва...

Не можа да си спомни речта си нататък и погледна очаквателно към Хийт.

— ... безкористна женска дружба — довърши той вместо нея и отново се усмихна. — Както обикновено, Фийби се оказа права. Затова, когато ме споходи блестящото прозрение, предложих на леля ти да стане наставница на Порша.

Пипи кимна и продължи да бърбори:

— Принц харесва Порша. Порша също е била сватовница, но сега работи за него и Принц каза, че тя е дяволски добър спортен агент, най-върховният от всички спортни агенти, които е виждал, и че заради нея новият отдел за спортистки непрекъснато се разраства.

— Тя е третият най-добър агент — уточни Хийт, — след Боди и мен. И не казвай „дяволски“.

Палавницата се настани в големия шезлонг и скръсти глезени като него.

— Принц плати адски много пари на Порша за сватбения подарък за Бел. Мама каза, че подаръкът бил адски тъп, но Бел заяви, че това е най-хубавият подарък, за който би могла да си мечтае. И сега Порша дава съвети на Бел как да бъде добра сватовница. — Смръщи чело. — Какво си й подарил?

— Базата данни от предишния бизнес на Порша.

— По-добре да й беше купил кученце.

Хийт се разсмя, но тутакси се намръщи на телевизора:

— Не размахвай напразно ръце, идиот такъв!

— Не обичам „Сокс“ — рече Пипи натъртено. — Но обичам доктор Адам и Делейни, защото те ми позволиха да бъда шаферка на сватбата им, а майката на Бел се разплака и каза, че Бел е най-добрата сватовница на света. Обичам и Роузмари, щото ми разказва разни истории и ме гримира. Роузмари сега също е в читателския клуб. Бел каза на леля Фийби, че щом Порша ще е член на клуба, Роузмари също трябва да стане, защото и тя има нужда от приятелки не по-малко, отколкото Порша. И каза още, че е прекалено щастлива, за да се занимава със стара ръжда...

— Вражда.

— А сега това, което не обичам. — Стрелна го с поредния си мрачен поглед. — Не обичам Тревър Грейнджър Чампиън. Голям пискун е.

— Ето, започна се.

Хийт нагласи по-удобно бебето в скута си, облегло на рамото му.

Пипи остави диктофона, стана от шезлонга, седна на дивана до него и се взря недоволено в спящото бебе.

— Тревър ми каза, че мрази да го носиш по цял ден на ръце. Той иска да... го... оставиш.

Тъй като синът му беше само на шест месеца, Хийт силно се съмняваше, че езиковите му способности са достигнали подобни висини, но намали звука на телевизора и се обърна към ревнивото петгодишно момиченце.

— Мисля, че вече говорихме за това.

Тя се облегна на него.

— Поговори ми пак.

Той я прегърна през раменете със свободната си ръка.

Пип нямаше да се успокои, докато всички мъже в този свободен свят не паднат в краката ѝ, както обикновено се случваше.

— Трев е само бебе. При това досадно. Не може да си играе с мен като теб.

— И е голям ревльо.

Хийт изпита бащинска загриженост да защити мъжествеността на сина си.

— Само като е гладен.

Момиченцето вдигна глава.

— Чух стъпки на горния етаж. Май е време за десерта.

— Сигурна ли си, че не искаш да погледаш мача с мен?

— Я се осъзнай!

Това бе най-новото попълнение в речника ѝ, но Пипи благоразумно го използваше само когато родителите ѝ не бяха наблизо.

Хийт целуна покритата с нежен пух главичка на Тревър Грейнджър Чампиън, преди да тръгне след Пипи към горния етаж.

Цялата къща носеше отпечатъка на Анабел. Като пристъпи в дневната, той с наслада огледа удобните масивни мебели, дебелия килим и свежите цветя. На стената над камината висеше пъстроцветна абстрактна картина, която купи в един дъждовен следобед от някаква галерия в Сиатъл. После отпразнуваха покупката

със страстна любов. И двамата вярваха, че тогава бяха заченали сина си.

Застанали под картината и допрели глави, Порша и Фийби навярно заговорничеха как да покорят света. Моли се бе навела и слушаше бърбенето на дъщеря си. Останалите се бяха скупчили около Роузмари. Като забеляза съпруга си, Анабел се отдели от групата и го погледна, с онази усмивка, предназначена единствено за него. Той огледа Пип, членовете на читателския клуб и красивата си червенокоска. Точно това бе търсил през целия си живот. Жени, които винаги са сплотени.

— Има ли шанс през следващите десет минути да разкараш това сборище? — попита Хийт тихо, когато тя се приближи до него.

Анабел погали сина си по бузката и бебето инстинктивно се обърна към ръката ѝ.

— Съмнявам се. Още не са изяли десерта.

— Сервирай им го на верандата.

— Дръж се прилично.

— Сега ми говориш така — прошепна той, — но по-късно ще запееш друга песен.

Тя се засмя, целуна го набързо, после докосна с устни бебето по главичката. От другия край на стаята Фийби Кейлбоу улови погледа му и двамата си кимнаха с взаимно разбирателство. Следващата седмица им предстоеше битка за новия договор на Дийн Робилард, но засега помежду им цареше мир.

Докато Пипи помагаше на Анабел да сервира десерта, той се качи с бебето горе, където бе устроил разширения си домашен кабинет. Остави сина си да спи в скута му, докато проведе няколко телефонни разговора. С пълноправен партньор като Боди, тежестта на работата значително бе намаляла. Вместо да ръководят най-голямата спортна агенция в града, двамата съсредоточиха усилията си да бъдат най-добрите и затова бяха много взискателни при подбора на клиентите, а и така упражняваха по-прецизен контрол. Новият отдел за жени, под ръководството на Порша, се разрастваше не с дни, а с часове, макар че тя също беше въвела доста строги критерии. Изминаха две години, откакто бе видял онова измъчено и трескаво изражение върху изпитото ѝ лице. Изумително е как един щастлив брак и десетина килограма повече могат да променят характера на една жена.

„Идеалната половина“ също процъфтяваше. За огромно облекчение на възрастните клиенти на Анабел, Кейт ѝ подари къщата на Уикър Парк като сватбен подарък. Съпругата му последва един от съветите на Порша и нае секретарка и помощничка. Но пренебрегна другия ѝ съвет и продължи да се грижи лично за пъстрата си колекция от клиенти. И това ѝ доставяше голямо удоволствие.

Накрая чу, че членовете на читателския клуб започваха да се разотиват. Трев явно бе огладнял и шумът го събуди. Веднага щом теренът се очисти, Хийт го занесе долу.

Анабел стоеше до стъкления клин и следобедната светлина се изливаше отгоре ѝ като разтопен кехлибар. Тя чу стъпките му и се извърна усмихната, сякаш цял ден бе чакала този миг, и навярно беше така. Младият мъж ѝ подаде бебето и седна, доволен и щастлив, да наблюдава как синът му се храни. Двамата говориха малко. Не много. Той чу звъна на факса от горния етаж и няколко минути по-късно мобилният му телефон завибрира. Пъхна ръка в джоба си и го изключи.

След като синът им се нахрани, те го преоблякоха и после тримата излязоха на разходка. Един мъж и семейството му. Прекрасен топъл чикагски следобед. „Сокс“ бяха на път да спечелят шампионата.

— Защо се усмихваш? — попита с усмивка съпругата му.

— Защото ти си идеална.

— Не, не съм — засмя се тя, — но съм твоята идеална половина.

Питона с готовност се съгласи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.